

Viola Zoltán

Fff

2024

Viola Zoltán

Fff

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

1. fejezet: Csíra és Levelecske

Számos ünnep tette színessé a papnők életét a Zazáj birodalomban. Ezek az ünnepek főként a Napistenhez kötődtek, ami már amiatt is magától értetődő, mert az hogy „Zazáj”, az csak birodalmuk „rövidített” neve volt. Teljes neve így hangzott Zazáj nyelven:

„Lan namae z azáj o z deo e z Un”. S ez annyit jelentett, hogy „A Napisten köldökének országa”. Az eredeti zazáj kifejezésből a szavak jelentése hozzávetőleg a következő:

lan=ország, föld, terület, territórium, birtok...

namae= „amit hívnak...-nak”

z=a, az

azáj=köldök

o=...-é, valakinek a valamije, övé (mint testrész)

deo=isten

e=valakinek a tulajdona, mint vagyontárgy

Un=Nap

Na már most a fenti szavak közül akkoriban amikor Csíra, a kislány megszületett, a Zazáj nép körében már majdhogynem egyiket sem ismerték a közrendű emberek. Őseik így beszéltek, s e nyelvet Csíra korában is ismerték sokan – ám csak a papok s papnők! Esetleg azok a nagyon előkelő emberek, akiknek nemcsak idejük volt bőségesen holt nyelveket tanulni, de rá is szánták erre az idejüket, ahelyett hogy valami sokkal hasznosabb szórakozással ülték volna el az unalmukat, például vadászat, hadakozás, vagy a nyilvános kivégzések megtekintése.

Azt azonban mindenki tudta, hogy országuk, sőt az egész Világ is, nem más mint a Napisten köldöke, amire minden nap szeretetteljesen tekint le rá egyetlen de nagyon nagy szemével a Napisten – ez a szem a Nap. Amikor elfordul hogy valami mást nézzen, akkor van éjszaka, amikor visszafordul, akkor van nappal.

A Napisten ráadásul olyan jóságos, hogy elküldte ide az emberek közé szeretett gyermekét, Folyó Anyát, hogy rendszeresen öntözze vérével, a vízzel a földet, s így az termést hozzon az emberek számára. Hálások kell tehát legyenek az emberek mindkét kedves istenségnek! Még akkor is, ha a földművelés igencsak derékfájdító foglalatosság. Mert se a Nap fénye, se a folyó vize nélkül nem lenne a földön élet!

Annak érdekében hogy mindig legyenek emberek, akik kizárólag az istenek dicsőítésével s az ő szolgálatukkal foglalkoznak, kialakult a papi rend. A papi és papnői foglalkozás természetesen nagyon tiszteletre méltó élethivatás! Ők maguk is megérdemlik, hogy a közönséges emberek tiszteljék őket. Magától értetődően messziről kell már látsszon rajtuk, hogy ők nem afféle hétköznapi halandók!

Igen ám, de miként lehetne ezt elérni?! Hordjanak díszes ruhát, fejéket?! Persze hogy azt hordanak, ha nem így tennének az isteneket aláznák meg ezzel – de ez nem elég! Végére is akármikor megtörténhet, hogy gonosz, istentelen emberek is beöltöznek úgy, mint egy pap vagy papnő, s elorozzák a dicsőséget az arra érdemesektől önös céljaik érdekében!

Aztán az is megeshet, hogy más országok serege támad a Hazára, ahol más isteneket tisztelnek, s ilyenkor a pap késztetést érezhet arra, hogy levesse cifra gönceit, letagadja hogy ő pap, csak azért hogy hitvány életét mentse! Ez pedig nagy hiba volna, hiszen ezzel az örök kárhozatnak tenné ki magát! Leghelyesebb ha semmi esélye arra, hogy hivatását letagadja. Ha eleve kísértésbe sem eshet!

Ezeket a bölcs gondolatokat megtanították Csírának is a papnőiskolában, s most is az jutott az eszébe, hogy ezek okos gondolatok. Mégsem tudott borzongás nélkül gondolni arra, mi mindent élt át eddigi rövid életében!

S ki tudja mi lesz még vele nemsokára... Persze, *azt* már saját nagyravágásának köszönheti...

Nem tudott nem gondolni ilyesmire. E pillanatban is minden egyes lépés erre emlékeztette. Megszokta már, hogy úgy lépjen hogy a súlya leginkább csak a sarkára nehezedik, de ha icipicit is elterelődött erről a figyelme, máris megbűnhődött érte – lábkörmeinek fájdalma igencsak hamar visszatérítette csapongó képzeletét a szomorú valósághoz!

Jól emlékezett arra a napra, amikor az első felszentelését megkapta. Éppen hat esztendő volt. Ekkor szakították el a szüleitől. Hogy miért, hogyan, miként – azt máig sem tudta meg. A szüleit ugyanis azóta sem látta. Idegen emberek jöttek érte, papok és a papok katonái, s elvitték. Nem kifejezett erőszakkal, a szülei még mosolyogtak is (bár édesanyja szemében néhány könny is csillant) és elvitték egy templomba. A templom egy hatalmas épületegyüttes volt. Ott szállást adtak neki éjszakára, több gyerekkel együtt aludt egy nagy teremben, egy idős papnő vigyázott rájuk, s elmesélte hogy hatalmas szerencsében van részük!

—Papnő lesz belőletek, kislányok! - lelkendezett, de úgy, hogy még a karjait is kitárta, mintha magához akarná ölelni valamennyiőjüket. —Papnők! Annál nagyobb megtiszteltetés pedig nincs is, óriási szerencsétek van hát! Aki kellően okos és szorgalmas közületek, abból akár még főpapnő is lehet, az pedig azt jelenti hogy halála után a Napisten közvetlen közelébe kerül majd, például a vállán ülhet mint kicsi angyalka, amíg pedig itt a mi világunkban él, mindenki tisztelettel közeledik felé, ad a véleményére, no és nem utolsó sorban az éhhaláltól sem kell rettegnie! Sok szolgálja is akad...

Mindenki lelkesülten hallgatta e szép szavakat. Ámde ekkor megszólalt egy még Csíránál is fiatalabb, pöttöm kislány.

—De eltörik a lábát. Én nem akarok papnő lenni!

—Tessék?! - meredt rá elsötétülten az idős papnő. —Honnét veszed ezt?!

—Láttam. Apucival az erdőben voltam, mert apuci elment megnézni a csapdáit, és engem is kivitt oda hogy amíg ő ezt teszi, addig én virágot szedjek amit aztán anyuci megszárit és szép díszeket fon belőle, és ehhez nagyon ért ám anyuci, és én is mert megtanított rá, csak arra kell vigyázni hogy nem szabad nagyon sokáig száritani a virágokat, mert...

—Arról beszélj hogy honnan hallottad ezt!

—Hát anyucitól, ő mondta hogy a virágokat...

—A lábtörésről beszélj!

—Ja... Hát ugye arra lovagolt egy papnő, vadászott, de a lova nem tudta átugrani az árkot, leesett, kifecskendezte a bokáját, és akkor le kellett venni a csizmáját hogy a bokáját apuci helyrerántsa, és akkor láttam hogy milyen a lába, és sírtam mert azt hittem most lett olyan az eséstől, de ő megsimogatta a fejemet és mosolygott és azt mondta hogy ne sírjak, mert már nem fáj neki, mert ez már régi dolog, és akkor én azt kérdeztem hogy de hát miért nem gyógyították meg neki hiszen a papnők olyan okosak, dehanem akkor ő azt mondta hogy ez nem úgy van, mert minden papnőnek ilyen a lába, mert kisgyerekként ilyenné teszik nekik hogy ne tudjanak futni, meg fáramászni se nem, mert az nem előkelő, mert csak az a szép ha valaki úgy szép lassan tipeg, és akkor én hű de örültem hogy nem vagyok papnő, de most itt vagyok de én nem nem nem akarok papnő lenni, mert nem akarom hogy a bokámat eltördössék!

—Nem a bokádat, ostoba, hanem csak a lábfejedet! A bokádnak semmi baja sem lesz! - azzal a papnő körbehordozta rajtuk szigorú pillantását. Egyetlen gyermek sem mert megszólalni, nagyon nyomasztotta őket a templom roppant belső mérete, a nagyon magas, értelmetlenül magas helyiségek, az állandó félhomály, s az ennél is homályosabb zugok; a te-

mérdek istenszobor rubintszemén pedig mindig úgy csillogott a fáklyák fénye, mintha azok gonoszul néztek volna rájuk.

Mégis, a papnő azt azért könnyedén észrevehette, hogy a kislány beszéde után nemigen akad egyetlen olyan gyermek sem, akiben különösebb vágy égne papnővé lenni! Emiatt így szólt:

—Drága gyermekeim, a világon semmit sem adnak ingyen! Hallottátok már azt a mondást, hogy „a szépségért szenvedni kell”?! Mondta már nektek ezt a mamátok, amikor megfésül-vén a hajatokat, véletlenül kissé meghúzta azt?! Nos így van ez a papnőséggel. Roppant hatmatatok lesz az emberek előtt, s kedvesek lesztek az istenek szemében! De valamit valamiért! - azzal lehúzta a vastag bőrcsizmáját, amit a papnők és papok még a legforróbb nyár idején is hordtak. Megmutatta nekik a lábát.

A lábfej úgy középtájon merőlegesen lefelé hajlott, emiatt kizárólag úgy járhatott, ha minden lábujját behajlította, eképp ezen ujjak mind a talpa alá kerültek. Ha járt, eképp lényegében a körmein taposott, amik minden lépésnél nagyon fájtak. Ezt egyedül úgy kerülhette el, ha igyekezett súlyának minél nagyobb részét a sarkára helyezni. Így természetesen csak lassan, pipiskedve lehetett haladnia, s még így sem kerülhetett el minden fájdalmat.

—Egy papnő, aki az istenek felesége, természetesen nem viselkedhet úgy, mint egy közönséges halandó, minden mozdulatával, sőt már járásával is ki kell mutassa, hogy ő más, mint a többi ember! Különben meg ne féljete, nem fáj ám olyan nagyon! Épp azért végezzük el veletek ezt már holnap, mert kisgyermekeknek nem olyan fájdalmas, mint idősebb korban! Előtte bódító főzetet is fogtok inni, s így alig éreztek valamit!

—És utána?! - kérdezte remegve Csíra.

—Utána természetesen megfelelő vázba rakjuk a lábadat, hogy jó alakban forrjon össze! Ágyban feküsztok míg meggyógyul a lábatok, eképp nem fog fájni, mert nem kell rajta mászkálnotok.

—És hogy megyek úgy pisilni?! - kérdezte ismét Csíra.

—Lesz aki kiszolgáljon mindennel. Hiszen épp ez a papnői lét értelme, hogy nekünk nem kell semmit sem dolgozni, mert arra valók a szolgák! Mi csak az isteneket szolgáljuk, emberek soha! Az egyszerű emberek, igen, azok szolgálnak minket, s rajtunk keresztül az isteneket! Ez a dolguk, ezért vannak, ez adja létük értelmét! És ne feledjétek: Ha holnap a műtét fáj is, de semmi esetre sem fáj annyira, mint például az éhhalál! - és egyenként szigorúan mindegyikük szemébe meredt. És sokan lesütötték a szemüket, mert valóban, nem is volt ritkaság az éhhalál, de annyira nem, hogy legtöbbjük ilyen fiatal kora ellenére is emlékezett valami közelebbi vagy távolabbi rokonra, aki eképp vesztette az életét. Nem is hazudott tehát a papnő, amikor így folytatta:

—Hálásaknak kell lennetek, mert már az is az istenek irántatok kinyilvánított kiváltképp nagy és teljességgel ki nem érdemelt kegyelme, hogy egyáltalán itt vagytok! Meg kell becsülnötök magatokat, mert aki nem akar papnő lenni, annak könnyű a dolga: ez ugyanis *nem muszáj!* - és a Csíra melletti kislányra meredt, aki az előbb kifejtette hogy nem akar papnő lenni.

—Hogy hívnak?!

—Levelecske a nevem, úrnőm! - rebegette rémülten.

—Nem kell senkinek sem papnőnek lenni! Ez megtiszteltetés! Nem kötelező! Akinek nem tetszik, elég ha felkel, és kifordul a kapun! Mehet vissza a nyomorba, a szegénységbe, az éhhalálba!

Felállt s így folytatta:

—Csak azt ne higgyétek hogy az jobb lesz. Mindegyiktek családjá szegény, nyomorú, sokadik gyerekek vagytok, ha nem könyörül meg rajtatok a szent papi rend, az első hidegebb télen mely rossz termésű évet követ, apránként éhen haltok! S még az sem biztos, hogy egyáltalán visszafogadnának a szüleitek!

—Én nem vagyok szegény. - kotyogta közbe hirtelen Levelecske.

—He?! - meredt rá a papnő.

—Én hercegnő vagyok. És nem akarom hogy eltördössék a lábamat!

—Aha. Inkább éhen halsz, mi!

—Inkább, de nem is fogok éhen halni, mert inkább eszem bogarakat meg gyökereket! Az nem fáj annyira! Egyszer ráejtettem már a lábujjamra egy követ, fáj, és fekete lett a köröm és leesett és nagyon rossz volt és nem akarom ezt! Haza akarok menni!

—Hogyne, a favágó orvvadász apádhoz mi!

—Nem is igaz, apám herceg!

—De hiszen azt mondtad a csapdáit nézegetni ment az erdőbe...

—Igen, a saját birtokára! És én nem akarok papnő lenni!

A papnő olyan mérgesen nézett Leveleskére hogy Csíra már-már attól tartott meg is üti; azután azonban inkább így szólt:

—Nagyon gyerekek vagytok még! Jegyezzétek meg: a fájdalom nem mindig olyasmi, ami rossz és káros! Sőt, többnyire édes a fájdalom! Közelebb hoz bennünket az istenekhez! Mindjárt jövök! - azzal kisietett. Már amennyire ilyen lábakkal siethetett.

Aránylag hamar visszajött. Akkoriban még nem tudta Csíra, miért mehetett ki a papnő, de évekkel később visszagondolva úgy vélte, biztos valamely felettesét kérdezhetette meg, mi az igazság Leveleske hercegnői rangjával kapcsolatban. Mindenesetre amikor visszatért, lényegesen enyhültebben pillantott a kislányra, s ezt mondta:

—Az istenek előtt kedveském mindegyikünk csak szarkupac! Ebben az iskolában nincsenek hercegnők vagy nem hercegnők. Itt csak főpapnők vannak, papnők, szolgálótestvérek és a Névtelenek. Ők azok, akiket másképp csöcseléknek szoktunk hívni.

—Haza akarok menni!

—Azt nem lehet.

—De én nem akarok papnő lenni!

—Nem kell papnőnek lenni. Te is a Névtelenek közé kerülsz majd. Ha neked ez jobb mint a dicsőség...

—Miért névtelenek?

—Természetesen van nevük, de azt senki nem szokta megjegyezni, mert elég úgy szólítani őket, hogy „Hé te!”. Ők látják el a legkoszosabb feladatokat. Te is oda fogsz kerülni, a szarpucolók közé! Máris indulsz oda! Gyerünk! - azzal kézen fogta Leveleskét, és kihúzta maga után a tereméből.

—Én is vele szeretnék menni! - kiáltotta Csíra.

—Erre nincs mód! - szólt ridegen a papnő. —Ha nem tetszik neked nálunk, tudod merre a kapu: indulj azonnal!

De Csíra nem ment ki a kapun, mert már sötét is volt, s ő félt a sötétben, meg nem is tudta mit szólnának a szülei ha hazatérne (különben az utat sem tudta hazáig...), aztán meg azt is tudta hogy a papnő szavaiban sok igazság volt ám! Bizony gyakori feléjük is az éhhalál!

Maradt. S eljött a másnap, és rengeteg ocsmány ízű folyadékot itattak vele, kábán botladozott két idősebb papnő közt akik a karját fogták, egy istenszobor előtt leültették egy székre, egy szíjjal elkötötték mindkét bokáját és vártak amíg teljesen ellilult a lába... Közben egy-folytában szent énekeket dalolt egy egész sereg papnő... végül odalépett elé két pap egy-egy tompa bárdfélével. Ebben a pillanatban Csíra fejére nagy sisakot borítottak hátulról, semmit nem látott... s ekkor beléhasított mindkét lábába a kín.

Nagyon rossz volt. Iszonyatos. Lehet hogy a lábelkötés és a sok kábítószer használt valamit s enélkül még rosszabb lett volna, de így is nagyon rossz volt. Annyira rossz, hogy a kislány el is ájult.

Mire felébredt, már egy fura fémszerkezetbe volt beleerőltetve mindkét bokája. És fájtak. És Csíra ezt gondolta:

—Hazudtak nekem! A papnő azt mondta, nem fog nagyon fájni az eltörés, utána meg egyáltalán nem! Hazudtak!

Csíra egy életre megtanulta, hogy a felnőttek nem mindig mondanak igazat.

De semmit nem tehetett. Még csak le sem szedhette a bokájáról a kínzóeszközöket, mert állandóan volt vele és a többi gyerekkel valaki, aki ügyelt erre.

* * *

Telt-múlt az idő. Csíra lába „meggyógyult”, azaz összeforrt úgy nyomorékon ahogy azt beigazították neki. S ezentúl minden lépés szenvedést okozott. Ő is csak úgy tipegett ezentúl, mint mindenki más a papnők közül.

Szerencsére azonban egy papnőnek nemigen volt szüksége arra, hogy sokat mászkáljon ide-oda, nem kellett gyakran használnia a lábait. Ez meg is látszott a papnőkön: a már nem egészen fiatal papnők, pláne a főpaprők, jelentős súlyfelesleggel rendelkeztek, némelyikük pedig a legkifejezettebben kövér volt! Valójában a kövérség szinte egyértelmű jele volt a papnő előkelőségének: nem is nagyon lehetett másképp, mert ilyen lábakkal nagyon nem szívesen tett bárki akár egyetlen lépést is, ha tehát nem volt muszáj mozognia, ült inkább. S ugyan ki ülhetett többet, ha nem az előkelőbbek!

Persze a nem annyira előkelő papnőknek sem volt okuk panaszra. Még a papnőtanítványoknak sem.

Hamar megvilágosodott Csíra előtt ugyanis a papnőtársadalom hierarchikus rendszere. Mire „meggyógyult” a lába, már gyerekfejjel is kezdte átlátni, mi a rangsor, s kinek mi a feladata. S amit megtudott, a legmélyebb kétségbeeséssel töltötte el, mert világossá vált számára, hogy szenvedéseinek sora még korántsem ért véget, sőt, talán a legnagyobbak még hátravannak!

Kiderült, hogy számos kaszt van a papnők közt. A legalsó szinten azok vannak, akiket idekerülésekor a rá vigyázó papnő mint a „névteleneket” említett. Ezeket többnyire valóban csak úgy szólították a magasabb rangúak, hogy „hé te”, vagy más hasonló módon, gyakran kifejezetten megvető hangsúllyal. Ezek közé lett beosztva Levelecske is. Ezek végeztek mindenféle megerőltető, piszkos vagy undorító feladatot, ugyanakkor azonban mégis papnőnek számítottak, egyszerűen amiatt, mert bejárásuk volt a nagy templomépületbe, sőt, inkább épületegyüttesbe, mert ahova Csírát elhozták, szinte egy falu területét elfoglalta, és nem is egy templom emelkedett itt, számos egyéb épülettel, köztük parkokkal, úszómedencékkel, raktárakkal... Kellett tehát ide a kiszolgálószemélyzet bőven!

Akadtak azonban helyek, ahová egy Névtelen nem mehetett be. Ilyen volt a Legszentebb Szentély, de bizonyos raktárak is, aztán a Könyvtár, a Csillagda felsőbb emeletei...

Ezekre a helyekre csak azok mehettek, akik úgymond „igazi” papnők voltak. Mert bár bizonyos értelemben a Névtelenek is papnők voltak, hiszen legalábbis a templomváros nagy kőfalán belülre bemehettek, s jól is éltek a parasztokhoz képest mert nekik sem kellett soha az éhhaláltól rettegniük, de természetesen egy illemhelytakarító senkit a felsőbb kasztok tagjai, a tanult papnők nem éreztek semmilyen értelemben sem a testvérüknek, nem tartották „igazi” papnőnek. Úgy érezték, e megvetésük teljesen jogos is: elvégre látszik rajtuk hogy ők megszenvedtek a kiváltságokért! Látszik minden lépésükön!

Igen, voltak helyek ahová kizárólag a „bimbólábú nők” mehettek be. Így nevezték az elnyomított lábat metaforikusan, bimbólábnak, bizonyára amiatt, mert úgy össze van hajolva, mint egy még ki nem nyílt rózsabimbó. S azt mondogatták egymásnak, hogy a parasztok s a Névtelenek lába ronda, pórias, mert úgy szétterül lépés közben mint egy agyonlapított béka az úttesten.

Halálbüntetés fenyegette azokat a Névteleneket, akik olyan helyre léptek be, ahová az nekik tilos volt. Óriási volt tehát a rangkülönbség a bimbólábúak és a Névtelenek között, igazi rangszakadék. Szó sem volt róla például, hogy barátság alakuljon ki egy bimbólábú és egy Névtelen közt.

Mindez már a kis Csírára is érvényes volt. Már aznap is hogy lábatörötten felébredt a fekhelyén, a templomban töltött első napján, már ekkor is magasabb rangúnak számított mint bármely Névtelen.

Akadtak persze nála sokkal rangosabbak is. Mert nem minden bimbólábú egyforma ám! Közöttük a legalacsonyabb kasztba azok tartoztak, akiket úgy hívtak, hogy „a Csend Lányai”. Lába eltörése után Csíra is közéjük tartozónak minősült. Őket azért nevezték így, mert nem illett megszólalniuk akkor, ha nem kérdezték őket. Azért nem, mert nem tudtak szépen beszélni. Hogy is tudtak volna, amikor parasztosan, durván ejtették a szavakat, nem olyan szépen selypítve, mint a felsőbb kasztbeliek! Akik amiatt tudtak így beszélni, mert kihúzták felső két metszőfogukat. Elvégre egy papnő, legalábbis ha előkelőbb, illik, hogy beszédével is jelezze hogy ő nem holmi trágyaszagú paraszt! Még ha nem látják is csak a hangját hallják, akkor is tudja mindenki, hogy egy papnő szól hozzá!

A fogak kihúzatása felnőtt korban is megtörténhetett, ha valaki valamiképp felsőbb kasztba lépésre tartatott érdemesnek, de többnyire kisgyermekként kellett ezt is végigszenvedni, azoknak, akiknek megengedték hogy tovább tanuljanak a papnői pályán. Ez a maradandó fogak kifejlődése után volt esedékes, azokat a megfelelő szertartás során rángatták ki, s eképp aki ezt átélte, az a „Csend Lányából” átlépett egy magasabb kasztba, melynek neve ez volt: „az Istenek Leánya”. Neki már több joga volt, de még mindig viszonylag alacsony rangnak minősült ez.

Innentől a papnő-tanoncok útja kétfelé ágazott. Sőt, három felé. Akadnak akik megmaradtak ezen a szinten. Ide tartozott az a papnő is, aki idekerülése estéjén Csírára és a társaira vigyázott. Ezek általában azok a papnők voltak, akiknek az esze nem volt különösképp éles, ugyanakkor a szépségük sem volt kiemelkedő.

Ha azonban a papnő kellően csinos volt, a tanulásban viszont nem jeleskedett, akkor idővel – persze csak ha akarta – átléphetett a következő csoportba, aminek ez volt a neve: „Az Istenek Szolgálói”. Ez azzal járt, hogy kihúzták az alsó két metszőfogát is, valamint mind a négy szemfogát. Ezen papnőknek ezentúl az volt a legfőbb feladatuk, hogy a hozzájuk forduló papok nemi vágyait kielégítsék, sőt időnként az egyes templomokban a nem papoknak is rendelkezésükre kellett állniuk, akik persze e szolgáltatásért nagy összegeket fizettek a templomoknak. A szertartás idejére a szent tanok szerint a papnő időlegesen átlényegül valamely istennővé, mintegy megszállja annak a lelke.

E munkához nagyonis célszerű volt kihúzatni az említett fogakat, elvégre gyakorta kellett nemcsak a lábuk közével, de ajkaikkal is kényeztetni a vendégek bájdorongját, s ugye az nagyon kínos, ha ilyenkor véletlenül megsértik azt az érzékeny testrészt a fogaikkal...

Az is érthető, hogy az egyház emiatt nagyon üldözte a közönséges, „világi” örömlányokat, hiszen azok konkurrenciát jelentettek az ő üzletének, a templomi prostitúciónak. Azokat azonban sosem sikerült teljesen kiirtani, ugyanis nagy igény mutatkozott a szolgáltatásaikra, egyszerűen mert egy közönséges paraszt nem volt képes megfizetni a templomi örömlányok, az „Istenek Szolgálóinak” árait.

Ha azonban e pályát nem óhajtotta egy papnő – s ha eléggé jeleskedett is a tanulmányai-ban, s emiatt megengedték neki – akkor nem húzták ki e fogait. Akkor egy ennél is felsőbb kasztba léphetett rögtön, aminek ez volt a neve: „Az Istenek Felesége”.

Na de ahhoz hogy ezt kiérdemelje, nagyon sokat kellett tanulnia, és emiatt ez nem volt lehetséges előbb, mint hogy megtörténik az első menstruációja! Az azt követő héten szentelik

fel, amit azonban komoly szüzességi vizsgálat előz meg. Ha a papnő megfelel ezen, nagyon alaposan le is vizsgálják minden tudnivalóból, szent esküt is kell tennie, s ennek végeztével következik a szent szertartás, aholis örökre eljegyzik őt valamelyik istenséggel, akinek ő ezentúl teljesen hivatalosan a feleségének számít!

E házasság felbonthatatlan. És aki megcsalja a férjét, az a nő az ország törvényei szerint halálra kövezést érdemel. Na de szerencsére a bölcs papok gondoskodtak róla, hogy emiatt soha egyetlenegy papnőt se kelljen halálra kövezni! Sőt, még azzal se alázhassák meg, hogy esetleg elfogja valaki s megerőszakolja!

A szent szertartás leglényegesebb eleme ugyanis az, hogy a papnőn végrehajtják az infibulációnak nevezett műtetet. Ez azt jelenti, hogy kivágják a csiklóját, valamint a kis- és nagy szeméremajkak belső oldaláról lenyúzzák a bőrt, s ezeket összevarrják, s addig mozdulatlanul, egymáshoz kötözött combokkal kell feküdnie a papnőnek, míg ezek egymáshoz nem forradnak. Csak egy egészen picike lyuk marad a lába közt a pisinek, amin át teljességgel lehetetlen őt megerőszakolni! Emellett természetesen a nemi vágy sem kínozza, bár ez már mellékes is, hiszen ha volna is vágya, kielégíteni úgysem tudja. Biztosítva van hát, hogy mindörökre hű felesége marad istenurának! Milyen nagyszerű is ez!

Az „Istenek Felesége” már főpaprői rangnak számított.

Aztán ha kellően elsajátította a szent tudományokat, még tovább léphetett a Tökéletesség útján a leány. Elnyerhette az „Istenek Kedvence” címet is. Ez olyan magas rang volt, hogy aki ezt elérte, annak már egyáltalán semmit nem kellett dolgoznia, bőséges szolgasereg állt a rendelkezésére, s hogy jelezze is hogy ő nem munkára hivatott, a szertartás során lemetstették a jobb hüvelykujját, eképp alkalmatlanná is téve őt minden fontosabb fizikai munkára. De hát nincs is szüksége arra!

Mindezzel hamar tisztába jött Csíra a lábtörés utáni lábadozása során, részben saját megfigyelései alapján, részben mert mások elmondták neki. Ezek a „mások”, ezek részben a tanítói voltak, mert attól hogy ott feküdtek törött lábfejjel, attól még bejártak időnként különböző papnők hozzájuk, oktatni őket, már amiatt is, hogy ne figyeljenek annyira a lábuk fájdalmára! Főleg imádságokat oktattak nekik. Részben viszont különböző Névtelenek jártak hozzájuk, például a biliket kicipelni, meg ételt hozni nekik, s öltöztetni őket. Bár Csíra már hivatalosan a „Csend Leányának” számított, ezeket természetesen megszólíthatta, mert náluk magasabb ranggal rendelkezett. Néha Levelecskét is megpillantotta e Névtelenek közt, aminek nagyon örvendett, mert a kislány sokkal beszédesebb volt mint a felnőtt Névtelenek, s ezért tőle többet tudott meg mint amazoktól, annak ellenére hogy a felnőtteknél kevesebbet tudott. A felnőtt Névtelenek ugyanis nagyon meggondolták hogy mit beszéljenek, mert nem akarták hogy magukra haragítsanak valamely főpaprőt s az kivégeztesse őket, vagy enyhébb esetben száműzze őket a templomból. A kis Levelecske viszont nem feledte hogy idekerülése napján Csíra eléggé hasonló véleménnyel volt mint ő, s emiatt bizalmat szavazva neki, sok mindenről beszámolt titokban. Persze csak ha tehette épp. És ritkán tehette, mert mint olyasvalakire aki újonc is és kisgyerek is, nagyon vigyáztak rá. Különben ő volt az egyetlen gyermek a Névtelenek között, akit Csíra látott. Annyira ügyeltek rá, hogy több év is eltelt mióta Csíra bekerült a papnőiskolába, de ezalatt egyetlenegyszer sem volt idejük rá, hogy úgy igazán komolyan kibeszélgessék magukat.

* * *

Meglehetősen későn került sor arra, hogy végre mégis jót beszélgethessen Levelecskével. Erre közvetlenül azután nyílt alkalma, hogy a Csend Leányából az Istenek Lányává szentelték, s kihúzták a két felső metszőfogát. Ez nem sokkal kilencedik születésnapja után történt. Későn serdülő, vékonyka leány volt Csíra, emiatt is történhetett, hogy nagyon későn

nőttek ki a maradandó fogai. Már minden korosztályabeli rég fel lett szentelve eddigre, s gúnyolódtak is eleget rajta, hogy úgy tűnik, az istenek nem akarják hogy felsőbb kasztba lépjen!

Végre aztán kibukkantak a maradandó fogai, és ki is húzták mindkettőt. Előtte megint-csak nyugtató főzetet itattak vele, főként mákgubóból készültet, aminek irtózatossá íze volt, s az ínyét is beecsetelték zsibbasztó krémmel. Ennek ellenére iszonyatosan fájt a húzás, és recsegett is belé a csontja. Úgy érezte mintha az agyát húznák. A könnye is kicsordult belé. Ezt látva a fejét tartó papnő megintcsak azt mondta, ami a papnőknek úgy általában véve is kedvenc szólama volt, és Csíra is gyakran hallotta már:

—Édes a fájdalom, testvérekem!

Ezt Csíra nem így gondolta, de nagyon jól tudta, hogy hiába is ellenkezne. Azaz... hát természetesen nem volt muszáj neki felsőbb kasztba lépnie! De ahhoz sem volt sok kedve, hogy rangtalan senkinek maradjon meg, aki meg se szólalhat, ha mások nem kérdezik! Ezért miután az egyik fogát már kihúzták, gyorsan ennyit vetett oda a könnyeivel küszködve:

—Lehet hogy édes, de ki nem állhatom az édességet! A sült húst szeretem!

S erre bizony olyasmi történt, amire még nem volt példa e szent szertartás során: szinte mindenki nevetni kezdett! Annyira elkapta a nevetés még a foghúzást végző papnőt is, hogy csak jócska késéssel tudta eltávolítani Csíra másik metszőfogát. S ennyit mondott, a nevetését nagyon nehezen visszafojtva:

—Hát a sült húst egy darabig elég nehezen élvezheted ezután... Bár néhány nap múlva már eszegezheted, csak elég apróra kell vágnod a töröddel! S jól is van ez így, látod, hiszen aki rangban alattad van, az nem jogosult e jelkép hordására, valahányszor csak eszel vele tehát, gondold arra, micsoda előrelépésben lett részed! De persze meg is érdemelted, mert szorgalmas tanuló voltál! - és felővezte Csíra oldalára a borotvaéles, hosszú, ezüstmarkolatú törkést. Ami nagyon szépen mutatott valóban. A főpapnőknek viszont aranymarkolatú törük volt.

A szertartás után vissza akarták kísérni Csírát a szobájába, de e gesztust elhárította. Visszatérve ő maga is oda! Igazság szerint még most is ömlött a könnye, arca is egymerő lüktetés volt a fájdalomtól, és szégyellte hogy sír. Végtereis teli volt a tananyaga olyan leírásokkal, hogy ez meg az a papnő, pláne a szentek, mennyire arcerezdülés nélkül viselték el a különböző beavatásokat, sőt mosolyogva, hogy nagyon élvezték, hogy életük legboldogabb pillanatának tartották... Ő meg még sírva is fakad... Micsoda szégyen ez!

Egyedül akart maradni. Már amiatt is, mert a mákgubóteaától valami nagy nyugalom szállta meg, s ezt élvezni akarta. Nem szüntette meg a tea a fájdalmat, legalábbis nem teljesen, de valahogy ez nem is számított már igazán. Ott volt a fájdalom, de csak egy mellékes körülménynek számított már, s ahogy múltak a percek, amint végiglépkedett a nagy templomudvaron, úgy egyre kevésbé számított hogy fáj az arca, a fogainak a helye. Kik érdekelték ez?! A világ szép, minden rendben van, semmi baj, majd minden elrendeződik...

Nagy nyugalomát mégiscsak megzavarta valami. Sikoltozás. Csíra annyira a zsongító mákgubótea hatása alatt volt, hogy még azon is elgondolkozott egy darabig, megér-e nyugalma megzavarása annyit, hogy kielégítve most nem igazán nagy kíváncsiságát, utánanézzon a zaj forrásának?! Ha nem lett volna majdnem egyirányban úticéljával, valószínűleg nem is teszi, de így csak egészen kevésbé kellett megváltoztatnia útvonalát, hogy a hangforrás felé közeledjék.

Az egyik kisebb udvarra érkezett. Ezekből sok volt a templomvárosban, némelyik úgy eldugva, hogy aki nem volt ismerős erre felé, rá se bukkanhatott könnyedén.

Ez az udvar kicsi volt talán, de a közepén a szökőkút annál nagyobb! Körös-körül pedig szép bokrok, némelyik épp virágba borultan pompázik, még távolabb pedig néhány dúslom-

bú fa. A legközelebbi épület legalább ötven méterre, de abban sem lakik senki, mert szer-tartáskellékeket őriznek benne.

A szökőkút mellett pedig ott térdelt Levelecske, de már egyáltalán nem sírt. Arcán azonban vörös ütésnyomok jelezték, hogy nemrég nagyon kikapott valakitől.

Attól a papnőtől nyilván, aki ott állt előtte.

Ezt a papnőt Csíra eddig még nem látta, de ez nem sokat jelentett, mert rengeteg olyan papnő élt a templomvárosban, akivel még sosem találkozott, vagy legfeljebb egyszer-kétszer ha megpillanthatta messziről, és emiatt nem emlékezhetett rá. Azt is rögvest megállapíthatta róla, hogy e nő bár már jócskán középkorú, de a Csend Leányaihoz tartozik még mindig, hiszen se ezüsttőre nincs, se a fogai nincsenek kihúzva. És hallotta Levelecske hangját:

—Kegyelmezz kérlek, úrnőm!

—Szó sem lehet kegyelemről! Most azonnal velem jössz a főnökasszonyhoz, és ott elmon-dom hogy milyen ocsmányságra vetemedtél, s nem is vitás hogy kivégeztet ezért! De jól is teszi! A hozzád hasonló hitványaknak ez kell legyen a sorsuk!

Időközben a beszélő papnő is észrevette Csíra színen való megjelenését, de nem törődött vele. Hiszen csak gyermek! Csíra agyán azonban kábasága ellenére is átfutott a gondolat, hogy azért nem olyan biztos ám, hogy ha akármit elkövetett is Levelecske, de kivégzik érte! Nem vitás, itt a templomvárosban nem sokat ér egy Névtelen élete – de Levelecske azért ta-lán mégiscsak kivétel! Végülis furcsa ám, hogy amikor még évekkkel ezelőtt idekerültek, sen-kinek sem volt muszáj itt maradnia papnőnek, épp csak Levelecskének, holott világosan ki-fejtette hogy haza szeretne menni, de ezt nem engedték neki, s a kapun sem lökték ki – másnak azonban – neki Csírának sem – engedték meg hogy Névtelen legyen, csak a temp-lom elhagyása vagy a papnőség közül választhatott! Mindez nyilván annak köszönhető, hogy Levelecske valóban hercegi család sarja. Lehet hogy mégis jelent valamit idebent a származás, a fennen hangoztatott szólamok ellenére is?!

Csíra tehát nemigen hitt abban, hogy épp Levelecskét csak úgy ripsz-ropsz kivégeznék, de nem is óhajtotta elméletét a gyakorlatban kipróbálni. Ő úgy vélte, egyáltalán senki nincs idebent aki a barátja volna, de talán a leginkább még épp Levelecske. Emiatt így szólt:

—Mi a bűne ennek a Névtelennek?

A papnő igazán meglepődve meredt rá! Hiszen Csíra még igencsak gyermek! Még azt is meggondolta, egyáltalán válaszoljon-e; végül azonban így szólt:

—Nézz csak bele a szökőkút vizébe kis papnő, láthatod hogy ez a semmirekellő beleborítot-ta a bili tartalmát, megszentsegtelenítve így azt!

Csíra odafordult, és látta hogy valóban megtörtént az eset, de annyira, hogy még maga a bili is ott úszik félíg vízzel telin a víz tetején.

—De nem akarattal! - kiáltotta kétségbeesetten Levelecske. —Ez a papnő megütött, és akkor repült ki a kezemből!

—Igaz ez? - kérdezte Csíra, habár rögvest elhitte Levelecske szavait. Valóban, valami oka kellett legyen a történeteknek, s azt elég nehezen tudta feltételezni Levelecskéről, hogy szán-dékosan ilyesmit tegyen! Még ha annyira utálja is a papnőket hogy rosszat akar nekik, akkor is eléggé botor tett volna ez, amivel nem sokat árthat! Aztán meg: még ha bele is önti a vízbe a pisit-kakit, de minek dobná bele a bilit is?! Azt különben is vissza kell vigye a he-lyére!

—Igaz ez? - kérdezte tehát ismét, mert a papnő pár másodpercig habozott a válasszal.

—Végülis mi közöd hozzá?! - kérdezte vissza tőle erre amaz.

S erre aztán Csíra maga sem tudta mi történik vele, de hirtelen mély nyugalom szállta meg, de ez mintha nem a mákgubóteától eredt volna. Már amiatt sem, mert úgy érezte, nyugalma ellenére is vagy talán épp azért, de már cseppet sem homályos az érzékelése, sőt! Kristálytisztán lát mindent! Bár a papnőtől mintegy öt lépés távolságban lehetett, de szinte

közvetlen közlelől látta annak arcát, összesűkültek tekintetét, ráncaita a szeme sarkában, és igen, még azt is észrevette hogy e papnő nemcsak dühös, de zavarban is van! Nemigen tudja miként viselkedjek!

S a zavar okát is megértette Csíra. Nem szokott hozzá e nő, hogy gyermekek kérdőre vonják. Pedig a dolog nem marad ám ennyiben... - határozta el Csíra, és azonnal szóbeli támadásba lendült, holott ugyancsak fájt minden egyes hangnál két nagy metszőfogának a helye.

—Hogyan merészelsz kérdezni tőlem bármit is, te, a Csend Leánya, tőlem, aki már az Istenek Leánya vagyok?! - kérdezte, és csípőre tett kezekkel egészen közel lépett a felnőtt papnőhöz, bátran a szemébe nézve annak. Ezt látva pedig Leveleske abbahagyta a sírást, fel-tápáskodott, és szinte ujjongva biztatta:

—Ez az, Csíra, igen, ez az, mondd csak meg neki, mondd meg neki alaposan! Hát mit képzelsz ez!

A váratlan kérdőre vonás ugyancsak meghökkentette a papnőt! Jogilag, „betű szerint” valóban Csírának van igaza, ez nem is vitás. Elméletileg nem lett volna joga Csírárt megszólítani. Na de az akkor is csak gyereklány! És épp csak most lett az Istenek Lányává, a mai napon, percekkel ezelőtt, hiszen jól látszik hogy most húzták ki mindkét fogát! Hódoljon be neki?! Ennek a tökmagnak?! Hát azért talán minden megalázkodásnak van határa, vagy nem?!

—Nagyon kicsi vagy te még ahhoz, hogy engem kioktass! - válaszolta gőgösen.

—Én nem így gondolom. Az életkornak semmi jelentősége az istenek előtt - benne van a Minden Istenek Himnuszában, neked is tudnod kéne! Hiszen mit is számít egy vagy ötven év akár azoknak, akiknek egész korszakok is csak pillanatnak számítanak! Avagy tán merészeled kétségbe vonni szent tanainkat, s eképp az eretnakség bűnébe esel?! - és olyan gonoszul pillantott a papnőre, hogy maga se hitte volna eddig: képes ilyen pillantásra is. Az elsápadt.

—Nem... nem... természetesen nem vagyok eretnek... de ezt te nem is döntheted el!

—Nem te döntöd el azt, hogy én mit dönthetek el! Halljuk Leveleske, miért is ütött meg téged?!

—Hát az úgy történt, hogy mentem az úton, vittem a bilit, és akkor egyszer csak rám kiáltott hogy „miért nem állsz félre az utamból te kis csipszar”, és máris úgy pofon vágott hogy fel is borultam! Persze hogy kiesett a bili a kezemből!

—Aha. Na de miért nem álltál félre, ha láttad hogy jön?

—Hát mert nem láttam! Annyira tele volt a bili, hogy azt néztem, arra figyeltem nehogy kilötyödjön belőle valami!

—Így történt?! - kérdezte szigorúan a papnőtől Csíra.

—Fogalmam sincs, teli volt-e a bili, nem szokásom a szart bámulni! - hallotta erre a gőgös választ.

—Elhiszem hogy nem azt nézted, de Leveleske azt nézte amíg jött feléd?!

—Mit tudom én, de utamban volt, és mindenki tudja, hogy a Névtelenek kötelesek kitérni előlünk!

—Nem várható el, hogy tekintettel legyenek azokra, akiknek jelenléte felől nincs tudomásuk!

—A törvény nem ismerete nem mentesít a büntetés alól! Törvények Könyve első fejezet első bekezdés! - pillantott Csírára gonoszul a papnő.

—Ez az elv nem alkalmazható a jelen esetre, mert Leveleske nem egy törvény meglétével nem volt tisztában, hanem egy személy jelenlétével! Te ellenben már sokadszor törvényt szegtél, mert megint megszólaltál anélkül, hogy kérdezve lettél volna! Elrendelem tehát penitenciaként, hogy térdelj le, és kérj bocsánatot e Névtelentől!

—Micsoda?! - sápadt el a papnő.

—Megint megszólaltál. Ha tovább folytatod az engedetlenségedet, büntetésképp meg is korbácsollak! - azzal Csíra a derekához nyúlt, mintegy jelezve hogy mindjárt leoldja a köpenyét összekötő erős szíjat.

—Na de már ezt nem hagyom! Majd meglátjuk kinek ad igazat a Főnökasszony, te kis csiposz! - kiáltotta a papnő.

—Most már ragaszkodom a korbácsoláshoz, hogy alázatot tanulj, s a fájdalom kiégesse a gőgöt a lelkedből, testvérem! De ne félj: édes a fájdalom! - mosolyodott el szinte alattomosan Csíra. Holott a legcsekélyebb mértékben sem volt biztos benne, neki adna-e igazat a Főnökasszony. De ez nem is érdekelte. Annyira a nyugtatók, fájdalomcsillapítók hatása alatt volt, hogy egészen egyszerűen nem volt képes helyesen felmérni, mit kockáztat, mint a gyermek, aki át akarja úszni a folyót, aminek nem is lát át a túlsó partjára. Hiába volt jogilag egy minimális kis mértékben épp hogy csak igaza, de gondolnia kellett volna rá, létezik olyasmi is a világon, hogy a felsőbb kasztok összetartása az alsóbbakkal szemben, szolidaritás az azonos rangúak iránt... De ő ezt egyáltalán nem vette figyelembe. A papnő azonban épp erre épített, meg arra, hogy úgyszólván a felnőttnek ad igazat egy felnőtt, és nem egy gyermeknek. Mindent egybevetve, valószínűleg helyesen is kalkulált a papnő, és Csíra volt az, aki – minden bizonnyal valóban a sok kábítószer hatására – merőben helytelenül mérte fel az esélyeit.

—Majd ad neked a Főnökasszony, te vakarék! Megbüntet de alaposan ám téged is meg ezt a Névtelent is! Nem leszel ám sokáig az Istenek Leánya, de még papnő sem, hogy is lehetnél az, szégyent hozol a rangodra, barátkozol a névtelen férgekkel, lám, még a nevét is tudod ennek az *izének* itt! - bökött a felháborodástól remegő ujjal Levelecskére. —Na de ennek igen hamar vége! - azzal lesajnáló pillantást vetett Csírára, még a lába elé is köpött, majd felemelte a fejét, és gögös léptekkel elhaladt mellette.

Csíra hirtelen nem is tudta mit tegyen; ám nem is kellett hogy cselekedjék! A beszélgetést ugyanis egyre sápadtabb arccal figyelte kettejük közt Levelecske. Ő bezzeg egyáltalán nem volt begyógyszerezve; ő aztán pontosan tudta, mennyire valószínűtlen hogy Csíra pártját fogja a Főnökasszony! De még ha Csíra megússza is esetleg büntetés nélkül, elvégre szigorúan véve valóban igaza van, de őt Levelecskét akkor is megbüntetik! S így most gyors cselekvésre szánta el magát. Odaugrott Csíra mellé, s mielőtt még Csíra észbekaphatott volna, kirántotta a leány övéből az ezüstmarkolatú tört, és teljes erejéből belemélyesztette a papnő hátába.

Olyan jól szúrt, hogy a papnő ajkán egyetlen aprócska hang sem jött ki. Szinte megmerevedett álltában; még csak le sem zuhant a földre jónéhány másodpercig; ám ezeket a másodperceket Levelecske nem hagyta kihasználatlanul. Kirántotta a tört, és szúrt újra meg újra; majd miután harmadszor is a papnő hátába mélyesztette a tört, megkerülte a nőt, és belevágta annak mellkasába is. Ekkor zuhant végre le a papnő csak a földre, még mindig egyetlen hang nélkül. S most Levelecske lehajolt, és a tört belevágta a papnő torkába is, így most már semmiképp sem árulhatta el őket egy sikollyal.

Majdnem sikoltott azonban Csíra! Egyszerűen elképedve figyelte a történeteket, fogalma sem volt róla, mit is tegyen; ellenben épp amikor Levelecske megkerülte a papnőt hogy elől is beleszúrjon, akkor spriccelt ki egy jókora vérsugár a nő hátából, és telibe találta Csíra arcát, jutott belőle a ruhájára is bőven. Ekkor már kiáltásra nyílt a szája, de ezt időben észrevette Levelecske, tenyerét a szájára tapasztotta, s ezt súgta a fülébe:

—Hallgass, ha jót akarsz magadnak is és nekem is! - azzal egyszerűen akkorát lökött rajta, hogy Csíra belezuhant a szökőkút vizébe.

—Mosd le magadról a vért, és tűnjünk el innen gyorsan!

Csíra annyira döbönt volt, hogy esze ágában sem volt ellenkezni. Hamar lemosta magáról a vért, ennek nagyja a ruhájából is kijött, s ami kevés folt maradt, azt bizvást ráfoghatta arra, hogy kihúzott két foga helyéből csöpögött oda pár csepp. Elrakta a törét is, és el sem

köszönve Levelecskétől, máris sietett kis cellája mélye felé. Levelecske is kihalászta a bilit a szökőkútból, és ő is elmenekült a tett színhelyéről.

Cellájába érve levetette magát az ágyra, és gondolkodni próbált. Ami történt, annyira döbbenetes volt, olyan rémületes, hogy elsöpörte a nyugtatók hatását is. Egyszerűen el sem akarta hinni hogy ez lejátszódott, hogy Levelecske kirántotta a törét, és azzal megölte a nagy, a FELNŐTT papnőt... S nem is csak egyszer szúrta bele, hanem többször is, teljesen hidegvérűen cselekedett..

Pedig mindez mégis megesett, mert látta...

Most hogy elmúlt apránként a kábítószer hatása, maga is rájött, hogy eléggé zűrös dologba mászott bele, és nemigen valószínű, hogy a felettesei neki adtak volna igazat. Persze, ettől nagy baja még nem esett volna... Levelecskének annál inkább... Persze nem halálbüntetés, de egy kiadós verés okvetlenül...

De Levelecske ezt nem vállalta. Ölt inkább. Elképesztő! Soha ki nem nézte volna belőle...!

Legalább két órája feküdt az ágyán, amikor egyszercsak három nagyon magas rangú főpapnő nyitott be hozzá, s negyediknek ráadásul egy főpap is!

Főpap! Tehát férfi! Náluk! Papnőknél!

A roppant templomvárosban, aminek egyáltalán nem ismerte még minden részét Csíra, természetesen laktak papok is, tehát férfiak. Sőt, talán több pap, mint papnő. Csakhogy teljesen más kerületekben! Olykor bejöttek ugyan a papnők területére is, de az alacsonyabb rangú papok nem mehettek akárhova, s inkább csak az Istenek Szolgálóit keresték fel, hogy velük szerelmi áldozatot mutassanak be, a magasabb rangúak már mehettek lényegében bárhova, de ők meg szintén csak ugyanide mentek többnyire, mert minek is mentek volna máshova?! És olyan meg hogy egy alig valaminek is számító kis papnő-növendéket keressen fel egy főpap, olyan még talán soha nem fordult elő! Csíra igencsak megijedt, ennek a fele sem volt tréfa! Azt ő is tudta, hogy majdnem minden pap magasabb rangú, mint bármelyik papnő!

S ez aztán igencsak magas rangú volt. Ez abból is látszott, hogy bal fülcimpája annyira meg volt nyújtva, hogy válláig ért. A papoknál is voltak ugyanis mindenféle rangjelzések. Bár nekik legalább a lábuk nem volt elnyomorítva.

Csíra azonnal felpattant a jöttükre, és mélyen meghajolt. A fejébe tóduló vértől azonnal éles kín hasított bele sebzett ínyébe, de most nem törődött vele. Annál sokkal jobban meg volt ijedve. Ismerte ha nem is a főpapot, de a három főpapnőt! Hogy is ne ismerte volna őket, a legmagasabb rangúak voltak akik csak éltek itt a templomvárosban! Egyikük maga volt a legislegfőbb főpapnő itt, úgy hívták hogy Tölgylevél úrnő, a másikkal az Etikai Bizottság vezetője, őt Hóvihar úrnőnek kellett szólítani, a harmadikuk az Iskolamester címet viselte, s az ő neve ez volt: Nád úrnő. Ez illett is rá, mert nem kímélte soha a nádpálcát. Kedvenc közmondása ez volt: „Ki a nádpálcát nem suhogtatja szorgosan, nem is szereti gyermekét”!

Csíra tehát meghajolt, s be is mutatkozott, ezt kellett tennie, ha meglátogatják, még akkor is ha mindenki tudja a nevét, hát még most, hogy a főpap esetleg nem tudja hogy ő Csíra!

—Az istenek fénye ragyogja be napjaitokat mélyen tisztelt látogatóim, amiért felkeresésemmel megtiszteltetek engem, a méltatlant és jelentéktelent! Én ki arra sem vagyok méltó hogy a csizmát lehúzzam lábaitokról, a Csíra névre hallgatok.

—Ő lenne az?! - kérdezte a főpap hitetlenkedve, miközben jó alaposan szemügyre vette Csírát. —Hihetetlen! El sem akarom hinni! Hiszen ez még tényleg csak egy csíra, sőt, magocska, ki sem látszik a földből...

—Ő az, fenséges uram! - válaszolta alázatosan Tölgylevél úrnő.

A főpap közelebb lépett Csírához, megegyyszer alaposan megnézegette, majd ezt kérdezte:

—Hol a ruhád?

—A... a ruhám fenséges uram? Hiszen... hiszen itt van rajtam... - hebegte a leány.

—Az hol van, amiben a szertartáson voltál!

—A... az... az ott szárad a... - mutatott Csíra az ablakpárkány felé. Az ablakon kívül lógott valóban a ruhája, egy kis kötél darabra kötve, mely kötelet egy alkalmas, a falból kiálló ködarabhoz kötözte.

—Miért nedves?

—Mert... mert véres lett... A fogamtól... és kimostam... - hebegte Csíra sápadtan.

—Hol van a töröd?

—Hát... hát itt, a hüvelyében... - dadogta még sápadtabban Csíra.

—Mutasd!

Csíra odaadta. A főpap kihúzta, s megsejtelte. Csíra áldotta az okosságát, amiért a legkisebb vérnyomot is nagyon gondosan lemosta róla. Teljességgel lehetetlen, hogy bármi áruló nyomot is felfedezzen a törön a főpap! Ennyire azért nem hülye ő!

Hát a törön nem is fedezett fel semmi nyomot a pap, de most valami nagyon különösét művelt! Patyolatfehér, vékony szövetségkendőt vett elő a zsebéből, és ezt vékonyka gurigába sodorta, majd bedugta a tör hüvelyébe. Kissé megforgatta ott, aztán kihúzta. S amikor megsejtelte, ezt mondta:

—Nedves. A kendő nedves. Tehát a tör hüvelyé is nedves belül. Nyilván azért, mert víz került belé. Bizonyára úgy került belé nedvesség, hogy megmostad a tört, majd beledugtad a hüvelybe!

Ez ugyan nem volt igaz, mert a hüvelybe akkor került víz, amikor Csírát Levelecske a szökőkútba lökte, a vért lemosandó, de akár így is történhetett volna, ahogy a főpap mondta. A lényegen mit sem változtatott. Annyi bizonyos hogy ha valaha meg volt ijedve Csíra, hát most aztán meg volt! Ennyire talán akkor sem félt amikor megtudta, hogy el fogják törni a lábát.

S most a főpap ezt kérdezte:

—Miért ölted meg Gyanta nővérkének?!

—Én... De hiszen... én nem öltem meg...

—Ugyan ki, ha nem te?! - kérdezte gúnyosan Nád úrnő.

—Hát... - és Csíra már majdnem kimondta hogy Levelecske volt az. Ám hirtelen belegondolt, hinnének-e neki! És kénytelen volt belátni, hogy nem. Ő sem hinne önmagának.

—Én nem öltem meg senkit!

—Ne hazudj! A hazugsággal csak rontasz a helyzeteden! - figyelmeztette őt Tölgylevél úrnő.

—Minden jel a te bűnösségedre utal! Arra kellett elmenned a szertartás után, amerre a gyilkosság történt! A ruhád nedves, kimostad, nyilván hogy a vérfoltokat eltüntesd! Láttak is téged csepegő ruhában jönni abból az irányból! A holttest egy szökőkút mellett feküdt, s a kövön még vizes lábnyomok látszottak! A töröd hüvelyé is nedves belül! Egyáltalán, a gyilkos tört használt!

Na, ez az utóbbi mondat végképp meggyőzte róla Csírát, hogy teljesen hiábavalóan próbálna meg úgy menekülni a bajból, hogy elárulja Levelecskét. Hiszen egy Névtelennek nincs fegyvere! Nem lehet! Tilos viselnie a templomvároson belül!

De azon kívül sem szoktak.

Senki nem hinne neki. És minden jel ellene szól, valóban!

Micsoda helyzetbe hozta őt Levelecske!

De nem volt ideje haragudnia a kis Névtelenre. Sürgősen ki kell találnia valamit!

De semmit nem tud kitalálni. Egy teljesen biztos: Ha tagad, attól nem lesz jobb a helyzete egy szemernyivel sem. Egyetlen dolgot tehet: felvállalja a tettet, de kisebbíteni igyekszik a vétkét. Talán megússza kínhalál nélkül. Ha nagyon nagy szerencséje van, talán még az is elképzelhető, hogy egyszerűen elzavarják a templomból! De jó is lenne! Így válaszolt hát:

—Megsértett. - s ezután szorosan összecsuksa a száját, mert nem is nagyon tudta hirtelenjében, mi egyebet mondhatna. S eközben iszonyúan mérges volt Levelecskére. Így próbáljon jót tenni valakivel legközelebb! Az a hebrencs leány valószínűleg az ő halálát okozta!

Annyira dühös volt, hogy dühé egy része jól láthatóan az arcára is kiült. Feljebbvalói ezt észrevették, de természetesen teljesen félreértették.

—Hát azért ha megsértett is, mégsem kell rögtön tört vágni valakibe! - ámult Tölgylevél úrnő.

—Nagyon megsértett. - morogta erre jobb híján Csíra.

—És még most is ennyire haragszol rá, most is hogy megölted?! - álmélkodott Nád úrnő.

—Hát, izé... persze hogy haragszom rá, hiszen... hiszen megöltem, és... hogy is mondjam... talán tényleg nem kellett volna... de megtettem... és szégyellem hogy ennyire elkapott az indulat... és a szégyenemet is ő okozta, mert ugye ha nem sért meg nem ölöm meg és nem kell most szégyenkeznem... emiatt vagyok dühös... mert nem szeretek szégyenkezni...

—És mivel sértett meg? - kérdezte Hóvihar úrnő.

Csíra esze gyorsan járt. Valami hihetőt kell mondania. Végül ezt nyögte ki:

—Ott jött velem szemben... és... és nekem valami belement a szemembe azt dörgöltem, és... és akkor ő megállt, és azt mondta, hogy „ne sírj te kis vakarék, a Szent Szeretkezés miatt csak a hitetlenek félnek, akik tényleg tisztelik az isteneket örvendenek inkább, mert édes a fájdalom”!

—Ezt mondta volna?! - kérdezte gyanakvóan a főpap. Erre azonban nem akárki, de Nád úrnő szólalt meg:

—Hihető. Ismertem Gyanta nővért. Kedvenc szava volt a „vakarék”, és általában véve sem volt nagyon tisztelettudó.

Na most aztán nagyon örvendett Csíra, hogy megjegyezte a papnő sértő szavát, a „vakarékot”! S rögvést reménykedni kezdett, s kissé magabiztosabbá is vált. Így folytatta:

—Igen, ezt mondta! És én hát ugye csak nem hagyhattam hogy engem vakaréknak nevezzen, de különösképp nem azt, hogy kételkedjek a hitemben! Mi jögon nevez engem hitetlennek?! Még ha valóban sírnék is, akkor is úgy vélem ettől még lehet hitem, hát nehogy már ő döntse el ezt amikor én vállaltam hogy az Istenek Leánya legyek, de ő meg még csak nem is vállalta, hát akkor kinek nagyobb a hite?! De nem is sírtam, csak a szemembe ment valami! És akkor én mondtam neki hogy mit merészel, hiszen ő a Csend Leánya, meg sem szólalhat ha nem kérdezik, hogy is merészel engem megszólítani, pláne ilyen hangon?! És akkor ő nagyon mérges lett és azt mondta hogy „kotródj az utamból te kis szaros, túl apró vagy te ahhoz hogy engem felelősségre vonj!”, és már a kezét is emelte hogy megüssön, na és akkor én kirántottam a tört és beleszúrtam, és ő előrezuhant, és szúrtam még többször is, mert féltem is tőle hogy ha felkel akkor megver, és aztán meghalt, és én megijedtem mert féltem hogy jaj mit tettem, elkapott a düh, és megmostam magamat és visszajöttem ide a cellába! És kérem szépen tekintetességeket legyetek elnézőek irántam, mert elismerem hogy uralkodni kellett volna a dühömön, de azért alapjában véve mégis igazam volt, mert mégsem lehet hagyni, hogy egy alsóbbbrangú valaki megfélekezze róla, hol a helye! Mivé is lenne a világ, ha a csöcselék nem tudja mire való, s nem adná meg a tiszteletet annak akit az illet, akkor hamarosan úgy vélnék az emberek, hogy az isteneknek sem kell megadniuk a tiszteletet! - és az utolsó szavakat már szinte lelkesülten, átszellemült arccal, csillogó szemekkel mondta, hevesen lélegezve, majdnem kiabálva.

Magas rangú látogatói is elképedve néztek rá, ilyen esetük egészen biztos hogy még sosem volt. Biztos szívesen meg is hallgatták volna a másik felet, de azt nem lehetett, hiszen Gyanta nővér mostanára már ugyancsak halott volt...

Végül a főpap így szólt:

—Várj itt, amíg nem döntünk a sorsodról! Gyakorold a türelem és engedelmesség erényét! - azzal megfordult hogy távozzon. A főpapnők követték, de Csíra még hallotta amint az ajtó becsukása közben ezt mormogja a pap:

—Elképesztő! Elképesztő! Hogy csak úgy hirtelen leszúrjon valakit ilyesmiért... És ekkora gőg... De beszélni, azt tud!

—Nagyon önérzetes. - mondta még Hóvihar úrnő, aztán a többi Csíra már nem hallotta.

* * *

A főpap Csirától távozván egyenesen Tölgylevél úrnő lakosztályába tartott, s ott leült a legdíszesebb székbe. A három főpapnőnek is megengedte hogy leüljenek. Ez nagy kitüntetésnek számított, bár a papnők is ismerték annyira korábban a főpapot, hogy tudták: nem kell végigállniuk a beszélgetést.

—Halljuk, mi a véleményetek? - kérdezte ezután a főpap. S ezen viszont már elképedtek a papnők. Hogyhogy a véleményüket kérdi?!

—Hát egy gyilkosság természetesen halálbüntetést érdemel, bár el kell ismerni, szólnak bizonyos enyhítő körülmények mellette! - mondta elsőként Nád úrnő. —Mégsem engedhetjük meg azonban az önbíráskodást, pláne nem gyermekkorúaknak! A kivégzés nyilvános kell legyen, elrettentő példának a többi tanítvány számára. Tekintettel azonban az enyhítő körülményekre, nem javaslok kínhalált, elég az egyszerű lefejezés is.

Ám mindezt maga Nád úrnő is eléggé fanyalogva mondta. Ez nem kerülte el a főpap figyelmét.

—Nem szívesen végeztetnéd ki, húgocskám?

—Hát valóban nem szívesen, de muszáj lesz, mert rendnek muszáj lenni! Pedig sosem hittem volna hogy épp vele történik ez meg... mindig nagyon nyugodt és szorgalmas gyermek volt, sőt, szótlan is! És kiváló tanuló! Szinte nem is vett tudomást a környezetéről, mondhatni csak a tudományoknak élt! S most egyszerre ilyet tenni... de hát azt szokták mondani, hogy alamuszi macska nagyot ugrik!

—Azt mondod, hogy jó tanuló? Ez a szempont... érdekelne! - szólt elgondolkodva a pap, szinte minden egyes szót alaposan megrágva kimondás előtt. —Halljuk, milyen tanuló volt! Mert az hogy „jó”, az nagyon általános. *Mennyire* jó, és miben jó! Szólj te! - nézett Tölgylevél úrnőre. —Remélem ugyanis, utána néztél ennek a kislánynak, mielőtt értesítettél!

—Természetesen atyám! És bár én sem szívesen végeztetném ki, de az igazsághoz híven azt kell mondjam, Nád úrnő az elfogultság vétkébe esett, mert Csíra nem is olyan kiváltképpen jó tanuló! Szó se róla, ami a számok tudományát illeti, ott nem lehet nála jobbat találni az egész papnőiskolában. Az emlékezete is szinte félelmetes, évekkel korábbi beszélgetéseket képes szinte szó szerint visszamondani, és ha ránéz egy pergamenre, szinte egy pillantás alatt megjegyzi az egészet, és soha el nem felejtí - ha valóban meg akarja jegyezni. Na de épp ez az, hogy vannak dolgok, amiket egyszerűen nem akar megjegyezni! Például arról Nád húgom egy szót sem beszélt, hogy alig van imádság, amit Csíra hibátlanul megtanult volna, akad ellenben bőséges sok olyan, amit nemcsak hibátlanul nem tud, de egyetlen szót sem ismer belőle! Nemegyszer rajtakapták, hogy a közös imádságok alatt csak mozgatja hangtalanul a száját, vagy rövid késlekedéssel mondja azt, amit a többiektől hall, tehát szinte kánonban imádkozik velük! Ezért Nád húgom is nemegyszer megvesszőzte már, de a büntetésnek nála alig van foganatja, mert kiváltképp kitűnik ez a leányka a makacsságával! Különbözik meg a szépíráásban sem jeleskedik. Nagyon gyorsan ír, de a betűi úgy néznek ki, mintha odaokádták volna!

—Hát az még nem nagy baj, legfeljebb írnokkal iratja majd le amit kell... Na de nem magyaráztatok meg neki, hogy nem lehet igazi papnő az, aki épp az imákat nem tudja?! - kérdezte a főpap.

—Eh, nemegyszer beszélgettem vele erről! - legyintett Nád úrnő. —De az az igazság, hogy gyakorta sikerült neki többé-kevésbé meggyőző magyarázatokat adnia a hanyagságára.

—Ezt meglepve hallom! Mi indokolhatja épp a hanyagságot?!

—Az az igazság, hogy tanul ő nagyon szorgalmasan, de annyira hogy alig fordul elő olyasmi, hogy játszani látnám! Ha pihen, akkor is inkább csak néz a távolba, és... nem tudom, talán ábrándozik... szóval az imákat nem azért nem tudja mert nem tanul, hanem mert *mást* tanul helyettük! Kedvenc tartózkodási helye a könyvtárunk; állandóan ott kuksol, s alig hinném hogy már most is ne tudna némely dologból annyit, mint egy nagyon jól képzett, felnőtt, legalább húszesztendős főpapnő! Csak egyszerűen más dolgok érdeklik, nem azok mint a korosztályát.

—Értem. Szóval nagyon büszke, s hogy dicsekedhessen, stréberkedik, s ezt-azt előretanul! - bólintott a pap. —Így van-e? - kérdezte előrehajolva Hóvihar úrnőtől.

Az Etikai Bizottság vezetője ezt válaszolta:

—Nem egészen, atyám! Most hirtelenjében nem is emlékszem olyasmire, hogy valaha is büszkének, gőgösnek láttam volna Csírát; még csak nem is hallottam másoktól, hogy így viselkedett volna! Egyszerűen nem értem, mi történt vele ma; ez cseppet sem jellemző reá! Mintha nem is ő maga lett volna! Nekem igazából mély meggyőződése, hogy Csíra most hazudott, mert amit elmondott a történetekről, abból egyetlen árva szó se igaz, talán azt kivéve hogy Gyanta nővér valóban kimondta a „vakarék” szót. De egészen másképp történt minden mint ahogy Csíra elmesélte, ebben biztos vagyok. Hazudott, mert úgy vélte még mindig így jár jobban mintha megmondja az igazat. Amit persze sosem fogunk megtudni. De hazudott, mert e viselkedés nem jellemző rá! Ő cseppet sem gőgös, bár nem kétlem hogy képes hihetően úgy tenni mintha gőgös volna, most is ezt akarta játszani előttünk. De nem gőgös, nem fennhéjázó, s pláne nem hirtelen haragú! Hiszen épp ellenkezőleg, olyan híreket kaptam inkább, hogy annyira nem ad a méltóságára, hogy még a Névtelenek némelyikével is szóbaáll; konkrétan egy bizonyos Levelecske nevű kislányról az a szóbeszéd járja, hogy szinte a barátnője ennek a Csírának! Képzelheted atyám, egy papnőtanonc és egy szarpucoló szolgál! Nem, én nem hiszem hogy a gőg, vagy akárcsak a túlzott büszkeség jellemző volna rá.

—De hiszen hallottuk hogy mit beszélt nekünk az imént.

—Igen, de... megbocsáss atyám... mint azt épp az imént mondtam is, én azt hiszem, egyszerűen hazudik!

—Akkor ha hazudott, mi lehet az igazság?

—Arról nekem nincs tudomásom, de az biztos, hogy Csírának hajmeresztő fantáziája van, és nem kell ám a szomszédba mennie ötletért ha füllenteni akar, mert bőségesen elegendő ész adtak neki ehhez születésekor az istenek, s kellő pimaszságot is ahhoz, hogy senki magas rangját ne tisztelje ha valamit a fejébe vesz! De az hogy embert nem tisztel még hagyján – nem tiszteli ez a leány az isteneket sem!

—Nocsak! - vonta fel a szemöldökét a pap.

—Így van atyám! Ismétlem: nem gőgös! Nagyon tud viselkedni, ha akar. Lehet tulajdonképpen hogy gőgös, de több esze van annál, hogy kimutassa! Hanem vannak neki olyan kérdései... igen... amikből világosan kiderül, hogy cseppet sem úgy gondolkodik, mint egy leendő papnőhöz illene!

—Mondanál példát erre? - és a pap szemébe mohó kíváncsiság költözött.

—Hogyne, nagyon szívesen, igazán nem esik nehezemre hogy idézzek tőle valamit, mert olyan dolgokat mond... de nem is mond, óvakodik tőle hogy bármit határozottan kijelentsen... nem mond ő csak kérdez... de olyanokat kérdez néha, hogy csak a számat tátom, és ami a legrosszabb, elfelejteni sem tudom a kérdéseit, állandóan a fejemben vannak, és ez

nagyon rossz, mert a kérdései tökéletesen alkalmasak arra, hogy szinte bárkinek a hitét megingassák szent tanainkban! Emiatt már sokszor gondoltam rá, hogy tulajdonképpen ki kéne őt csapni az iskolából, nehogy istentelenségre buzdítsa a többieket, ne mutasson másoknak rossz példát, de javára kell írjam, hogy diáktársaival ritkán beszélget, igazán nem lázító jellem, valóban elvan magának... hanem amikor tőlünk nevelőktől kérdez... amikor csak meglátom hogy azzal az ártatlanul tágra nyílt szemekkel közeledik, már a hideg futkos a hátamon, mert előre tudom hogy valami olyasmit hallok, amit egyszerűen nem akarok hallani!

—Na akkor ki vele, halljunk tényleg valami konkrétumot! - biztatta őt a főpap.

—Hát, egyszer például azt kérdezte tőlem, hogy ha szent tanaink szerint világunk a Napisten köldöke, s a Nap az istenség szeme, s amiatt van éjszaka hogy olyankor elfordítja tőlünk a tekintetét, akkor miként is lehet az, hogy úgy lesz éjszaka hogy nyugat felé fordítja el a tekintetét, hiszen arra távozik a Nap, ellenben amikor visszafordítja a tekintetét, már keletről látjuk azt közeledni! Azt mondta, számára az volna a logikus, hogy ha úgy lenne éjszaka hogy elmegy a Nap nyugat felé, de aztán onnan is jön vissza, nem az ellenkező oldalról! És ártatlan, alamuszi képpel hozzátette: —Nagyon különös tornamutatványokat kell végezni eszerint Istennek minden nap, s ő el sem tudja képzelni, miként cserélhet égtáját rendszeresen a szeme éjszaka!

—És te mit válaszoltál neki?

—Hát azt, hogy biztos úgy van ez, hogy miután elfordította a fejét, behunyja a szemét, aztán visszafordul keletre, majd kinyitja, s ekkor van reggel... Különbösen sem a mi dolgunk hogy Isten tetteit megítéljük, ha így teszi, úgy van az jól! De hiába mondtam, mert erre azon kezdett töprengeni, hogy ennek semmi értelme, hiszen Isten nyilván amiatt fordul el tőlünk, hogy valami mást nézzon, akkor viszont nem húnnya be a szemét, s nem lehet-e hogy van egy másik világ amiről nem tudunk, s ideje felében ezt nézi a mi világunk helyett...

—Ah, ez érdekes! Halljunk még néhány furcsa szólást tőle!

—Hát, egyszer véletlenül fültanúja voltam, amikor az egyik gyerek veszekedni kezdett vele, s azzal gúnyolta hogy nagyon okosnak hiszi magát! S erre Csíra azt mondta nyugodtan, hogy ez cseppet sem így van, hanem épp ellenkezőleg: ő egy nagyon-nagyon buta valaki! Ő ugyanis egyetlenegy dolgot tud csak igazán alaposan: azt, hogy semmit nem tud!

—Ez szerénységre vall.

—Arra vall, de csak addig amíg meg nem hallod atyám a folytatást! Mert ezután a másik gyerekekre nézett gunyorosan, s így folytatta:

—Sajnos a legtöbb ember még ezt az egyetlen dolgot sem tudja...

—Aha, tehát mégis többre tartja magát másoknál! - gondolkodott el a pap.

—De azért szerintem sem kell megkínózni. Látszik hogy igyekszik nem kilógni a többiek közül! Szerintem is elég lesz a gyors fővétel, ne szenvedjen sokat! - mondta gyorsan a papnő.

A pap pár percig csendben maradt, majd ezt mondta:

—Igennel vagy nemmel válaszoljatok most, csakis igennel vagy nemmel! És gyorsan, gondolkodás nélkül! - és olyan szigorúan nézett végig a három papnőn, hogy azok érezték: ez parancs!

—Halljuk: szerintetek hisz-e Csíra az istenekben?! Tölgylevél!

—Nem! - vágta rá azonnal a főpapnő.

—Hóvihar!

—Nem!

—Nád!

—Nem. Persze hogy nem hisz bennük.

—Értem. És akkor most arra feleljetek, de most viszont nagyon meggondolva a választ: Biztosak vagytok-e abban, hogy más istenekben sem hisz-e esetleg Csíra?! Vagyis, nem lehet-e hogy amiatt nem hisz a mi isteneinkben, mert titokban valami más istent tisztel?!

—Ez teljességgel kizárt szerintem. - rázta meg a fejét Tölgylevél úrnő.

—Nem is találkozhatott más vallással az iskolánkban – természetesen! - felelte mély meggyőződéssel Nád úrnő.

—Persze hogy nem hisz egyetlen istenben sem – mondta Hóvihar úrnő – és erre van is némi bizonyítékom! Egyszer azt magyaráztam a növendékeknek, hogy a Napisten mindenható, bármit megtehet. Erre óra után odajön hozzám Csíra, és azt kérdi, hogy ha mindenható, akkor tud-e olyan istent teremteni, aki nála is hatalmasabb?! S erre én rávágtam, hogy persze, természetesen tudna, ha akarna, de nem akar! Erre azt mondta, hogy ezesetben viszont nem mindenható, mert hiszen elképzelhető olyasvalami, ami nála is hatalmasabb! Ezen elgondolkodva azt válaszoltam, hogy ebben lehet némi igaza, s ezesetben természetesen nem képes ilyen istent teremteni! Ekkor Csíra azt mondta, hogy ezesetben meg van olyasmi amit a Napisten képtelen megtenni, tehát megintcsak nem mindenható! Ezzel teljesen összezavart, s ekkor még fokozta is a zavaromat azzal, hogy megkérdezte, képes-e a Napisten meghalni! Azaz, ha akarna, tudna-e öngyilkos lenni! Erre mondtam hogy persze, csak nem olyan hülye, hogy megtegye! Mire Csíra azt mondta, hogy ha tudna öngyilkos lenni, akkor nem igaz hogy halhatatlan, hiszen van rá mód hogy meghaljon, ha pedig nem halhatatlan, akkor egyrészt tévednek a szent tanaink amikor halhatatlannak tanítják, másrészt nem lehetünk biztosak benne, hogy még most is él! Erre kinevettem, hogy nézzen csak fel az égre, hiszen ott a Nap, az istenünk Fénylő Szeme! De Csíra nagy nyugodtan azt válaszolta, hogy az nem jelent semmit, mert gyakran a halottaknak is nyitva van a szemük... Sőt, lehet hogy egyszerűen a halott Napisten helyét elfoglalta titokban valami másik isten! No és hát ilyeneken csak az törli a fejét, aki egyáltalán nem hisz istenekben. Amiatt ilyen tiszteletlen velük szemben. Egy másik alkalommal pedig valaki azt mondta, hogy amiatt ölt meg a faluban egy paraszt egy másik férfit valamiért, mert megszállta a gonosz lélek; erre Csíra úgy foghegyről odavetette hogy nem kell ám ahhoz gonosz lélek, elég gonoszság van az emberekben önmaguktól is ahhoz, hogy bármi aljasságra képesek legyenek!

—Aha. - és a pap felállt, jelezve hogy eleget hallott. —Ezesetben nem kell aggódnod, valószínűleg nem kell kivégeznünk Csírát. Életben maradhat, ha akarja.

—Miért ne akarná? - kérdezte Nád.

—Mert csak akkor maradhat életben, ha vállalja, hogy hinni fog legalább egyetlen istenben!

—Melyikben? - kérdezte kíváncsian Nád úrnő.

Erre a pap szélesen elmosolyodott, s így szólt:

—Természetesen olyan istenben, akinek a létét semmi esetre sem tagadhatja le! Vagyis – önmagában!

2. fejezet: Kistennő

Valószínűleg senki sem csodálja, hogy Csíra igazán mély aggodalommal várta a főpap visszatértét! S a főpap meg is érkezett hozzá egy idő után, de ezúttal egyedül. Csíra persze rögtön felpattant hogy a szertartásszerű üdvözlést ezúttal is eljuttassa, ám megszólalni sem volt ideje, épp hogy csak felállni, mert alig lépett be szobácskájába a pap, a férfi máris földre borult Csíra előtt, s ezt mondta:

—Köszöntelek téged, hatalmas istennő! A boldogság hogy megpillanthattalak, torkomra forrasztja a szót, emiatt vagyok képtelen méltóbban üdvözölni istenségedet!

—De... de hát... - kezdett el hebegni Csíra döbbsen, és mély meggyőződésévé vált, hogy míg a pap kint volt, valami iszonyatos dolog történt a férfival, mert teljesen biztos, hogy az illető megtévelyodott!

A főpap azonban felállt, s immár egészen közönséges hangon, ahogy bármely gyerekhez is beszélne bárki, ezt mondta a leánynak:

—Ülj csak szépen le az ágyra, mert komoly dologról akarok beszélgetni veled, leányom!

Csíra természetesen azonnal engedelmeskedett, a pap pedig mellételepedett.

—Gondolom soha senki nem borult még a földre le előtted. - kezdte a pap.

—Nem, senki!

—És most amikor én ezt megtettem előtted, nem esett-e jól ez neked?

Csíra ekkor már kezdte sejteni hogy a pap mégsem örült, csak van valami furcsa célja! Emiatt ezt válaszolta:

—Mély zavart éreztem, atyám, s még most is zavarban vagyok!

—Miért?

—Hát ugyan mi mást is érezhetnék, ha engem meg nem illető megtiszteltetésben részesítettnek! Vagy... vagy...

—Vagy?

—Vagy ha gúnyolódnak velem.

—Aha. De ez nem volt gúny. Csak szerettem volna ha elgondolkozol rajta, milyen remek érzés lenne, ha ténylegesen járna neked az imént kapott megtiszteltetés!

—Nekem?! Hiszen ilyen mélyen leborulni szabad ember még az uralkodó előtt sem szokott, tényleg csak az istenek szobrai előtt!

—Leányom, az én nevem Bülükicsti atya, és jó lesz ha megjegyzed e nevet, mert tőlem függ a további sorsod! Tőlem – és természetesen tőled! Mert te ugye megöltél valakit, ráadásul egy papnőt. Nem hagyhatjuk hogy a gyilkosságok elharapózzanak intézetünkben, pláne nem hogy gyermekek öldökljenek felnőtteket, s emiatt nem szívesen bár, de iskolánk vezetői úgy vélték, ki kell végezzünk téged, ám tekintettel az enyhítő körülményekre, elég a fővétel, nem kívánják a kínhalálodat. Az igazsághoz hozzátartozik hogy láttam rajtuk, s mondták is, hogy tulajdonképpen még így sem szívesen végeznének ki téged, de félnek tőle hogy másképp elharapózik a rendbontás ha e tettet büntetlenül hagyjuk! És sosem talál-nád ki, ki védett téged a legjobban!

—Kitalálom! Nád úrnő! - válaszolta gyorsan Csíra.

—Nocsak! Igazán éles eszed van! Hogy jöttél rá?

—Hát ha ilyet kérdezel atyám, akkor természetesen annak a nevét kell válaszolnom, akitől ez a legvalószínűtlenebb, s ez természetesen Nád úrnő, hiszen őt sokan gyűlölik a tanítványok közül, s engem is többször megvert!

—Többet nem fog. Ez egészen biztos. Én ugyanis úgy vélem, nem szükséges még a lefejezésed sem. Ha úgy döntesz, megleheted hogy egyszerűen kísértálsz a kapun, és soha vissza nem térsz! Vagyis lehet az a sorsod, hogy kicsapunk az iskolából! Ezen esetben Nád úrnő természetesen soha többé nem ver meg téged.

Csíra ezt mély megkönnyebbüléssel hallgatta, de ezt kérdezte:

—Eszerint van más lehetőségem is – mi lenne az?

—Ha nem színészkedtél amikor mind a négyen benn jártunk nálad, akkor benned nagy a kitűnővágyás. Erre módod lenne, s nagyon alaposan! Ez természetesen kockázattal jár. A kockázat mértékét is pontosan meg tudom mondani neked: mindössze egy a nyolchoz hogy sikerrel jársz!

—És ha nem járok sikerrel?

—Akkor feláldozunk. Tehát meghalsz.

—És ha sikerrel járok?

—Akkor már nincs semmi más választási lehetőség, és egészen különleges sors nyílik meg előtted, de mindössze húsz éven keresztül. Azután ugyanis megint megmérettetel, azért, mert lesz vetélytársad is. S ha nem te leszel a legjobb – meghalsz!

—Hát ez bizony nagyon félelmetesen hangzik! - tűnődött el Csíra. —Talán ha többet tudnék a részletekről...

—Nem áll szándékomban elhallgatni a részleteket, hiszen ez életreszóló döntés! Arról van szó, hogy ha beleegyezel, akkor mostantól kezdve egészen tizenhatéves korodig istennő leszel mindenki szemében! Ez egészen biztos, mert én és több más főpap, a legislegfőbb főpapok jelentik ki hogy istennő vagy, méghozzá egy pompázatos avatási szertartáson, igen, hiába nézel döbbenten leányom, szabályosan istennővé leszel avatva, a teljes Legfelsőbb Papi Tanács minden tagja előtt, maga a király is jelen lesz ezen a szertartáson, és rengeteg sok nagyúr! Távolabbról természetesen a közemberek is végignézhetik.

—Olyan fényes szertartás lesz, mint a koronázási?! - álmélkodott Csíra.

—Természetesen nem! Annál messze sokkal fényesebb! Hiszen a koronázás csak egy király kedvéért történik, te azonban *istennő* leszel! Hol is van egy király egy istennőhöz képest; mondhatom szájalmas, jelentéktelen figura, aki arra se méltó hogy megcsókolja az istennő talpa nyomát! Ha csak közeledel majd a király felé, annak alázatosan földre kell állnia az utadból, ha pedig megszólítod, mélyen meg kell hajolnia! Más személynek ha megszólítod, vagy ha eléd járul, le kell borulnia a földre, ahogy azt én tettem amikor bejöttem hozzád!

—Hát ezt alig akarom elhinni, s előre félek attól, hogy mi árat kell majd ezért fizetnem!

—Azért vagyok itt, hogy elmondjam! Tudd meg, hogy e szertartáson nem csak téged avatunk istennővé! Lesz hét másik társnőd is, tehát összesen nyolcan lesztek!

Most a főpap mély lélegzetet vett, s így folytatta:

—Nyolcan lesztek, s mind nagyjából veled egykorúak. De csak addig lesztek nyolcan, amíg nagyjából tizenhatévesek nem lesztek. Tehát még talán hat esztendőig. Akkortájt ugyanis, amint csillagjósaink kedvező időpontot találnak, nagy ünnepség kezdődik: a Kiválasztás Ünnepe! Ez azt jelenti, hogy próbáknak vetünk alá benneteket. Három próbának. Az első próbának mind a nyolcotokat alávetjük, de csak a legjobb négy mehet a következő próbára! A második próba után pedig a harmadikra csak az a két istennő mehet, aki a második próbán a legjobban szerepelt! S végül a harmadik próbán elválik ki lesz az az egyetlen istennő, aki minden próbát sikeresen kiállt! Neki az lesz a jutalma, hogy – hogy életben marad! A veszteseket ugyanis mind feláldozzuk, s az ő vérükben kell megfürödjék a győztes, hogy belésszálljon társnőinek bölcsessége is!

—És utána?! - kérdezte Csíra szívdobogva, s egyszerre kíváncsian és borzadva.

—Csak ne olyan sietve leányom, mert még nem mondtam el mindent! Amíg elérkezik a Kiválasztás Ünnepe, azalatt természetesen minden istennő kiválóan él. De nem lesztek egymás mellett, hogy elejét vegyünk az intrikáknak, esetleges mérgezési kísérleteknek, de még a veszekedéseknek is, ami méltatlan lenne egy istennőhöz, s lealacsonyítaná a méltóságokat! Elkerültök egymástól jó messze, s külön udvartartásokat lesz!

—Hány fő? És miből fogom én azt megfizetni?!

—Hogy hány fő, azt kizárólag te határozod meg! Kapsz kezdetben valamennyi pénzt, és rabszolgákkal felépítettünk egy kis házikót neked. A pénz annyi lesz, hogy kényelmesen de nem nagy bőségben kitarson egészen a Kiválasztás Ünnepeig. Ennél is lehet azonban több pénzed, ha mint istennő úgy rendelkez, hogy elveszed azt valakitől! Tudd meg ugyanis, hogy ahol élsz, attól egynapi járóföldre az mind a te birtokod lesz – természetesen csak az Ünnepig. Itt azt csinálsz amit csak akarsz, bárkit ki is végeztethetsz. Egyáltalán senki nem fog ebbe beleszólni. Egy istennő természetesen azt csinál, amit akar! Egy fontos szabály azonban van: tudod nyilván, hogy a jobbagyok és rabszolgák nem költözhetnek el uruk engedélye nélkül! Amit nem szoktak megkapni. Bárki menekül a te birtokodra, azt védelmedbe fogadhatod, ha akarod. De – és ez a lényeg! - a röghöz kötöttség épp a te birtokodra

NEM vonatkozik! Onnan nyugodtan elköltözhethet bárki, akinek te nem vagy eléggé kedves istennő!

De ez még mindig nem minden. Tudd meg hogy az Ünnepre nemcsak neked kell elmen-ned, hanem azokkal mind, akik a te birtokodon élnek! Minden istennőt kell kövesse a teljes népe. Ezeket az Ünnepen gazdagon vendégül látjuk. Viszont őrizni is fogják őket. És őket is mind feláldozzuk, ha istennőjük veszít! Vagyis csak az kövesse az istennőjét, aki nagyon bí-zik benne!

—Csodálnám, ha ezek után lenne egyetlen követőm is, hiszen ki az a bolond, aki egyetlen pazar lakoma kedvéért az életét kockáztatja!

—Azért biztos nem is, csakhogy aki nem jön el, az örökre elveszti az istennőt! Tudd meg ugyanis, hogy ha az istennő győz, azonnal elköltözik egy szigetre. Egy jókora szigetre. Ahol természetesen megintcsak azt tesz amit akar, és e szigetre el kell kísérje őt mindenki, aki vele jött az Ünnepre. Aki nem jön el az Ünnepre, nem tarthat vele!

Na de még mindig nem mondtam el mindent. Tudnod kell, hogy tizenöt esztendővel ezelőtt is avattunk istennőket! Jelenleg két olyan istennő is él a világon, birodalmunk egy-egy szigetén, aki eképp lett istennő. Arról van szó ugyanis, hogy alig zajlik le a Kiválasztás Ünne-pe, kivonulunk a hadsereggel arra a szigetre amit az egyik istennő igazgat... És feláldozzuk az istennőt! Az ő helyére lép az Ünnepe győztes istennője.

—Értem, tehát mindig két sziget van, amit istennő igazgat... de mitől függ, hogy melyiknek helyére lép az új?

—Végtelenül egyszerű. Attól, hogy mennyire volt hasznára országunknak. Például hogy mennyi ajándékot adott uralkodása húsz éve alatt összesen!

—Hát adót is kell fizetni?

—Dehogy kell! Hiszen mondtam már, hogy azt csinál, amit csak akar! Hogy is lehetne rápa-rancsolni egy *istennőre*, hogy adózzon! Nem is jó szó az, hogy adó: emiatt mondtam, hogy ajándék! Az ajándék, az olyan adomány, ami nem kötelező. Ha az istennő ad, jó, és kirá-lyunk hálásan megköszöni! Ha nem ad, az is jól van!

De számon tartjuk, hogy melyik istennő mennyit adott. Persze nem mondjuk meg egyi-küknek sem, hogy a másik mennyit adott. S amelyik kevesebbet adott, annak helyére új is-tennőt nevezünk ki húsz év múlva. Érthető is gondolom: Miért hódoljunk olyan istennőnek, akiből nem származik elegendő hasznunk!

—És ha a szigetlakók nem akarnak engedelmeskedni nekem?

—Ugyan! Mindenütt lehet találni olyan embereket, akik szívesen beállnak egy istennő ka-tonáinak, azért, hogy jobban éljenek mint a többiek! Természetesen megtörténhet, és volt is már rá példa, hogy az istennő olyan rosszul kormányzott, hogy nagy lázadás tört ki ellene, meg is ölték; meg kell azonban mondjam hogy mi természetesen akkor sem lépünk közbe ha ez előfordul! Ilyenkor odamegy valaki kormányzó, s az új istennő eljöveteleig az igazgatja a szigetet. De ilyesmire hatszáz éve volt utoljára szükség.

—És az istennő-váltáskor a lakosokat is lemészárolják?

—Dehogy! Akkor már nem. Aki az Ünnepre az istennővel megy, az vállalja a kockázatot a jobb élet reményében, meg mert megbízik benne; a szigetlakók azonban nem tehetnek róla, hogy egy istennőt küldünk uruknak! Sőt, messzemenően ügyelünk rá, hogy a lakosságnak semmi baja ne essék; kivéve természetesen ha olyan hülyék, hogy az istennő védelmére kelnek! Ez azonban nem szokott előfordulni. Többnyire minden alkalommal amikor új is-tennőt kapnak, nagy örömmel fogadják az újat, mert már nagyon elégük van a régiből.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy amikor odaérkezel – már ha te leszel a nyertes a nyolcból – akkor látni fogod, hogy az első időkben nem sok mindent küldhetsz királyunknak, elődöd ugyanis érthető okokból uralkodása utolsó idejében igyekezett minél több mindent küldeni, hogy ne ő le-gyen feláldozva! No és hát ha valaki mindent elszed alattvalóitól, akkor azzal nem lopja be magát a szívükbe. Ellenben eleinte még nem retteg egyetlen istennő sem azon, mi lesz vele

húsz év múlva, s ez jogos is, mert még akár az is lehet hogy ezalatt természetes halál végez vele; ezért az istennők uralkodásának első évei nagyon kellemesek szoktak lenni a szigetlakók számára, ezt ők is tudják, így minden alkalommal nagyon örvendenek az új istennő érkezésének!

—És nincs elégük ebből, hogy istennő igazgatja őket?

—Dehogy! Sőt, egész birodalmunkban mindenki kiváltképp vágyik rá, hogy a szigetek valamelyikén élhessen! Persze, minthogy a nyolc istennő közül csak egy az aki túléli, a követőivel együtt, az odamenetelt, emiatt kockázatos dolog ám ez; mégis sokan szoktak jelentkezni az istennők szolgálaiul, mert a szigetekon többnyire mégis jobb az élet mint másutt, legalábbis ezt híresztelik! Számos előnye van ugyanis annak, ha valaki ott él. Például a dolgok természetéből fakadóan az istennő sosem férfi, emiatt nem jellemző rá, hogy megerőszakoljon bárki nőt, s ez nőnek is, férfinak is tetszeni szokott! Sőt, eddig majdnem minden istennő megtiltotta az ilyesmit a hivatalnokainak, hogy alattvalói kedvébe járjon. Aztán, a szigeteknek tengerpartjuk van, emiatt éhenhalni sem nagyon lehet, mert végső esetben az ember kicsónakázik és fog valami halat! Az istennők uralkodásának első évei nagyon kényelmesek szoktak lenni, de ha valakinek van egy csepp esze és vagyonának egy részét jól elrejt, akkor később sem sokat vehetnek el tőle. Egyáltalán, egy istennő nagyon meggondolja, mekkora hadsereget tartson, mert a hadsereg sokba kerül, és nem biztos hogy hoz annyi hasznot, ami a fenntartása!

—De ha ez így van, akkor miért éri meg királyunknak, hogy istennőkkel kormányoztatja azt a két szigetet?

—Ennek számos oka van! Először is, ha furcsán hangzik is, de így több a bevétel! Mert az egyszerű szigetlakók nagy átlagban jobban élnek ugyan, mint a birodalom többi részén, de az istennőnek mégis érdeke hogy sokat ajándékozzon nekünk, s ezt úgy szokták elérni, hogy nem engedik az ottani uraságokat nagyon meggazdagodni! Aztán, korábban, mintegy ezeröt száz esztendeje amikor még nem ilyen rendszer szerint mentek arrafelé a dolgok, az a két sziget állandó lázadások színtere volt, mert mindenképp függetlenek akartak lenni! Erre volt is reményük, mert elég messzire esnek a szárazföldről. Amióta így van minden ahogy elmondtam, nincs lázadás, egészen úgy élnek mintha függetlenek lennének, holott természetesen nem azok, mert nemcsak ugyanannyit adóznak mint bármely tartomány, de sokkal többet is! Aztán, az új istennővel együtt mindig elmegy oda nemcsak több tucat, de több száz ember is, akik nagyon elégedetlenkednek királyunk uralmával, aki meg nem jut el oda, az a többi istennővel együtt megölettetik. S ez nagyon jól van így, mert ezek különben állandóan lázadnának, s másokat lázadásra provokálnának!

—Hm... - töprengett el Csíra.

—Halljuk, vállalod? Megkockáztatod-e kedves leányom hogy istennő legyél, vagy inkább a száműzetést választod?

—Muszáj azonnal válaszolnom?

—Haladékot szeretnél?

—Át kell gondolnom mindent! Jobb az úgy! Szívesen vennék néhány nap gondolkodási időt!

—Nincs erre néhány napom. De órákat, azokat kaphatsz! Holnap reggel kell választ adnod! Azaz, nem kell: ha nem vállalod, egyszerűen sétálj ki a kapun! Ha holnap reggel még itt leszel... - és a pap várakozóan elhallgatott. Helyette Csíra fejezte be a mondatot:

—Az igent jelent.

—Úgy van! - azzal a pap felállt és távozott.

* * *

Alig távozott a főpap, máris nyílt az ajtó, s azon át belépett Csírához Levelecske.

—Na végre elment az a potrohos vén fasz... - sóhajtott, alighogy meglátta Csírát. S a durva szavaktól, amit nemhogy Levelecske szájából, de soha eddig még senkitől sem hallott az ifjú

papnő sőt, istennő-jelölt, ettől bizony Csíra úgy megdöbbent, hogy egyszerűen szóhoz sem bírt jutni.

—Tudom hogy nem illendő zavarnom téged ha nem hívtál, és nem is szívesen töröm rád az ajtót, de vészhelyzet van! - folytatta Levelecske. —Megtudtam ugyanis, hogy a zsarnokaink téged vádolnak annak a vén szipirtyónak a meggyilkolásával! Gondolom, a vén totyakos is emiatt járt nálad. Én meg csak azt szeretném mondani neked, hogy baromi rendes volt tőled hogy meg akartál védeni ott a szökőkútnál, és nem akarom hagyni, hogy miattam kinyírjanak téged, ezért ha úgy véled hogy valami kisebb verésnél komolyabb néz ki neked, akkor inkább bevallom hogy én tettem!

Csíra egy darabig csak nézte Levelecskét, majd ezt kérdezte:

—Tehát ha csak arról van szó, hogy jól megnádpálcázzák a fenekemet, akkor nem vallod be?

—Persze hogy nem, hülye én sem vagyok! Ha csak annyit jelentene a vallomásom, hogy helyetted engem vernek meg, az más volna, akkor bevallom, mert tisztesség bennem is van! Csakhogy engem nem megvernek, hanem kivégeznek akkor! Az holtbiztos! De ha tényleg a halál fenyeget téged, mondd meg, s akkor vállalom, hogy helyetted engem nyírjanak ki!

—Talán inkább „nyírjanak meg”. Bár nem tudom, mi köze van ennek a hajadhoz.

—Jaj, semmi! „Kinyírni”, az azt jelenti, hogy valakit megölni!

—Aha... Észrevettem már korábban is, hogy nem úgy beszélsz, amint egy művelt nőhöz illik, de most aztán igazán... hogy is mondjam... furcsa a szóhasználatod!

—Mert nem is vagyok művelt nő.

—Emlékszem, amikor idekerültél az iskolába, azzal dicsekedtél, hogy te tulajdonképpen hercegnő vagy.

—Az nem volt dicsekvés! És valóban az vagyok. Legalábbis voltam. De az régen volt. Azóta te sokat okosodhattál, én azonban szarpuccoló szolga lettem. Mit vársz tőlem?! - mordult fel Levelecske, szinte ellenséges hangon. —Azt mondd meg, bevalljam-e!

—Lehattál volna te is művelt, ha vállalod amit én. - és Csíra lenézett a lábaira.

—Ellenkezőleg, te vagy az aki nem vállalta azt, amit én! - húzta ki magát Levelecske önérzetesen. —Mert te biztos azt hiszed, valami fenemód bátor voltál, ugye?! Hát nem! A bátor, az én voltam, mert merészeltem elleneszegülni annak a sorsnak, amit a drága rokonaim és a papok szántak nekem! Te azonban, mind a sok többiekkel együtt, behódoltál az akaratuknak, azt az életet éled amit neked szántak MÁSOK, nem azt, amit te magad választasz magadnak! Na, mondd már hogy bevalljam-e, mert ha nem kell, akkor már tűzők is innen, ne-hogy észrevegyenek, hogy tilosban somfordálok!

—Ne törődj azzal, inkább ülj le! - mosolyodott el végre Csíra. —És megnyugodhatsz, semmit sem kell bevallanod, habár igazság szerint valóban halálbüntetés alatt állok. Csakhogy amit mondanál, az rajtam mit sem segítene, mert senki nem hinne neked.

—Hogysisne hinnének, elég ha ideadod a törödet, azzal megölök mégegy papnőt, vagy épp azt a nagyvalagú böhmseggű papot aki nálad járt, s akkor lefogadom, máris hisznek nekem hogy azt a szipirtyót is én küldtem a másvilágra! Még jó is lesz ez, örülni fogok neki, mert kibaszottul gyűlölöm a papokat, s ha úgysis megölnek, miért is ne öljek előtte én is meg mégegyet közülük... sőt, ha kis mázlim is van, akár kettőt vagy hármat is!

—Ez nem ilyen egyszerű! - rázta meg a fejét Csíra. —Sokkal többről van itt szó! Na figyelj, elmondok neked mindent! Azért hogy itt vagy ne aggódj, mert ha keresnek, vállalom hogy én hívtalak ide! Parancsra vagy itt! De akkor most jól nyisd ki a füled, mert most kifejezetten az a munkád, hogy nagyon figyelmesen végighallgatsz! - azzal Csíra elmondta Levelecskének, miféle ajánlatot is kapott Bülükicsti főpaptól. Levelecske ámulatlan hallgatta.

—Nem hülyülsz?! Istennőt akarnak csinálni belőled?! Éppen belőled?!

—Miért, belőled inkább?!

—Dehogy, hanem miért nem épp a király valamelyik lányából?!

—Gondolom mert veszélyes. Mi van ha nem ő nyer?!

—Meg lehet ám azt bundázni...

—Mit csinálni?!

—Hát úgy tenni, mintha ő lenne a legokosabb. Csalni.

—Az nem érdekük, mert ha nem a legokosabbat küldik oda, akkor kevesebb lesz a bevéte-
lük a szigetből.

—Ez igaz... Látod, erre nem is gondoltam! Okosabb vagy nálam! Na de hát akkor ez tök jó,
nem?! Ugye nem akarod azt mondani, hogy habozol?!

—Mondani épp nem akartam, de tény ami tény, hogy ezt nagyon meg kell ám gondolni!

Levelecske megragadta Csíra vállát és jól megrázta.

—Hé, nekem nehogy elbaszd a szerencsédet! A helyedben rögvést igent mondtam volna, ne-
hogy a főpap meggondolja magát! Gondolj bele, micsoda óriási lehetőség nyílt előtted! Bár
nekem volna ekkora mázlim!

—Hallottam régen egy közmondást, Levelecske, így hangzik: „Kibicnek semmi sem drága”!
Vagyis te könnyen beszélsz, mert nem a te bőrödre megy a vásár! Mert az lehet hogy ha be-
leegyezem, jól élek öt vagy hat évig, de azután hét a nyolchoz az esélyem hogy kivégeznek, s
nem tudom mennyire vagy tisztában a matematikával, de ez azt jelenti hogy az életbenma-
radásra az esélyem mindössze 12 és fél százalék, ezt az imént kiszámoltam! És tudod én
azt sem szeretem, ha az esélyem az életre fele-fele, nemhogy ilyen kevés!

—Biztos lehetsz benne hogy csak annyit értek a számokhoz, amennyit mindenki más aki
nem papnő, s gondolom az igen kevés; annyi tudásom azonban így is van hogy a fejedhez
vágjam: piszkosul hazudol!

—Én-e?! Hiszen csak számolj utána!

—Ugyan már drága öreganyám, az élet nem egymerő matematika! Mi jögon indulsz ki ab-
ból, hogy a vetélytársnőid ugyanolyan eszesek mint te?! Mert ugye, mi van ha hülyébbek?!

—Lehet hogy akad köztük butább, de ugyanilyen joggal feltehető hogy akad okosabb is! Az
biztos hogy egyetlenegyvalaki lesz csak ott, aki a legokosabb, ő fog nyerni, s annak esélye
hogy ez a legokosabb épp én legyek, épp egy a nyolchoz, s az 12.5%! Sőt, minden bizonnyal
a többiek is kíváltképp eszes valakik kell legyenek, mert nyilván olyanokat válogatnak össze
a papok! Te talán képes vagy feltenni az életedet ilyen csekély esélyekre?!

—Hogyne, szarjanak le az összes istenek ha nem úgy van! Idefigyelj, itt most rögvést bebi-
zonyítom neked hogy igazat mondok: nemcsak azt akarom hogy mondj igent a papnak, de
azt is, hogy én lehessen a legelső követőd! És ha eljön az ideje, veled tartok az Ünnepre, és
ezért a te kockázatod az enyém is lesz, mert ha nem nyersz, engem is feláldoznak, ezek
után tehát nekem ne jártasd a szádat arról hogy kibicnek semmi sem drága, mert erről szó
sem lehet! A legalapvetőbb érdekem, hogy nyerj! Egyedül azt sajnálom hogy ha nyersz is,
akkor sem én leszek az istennő ott a szigeten! Pedig hej de szép is volna! De hát nekem
nincs ekkora mázlim, hogy a rosseb egye meg...

—De miket beszélsz, Levelecske, hiszen neked hiába is ajánlanák fel, neked nem 12.5% az
esélyed hanem egészen pontosan nulla, hiszen biztos hogy te lennél ott a legtudatlanabb,
elég ha csak az a kérdés, hogy mennyi kétszer kettő, erre se tudnál válaszolni ha írásban
teszik fel neked a papok, mert egyetlen betűt sem ismersz, nem tudsz olvasni...

—Mitől vagy ebben olyan fenemód biztos?! - kérdezte Levelecske, kifejezetten undok vigyor-
gással az arcán.

Csírát elfutotta a méreg. Odaadta a kezébe az imádságoskönyvét, találomra felütve vala-
hol.

—Utálom az önhittséget! Ha ekkora nagy a szád, bizonyíts! Olvass!

Levelecske belenézett a könyvbe, majd tekintetét Csírára emelte, sóhajtott egy nagyot, saj-
nálkozó fintort vágott, mintegy lemondóan megrázta a fejét, majd ismét a könyvbe nézett, s
máris nekikezdett a felolvasásnak, folyékonyan, a legcsekélyebb fennakadás nélkül, még-
höz kétféletteen érzelemdúsan, mint akinek nem kell azon gondolkodnia, miként olvassa

össze a betűket, hanem van ideje azon is gondolkodni olvasás közben, mi a legmegfelelőbb hangsúly a mondanivaló kifejezésére.

—Dicsőség néked hatalmas Napisten, áldott legyen a te neved mindörökké, s áldott a te szent gyermeked, Folyó Anya! Óvakodunk haragodtól, mert ha dühödben lángszemedet nagyra nyitod, haragod szárazsággként rohan végig erdön-mezőn, s nyomában kókadtan hull le a földre ember és erdei vad egyaránt! De ha elszomorodol bűnös tetteinken, s bánatodban szemed behúnyod, akkor is jaj nekünk, mert szemed áldott fénye nélkül is sorra hullunk, megsápadunk, tagjaink betegségektől gyengülnek el, s ekkor is csak a dögevők örvendenek, mert a Nagy Pusztulás terített asztalként szolgálja őket! Te vagy minden élet forrása, és...

—Hát ez hihetetlen! - ámult Csíra, amikor már meg tudott szólalni. —Ennél szebben én sem olvasok! Hol tanultad meg?!

—Még hercegnő koromban, mielőtt ide kerültem... - és Levelecske undorodva nézett körbe.

—Bár hogy őszinte legyek, idekerülésemnek részben épp az is oka volt ám, hogy tudtam már olvasni... Na de ezt nem vagyok hajlandó neked részletezni!

—Pedig esküszöm hogy érdekelne!

—Magánügy. De elmondom neked, ha arra is megesküszöl, hogy a barátom vagy!

—Az vagyok.

—Akkor viszont kötelességed megmentened innen!

—De hiszen naponta kijárhatsz a falvakba! Megszökhetsz, ha akarsz!

Levelecske valami nagyon titokzatos tekintettel nézett Csírára.

—Abból nem eszel öregem, hogy egyedül szökjek! Különben is, hova?! A koldulásba?! Szó sem lehet róla! Persze biztos lehetsz benne, sosem az volt az életcélom, hogy itt aszalódjak a halálomig! Biztos is hogy megszöktem volna, rég eltökéltem hogy ezt teszem, de nem most akartam megtenni, hanem néhány év múlva, ha felnőt看 leszek, s legalább örömlánynak alkalmas már a testem! De most, most hála neked, már előbb is megmenekülhetek, ha nem vagy beszari! Mondj igent, és vigyél magaddal!

—Attól félek, még mindig nem vagy tisztában a kockázatokkal! Még a szigeten is...

—Elég! Nem akarok hülyeségeket hallgatni! A szigeten semmi baj nem lehet, bár már ott lennénk! Hiszen ha mégis úgy tűnik kevés az amit adtunk a királynak, a tizenkilencedik évben egyszerűen megpattanunk onnan, elhajózunk a világ valamelyik messzi zugába! Persze kincsekkel megrakodva!

—De nem tudjuk majd, hogy ki ellen jön a király!

—Hogy az istenbe ne, erre valók a kémek! Megfizetünk embereket alaposan a király palotájában! Ezt bízd csak rám majd!

—Mintha olyan nagyon értenél ehhez!

—Nem nagyon, kicsit sem, semennyit sem, de addig lesz rá húsz évem, hogy megtanuljam! Én leszek a kémfőnököd! De a hadvezéred is! Legfőbb bizalmasod!

—Akkor is... az az egy a nyolchoz esély engem kiváltképpen idegesít! Képzeld csak el, feladnak valami kérdést, és nem tudom rá a választ! Iszonyú! És még sok más ember haláláért is felelős leszek!

—Mesebeszéd, senki másért nem leszel felelős, egyedül magadért, mert mindenki a maga akaratából követ téged: kockáztat a jobb élet reményében! Akkor lennél csak felelős értük, ha kudarc esetén őket mind megölnék, de éppen téged nem! És különben is, te vagy az, te, te, éppen te, Csíra, aki nem veszi figyelembe a kockázatokat! Mert gondolj csak bele, mi lesz ha nem vállalod?!

—Mi lenne, megyek a száműzetésbe!

—És az kellemes lesz, azt hiszed?! Kezdjük azzal, hogy azt sem tudod, milyen az, mert sosem voltál messzebb az iskolától, mint legfeljebb a legközelebbi falu, és oda is kísérettel mentél, és nem te döntötted el, merre mész, mennyi időt töltesz ott, s még sorolhatnám! Fingod sincs a külvilágról, nagyokoskám!

—Talán mégis, mert emlékszem a gyermekkoromra!

—Alig hiszem hogy sok emléked lenne, ami nem a szülői házra vonatkozik! De nem is erről beszélek. Hány koldust láttál?! Tudod-e például, hogy a kolduscsapatokban is van rangsor?! Hogy a gyengébb koldustól az erősebbek elszedik annak nagyrésztét, amit adnak neki?! Meg is verik?! És te még elfutni sem tudnál, mert nyomorék a lábad! Sőt, téged már amiatt is iszonyatosan megvernének és megaláznának, mert látják hogy papnő voltál, s irigylik eddigi jó életedet!

—Mintha az olyan jó lett volna...

—Hát ők mindenesetre ezt hiszik, s jól is hiszik, mert náluk csak-csak jobban éltél... S amilyen csinos vagy, az első dolga lesz a legelső koldusbandának akivel találkozol, hogy minden férfi aki van benne, végigerőszakol téged, némelyik többször is, s ez napokon át fog tartani! Közben tetvet és rühet kapsz el tőlük. Lehet hogy egyéb betegségeket is. Azután meg épp mert csinos vagy, arra kényszerítenek majd, hogy kurválkodjál, s a pénzt amit kapsz, mind a koldusvezérnek kell adjad majd. Ha gyereked születik, megnyomorítják, azért, hogy szánalmasabb legyen, s jobban adakozzanak neki a gazdagabbak. Ezt akarod, hogy kúrjanak meg az összes istenek?! - és újra megrázta Csírát, szinte sziszegve e szavakat az arcába.

—Honnét tudsz ennyi mindent?! - ámult Csíra.

—Onnan cseszd meg, hogy én tényleg egy műveletlen tahó vagyok hozzád képest, még akkor is ha tudok olvasni; de egy biztos: az életet, azt annál jobban ismerem aranyoskám! Muszáj volt megismernem, rám kényszerítették!

Majd legyintett egyet, és csendesebb hangon folytatta:

—De ha az lesz a sorsod, amit az előbb mondtam, akkor már úgy tekintheted, hogy emiatt is piszok mázlid volt! Mert akkor legalább élsz! Csakhogy én cseppet sem lennék biztos a helyedben, hogy egyáltalán tényleg kimehetsz a kapun bántatlanul!

—De Bülükicsti ezt mondta!

—Ezt mondta, ezt mondta, na és akkor mi van ha ezt mondta?! Mert megmondom neked mi van ha ezt mondta: akkor az van öregem, hogy ha ezt mondta, akkor jártatta a pofáját! Ennyi, nem több! Miből gondolod, hogy nem hazudott?!

—Talán mert nem állt érdekében!

—Hogy a csudába ne állt volna érdekében, hiszen elég ha belegondolsz, hogy neki valóban okos emberek kellenek istennőnek, olyanok akik szívesen is vállalják ezt a feladatot és kockázatot, s nem csupán félelemből! Alapvető érdeke volt hogy megnyugtasson téged, hogy csak akkor mondj igent, ha a magad akaratából így döntöttél! De ha nemet mondasz, nem adok egy lyukas garast az életedért, mert akkor már inkább elfogat a kapunál téged, és kivégeztet, a többi növendéknek példát statuálendő, mert így legalább haszna lesz belőled: a haszon a többiek megfélemlítése! És egyszerűen letagadja, hogy ígért volna neked valamit! Vagy ha nagyon be akarja tartani az ígéretét, akkor hagyja hogy kimenj a kapun, s az első útkanyarban fogat el, s utána teljes joggal mondja azt, hogy nem szegte a szavát, mert ő csak annyit ígért, hogy nyugodtan kimehetsz, de olyasmit már nem, hogy nem hozat vissza! Na ehhez mit szölsz, aranyoskám?!

—Ez mind csak feltételezés, amire semmiféle bizonyítékok sincs!

—Csakúgy, mint ahogy az is csupán feltételezés a részedről, hogy nem fogod megállni a helyedet a Kiválasztás Ünnepe! Arra sincs semmi bizonyítékok!

—Akkor is nagyon kockázatos.

—Persze. Eszem ágában sincs letagadni hogy kockázatos, sőt, kifejezetten állítom, hogy kockázatos! Ha nem így tennék, nem igyekeznél tanulni a hátralevő években, és én is veled halnék! Tehát kockázatos. De az élet azért van, hogy kockázatokkal járjunk, hasznokért cserébe. Kis haszon kis kockázatot ér meg, nagy haszon nagyot. Itt a haszon pedig óriási! S ne feledd, hogy maradni is kockázatos, pontosabban, nem maradni, azaz száműzetésbe menni! Mert jelentős kockázatát látom annak, hogy ki sem jutsz a kapun! S ha mégis, el-

mondtam már akkor hogy mi lesz: még csak nem is koldus leszel hanem kurva, s az sem a magad hasznára! Már fenekedet a földhöz verheted az örömdobban, ha valami nemes lovagnak úgy megtetszel, hogy elfog, s örök rabszolgájaként megtesz! Hát ezért szenvedtél eddig?! Itt most azt kell eldöntened, szerinted nagyobb-e a kockázata 12.5 százaléknál annak, hogy Bülükicsti főpap hazudott neked, és megölet, ha el akarsz menni!

—Rosszul mondod. A halálra az esély a Kiválasztás Ünnepe 100-12.5, azaz 87.5%, tehát ennél kell hogy nagyobb legyen az esély szerintem Bülükicsti hazugságára, akkor kell a istennő-létet választanom!

—Lehet, de ehhez vedd hozzá, amit mondtam, hogy még életben maradásod esetén is mi-csoda sors vár rád! Így viszont akkora úrnő leszel, aki a királynál is nagyobb!

—Eh, ez csak névleges rang! - legyintett Csíra. —Hiszen hiába vagyok úgymond rangosabb nála, ha egyszer adóznom kell, még ha nem is adónak hívják, s a végén úgyis ő dönti el, életben hagy-e!

Erre most Levelecske nagyon sanda pillantást vetett Csíra arcába – erre nagyon alkalmas volt a szeme, mert míg Csíra szemei nagy, kerek, tágira nyílt gyerekszemek voltak, addig Levelecske szemei bár szintén nagyok, de inkább hosszúkásak, keskenyek és ferdék – és ezt kérdezte, de előrehajolva és suttogva:

—Aztán ki az isten akadályoz meg téged abban, hogy húsz év alatt akkorára növessz a hatalmat, hogy azután tetszik vagy sem a királynak, de ne tudjon téged legyőzni?! Sőt, meg se merje ezt próbálni?! Vagy épp te győzd le őt, ha akarod?!

—Például az, hogy az a sziget kicsi lehet ahhoz, hogy kellő fegyveres erőt adhasson ehhez!

—Na és?! Toborozol felkelőket a szárazföldön! Te névleg istennő leszel, s lehet ám hogy sokan szívesen állnak majd egy istennő zsoldjába! Pláne ha épp elégedetlenek lesznek a király uralmával! S pláne ha olyan életet teremtesz a szigeten, hogy annak híre szaladjon! Egyben biztos lehetsz, Csíra: a jövőt nem láthatjuk előre! Te sem! Mindig, mindennek van kockázata! S most olyan helyzetben vagy, hogy muszáj kockázatot vállalni! Ha meg már kockáztatsz, olyasmire tegyél, ami nagy haszonnal kecsegtet! Ha úgy döntesz ahogyan én szeretném, akkor is van esélye annak hogy meghalsz, de az csak hat év múlva lesz, amíg felkészülhetsz rá, fejlesztheted a képességeidet, s ha akkor sikerül, tied a világ! Nehogy már azt mondd hogy nem érzed át, melyik az előnyösebb!

—Aha, és az imént még azt vágtad a fejemhez hogy évekkal ezelőtt nem lázadtam mint te, hanem behódoltam a felnőttek akaratának, hát nem veszed észre hogy most épp arra biztatsz, hogy megint hódoljak be ugyanazon felnőttek, a papok akaratának?!

—Nem. Ugyanis most nemcsak ők akarják hogy így dönts, hanem én is! - és az utolsó két szót Levelecske nagyon erősen megnyomta, miközben merően Csíra szemébe nézett. Csíra nem is tudta elviselni sokáig Levelecske követelőző tekintetét, és elfordította a fejét.

—Jól van. Behódolok az akaratodnak. Győztél. Lesz ami lesz... megvárom holnap a főpapot! de... de...

—De mi van?

—De nagyon félek! - suttogta szégyenkezve Csíra.

—Meg is van minden okod a félelemre! - vágta rá ridegen Levelecske. —Félj csak, az most jó neked, mert akkor nem marad időd és erőd lustálkodni! Neked most egyszerűen nem lehet egyetlen másodperc szabadidőd sem olyasmire hogy magánélet, pihenés, játék! Készülj fel, hogy amint elköltöztél istennőként oda akárhová ahol a papok kijelölik a hajlékot, kézbe veszem a nevelésedet, és még szarás közben is tanulni fogsz!

—Ki tanítana, te talán?!

—Nem! Én is tanonc leszek. Én csak egyetlenegy tudok tenni az érdekedben: gondoskodom megfelelő tanítómesterről!

—Ki lenne az?

—Erre most nem válaszolok. Veszélyes. Már eddigis többet mondtam, mint szabad lenne. Most aludj – ha tudsz!

—Most viccelsz?! Hajnalig nem fog álom jönni a szememre! De neked nem muszáj ám virasztanod! Te Levelecske, menj, aludj, és...

—Majd ha bolond lennék! Én természetesen itt maradok most már veled egész éjszaka. Mindaddig itt leszek, amíg csak az a nagyvalagú pap be nem nyit hozzád!

—Ezt nem mondhatod komolyan!

—Pedig úgy mondom! Sosem bocsátanám meg magamnak, ha most elmennék, s erre te meggondolnád magad, mondjuk mert elgyávulsz, mert nem bízol eléggé önnön képességeidben! Alapvető önérdekem hogy maradjak, s tartsam benned az elszántságot, s mert én önző disznó vagyok, emiatt maradok is, és nem hiszem hogy elég erős lennél ahhoz, hogy ki bírj innét lökni, de nem is hiszem hogy ezt megpróbálnád!

—De Levelecske, ha nem végzed el azt a sok munkát ami a dolgod ma este, akkor téged nagyon megbüntetnek!

—Igen, de csak az esetben, ha nem védesz meg!

—Hogyan?

—Végtelenül egyszerű: Amikor jön az a mézesmázos dumájú pap, mondd azt amit hallani szeretnék: hogy elfogadtál engem első követődül! Meglásd, nem fog tiltakozni, annál sokkal többet érsz neki!

—Legyen! - sóhajtott Csíra, majd levetette magát ágyikójára, s a plafont nézve ezt motyogta:

—Hogy te mibe rángattál bele engem...!

* * *

Amikor eljött a másnap hajnal, a főpap még csak meglepődést sem mutatott, hogy Levelecskét ott találta Csíra szobájában. De olyannyira nem, hogy amint belépett Csírához, a kis papnő még csak köszönteni sem tudta a főpapot, mert a férfi szólalt meg előbb, szavait Csírához intézve:

—Úgy látom nemcsak döntöttél, leányom, de már megtaláltad első követődöt is! - és Levelecskére pillantott.

—Úgy van atyám! - hajtott fejet Csíra.

—Akkor készüljetek, csomagoljatok, ha ugyan van mit, mert egy órán belül indulunk a fővárosba!

—Máris?!

—Igen. Tegnap éjszaka futár érkezett hozzám, hogy az istennővé avatás ünnepe hamarabb lesz egy hónappal mint eredetileg terveztük.

—Ha nem tekinted szemtelenségnek érdeklődésemet atyám, szívesen megismerném ennek okát!

—Miért is ne! Még olyasmiket is megtudhatsz ami tulajdonképpen titok lenne, mert te tulajdonképpen már istennő vagy! Legalábbis tiszteletbeli, amíg az Avatás ideje el nem érkezik. S ez még csak nem is titok. Az országban majdnem mindenki tud róla, csak te eddig eléggé elzárt életet éltél. Ez persze nem a te hibád. Szóval, királyurunknak számos leánya van, s ezek egyike, bizonyos Inda nevű, sajnos kóros téveszmékkel fertőztetett meg! Képes letagadni a valóságot, nem hisz a Napistenben, holott nem vak, s eképp ő is naponta láthatja annak figyelő Szemét! Mégis valami újmódi zavaros vallásban hisz, amit valami hitvány jövevények terjesztenek országunkban! E vallásnak „akasztány hit” a neve, s nem túl régóta terjed csak, egyelőre nincs is számos követője, de óvatosságból már néhány eszten-deje úgy rendelkezett királyunk, hogy mindenkit aki e hitet vallja, ki kell végezni. S ez bölcs döntés volt, mert mégsem hagyhatjuk hogy olyan ocsmányság harapódzzék el birodalmunkban mint ez, amikor ezek nem áttallanak olyan gusztustalanságot művelni, hogy nyakukba kis akasztófákat lógnak, s azt csókolgatják! Egy kivégzőeszközt! Pfuj! Undorító, tényleg! Na de sajnos az történt, hogy Indának elment az esze, s maga is e bűnös útra té-

vedt pár hónapja. Hiába próbálta királyapja szép szóval is, veréssel is jobb belátásra téríteni, nem vezetett eredményre. S akkor királyunk kihirdette mindenfelé, hogy leánya megtébolyodott, s bár a törvény reá is vonatkozik, de ad fél év haladékot neki, hátha helyrezökken az esze; s ezen idő alatt várja a tudós embereket, vajákosokat, gyógyfüveseket, mindenkit, hogy aki tudja, próbálja leányát meggyógyítani! Azt is megmondta a király, mikor tekinti leányát gyógyultnak: ha Inda hajlandó nagy nyilvánosság előtt kijelenteni, s meg is esküdni rá, hogy nem hisz már az akasztány zagyvaságban, s elismeri hogy régebben amikor még hitt benne, nagyon buta volt. Vagy örült. Ahogy tetszik neki. Mindenesetre legyen egyértelmű, hogy megtagadja korábbi nézeteit, mert nem tűrhető, hogy ezzel szégyent hozzon a királyi házra!

—Mindez világos atyám, de hogy jön ez az istennők avatásához?

—Hát csak úgy, hogy a fél év haladék mindjárt lejár, s eddig senkinek sem sikerült a téveszméket kiűzni Inda szép fejéből, és kegyes uralkodónk nagyon nem szívesen végeztetné ki a leányát – bár nagyon erősen kijelentette többször is, hogy nincs kivételezés, és megteszi, ha muszáj lesz! De úgy gondolta, előbbre hozza e jeles ünnepet, az istennők avatását, hát ha e szent napon lesz nagy csoda, s helyrezökken leánya esze, akár a pompás ünnep látványától, akár valamely isten akaratából! Vagyis leányát csak az ünnep után végeztetné ki. Tehát készüljetek, mindjárt indulunk! - és a pap kilépett az ajtón.

A fővárosba az út nyolc napig tartott. Ez pedig azt jelentette, hogy kifejezetten közel lakott Csíra és Levelecske a fővároshoz. Alig kétszáz kilométerre. Nem tettek meg ugyanis naponta nagy távot, bár tulajdonképpen megtehették volna, mert hintóban utaztak, Bülükicstí atyával együtt. De minek siessenek, tudta a pap hogy így is odaérnek időben! A két leányt egyáltalán nem őriztette, minek! Elszökhetett volna Csíra már a papnőiskolából is!

Igazság szerint az volt az egyetlen dolog amit Csíra furcsállott, hogy már az avatására is magával viheti Levelecskét. Elvileg ugyanis neki semmi keresnivalója nem volt ott. A pap azonban megmagyarázta, hogy ennek az az oka, hogy az avatás után továbbutazik Csíra a maga kis birtokára, ahol felkészülhet tetszése szerint a Kiválasztás Ünnepére, s akkor már jobb ha rögvest vele utazik Levelecske, s nem kell visszatérni a leányért a papnőiskolába, ami felesleges plusz utazást jelentene.

Rendkívül kényelmesen utaztak tehát, ez még a lovaknak is szinte pihenés volt, s idejük is maradt bőven. Ezt Csíra arra használta fel, hogy a főpaptól az akasztány vallás lényegéről tudakozódjék. Erre a pap elmondta, hogy az akasztány vallás szerint réges-régen élt egy derék, istenfélő férfiú, bizonyos Zsen nevű ember, akit épp kegyessége miatt nem neveztek soha másként csak úgy, hogy Jó Zsen, mert számos könyörületes tetteivel kiérdemelte a Jó melléknevet. Ez a férfi azonban nemcsak jó, kegyes, adakozó és az imádságban serény volt, hanem annyira szent, hogy soha nőt nem érintett, ha egy szép nőt látott, a fejét azonnal elfordította inkább, mintsem hogy hagyja a tudatát szennyes gondolatokkal eltöltekezni. És természetesen nemcsak nőt nem érintett, de még saját önkezeivel sem követte el soha azt a viszolyogtató ocsmányságot, hogy megérintse a hímtagját! Még amikor mint férfi a kisdolgát végezte, akkor sem fogta meg azt a szervet a kezével, nehogy bűnös gondolata támadjon, anélkül végezte el amit kellett, s hogy meg ne kelljen érintenie a bűnre csábító szervet, inkább le sem rázta az utolsó cseppeket róla, hanem addig állt ott, míg csak meg nem száradt neki! Természetesen soha meg sem mosta e szervet, mert akkor is meg kellett volna érintenie.

E rendkívül érdemdús életű férfiú egy alkalommal mégis úgy találta hogy meg kéne mosakodnia, természetesen nem úgy hogy önkezeivel érintse altestét, de legalább víz érje ott. Elment tehát a közeli tóhoz, meztelenre vetkőzött, de mielőtt belépett volna a vízbe, eljött a délidő, a rendszeres ima ideje, amit soha el nem mulasztott volna! Hiába volt meztelen, leterdelt a tó partjára, s víz helyett áhitatos imádságba merült. Eközben azonban egy lepke rászállt a hímtagjára. A könnyed érintéstől Jó Zsen magja kilövellt, egyenesen egy a tó vizén

ringatózó tündérrózsára. A férfimagtól a tündérrózsa megtermékenyült, s mire Jó Zsen befejezte az imáját, íme a rózsaszirmok között ott ringatózott a tavon egy kisdéd, a Rózsafi, más néven a Rózsabanszületett! Ő lett később a világ Megváltója. Ezen események miatt az akasztányok magukat nem is akasztánynak szokták hívni legtöbbször, hanem úgy, hogy „Szűzapa Gyermekei”.

—Ekkora eszement baromságot! - kiáltott fel ámulatlan Levelecske.

—Hát azt hiszem én is, hogy akik ezt kitalálták, azok nem álltak ám kétszer sorba, amikor az istenek az észet osztogatták...! - fogalmazott udvariasabban Csíra.

A két leány eme állásfoglalása kellőképp bizonyította a pap előtt, hogy nem kell vallási átpártolásuktól tartania; így most ezt mondta:

—Ha elérünk a fővárosba, adok majd egy rövid leírást, Csíra, ha akarod, amiben megtalálod e zagyva tan még több részletét is.

—Köszönöm atyám, bár meggyőződésemm, hogy amit abban még olvashatok majd, az is épp oly értékes lesz, mint az eddigiek!

—Tetszik a humorod! - mosolygott a pap.

—Csak azt nem értem, mi ebben a jó valakinek! Mert én a magam gyermeki eszével úgy vélem, bármi vallásról legyen is szó, azért választja azt hitél az ember, mert valami jó érzés köti hozzá! A legtöbben azért hiszünk egy vallást, mert beleszületünk, azaz ezt tanítják nekünk a szüleink – gyermekként tehát elhiszük a szent tant, mert örömet akarunk okozni a szüleinknek, márpedig ha nem hinnénk el, bánkódnának! Felnőtt korban meg ha valaki áttér egy másik vallásra, úgy vélem annak az lehet az oka, ha jobban tetszik neki – na de csak akkor tetszhet jobban, ha többet ígér az új hit!

—Hát tudod leányom, az akasztány vallás azt tartja, hogy minden ember bűnös, mert az emberek ősei, az első emberpár engedetlenkedett az istenük iránt; de aztán az ő Rózsafijuk, aki valamilyen zagyva értelemben az Isten fiának van tartva náluk, magára vette az emberiség bűneit, s amikor felakasztották őt az emberek, akkor ezzel az áldozattal kiengesztelte isteni apját, és így most már nem bűnös az emberiség!

—Hát ez nagyon zagyva dolog! Azért bocsátott meg az isten az embereknek, mert az emberek megölték ugyanennek az istennek a fiát?!

—Így tartják az akasztányok.

—Akkor az az isten igencsak gyűlölhette a saját fiát!

—Ők nem így vélik.

—Ezek után megvan a véleményem Inda eszének mennyiségéről! - válaszolta Csíra határozottan.

—Viszont bátor ember lehet, ha a meggyőződéséért meri vállalni a halált! - jegyezte meg Levelecske.

—Ez nem bátorság, hanem fanatizmus. - ellenkezett Csíra.

—Esetleg volna-e kedved megpróbálkozni a gyógyításával? - kérdezte a főpap.

—Nem. - rázta a fejét Csíra. —Nem ismerek gyógyszert, ami a fanatizmusra hatna.

—Kár. Királyurunk minden bizonnyal neked is igen hálás lenne.

—Nem szívesen kezdek bele olyasmibe, ahol biztos a kudarcom.

—Na de olyan sok hízelgő szót hallottam tanáraidtól a te kivételes eszedről!

—Ennek örülök, de hiszen itt nem arról van szó hogy egy sebet kell meggyógyítanom, vagy valami nehéz matematikai problémát megoldanom, hanem egészen másról: egy ember meggyőzését kéne megváltoztatni! Ennek nagyjából épp annyi esélyét látom, mintha téged kéne meggyőznöm arról, hogy nem létezik a Napisten! Kárbaveszett fáradozás!

—Szóval engem is fanatikusnak tartasz?

—Ezt nem mondtam.

—Ha nem tartanál annak, nem hinnéd hogy a meggyőzésem lehetetlen!

—Nemcsak a fanatizmus lehet az akadálya a meggyőzhetőségnek.

—Hát?

—Hát például tegyük fel, hogy te atyám már most sem hiszel a magasztos Napistenben! Még ez esetben sem járhatok sikerrel, sosem fogod elismerni, - hiszen abból élsz hogy azt mondod: Ő létezik!

—Ügyes! - mosolygott a pap. —Igen, vannak élethelyzetek, amikor az ember nem azt mondja, ami a meggyőződése... - és szinte gúnyosan nézett Csírára. Majd pár másodperc múlva így szólt:

—Hány éves is vagy? Kilenc vagy tíz, ugye? Szinte félek téged elvinni istennőnek, olyan okos vagy! De az még hogy okos, hagyj! De hidegfejű, megfontolt... Nagyon csodálkoznék azon, ha nem te lennél a maga idejében a Kiválasztott!

—Ismered atyám a többi jelöltet is?

—Természetesen nem. Ellenben épp elég papnő-tanítványt ismertem eddigi életemben, meg a gyerekeket úgy általában, és állítom, hogy nagyon ritka az olyan mint te - én még például egyszer sem találkoztam hasonlóval!

—Félek hogy ha sokat dicsérsz atyám, még elbízom magamat, s ez az életembe kerülne!

—Miként?

—Aként, hogy nem használnám fel az elkövetkező éveket tudásom fejlesztésére!

—Bölcs szándék! Hanem figyelj csak leányom! Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két férfi, s mindegyiküknek egy-egy felesége. Ezek a férjek rettenetesen féltékenyek voltak, de még egymásra is, és sosem merték a nejüket férfitársaságban hagyni, ha ők épp nem voltak jelen! Történt aztán egy alkalommal, hogy együtt mentek valahova, feleségeikkel együtt, s egy széles folyón kellett átkelniük, ám ehhez csak egyetlen, kétszemélyes csónak állt rendelkezésükre. Hogyan bonyolították le az átkelést?

—Többféleképp is lehet. - legyintett azonnal, gondolkodás nélkül Csíra.

—Halljuk!

—Például átmegy a csónakon az egyik férfi a feleségével, otthagyja a nejét, majd visszajön a csónakkal, abba mellé beszáll a másik férfi, átcsónakáznak, kiszállnak mindketten a csónakból, abba beszáll a túlparton levő feleség, visszamegy, felveszi az ott várakozó feleséget, és áthozza a túlpartra! De az is lehet hogy úgy oldják meg, hogy egyszerre megy át a két feleség, az egyik kiszáll, a másik visszatér, ekkor megy át a két férfi, míg ő ott marad az inenső parton, s innen úgy folytatódik mint az előbbi. De még egyéb variációk is lehetségesek, például ha a két férfi indul el elsőnek... szóval ez igazán nem nehéz!

—És mit mondasz ha ez a feladat:

—Egy férfi ezt mondja: Hat év múlva apám háromszor annyi idős lesz, mint én voltam akkor, amikor apám éveinek a száma egyenlő volt az én és húgom évei számának összegével. Jelenleg korom ugyanannyi, mint apám kora volt akkor. 19 év múlva apám kétszer olyan idős lesz, mint a húgom ma. Ki mennyi idős?

—Ehhez már írnom kéne valamire. - válaszolta nyugodtan Csíra, s nem tűnt idegesnek a példa nehézsége miatt.

Volt mire írnia, mert a pap palatáblát és krétát szedett elő. Csíra pedig ezt írta:

férfi=f; apja=a; húga=h

$a+19=2h$

$a-y=f-y+h-y$

$(a+6)/3=f-y$

$f=a-y$

$f=f+h-2y$

$2y=h$

$y=h/2$

$a+19=2h$

$a-h/2=f-h/2+h-h/2$

$(a+6)/3=f-h/2$

$$f=a-h/2$$

$$a+19=2h$$

$$a-h/2=a-h/2-h/2+h-h/2$$

$$(a+6)/3=a-h/2-h/2$$

$$(a+6)/3=a-h$$

$$a+6=3a-3h$$

$$6=2a-3h$$

$$6+3h=2a$$

$$a=3+3h/2$$

$$3+3h/2+19=2h$$

$$22=2h-3h/2$$

$$44=4h-3h$$

$$\mathbf{h=44}$$

$$\mathbf{a+19=2*44 \Rightarrow a=88-19=69}$$

$$\mathbf{f=a-h/2=69-44/2=69-22=47}$$

Tehát a férfi 47 éves, a húga 44, apja pedig 69.

—Ragyogó! - mondta a pap, megnézve a levezetést. —Akkor most másvalamit kérdezek! Tegyük fel, hogy te nyersz majd a Kiválasztás Ünnepe! És elmész a szigetre, és szolgálkat akarsz felfogadni magad mellé a szigetlakók közül. Igen ám, de a sziget ahol istennő leszel, olyan, hogy lakói két nemzet tagjai: a régebben ott lakók aljas gazemberek akik mindig mindenben hazudnak, s az újabban betelepülő derék emberek, akik kizárólag igazat mondanak! De külsőre nem tudod megkülönböztetni őket egymástól. Három embert vezetnek eléd, ezek közül kell szolgálkat választani magadnak. Te úgy véled mindegy melyik, csak ne legyen hazug gazember. Megkérded az egyiküket, hogy ő igazmondó-e. De ő nem beszéli a te nyelvedet, s ezt válaszolja:

—Zocsmog gadaraga huphup ú!

Ezt te nem érted, ezért megkérded a másik szolgálkat, hogy az első férfi mit mondott. Az már beszéli a nyelvedet, s ezt válaszolja:

—Azt mondta hatalmas istennő, hogy ő hazudós!

Te megkérded erre ugyanerről a harmadik férfit is, s ő ezt mondja:

—Ő azt válaszolta neked, hogy igazmondó!

—Meg tudod-e mondani ebből, melyikük igazmondó és melyikük nem?

—Persze, ez igazán nem nehéz: a harmadik igazmondó, a második nem! Ugyanis egy hazug sosem mondja azt hogy ő hazug, hiszen abban a pillanatban igazat mondana! Egy hazug mindig azt mondja magáról, hogy ő igazmondó! Emiatt a második hazudott, amikor azt állította az elsőről, hogy az hazugnak mondja magát. Másrészt, épp emiatt a harmadik igazat mondott. Én tehát a harmadikat alkalmazom szolgáltnak, mert az nemcsak igazat mond, de még beszélni is tud a nyelven! Továbbá, amiatt is a harmadikat kell választanom mert az biztos igazmondó, de az elsőről csak azt tudom hogy ő maga azt állította magáról hogy igazmondó, de nem tudom valóban az-e, vagy csak ezt hazudta, miközben hazudós!

—Hogy te milyen okos vagy! - álmélkodott Leveleske.

—Ugyan, ez igazán nem volt nehéz... - szerénykedett Csíra.

—Akkor most felteszek egy istennőhöz illő kérdést! Bemész egy templomba, ahol három istenszobor áll, amik teljesen egyformák. Viszont tudnak beszélni. Ők az Igazság, a Hazugság és a Bölcsesség istenei. Az Igazság istenének szobra természetesen mindig igazat mond, a hazugságé pedig mindig hazudik. A Bölcsességé pedig vagy igazat mond, vagy nem, nem tudhatod. Mindegyik szobornak feltehetsz egyetlen kérdést, hogy kiderítsd, melyikük melyik isten szobra.

—De hát ez akkor könnyű – ámult Levelecske – mert megkérdezem mindegyiküktől, hogy mi a nevem! Amelyik nem azt mondja hogy Levelecske vagyok, az hazudik!

—Nem éppen – ellenkezett a pap – mert lehet hogy a Bölcsesség istene is épp hazudik! Ha meg igazat mond, nem tudhatod, ő mond-e igazat vagy az Igazság istene! - azzal nem is tördött már Levelecskével, hanem Csírát nézte feszülten.

—Hát én talán úgy fognék ehhez hozzá – kezdte a leány – hogy megkérdem mondjuk a baloldalt: —Hatalmas isten, kérlek mondd meg, hogy a középső szobor melyik isten szobra!

—Jó, tegyük fel azt mondja, hogy az Igazságé. - felelte a pap.

—Ezután megkérdem a középső szobrot, hogy ő minek az istene.

—Tegyük fel azt válaszolja hogy a Bölcsességé.

—Jó, akkor megkérdem a jobboldalt, hogy a középső minek az istene.

—Ő azt mondja, hogy a Hazugságé.

—Hát akkor pedig most kell gondolkoznom! - mosolygott Csíra. —Az ugye világos hogy ha a középső azt mondja hogy a Bölcsesség istene, akkor nem lehet az Igazságé, mert az mindig igazat mond, ő tehát csakis azt állíthatná magáról, hogy az Igazságé, ha az volna! De ez esetben a baloldali hazudott, tehát az sem lehet az Igazság istene. Tehát a jobboldali az Igazság istene. Ezesetben viszont ő igazat mond, tehát a középső a Hazugság istene. Ekkor pedig a baloldali a Bölcsességé, aki épp hazudott.

—Csodálatos! - lelkenedett a pap, láthatóan igen mély meglepetéssel. —Persze – tette hozzá elgondolkodva – azért valóban nem kell elbizni magadat, mert ezek valóban nem voltak olyan *tényleg* igazán nehéz kérdések... mármint ahhoz képest, ami az Ünnepen vár majd rád... de életkorodhoz képest nem tagadható, hogy csodálatos teljesítményt nyújtottál! No persze, a tanáraid jellemzése alapján ez várható is volt.

—Szeretnék akkor hallani néhány olyan kérdést, amiket az előző istennők kellett megoldjanak!

A pap szomorúan rázta meg a fejét.

—Olyasmivel nem szolgálhatok sajnos.

—Miért nem?

—Mert még én sem vagyok elég magas rangban ahhoz, hogy ezeket tudhassam! Nem vagyok tagja annak a papi csoportnak, akik a kérdéseket összeállítják. És hogy mik voltak a kérdések, azt rajtuk kívül csakis az istennő-jelöltek tudják, - akik azonban egy kivételével mind meghalnak! Az egyetlen túlélőnek pedig nem érdeke, hogy felfedje a kérdéseket, hiszen akkor ezzel leendő vetélytársait – a húsz évvel későbbieket – felkészítheti!

—Hát ez szomorú! - sóhajtott Csíra.

—Fel a fejjel, én nagyon bízom benned, te az én felfedeztettem vagy! Annyira bízom benned, hogy úgy döntöttem, fogadok rád!

—Rám? Mivel kapcsolatban?

—Természetesen arra fogadok, hogy te leszel a Kiválasztott! Nem is ritkaság az istennőkre fogadni, tudd meg; én eddig még nem tettem meg, de nem is voltam olyan gazdag, hogy megtehessem! Most azonban annyira bízom benned, hogy úgy döntöttem, megkockáztatom vagyonom egytizedét, hogy feltegyem rád! Természetesen ha lesz valaki, aki fogad velem. De nem kétlem hogy lesz bőven!

Bülükicsti atya nem tévedett. Valóban akadt bőséges jelentkező a fogadásra! Holott még több év volt addig, míg kiderül a nyertes kiléte... de a fogadás nagy szerelmesei nem akar-

ták az utolsó pillanatra hagyni a fogadás tárgyául szolgáló személyek megismerését! Hogy is ne! Akkor minden a véletlentől függne! Vagy épp ellenkezőleg: ha az elkövetkező néhány esztendőben valamely istennő különösen látványos tetteket visz véghez, akkor már senki sem akarna másra fogadni, csakis őrá, s odalenne a fogadás minden élvezetes kockázata, sőt, nem is lenne fogadás!

Bőségesen akadtak tehát, akik már most, az avatás előtti napon igyekeztek megismerkedni a leendő istennőkkel, megtudakolni, melyikük kiféle-miféle, miként élt eddig, mit tanult, mi az érdeklődése...

Nem Csíra érkezett elsőként a fővárosba, s így mire odaért, már maga is hallhatott pletykákat vetélytársairól. Megtudta például, hogy az egyik istennő-jelölt egy gazdag úr leánya; egy másik egy pap leánya; hárman pedig négy esztendővel is idősebbek önála!

Mindez kissé elcsüggesztette. Lógó orrát látva azonban ezt kérdezte tőle a főpap:

—Mi van, oda az önbizalom?!

—Hát már hogysisne, amikor semmi esélyem a győzelemre!

—Miért is ne lenne!

—Hát mert megmondom őszintén, nem hiszem én azt, hogy ne a pap leányának szavaznának győzelmet a papok!

—Csalással vádolod a döntőbizottságot?!

—Merészelek legalábbis arra gyanakodni, hogy van összetartás a papi testületben!

—Gondolkozz már leányom, a magad módján te is pap vagy! S az a leány sem inkább pap mint te!

—De az én szüleim csak parasztok, nem papok!

—Ez nem sokat jelent. Ha ez olyan sokat számítana, nem néztük volna el azt sem, hogy megöltél egy felnőtt papnőt! Különben is: minek csaljanak, amikor azzal csak azt érnék el, hogy hülyébb istennő megy a szigetre, s emiatt egész országunknak kevesebb lesz a bevétele – a papi rendnek is! Ezt tehát sürgősen verd ki a fejedből! S előre szólok, hogy épp emiatt az sem számít, miféle uraság a másik istennő apja!

—De az már biztos számít, hogy sokan is vannak akik idősebbek nálam, s emiatt okosabbak lehetnek!

—Ez természetesen már számít, de csak akkor, ha lusta leszel a tanulásban! Gondolj arra ugyanis, függetlenül attól hogy mennyi idősök, az Ünnepig a számukra is éppen pontosan annyi idő fog eltelni, mint a te számodra! Azt meg nem nagyon hiszem, hogy eddig oly kiváltképp sokat tanultak volna.

—Na de ha mégis?!

—Majd bepótolod. De meg különben is az a helyzet, hogy ők már épp most annyi idősök nagyjából, mint te leszel az Ünnepen, s ez nagy hátrányuk, mert olyan idős korban a nők esze már inkább a fiúzáson jár, nem a tanuláson! Tehát fel a fejjel!

Hamarosan elszakadt különben a paptól Csíra, mert őt egyenesen a palotában szállásolták el, természetesen egy külön szárnyban, azaz nem mehetett akárhová. A palotának abban a zugában azonban kedvére csatangolhatott bármerre, legalábbis másnap hajnalig, amikor is a szertartás elkezdődik.

Az elszállásolás azonban nem ment minden nehézség nélkül. Ugyanis csak Csírát akarták oda beengedni, Levelecskét nem!

—Ő a szolgám és első követőm! Nem lehetek meg nélküle! - válaszolta az említett palotane-gyedre vigyázó őrparancsnoknak.

—Ugyan már kis úrnő, nem lehet a követőd, hiszen még nem is vagy hivatalosan istennő! És neki már a ruházatán is látszik, hogy valami pórnépféleség, nincs helye a palotában!

—Pórnép ám az apád töke te mamlasz, apám herceg, anyám hercegnő!

—Nem látszik ám rajtad! - röhögött a tiszt.

—Be kell hogy engedd őt fiam, mert az istennő-jelölteknek itt a helyük! - szólt a férfihöz Bülükicsti atya is, aki idáig még elkísérte a leányokat – épp itt vált volna el az útjuk.

—Természetesen atyám, de csak egyiküket, aki istennővé lesz avatva, őt kell beengednem, a másikat nem, sőt, nem csak nem kell, de nem is szabad beengednem! Nagy bajom lehet belőle ha pórnépeket...

—Nem pór nép! Valóban hercegnő a születésére nézve. - tette rá a kezét a főpap Levelecske vállára.

—Minden tiszteletem a tied atyám, de nem tehetek kivételt, nagyon szigorú parancsok kötnek!

—Az meg hogy beengedd, az én istennői parancsom! Ragaszkodom a szolgámhoz! - húzta ki magát Csíra, amennyire csak tudta.

—Lesz odabent szolga épp elég a palotabeliek közül, és ne is haragudj, de nem vagy te még istennő, nem is avattak fel. Kicsi is vagy, tudásod is...

—Kicsi vagyok termetre. Tudásom és isteni hatalmam azonban akkora, hogy mindent tudok rólad, s nem ajánlom hogy ellenem szegülj, mert ha én megátkozlak, rút sorod lesz e mostani világban, s ennél is rosszabb a túlvilágon! - és Csíra nagyon figyelmesen vette szemügyre a katonát. Főleg arcát, testtartását, ruházatát... Ezután így folytatta:

—Velem nem ellenkezhetsz te ostoba, mert nyitott könyv vagy előttem, múltadat s jövődet egyként látom! Szereted nagyon az italt! Nemrég is a pohár fenekére néztél, de alaposan ám! Kötekedő, erőszakos jellem vagy, és meggondolatlanságodban gyakran olyanokba is belekötsz, akikbe nem kéne, s ilyenkor bizony alaposan elagyabugyalnak!

A katona elsápadt.

—Ezt... ezt honnan tudod...

—Onnan, hogy én a lehető legigazibb istennő vagyok már most is, és nem akkor leszek az, amikor a papok méltóztatnak azzá „avatni”! Tudd meg, hogy nagyoznak, fellengzősek a szavaik, hazudnak is talán, mert szó sincs róla, hogy ők „avatnának” engem istennővé: nem attól leszek az, hogy ezt mondják rólam, én máris az vagyok, holnap mindössze értesítik erről a népet! Én egyszerűen mindent tudok! Tudom például azt is, hogy gyakran vered azt a nőt, aki pedig szeret téged! Főleg ha részeg vagy, de máskor is előfordul! Ugyanis egy indulatos állat vagy! Utólag mindig megbánod a tetteidet, de hiába fogadkozol, újra meg újra elköveted ezt a viszolyogtató ocsmányságot! Titokban irigyled a nálad gazdagabbakat, és nemegyszer szerettél volna nagy vagyonra szert tenni, de sosem volt még igazi sikered a kockázásban! A háborúban sem sikerült sokat zsákmányolnod, aminek az is oka, hogy nem tartozol a legkiválóbb harcosok közé! Feljebbvalóid iránti irigységedben nem is egy alkalommal vetemedtél már arra, hogy disznó vicceket suttogj bajtársaidnak előkelő hölgyekről, és a nálad kiválóbb bajnokokról is szívesen terjesztesz mindenféle rágalmakat! Szívesen kötekedel nálad gyengébbekkel, főleg nemtelen hölgyekkel, ha teheted, s e bűneidet az istenek szobrai előtt próbálad levezekelni nagynéha, de akkor is bántja a fukarságodat, hogy áldoznod kell az isteneknek, és mindig hosszan méricskéled az áldozat mennyiségét, mert nem akarsz többet az oltárra rakni, mint ami szerinted illik vétked nagyságához! De mondhatom még tovább is...

—Ne! Ne! Kegyelmezz nekem hatalmas istennő! Kérlek! Ne folytasd! Irgalmazz! - rogyott térdre a katona, és könyörögve tárta két karját Csíra felé. Arca egymerő halálfélelemben úszott. —Hiszen te valóban mindent tudsz rólam!

—Úgy van, legtitkosabb gondolataidat is! Hiszen azért vagyok istennő! És most takarodj az utamból! - azzal jobbával úgy arcul csapta a térdelő katonát, hogy az felbukott, maga pedig Levelecskével együtt átlépte annak testét, és belépett a palotakertbe.

—Döbbenetes! Ezt hogy a csudába csináltad?! - kérdezte tőle suttogva Levelecske, ámulatában kerekre nyílt szemekkel. Ami nagy szó volt, mert különben szinte ferdébb volt a szeme mint egy macskának.

—Hallottad: elmondtam egy-két nem épp kellemes jellembeli tulajdonságát!

—De honnan tudtál ennyi mindent róla?!

—Ennyit ha akarsz, te is elmondhatsz a világon bárkiről.

—De hát miként?!

—Egyszerűen megfigyeltem a külsejét. Kit láttam? Egy férfit, aki katona. A katonák erőszakosak, nem lehetnek mások, mert aki nem ilyen, az hamar meghal. Az ilyen nem fékezi magát, s gyakran keveredik verekedésbe. Ennek a fickónak láttam is néhány friss sérülést az arcán, nyakán, s mintha a jobb lábára sántított is volna egy kicsit. Valószínűsítettem tehát, hogy nemrég bonyózkodott. Elég idős volt már, s még mindig nem vitte túl magasra a rangban, tehát mondhattam nyugodtan, hogy nem tartozik a legkiválóbb harcosok közé, s nem sikerült megszédnie eddig magát a zsákmányolással sem. A többi meg amit mondtam, mind csupa olyan általános dolog, ami bárkire jellemző ezek közül az ostoba, babonás, erőszakos fajankók közül!

—És hogy bevette! - ámult Levelecske.

—Tessék?!

—Úgy értem, elhitte! Te aztán tudsz „jósolni”!

—Minden jóslás erre épül.

—Ezt neked tanították?

—Még nem, de nem is kellett: elég volt megfigyelnem azokat a jóslatokat, amiket hallottam, aztán elgondolkozni rajtuk!

A főpap nem tartott a két lánnyal már, de utánuk nézett, majd a földön még mindig rémülten térdelő, remegő őrré, s ezt gondolta:

—Megkockáztatok én nemhogy tíz, de húsz százalékot is! Nemcsak okos, de pofátlan is, és merész, és igen hamar feltalálja magát!

Ezután pedig, egy hirtelen ötlet hatására, így szólt az őrhöz:

—Nagyon rosszul tetted, hogy kötekedtél vele, fiam! Elkészülhetsz a legrosszabbakra!

—Miért?! - rebegte falfelhéren a férfi.

—Mert ez egy *nagyon* bosszúálló istennő! Alig néhány napja nem is akárkit, de egy papnőt ölt meg, kizárólag azért, mert az nem beszélt vele elég tisztelettudóan, annyit mondott neki, hogy „túl kicsi vagy te még”! És megölte! Nem akárkit, de egy papnőt, érted?! Neked most hatalmas szerencséd volt drága gyermekem, mert végtelenül kegyes hangulatban volt ez a félelmetes istennő!

—És... és a többi istennő...

—Azok már halottak, csak ezt még nem tudják magukról. Ő lesz a Kiválasztott! Ő, ez a kis istennő! - mutatott az ujjával a már elég távol ért Csíra hátára.

Aztán megfordult és elment.

Ahogy Csíra és Levelecske kissé beljebb értek a palotakertbe, hamarosan egy szerényen öltözött, de tiszta ruhát viselő szolgálólány-féleség lépett elébük, lehetett vagy tizenhat-tizen-nyolc esztendő, hozzájuk képest tehát már kifejezetten felnőtt nő. Sőt, nemcsak Csíráékhoz képest: Már a tizennégy esztendő lányok is gyakran a második gyermeküket dajkálták Csíra világában!

Hiába volt azonban sokkal magasabb és idősebb is mint Csíra, udvariasan meghajolt előttük, s ezt kérdezte:

—Köszöntelek benneteket, melyikőtökben tisztelhetem a leendő istennőt? Te lennél az talán, úrnőm? - kérdezte Csírára nézve, mert mégiscsak a kis papnő volt előkelőbben öltözve nem Levelecske – bár ő is alig egy fokkal nézett ki csak szebben. Mindez persze már másnap hajnalban meg fog változni, tudták jól...

—Igen, én vagyok az! Nevem Csíra. Minek köszönhetem megtisztelő érdeklődésedet? - kérdezte szabályos papnői udvariassággal.

—Az én dolgom az felséges istennő, hogy elvezesselek abba a lakosztályba, mely rövid ideig a szállásod lesz! Kérlek jöjj velem!

Természetesen követték a szolgálólányt. Útközben Csíra ezt kérdezte:

—Mondd, ismered-e Inda királylányt?

—Épp őt?! - torpant meg egy pillanatra a lány, csodálkozó arcot vágva, majd megindult újra. —Igen, ismerem őt valamennyire! Szabad tudnom, miért kérdezed, felséges istennő?

—Azt hallottam hogy valami újmódi zagyva vallást hisz. Gondoltam, megérdeklődöm vajon mi vezethette őt e különös döntésre királylány létére!

—Már megbocsáss istennő, de épp mert te vagy az istennő, akinek mindent kell tudni, emiatt feltételezem hogy nálam sokkal jobban tisztában kell legyél az emberek érzelmeivel és gondolataival, hiszen miből is áll neked, hogy isteni hatalmadnál fogva belenézz Inda királylány gondolataiba! - és Csíra érzékeny fülét bizony nem kerülte el, hogy a szolgálólány e szavakat kissé gúnyosan mondta. Nagyon jól leplezte ugyan a gúnyt, de teljesen nem sikerült elnyomnia ezt az érzelmet hangsúlyaiban.

Mielőtt Csíra válaszolhatott volna kísérőjének, az kinyitott egy hatalmas, kétszárnyas ajtót, s befelé mutatott.

—Íme a lakosztályod, istennő! Különbben épp ez volt valaha Inda királylányé.

—Ő hol van akkor most?

—Amióta merészelte megkérdőjelezni azokat a dolgokat, amiket királyapja kritika nélkül elfogad, azóta kegyvesztett lett apja előtt, ki úgy döntött, hogy már nem jár neki e fényűző lakhely! - és ismét befelé mutatott.

Csíra és Levelecske belépett. Odabent minden fehér márványból készült, falak is, padló is. Az ablak nyitva volt, de előtte aranszálakkal hímzett függönyt libegtetett a szellő. A szomszéd szobában langyos vizű fürdőmedencében lehetett lubickolni, mindenféle aranykelyhek voltak finom, érett gyümölcsökkel, óriási gyertyatartók az esti világításhoz, fél szobányi puha ágy...

—Hát ha mindezt itthagya a királylány holmi „Szűzapáért”, akkor nem is tudom mit gondoljak róla... bolond az nem is vitás, de makacs is mint egy öszvér, s ekkora makacsság már tiszteletet érdemel... - morogta Levelecske, majd nagy szemtelenül levetette magát a pihepuha ágyinkóra, holott az neki tulajdonképpen a legcsekélyebb mértékben sem járt, lévén hogy nem ő volt az „istennő” hanem Csíra, ő csak az „istennő” szolgálja volt. Bizony, ekkora pofátlanságon még az őket idevezető leányzó is meglepődött.

—De hát mit merészelsz te!

—Hé, ne sápositozz, majd az istennő rám szól, ha nem tetszik neki valami!

—De hiszen beszennyezed a vánkosokat a mosdatlan testeddel!

—Mosdatlan a lábad köze, hülye tyúk! Még többet is mosakodtam a papnőiskolában mint Csíra, épp mert muszáj volt, mert én végeztem a piszkos munkákat, nem ő! Ettől még természetesen nem vitatom hogy messze sokkal okosabb nálam, épp mert ő tanult, amíg én güriztem! És most hozz inkább a gazdámnak valami frissítőt – de nekem is! Langyos tej például jöhet! De ne szedd le a fölét, mert zsírosan szeretem!

A leány csak tátogott meglepetésében, majd ezt kérdezte:

—Te ezt hagyod, felséges istennő?!

Csíra elmosolyodott. Odalépett a nála majdnem kétszer nagyobb szolgálólányhoz, barátságosan átölelte a derekát, a szemébe nézett, s így szólt:

—Mondd, étkeztél már valaha kint a kertben, szeretett gyermekem?

—Hogyne, sokszor!

—És volt már úgy, hogy miközben falatoztál, leszállt az ételre mondjuk egy darázs, hogy nagy szemtelenül kiharapjon belőle magának egy falatot?

—Hát hogy harapott-e azt nem tudom, de természetesen volt már úgy, hogy darázs szállt az ételemre, főleg ha valami édeset eszegettem épp!

—És ilyenkor te minden esetben agyonütötted a darazsat?

—Dehogy, sőt egyszer sem, inkább elhessegettem! Nem szoktam még bogarakat sem ölni, ha nem muszáj!

—De biztos volt olyan is, amikor még csak el sem hessegetted, mert úgy gondoltad, van itt elég élelem, mit számít az, ha ez a kis darázs is jóllakik belőle, s lesz egy boldog napja!

—Hát ha nem is gondoltam erre, de igen, volt úgy, hogy lusta voltam elkergetni a darazsat!

—Levelecske az én darazsam. És én kiváltképpen kedvelem ezt a darazsat! Nem leszek szégyenebb attól, hogy ő is leheveredik erre az óriási ágyra. Épp elég nagy kettőnknek. Érted már, szeretett gyermekem? - kérdezte kifogástalan papnői modorban.

—Mi lesz már a tejemmel?! És eperdarabokat is kérek bele! - követelődzött Levelecske.

A szolgálólány erre azt sem tudta mit tegyen, csak tátozott egy darabig; végül azonban kiment, majd mintegy fél óra múlva visszatért, s hozott valóban langyos tejet, s mert épp ideje volt az epernek, ezért került abba sok eperdarab is. Meglehetett tehát Levelecske öröme! Neki is esett mohón, mert ilyesmit utoljára akkor ehetett, amikor még nem került a papnőiskolába.

—Nem úgy viselkedik, mint aki hercegnő, holott ezt beszélik róla már mindenfelé a palotában! - jegyezte meg a cseléd lány, Levelecske nagy mohóságát látva.

—Mégegyszer sértető szó, és elvágom a torkodat! - figyelmeztette őt nyugodtan Levelecske.

—Csillapodj! - intette őt Csíra.

—Mióta szokás a vendégnek gyilkolásznia a palotában?! - kérdezte gúnyosan a cseléd lány.

—Mióta vált szokássá a palotában, hogy gúnyolódni a vendéggel – *még a cselédek is?! -* vetette oda még gúnyosabban Csíra, megnyomva az utolsó szavakat. A leány erre elvörösödött.

—Látom istennő, hogy halovány fogalmad sincs semmiről sem! De nem csodálom. Az előző istennők sem voltak okosabbak nálad!

—Azért talán mégis vannak sejtéseim bizonyos dolgokról!

—Arra vagy olyan büszke, hogy azt az ostoba őrt ott a kapunál úgy elámítottad?! Mert halottam ám az esetről, amikor az imént a tejet készítettem ennek az éhenkórásznak! - bökött Levelecskére.

Levelecske már majdnem felpattant, de Csíra időben elkapta a vállát.

—Nyughass!

—Kitaposom a belét, már megint sértetet!

—Nem akarom hogy megöld.

—Miért ne, majd azt mondjuk te tetted, neked szabad!

—Bízd őt énrám!

—Jó, én rád bízom, de akkor leckéztess is meg alaposan! De nagyra van magával, pedig messze rangosabb vagyok nála, nem is csak mert hercegnőnek születtem, de mert máris egy istennő bizalmasa vagyok, ő meg...! - és Levelecske szinte olyan mérgesen fújt a cseléd lányra, mint egy dühös macska. Csíra nagyon örvendett, amiért épp nincs egy tör Levelecske keze ügyében.

A cseléd lány elkezdett le-fel sétálni a szobában.

—Engem nem kábíthatsz el olyasmivel, mint azt a tahót. Teljesen el van ájulva attól, hogy te micsoda jós vagy, holott semmi olyasmit nem képes felhozni a „jóslataidból”, ami ne lenne csupa könnyen kitalálható általánosság! Mégis, a szerencsétlen szinte halálfélelemben van, mert még a pap is akivel jöttél, azt mondta, hogy te micsoda ilyen meg olyan boszszúálló istennő vagy! Majdnem halálra kacagtam magamat! Próbáltam is megmagyarázni neki, hogy ne dőljön már be a trükkjeidnek, de sehogy sem tudtam kiverni a fejéből a babonás maszlagot! Na de engem egészen más fából faragtak!

—Nem hinném hogy kötelességem volna bármit is bebizonyítanom neked, nincs is szándékomban, de ha csak úgy szép baráttan el szeretnél beszélgetni velem, akkor ülj le ide velem szemben, és fejezd be légy szíves az ellenséges hangot! - válaszolta Csíra. —Tessék, ott az a

vánkos, telepedj le nyugodtan, megengedem, és különben is, ez a te lakosztályod, vagy nem így van, Inda?!

—Mit... mit mondtál?! - fordult meg hirtelen a leány, és sápadtan meredt Csírára.

—Hé, most te sem nézel ám ki különbül mint az őt ott a kapunál! - és Levelecske harsány kacajba tört ki, szabályszerűen kiröhögte a királylányt. Szinte ugrált fektében a nagy ágyon, és a hasát fogta nevetésében. —Ez az, jól megadtad neki a magáét Csíra, úgy kell neki, úgy kell neki! Hát mit olyan felvágós, hát azt hiszi hogy épp előled eltitkolhat valamit?! Hogy olyan okos lehet mint te?! Hát nem! Fityiszt neki! Jobb is hogy nem vettem a vérét, sokkal jobb így, hát ilyen döbbsent pofát még sosem láttam! Hé, ez mindjárt összeesik itt nekem! Be is pisil vajon?!

—De hát hogyan találta ki, nem hiszem hogy istennő vagy, nem, nem, nem hiszem, istennek nincsenek, de akkor hogy találhatta ki, hiszen nem vagyok úgy öltözve, szolgáltam is nektek, senkivel nem is beszélhetél, nem ismertél... - nyögte a leány, és valóban lezöttyent Csíra elé a párnára.

—Hát most tehetnék úgy, mintha tényleg mindentudó lennék – mosolygott Csíra – de azt hiszem elárulom inkább, hogy egyszerű logikai következtetésről van szó!

—El ne mondd neki Csíra! - kiáltotta Levelecske, holott fogalma sem volt róla, mit akar mondani a barátnője a királylánynak.

—De elmondom, mert remélem, lesz egy újabb barátnőm.

—Mire mész vele, holnap, holnapután, vagy legkésőbb azután úgyis kivégeznek! - legyintett Inda. —Hanem azért mondd csak, mert ha meghalok is hamar, de addigis kíváncsi vagyok!

—A helyedben cseppet sem lennék olyan biztos abban, hogy meghalok...

—De igenis meg fogok halni! - vetette fel a fejét szinte gőgösen Inda.

—Elhallgass, ostobaságokra nincs időm! Hallgasd meg inkább, miként jöttem rá a kilétedre!

—Na hogyan?!

—Hát úgy nagy általánosságban az segített ehhez hozzá, hogy egyszerűen nem viselkedtél eléggé alázatosan, mert ugye egy *igazi* cseléd nem mert volna ilyen nyíltan kételkedni az istennőségemben! Azt is elárultad korábban, hogy Indára megharagudott az apja, és elvette tőle a lakosztályát. Logikus volt ebből arra következtetni, hogy sokkal kevésbé előkelő helyen lakik most már Inda. Ha apjának az volt a célja hogy megalázza s így térítse jobb belátásra, akkor nyilván valami megalázó munkát is a nyakába sózott, de olyat, hogy azért a palotában kelljen lennie továbbra is a leányának, mert veszélyeknek a kivégzésig biztos nem akarja kitenni, hiszen meggondolhatja magát a leányka; de meg különben sem érthet semmihez sem a leány, csak olyasmihoz ami a palotában van! S természetesen női munkát kell végeznie. Nem sok lehetőség maradt eként, logikus volt tehát hogy a cselédek közé besorozva vélekedjek róla! Természetesen emiatt a ruhája is a cselédének megfelelő kell legyen. Egyáltalán, itt egyedül Indáról hírlik úgy, hogy bátorodik kételkedni a szent tanokban! Te meg rögvest nekem estél, kételkedtél bennem, megvetted az őt is a hiszékenységeért, dicsekedtél hogy téged más fából faragtak... Amikor Levelecske olyasmit mondott hogy ő bezzeg hercegnőnek született, az arcod megvetően elfintorodott, ami mintha olyasmit mondott volna, hogy ugyan már, vagy te is olyan nemes születésű, mint Levelecske... Mit mondjak, igazán nem kockáztattam sokat, amikor merészeltem arra tippelni, hogy épp te vagy Inda!

—Bámulatos! Hogy neked mennyi eszed van!

—Erre előbb is rájöhetnél volna. Persze jobb későn mint soha. - jegyezte meg epésen Levelecske. Cseppet sem látszott megilletődöttnek, csak mert egy igazi királylánnyal társaloghat.

Mostanára azonban Csíra is leült az ágyra, és levetette a csizmáját. Sokkal kényelmesebb volt megnyomorított lábának, ha nem volt beleerőltetve a csizmába. Inda szinte perverz ki-

váncsisággal figyelte. Még sosem látott papnő-lábat közelről. Szemébe mély borzadály költözött.

—Nagyon fáj?! - kérdezte suttogva.

—Persze.

—Nem fáj már? - kérdezett ismét, látva hogy Csíra kissé megmasszírozza a lábfejét.

—Csak ha állok rajta.

—Megnyomkodom én neked, ha akarod! Ha hagyod!

—Örömmel, de ne nyomd nagyon erősen, és főleg ne a körmöket! És addig amíg nyomkod, akár azt is elmesélheted, miért szeretnél annyira meghalni, hogy azt hazudod, az akasztány vallásban hiszel!

—De nem hazudom!

—Nem a csudát, ne kábíts már! Rég elárultad magadat! Emlékezz csak rá, amikor kitaláltam a nevedet, azt hebegted hogy nem hiszed hogy istennő vagyok, mert istenek nincsenek! Na már most ha így gondolod az még rendben is van, de magyarázd már meg nekem, mert ezt istennő-mivoltom ellenére sem értem: Ha egyszer annyi eszed van hogy rájössz: nincsenek istenek, akkor miért hazudod épp egy olyanról hogy szerinted van, amely miatt meg kell halnod?! Miért akarsz meghalni mindenáron, de ha valamiért halálvágy kínoz, miért ilyen bonyolult módon óhajtasz meghalni?! Miért nem ugrasz le egyszerűen például a fellegrvár legmagasabb tornyából?! Vagy felvágthatod az ereidet, vagy mérget ihatsz... Rengeteg jó módszer létezik, még fájdalommentesek is! Miért bonyolítod el ennyire a dolgokat?! Mondd csak el, tényleg érdekel!

—Eh, ha én magam leszek öngyilkos, az nem az igazi!

—Csak ne légy ilyen beképzelt, kérj csak tőlem mérget és garantálom neked, hogy a halálod nagyonis igazi lesz, sohasem támadsz fel!

—Úgy értem, jobb ha a saját apám ítél halálra, mert akkor utólag majd bánkodik! Képzem, hogy sír majd a sírom felett, akkor bezzeg bánni fog majd minden egyes rossz szót amit kimondott rám, megbán majd mindent amit ellenem elkövetett...

—Mondd, te hülye vagy?! - érdeklődött tőle kedves hangon Levelecske.

—Ne beszélj így, nem értesz semmit!

—Naná, én bezzeg nem, de te igen, ugye?! Légy nyugodt, ha apád halálra ítél, utána már nem fog bánkódni, legfeljebb bosszús lesz, hogy olyan hülye leánya született, akit ki kellett végeztessen! Pechesnek tartja majd magát és ennyi! De van még sok másik leánya, majd azokkal vigasztalódik és kész. Hamar elfelejt majd téged, meglásd! Azaz, azt te már természetesen nem látod majd meg.

—Hát igen, Levelecske szokása szerint már megint modortalanul fejezi ki magát, de attól tartok igazat szólt! - mondta Csíra is.

—De nem igaz, apám szeret engem, tehát igenis bánkódni fog, biztos hogy szeret, másképp nem adott volna fél év haladékot!

—Idefigyelj Inda, az lehet hogy szeret téged, de a szeretetnek fokozatai vannak. Olyan szörnyűségesen nagyon biztos nem szerethet, mert akit nagyon szeretünk, nem ítéljük halálra!

—Nem úgy van ez, neki muszáj engem halálra ítélni, mert nem hagyhatja hogy szégyent hozzak a királyi családra! De attól még szeret, tehát szenved belül!

—Véleményem szerint egyszerűen bosszús, mert hülyegyereke született okos helyett! - válaszolta nyersen Csíra. —Ő így gondolja, s ha te meg úgy gondolod ahogy elmondtad, akkor a király nem is jár messze a valóságtól! Figyelj egy cseppet! Nem jöttél még rá talán, hogy az egész birodalmunkban sehol nincs egy fikarcnyi kis joga sem a nőknek?! Hogy a nő alig van többre becsülve, mint a vágóbarom?! Ha pedig ez igaz a felnőtt nőkre is, mit gondolsz, mennyire értékelnek egy leánygyermeket az apák?!

—Sokra!

—Persze. De nem ám szeretetből, hanem mert tulajdonuknak tekintik! Értékes árucikknek, amit jó áron értékesíthetnek! Pláne ha királylány az illető! Ha meghalsz valami betegségben

vagy balesetben, az apádnak veszteség, mert eggyel kevesebb leánya lesz akit jó áron eladhat a gazdag férjjelölteknek, vagy akit hozzáadhat valami külhoni hercegecskéhez politikai kapcsolatokat építeni! Na de egészen más ám a helyzet, ha te bejelentetted, hogy valami zavaros agyrémben hiszel! Tiszta sor, a királylány örült! Örült leányért persze hogy nem kapkodnak a kérők; máris kevesebbet érsz tehát apádnak, vagyis nem is olyan nagy veszteség, ha kivégeztet téged! Na, ehhez mit szólna?!

—Apám *igenis* szeret engem!

—Ezt nem is vitatom: persze hogy szeret! Szereti a gazda a disznóját s a tyúkját is; sőt, még a girhes csirkét is! De ugye azt könnyebb szívvel vágja le, mint a jól tojót... Különben is: ha annyira biztos vagy benne, hogy apád szeret téged – akkor miért kívánsz neki szívfájdalmat okozni?!

—Mert ő is azt tette énvelem, amikor nem engedte, hogy hozzámenjek a szerelmemhez!

Kezdett a dolog kissé világosabb lenni Csíra szemében.

—És – folytatta tovább Inda – nekem amúgysem élet az életem a szerelmesem nélkül, nekem tehát nem nagy áldozat meghalni, de apám bezzeg hogy bánkódik majd utánam! Pláne ha neki kell engem kivégeztetni! Mert ha csak én magam leszek öngyilkos, egyszerűen egy ostoba tyúknak gondol, meg ő is úgy véli hogy nem akartam már élni, tehát nem volt nagy áldozat a részemről a halál, de bezzeg ha ő kénytelen engem kivégeztetni! Akkor már sajnálni is fog, sokkal jobban, igen, és az is elégtétellel tölt el, hogy közben lejáráthatom, megalázhatom, mert milyen szégyen is az, hogy épp az ő leánya tér át akasztánynak...

—Az emberi butaság végtelen. - állapította meg szárazon Csíra.

—Te csak ne minősíts engem amikor kis tökmag vagy még, biztos sosem voltál még szerelmes, nem tudhatod hogy az milyen érzés!

—Ez úgy hangzik, mintha azt mondanád, hogy az orvos csak ne gyógyítson téged, amikor az biztos még sosem volt lábatörött, tehát nem tudhatja, hogy az milyen érzés!

—Ez egészen más eset!

—Merőben másként vélekedem erről. Már régóta arra gyanakszom, hogy a sokat magasztalt szerelem egyfajta elmebaj, s lám, a te viselkedésed tökéletesen alátámasztja e nézetemet!

—A szerelem a legnemesebb emberi érzelem!

—Én nem merném nemesnek nevezni azt az érzelmet, ami miatt valaki meg akar halni! Én, Inda, az életet és nem a halált akarom szolgálni!

—Hiszen élnék én szívesen, de csak a szerelmesem karjai közt!

—Jó, akkor halljuk, ki is a te nagy szívszerelmed, és mit szólt ehhez az egészhez!

—Minek mondjam el, amikor semmi kis megértést sem kapok tőled! - azzal Inda abbahagyta Csíra lábának masszírozását is, felpattant, s durcásan hátat is fordított.

—Idefigyelj, az eddigieket sem úgy kényszerítettem ki belőled, az ezutánakat sem fogom! Nem kötelező elmondanod! Csakhogy ne feledd, nem mindig a helyeslés azonos ám a megértéssel! Az orvos nagyonis meg szokta érteni a beteget, de ez nem jelenti azt, hogy helyesli is, hogy az illető beteg!

—Bolondságokat beszélsz, istennő létedre lehetne annyi eszed, hogy ne fecsegi olyan szármarságot, hogy a szerelem betegség volna, sőt, elmebaj!

—Hát persze, de nem csodálhatod: én egy nagyon buta ember vagyok! Én egyesegyedül csak azt tudom pontosan, hogy semmit sem tudok!

—Na látod!

—Látom hát! De azt is, hogy te még ezt sem tudod.

—Mit?!

—Hát azt sem tudod Inda, hogy semmit sem tudsz!

—De igen, azt, hogy a szerelem a legnemesebb emberi érzelem...

—Frászt! Ezt sem tudhatod – csak azt szajkózkod amit másoktól hallottál! Ezt neked valamilyenkor valaki mondta, és te egyszerűen elhitted!

—Mesebeszéd, hiszen át is éltem, tapasztalom hónapok óta!

—Na akkor halljuk, mi az ami olyan fenemód jó érzés a szerelemben! Meg akarsz halni miatta – tehát az életet nem szolgálja! Talán amíg mégis élsz, addig jó érzés?!

—Igen, remek érzés!

—De hiszen nem lehet remek érzés, mert szenvedsz miatta!

—De csak mert nem teljesezhet be a szerelmem!

—De hiszen ez végképp érthetetlen a számomra, a beteljesedés azt kell jelentse, hogy a kedveseddel lehetsz, vagy nem?!

—De, persze!

—Ő is szeretné, ha beteljesedhetne a szerelmedek?

—Még szép!

—Akkor miért nem szöktetett meg már rég?!

—Hát mert... mert izé... Hát az ugye nem olyan egyszerű...

—Ne beszélj már nekem zöldek, Inda, amit az ember nagyon akar, megteszi! Épp elég nagy vagy ahhoz, hogy elszökhess, ha olyan igazán nagyon akarod! Na de most térjünk vissza inkább az én állítólagos „meg nem értésemre”! Azt ugye nem tagadod, hogy akadnak dolgok, amiket észreveszek, holott a te figyelmedet könnyedén elkerüli, igaz?

—Ezt bizony nem tagadhatom!

—Na akkor most gondold bele: tegyük fel van valami, amit észrevehetnék, ha elmondanád nekem az egész ügyet részletesen, de te nem mondd el, emiatt nem is vehetem észre! Holott ha észrevenném, s elmondanám neked, esetleg máris nem akarnál meghalni! De így mégis meghalsz! Hiábavalóan! Potyára! Micsoda kellemetlen dolog! Még a túlvilágon is rajtad röhögnének!

—Nem hiszek a túlvilágban!

—Annál inkább ne akarj csak olyan sietve meghalni, mert ha nincs túlvilág, akkor ez az egyetlen életed van csak, tehát jól meg kell gondolni, eldobod-e magadtól, mert képzeld csak el ha olyasvalakiért dobod el, aki méltatlan rá, aztán ő még csak nem is értékeli az áldozatodat, és csak nevet rajtad! Esetleg hülye tyúknak tart miatta!

—Irtó ciki lenne. - jegyezte meg epésen Levelecske, miközben Csírát nézte. És csak ámult. Hű de tud beszélni istennő-barátnője! Meg mert volna esküdni rá, hogy hamarosan lebeszéli e fura öngyilkosságról a királylányt.

—Fogalmad sincs pedig az egészről, Csíra „istennő”, hiszen egyedül az én dolgom, meghalok-e, ehhez senkinek semmi köze!

—Talán mégis, hiszen nem amiatt akarsz meghalni, mert önmagad úgy döntöttél hogy például az élet nagyon siralmas, hanem mert valaki máshoz nem enged oda az apukád, tehát úgy véled, anélkül az élet nem is elég jó a számodra...

—Hát nem is!

—Aha, tehát egyedül már nem is vagy képes elég jól érezni magadat a világban?! Az a fickó annyival tökéletesebb nálad, hogy nélküle már nem élet az élet?!

—Hát ha így akarsz fogalmazni... - és Inda úgy érezte, már nem is nagyon érti, miről beszél Csíra. Mondta is:

—Teljesen összezavarsz!

—Na de gondolom mielőtt megismerted, nem akartál meghalni, igaz?

—Még szép!

—Akkoriban nélküle is tudtad élvezni az életet, ugye? Még örültél is neki, milyen jó dolgod van, királylány vagy, jaj de remek, nem kell gürizned a mezőn mint a parasztemenyecskéknek, igaz-e?!

—Természetesen valóban boldognak éreztem magamat, de hogy jön ez...

—Na de kedveském – fordult Csíra leereszkedően a királylányhoz – hiszen ezesetben teljesen nyilvánvaló, hogy a szerelmesed nemcsak semmi jó dolgot nem adott neked, de súlyosan vétkezett ellened: nemhogy boldogságot hozott volna a számodra, de ELVETTE a korábban már meglevő boldogságodat! Előtte élvezted az életet – őtána már nem! Korábban

eszedbe sem jutott öngyilkosnak lenni – most már nagyonis! Előtte nagyonis elegendőnek tartottad önmagadat egyedül is ahhoz, hogy boldogulj az életben – most már azonban úgy érzed, semmire sem mérsz nélküle! Hát akkor nemde ez a férfi csupa rosszat tett veled, vagy nem?!

A királylány mérgesen kezdett el ide-oda járni a teremben.

—Teljesen összezavarsz! Kígyónyelvű némbor vagy, igen! Kár volt beszédbe elegyednem veled, már látom!

—Igen, a beteg néha haragszik az orvosára, mert az a gyógyítás során olykor fájdalmat okoz neki... különösen így van ez a gyerekekkel! - vigyorgott Inda mérget látva Leveleske. Nagyon tetszett neki, hogy Csíra barátnője miként töri le a királylány gögjét.

A királylány végül határozottan megtorpant Csíra előtt. Terpeszben állt, s két kezét csípőre tette.

—Egyet tudok! Szeretem őt, és ő is szeret engem! Emiatt...

—Várj, csak várj! Ne ilyen sietve! Hogy te szereted őt, még talán el is hiszem...

—Csak talán?!

—Persze. Nem minden igaz ugyanis, amit az ember annak hisz. De ebbe most ne menjünk bele, tegyük fel valóban szereted. Hanem mitől vagy olyan fenemód biztos benne, hogy ő is szeret téged?!

—De hiszen mondta is, sőt, még a kezemet is megkérte apámtól!

—Gondolom ha erre merészkedett, akkor legalábbis köznemes!

—Több annál, nemes lovag! Csak sajnos nincs birtoka, mert apjának harmadik fia. És természetesen már a második fiú sem kapott semmit a birtokból, mert mindet a legelső örökölte! De a nemesi címe megvan, mert báró!

—Hát az valóban nem valami magas rang! És birtoka sincs. Kezdem érteni apádat. Hiszen miből is tartana el téged! Ő maga miből él?

—Amikor megismerkedtünk, a királyi vadászok közt teljesített szolgálatot, mint mesterhajtó, de azután hogy felfedte apámnak irántam érzett érzelmeit, apám elbocsátotta.

—Értem. *Most* hol van?! Elment messzi földre talán hírnevet és kincset keresni?

—Dehogy, itt sikerült a fővárosban elszegődni egy főnemes mellé, annak a testőreit képzi ki, mert az én szerelmem nagyon jól ért a bajvíváshoz!

—Azért gondolom ebből úgysem lesz annyi pénze, hogy reménye legyen a feleségül vételede-re.

—Halvány fogalmad sincs a szerelemről, Csíra, értsd meg, nem mehetett el messze földre, mert akkor reménye sem lehet arra, hogy láthasson engem!

—Miért, azóta hogy elzavarta őt apád, hányszor találkoztatok?

—Természetesen egyszer sem, de állandóan reménykedik!

—Ezt honnét tudod?

—Hát, titokban azért sikerült néha levelet váltanunk! Van egy hű szolgálólányom... azaz, volt, amíg én is nem lettem a cselédek közé elűzve... de ő néha azért kicsempészi a leveleimet...

—Aha, akkor biztos tudsz írni. Ez dicséretes.

—Nem, dehogyis, természetesen nem ismerem a betűket... Ez azonban nem is szükséges, mert ő sem tud olvasni! De azért levelezgetünk, mert például lerajzol egy szívet, egyik felébe egy farkast, ami családi jelképük, a másikba meg valami növényt, hosszú indákkal, ami rám utal, a szív köré sok-sok ajkat, ez jelzi hogy hányszor csókol engem... Már háromszor is kaptam tőle így levelet!

—De ugye egyszer sem valami olyasmit, ami egy várfalról lelógó hágcsót ábrázol, meg egy nyilat, ami egy házikó felé mutat, a házikóban egy farkassal?! Pedig amint látod, könnyedén közölhette volna még eként is veled azt, hogy szökj meg, vár téged!

—Gondolom, reménykedett benne, hogy apám meggondolja magát!

—Azután is, hogy apád halálra ítelt téged?! Egészen mostanáig nem küldött ilyen levelet neked, holott már néhány nap van csak hátra az életedből, s a szolgálányoddal sem üzent semmi ilyesmit?! Hát tudod, ez bizony nagyon furcsa dolog ám! Egy ilyen fickóért én nem hinném, hogy meg akarnék halni!

—Úgysem tudod bebizonyítani nekem, hogy Lumpi nem szeret engem!

—Szóval Lumpinak hívják. Jaj dehogyis nem tudom bebizonyítani, sokkal könnyebben mint hiszed!

—Ez teljességgel lehetetlen! Nem is láttad, én tehát jobban ismerem mint te!

—Fogadunk? - kérdezte nyugodtan Csíra.

—Ugyan mibe, nincs semmid!

—Ha bebizonyítom neked, hogy a te Lumpid nem szeret, akkor hajlandó vagy-e kijelenteni ország-világ előtt amit apád szeretne, hogy nem hiszel az akasztány hitben? Sőt, kifejezetten úgy kijelenteni, hogy épp én, Csíra istennő döbbentettelek rá, hogy az micsoda zagyvaság?!

—Hát hogy Csíra *istennő*, azt nem mondom, mert én nem hiszek istenekben, mert ha istenek volnának, mindegy milyen istenek, de ha egyetlenegy is volna és jószágos, akkor nem hagyná hogy ilyen ocsmány hely legyen a világ! De hogy te, Csíra, te beszéltél le róla, azt akkor elmondom, hogy is ne tenném, persze hogy megteszem, hiszen akkor már miért is akarnék meghalni! Aki csak hazudja nekem a szerelmet, az nem érdemli meg, hogy meghaljak miatta! De ez neked úgysem sikerülhet!

—Szerintem kibicelj hogy sikerüljön, mert jobb élned mint meghalni!

—Ne bizonygasd, kezdj neki!

—Ahhoz hogy megtehessem, szükségem van az icipici segítségedre.

—Ugyan mit kéne tennem? - kérdezte Inda gyanakodva.

—Csekélység az egész. Hívasd ide légy oly kedves királyapádat! Ha te kéred, bizonyára idejön. De teljesen egyedül jöjjön, minden kíséret nélkül, hogy más ne hallja, amit beszélek vele!

—El akarsz neki árulni mindent?!

—Csak amennyi szükséges. Próbálj már egy picit bízni bennem! Biztosíthatlak róla, te magad is tapasztalhatod a saját szemeddel-füleddel az igazságot!

Inda még mindig habozva nézett Csírára, de most így szólt Levelecske:

—Na, akarod-e tudni az igazat, vagy félsz a valóságtól?!

—Félni én?! A haláltól se!

—Hát akkor meg ne tőkölj már, hanem hívd az öregedet!

Inda szeme e bődületes szemtelenségre csak tágranyílt, úgy nézett Levelecskére mint egy szörnyetegre, de nem szólt csak megcsóválta a fejét, majd megfordult és elment.

* * *

—Na, én vagyok a király, halljuk, miért is akar beszélni velem egy ifjú istennő?! - toppant be hozzájuk nemsokára egy talán negyvenötéztendő, fiatalos mozgású, bár kissé már pocakos férfi. Jobbjával pedig a mellette álló Indára mutatott. —Mert ez az én oktondi lányom azt gagyarászta, hogy az egyik kisistennő állítólag azzal hanceg, hogy ki tudná őt gyógyítani az elmebajából, de csak az esetben, ha személyesen velem beszélhet!

Majd e cseppet sem etikettszerű bejövetel után, látva hogy Csíra épp az ágyról kászálódik le hogy meghajoljon előtte – s ez nem ment gyorsan, mert Csíra a nagy ágy legközelebbi közepén heverészett épp – a király sietve hozzátette, integetve is feléje:

—Maradj csak kislányom, ne is fáraszd magadat meghajlással, ilyesmivel, hiszen tudom ám jól, hogy a papnőknek fáj a lábuk ha ráállnak! És ez nem is szükséges. Ez nem valami ünnepélyes találkozás, az majd nagyon ráér holnap, most csak beszélgetünk egy jót! És ha

tényleg sikerül meggyógyítanod az én bugyuta leánykám fejét, különben is én tartozom há-lával neked!

Levelecske úgy döntött, ha Csíra nem kell hogy meghajoljon, akkor bizony neki sem kell! Ehelyett iszonyú pofátlanságra vetemedett: a király elé lépett, és barátságosan hasbaöklöz-te.

—Hé, királyapám, tetszel nekem! Belevaló fickó vagy!

—Tessék?! - meresztett a király nagy szemeket.

—Kár, hogy nem az én öregem vagy! Csíplek tudod, nem vagy olyan gögös, mint azt hittem a királyról! Azt hiszem ha a gyerekednek születek, jól ellettünk volna kettesben! Tudod mit, ezentúl úgy szólítalak majd hogy papamaci, az sokkal kedvesebb mint az hogy így király-uram, meg úgy felséges akármicsoda, na mit szólsz hozzá?! Persze csak amíg jól viselkedel, és nem csúnyáskodol velünk, mert akkor megharagszom, és nem leszel többé a barátom!

—He?! - meredt még mindig döbbenten a király a pöttöm kis Levelecskére, és még a száját is elfelejtette becsukni.

—Na, ez se értelmesebb mint a lánya, de legalább az alma nem esett messze a fájától! - magyarázgatta erre Levelecske közvetlen hangnemben Csírának. —De attól még tetszik. Végülis nem lehet mindenki olyan okos, mint te! És ez nem is szükséges. Elég, ha hallgat a nála okosabbakra! Gyere ide papamaci és csüccsenj le az ágyra az én zseniális úrnőm mellé, aztán tárd ki mindkét füledet nagyra, mert fontos dolgokat hallasz mindjárt! - azzal a már közel ért király karján akkorát rántott, hogy az valóban lezöttyent az ágy szélére. Ezután Levelecske gyorsan belenézett a király bal fülébe, majd átugrott a másik oldalára, ott is belenézett a fülébe, s így szólt:

—Megnyugodhatsz Csíra, tiszta mindkét füle, jól fog hallani téged! Persze, ez még nem garantálja hogy meg is ért mindent, de reménykedjünk benne! Te pedig Inda most menj ki, és várj az ajtó előtt, mert úrnőm kis ideig négy szemközt szeretne beszélni az én papamacim-mal! - azzal úgy telepedett bele a király ölébe, mintha lett volna rá bármiféle joga is.

Inda már némileg ismerte Levelecske bámulatosan pimasz természetét, de apjának e kisa-játításán mégis megdöbbsent.

—Ha már lepapamacizod, legalább velem összefüggésben emlegesd e szót, mert az én apám nem a tied, tehát legfeljebb az én papamacim lehet!

—Hogyne, amikor eljátszottad a szeretetét?! Kifelé, hülye tyúk! Majd akkor jöhetsz vissza, ha úrnőm megengedi! - azzal Inda hirtelen azt vette észre, hogy egy tör süvít el közvetlenül a füle mellett. Levelecske egyszerűen kihúzta azt a király övéből, anélkül hogy a király ész-revette volna ezt, és Indára hajította.

—A következő már az orrodba fog repülni!

—Nincs is másik töröd!

—Meg mered kockáztatni, hogy mégis van?! És örömmel közlöm veled, hogy tíz lépésről is eltalálom két párosodó légy közül pontosan azt, amelyiket épp akarom, s a másiknak semmi baja sem lesz! Na, tűnj már innen, és hagyd a dolgokat egy időre a nagyokra!

A király megköszöri a torkát.

—Bocsánat... esetleg szólhatok én is pár szót?

—Brummogj csak papamaci, nyugodtan!

—Te vagy ugye az istennő?

—Dehogy, az én nevem Levelecske, és csupán a szolgája vagyok!

—Akkor ha ilyen a szolgája, őt magát meg sem merem szólítani!

—Pedig nyugodtan, mert nagyon kegyes! Legalábbis többnyire. És persze megengedheti magának, hogy kegyes legyen, mert a piszkos munkákat velem végezteti el.

—Szerintem is menj ki leányom, de maradj a közelben, majd szólok ha bejöhetsz! - mondta a király.

Erre Inda durcás arccal távozott. És remélte, hamar behívják.

Be is hívták, de csak jó három óra múlva. „Papamaci” úgy látszik elég nehezen adta be a derekát Csírának...

Végül amikor bemehetett, apja csak ennyit mondott neki:

—Segíts, hogy Csíra istennő felvehesse a csizmáját! Megyünk azonnal a trónterembe!

* * *

A király a trónteremben fogadta Lumpi lovagot – de négyszemközt! S ez kissé megnyugtatta lovagunkat. Mert bizony amikor húszfős testőrcsapatot küldtek érte, cseppet sem volt biztos benne, hogy nem a fejét veszik-e mindjárt! Végül is azt ő is tudta, hogy a király nem igazán kedveli őt – érthető okokból! De ha négyszemközt akar beszélni vele, akkor csak nem lesz semmi baj!

A király hagyta hogy a lovag teljesen szabályosan térdet hajtson előtte, azután azonban mellélépett, még át is karolta, s egyenesen a trónus elé vezette. Emiatt a lovag kissé zavarba jött. Még inkább azonban akkor, amikor a királyúr megköszörülte a torkát, s úgy kezdett bele a mondandójába, mint aki király létére is zavarban van!

—Hát izé... hogy is mondjam csak... tudom, a múltban voltak köztünk némi kis... izé... mondjuk úgy... nézeteltérések... de... hm... szóval, hidd el, én igazán nem haragszom rád! Vagyis hát... hogy a fenébe ne! - tört ki hirtelen.

No, legalább ezt az utolsó mondatot elhitte a lovag! A király azonban így folytatta:

—De tényleg nem haragszom, legalábbis akkor, ha most... hogy is mondjam... kiségitess a bajból, fiacskám!

—Tessék?! - álmélkodott Lumpi, majd észbekapva a kardjára csapott:

—Életem és vérem felséges uramé!

—Csitt, az összes istenekre, ne ilyen hangosan, hogy a fene a kiabálódiba! - és a király saját felséges kezével tapasztotta be Lumpi száját. —Itt elvileg senki nem hallhat minket, de attól még a falnak is füle lehet, kiabálni nem szabad! Szigorúan titkos dologról van szó!

—Valami veszélyes küldetés?! - kérdezte felcsillanó szemmel Lumpi.

—Rosszabb. A királyi család becsületéről van szó!

—Bízatsz bennem felség!

—Majd akkor bízom ha igent mondasz... - morogta rosszkedvűen a király. —Na szóval figyelj ide! Öntsünk tiszta vizet a pohárba! Te elcsavartad Inda lányom fejét, s ez híven bizonyítja előttem, hogy szeretnéd sokra vinni az életben! Piszok disznó vagy, de vakmerő, és nem riadsz vissza semmitől sem!

—Én szeretem őt!

—Persze. Én is szeretnék egy királylányt, ha éhenkórász kóbor lovag volnék! - vágta rá szárazon az uralkodó. —Még akkor is szeretném ha olyan volna mint egy bányarémm, hát még ha olyan csinos mint Inda! És az ő fejében sajnos nem sok ész rejtezik! - majd nagyot sóhajtott. —De hagyjuk. Sajnos nem ő az egyetlen buta leányom!

—Hogy... mire célzol ezzel, felséges uram...

—Arról van szó, hogy Fahéj leányom is beleesett valakibe... de ő meg sem meri mondani, hogy ki az! És jól teszi, mert azonnal felnégyelném azt a piszok disznót! - kiáltotta a király, majd ijedten körülnézett. —Eh, nekem is fékezmem kéne magamat... amikor ilyesmiről beszélek... - majd közel hajolt Lumpihoz, és szinte suttogta e szavakat:

—Ugyanis Fahéj nemcsak szerelmes, de terhes is lett! Valaki felcsinálta!

—Mi... micsoda... - kezdte Lumpi, de a király befogta a száját.

—Ne hangosan, a mindenségit! Senki nem tudhatja meg, emiatt beszélek épp veled!

—De mit is tehetnék én...

—Feleségül veszed!

Lumpi csuklani kezdett.

—Hogy én... én...

—Te hát, én nem tehetem, mert az apja vagyok!

—De... de miért én... és miért őt...

—Azért te, mert korábban is szeretted volna királylányt feleségül venni! És azért őt, mert ő az a leányom, aki állapotos! Még senki nem tud az úgyról, csak a bába aki megvizsgálta, de attól nem kell tartanod, mert kivégeztetem! Még fiatal a magzat, nem fog senkinek sem feltűnni, ha a házasság után gyorsan elutaztok vidékre. Aztán azt sem bánom ha a szülés után csinálsz valamit, hogy gyorsan meghaljon. A következő már a te gyermeked lehet! És egy rossz szavad sem lehet, mert Fahéj még sokkal szebb is mint Inda, holott Inda is gyönyörű!

—De hát épp ez az, hogy Inda és én... - hebegte a lovag.

—Mi az hogy „te és Inda”?! - kérdezte mérgesen a király. —Talán bizony őt meg te csináltad fel?!

—Jaj dehogyis, de... de én őt szeretem...

—Frászt szereted te, legalább velem légy őszinte! Te azért szeretted, mert királylány! De már nem lesz sokáig az, mert holnapután kivégeztetem! Hacsak persze meg nem jön az esze. Amit viszont nem hiszek. Nagyon makacs. Teljesen belezúgott abba az ocsmány, zavaros akasztány hitbe! És ezt is miattad, mert csak azóta hogy mézesmázoskodtál neki! De mind-egy. Ha feleségül veszed Fahéjt, azonnal herceggé nevezlek ki, és kapsz valamekkora birto-
kot is! Nem lesz panaszra okod!

—Igen, de én szívesen feleségül venném Indát is, és akkor nem lenne muszáj őt kivégez-
tetned!

—Nem értesz semmit! Ostobább vagy mint hittem! Figyelj! Két lányom van akik szégyent hoztak rám: Inda és Fahéj! Ha Indát hozzád adom, Fahéj továbbra is szégyenben marad! Tehát marad egy lányom, aki szégyent hoz rám. Sőt, Inda is hozza rám a szégyent továbbra is, mert még mindig az akasztány vallást vallja majd, hiába hogy már a feleséged! Ha ellen-
ben Fahéjt veszed el, Fahéj nem marad szégyenben, Inda pedig teljesen szabályosan ki lesz végezve! Ami persze némi szégyen nekem, de messze nem akkora, mintha várandós lenne leány létére valamely gyermekem! És neked is így lesz a jobb, mert Inda már teljesen örült!

—Hát, nem tagadom, sok igazság van a szavaidban király uram... - mormogta elgondolkod-
va a lovag.

—Na látod!

—És nem tagadom, Fahéj hercegnő is tetszett mindigis...

—Hát akkor kezet rá!

—De mi van, ha Inda mégis meggondolja magát az utolsó pillanatban?!

—Teljesen kizárt. Különben is, mi lenne?!

—Hát, majd elkezdd nekem botrányt csinálni, lehord mindenféle gazembernek...

—Ki törődik egy hülye liba gágogásával! - legyintett a király. —És egyszerűen mondd neki akkor, hogy nem szereted már és kész! Nem hiszem, hogy nagyon nehezedre esne!

—Hát az igaz, nem láttam már jóideje...

—És biztos azalatt vigasztalódtál más menyecskékkel is. - vigyorgott a király barátságosan
Lumpira.

—Végülis férfi vagyok, nem tagadom! - nevetett a lovag.

—Na látod! Bár... - tűnődött el a király – lehet mégis némi igazad, hogy nem volna jó, ha Inda botrányt csapna! Nagy baj ugyan nem lenne belőle, de elhomályosítaná a lakodalom fényét! És ő már ígyis-úgyis szégyent hozott a családomra. Azt hiszem nem várom meg a holnapi napot a kivégzésével! Nem kockáztatom meg, hogy meggondolja magát. Egy nap ide vagy oda, úgysem számít! Kivégeztetem már ma! Mi a véleményed erről?

—Huh, nagy kő esik le a szívemről, hogy ezt hallom, felséges királyom! Mert tudod én nem bírom ám az asszonynépségekben! Gyávák, állhatatlanok... Igen, sokkal biztosabb ha már ma túl leszünk ezen a dolgon! És utána kezdődhet a lakodalom! Itt a kezem ahogy kérted, fel-
ség! - nyújtotta előre a kezét.

De rosszul tette. Mert ebben a pillanatban félrerántotta valaki a trónus mögötti függönyt, s onnan előugrott maga Inda! Kezében borotvaéles kard. S a következő pillanatban máris földre hullott Lumpi lovag előrenyújtott jobb csuklója! A férfi üvöltött, és kezéből dőlt a vér. —Te piszok gazember! Hát ennyire szeretsz csak?! Nem elég hogy más nőkkel kujonkodtál, nem elég hogy csak a rangomért csaptad nekem a szelet, nem elég hogy más nőért ott hagynál engem, de még a halálomat is akarnád, mert az neked „biztosabb”?! Mert félsz az éles nyelvenről, hogy jól beolvasok neked, amit pedig meg is érdemelsz?! Te rohadék! - kiáltotta a királylány, s bár ömlött a könny a szeméből, de meglendítette a kardot – közben majdnem orron találta vele saját apját – s egyetlen mozdulattal kettéhasította Lumpi fejét.

Ezután pedig odaállt édesapja elé, s így szólt:

—Elismerésem a színészi képességeidnek, apám!

—Köszönöm, gyermekem! Bár nem hiszem hogy ilyen jól sikerült volna betanulnom még három óra alatt sem, de ez a kis rosszcsont állandóan csak magyarázott nekem, s minden hibát felfedezett a produkciómban... - mutatott Levelecskére. Majd biztos ami biztos, ezt kérdezte:

—Most már tehát nem hiszel az akasztány vallásban?

—Sosem hittem semmi istenben, apám! S ezt ki is jelentem holnap. De azt is, hogy egy istennőben azért mostantól nagyonis hiszek, abban, aki mindig meglátja az igazságot! Ő az! - mutatott Csírára, azzal lehajolt, s alázatosan megcsókolta a kis papnő lábfejét.

* * *

Eléggé meglepődtek az ország legelőkelőbb főpapjai, amikor a király alkonyatkor tanácskozásra hívta őket! Méghozzá azt üzenve nekik, hogy „országos jelentőségű dolgokról” értekezne velük. Természetes is volt hogy olyan fontos dolgokba a papoknak is legyen beleszólásuk, az azonban annál furcsább volt, hogy a világi nagyurakból egyetlenegyszál sem képviseltette magát. Jelen volt azonban Bülükicstí atya is, aki bár főpap volt, s rangja is magas, de annyira azért nem, hogy királyi tanácskozásokra meghívják. Mégis itt volt, mert a király meghívójával juthatott be, amit a király egyik futára kézbesített neki.

—Szentatyák! Komoly dologról akarok beszélni veletek! - kezdte a király. —Olyan komoly dologról, ami soha még országunk történetében elő nem fordult! A holnapi istennő-avatásról van szó!

A papok hallgattak.

—Az istennő-avatás azért történik ugyebár, hogy majd öt-hat év múlva kiválasszuk a legmegfelelőbbiküket az egyik sziget kormányzására. Csakhogy én a holnapi avatást merőben sürgősségnek tartom! S amiatt, mert már most megtaláltam a legmegfelelőbb istennőt! Vagy nem istennőt. Hogy lesz-e istennő, engem nem érdekel. De tudom, kit akarok odaküldeni majd, ha eljön az ideje! Különben akár már most is nyugodt szívvel odaküldeném, ha szükséges volna. Ez pedig nem más, mint Bülükicstí atya felfedezettje, a kis Csíra! Tudom, nem a király szokta eldönteni a leendő istennő személyét, de ez különleges, rendkívüli esemény! Nem is óhajtok beleavatkozni a papság ügyeibe, emiatt is hívtalak most össze benneteket, nehogy holnap olyasmit mondjak vagy tegyek, ami nagyon a kedvetek ellen van! De tudjátok meg, hogy ez a Csíra óriási szolgálatot tett nekem, mert kibeszélte leányom, Inda fejéből az akasztány zaggyvaságokat, s aki már ilyen pöttömfiatalon képes erre, hát az bizony nem akárki! Arról már nem is beszélve, hogy bátorságban sem szenved hiányt, mert hiszen tudjuk jól, hogy még az iskolában megölt egy papnőt! A várkapunál is micsoda jóslatot mondott az egyik őrnek, azóta is mindenki erről beszél, az ő maga is elismeri hogy színigazat mondott, kihallgattam az illetőt, s esküdjök hogy csak ránézett és mindent tudott! Legtitkosabb gondolatait is! S a társai is akik látták az esetet, megesküdtek hogy úgy volt! Az egész vár erről beszél! De talán már az egész főváros is! Meg arról, hogy a

leányom mindenkinek azt újságolja, micsoda istennő is Csíra, s hogy ő milyen átkozott boldog volt, de Csíra bezzeg rögvést mindent megmagyarázott neki!

—Na, azért ne túlozzunk! - szólalt meg egy vén főpap. —Így magunk közt szólva ismerjük el azért, hogy a leányodnak inkább azt bizonyította be Csíra, felséges uralkodóm, hogy az a Lumpi lovag nem szereti őt! Mert azért ha nem is voltam jelen az eseményen, de tudok ám róla, hogy magad elé hívtad a lovagot, s aztán kicsit később csak a lovag úr holttestét cipelték ki a trónteremből... Hogy ez miképpen jön az akasztány hithez nem tudom, de legalábbis gyanakvó vagyok!

—Teljesen mindegy - szólt a király határozottan, s öklével még az asztalra is csapott - a lényeg az, hogy én nem óhajtom megkockáztatni azt, hogy ez a remek leánya, akinek esze mint az éles kés, s aki személy szerint is nagy szolgálatot tett nekem, ez holmi próbáknak vettessék alá néhány év múlva, s esetleg ki legyen végezve, mert nem ő lesz az első!

—Semmi nem akadályoz meg téged abban felséges uram - szólt az egyik pap - hogy úgy rendelkez, hogy Csíra úrnő nem vehet részt a holnapi istennő-avatáson! Ekkor nem lesz istennő, de te természetesen akármilyen magas hivatalba is helyezheted őt!

—Hát ez azért nem ilyen egyszerű - mondta gyorsan Bülükicstí atya - mert az egész fővárosban elterjedt valóban, milyen különleges gyermekistennő érkezett ide a holnapi avatásra, s én bizony a lehető legkomolyabban tartok attól, hogy ha nem avatjuk istennővé Csírát, annak igen komoly lázadás lesz a következménye! Amit leverhetünk ugyan, de az sok ember életébe kerülne, sőt még az sem biztos hogy leverhetjük, mert a katonák nagyrésze is egymerő csodaváró hangulatban van, mindenki csak a kis istennőt akarja látni...

—Csoda úgysem lesz holnap. - morogta szárazon a legöregebb főpap.

—Az még nem nagy baj, de ha istennő sem lesz belőle, az annál inkább! - mondta Bülükicstí.

—Jó, akkor legyen istennő - szólt a király - de én ragaszkodom ahhoz, hogy mindannyian kijelentsétek és meg is esküdjete rá, hogy amikor eljön a Kiválasztás Ünnepe, akkor Csíra lesz a Kiválasztott!

—Ha ő lesz a legjobb, miért is ne! - vont vállat egy fiatalabb pap, de a király ökle azonnal iszonyatosat csattant az asztalon. Ettől nem is egy boroskupa felborult, holott nagy, nehéz asztalról volt szó.

—Elég legyen ebből! Értjük egymást azt hiszem! De ha nem, részletezhetem is! Engem nem érdekel, a furmányos kérdéseitek miként képes válaszolni majd annak idején! Engem ugyanis az érdekel, az emberekkel miként képes bánni, azokhoz meg már most nagyon ért, hát még később mennyire ért majd hozzájuk! Magasságos istenek, ha én lettem volna olyan okos annak idején, mint Csíra most, hát mostanára már az egész világot meghódítom!! - és két karját az égnek tárta. Majd lassan, egyenként a papok szemébe nézett, s így szólt:

—Lehet, hogy Csíra például nem nagyon jól ért mittudomén a számokhoz, s ti adtok majd neki valami nehéz efféle példát, s abba beletörök a bicskája! És akkor nem ő nyer! És meghal! De én ezt nem akarom, énnekem akkor is ő kell ha valami akárki másik „istennő” nála jobban ért a számokhoz! Világos?!

—Hát ami a számokat illeti, ott nem kell féltetni őt - mosolygott Bülükicstí - mert magam vizsgáztattam le idefele jövet, s már most tud annyit, hogy szerintem hat év múlva sem tudnak majd annyit a legtöbben! Sőt mi az hogy a legtöbben, a többiek összesen sem! De értelek felség, biztosíthatlak róla!

—Akkor nem a számokról van szó, nem érdekel! Lényeg az, hogy akármi is történhet a vizsgán, ami miatt nem ő nyerne, de én azt akarom, hogy mindenképp ő nyerjen! Esküdjete meg!

—Mindez nem tőlem függ. Nem én döntök erről. - mondta Bülükicstí, és nagyon örült, amiért már idejekorán fogadott pénze jelentős részében Csírára.

—Az én leányomtól nem kell féltened Csírát – szólalt meg Hoszkon főpap – mert sajnos a délután folyamán szegény leányom váratlanul nagyon rosszul lett! Kénytelen volt visszalépni az istennő-avatás elől!

Bülükicsti mosolygott magában. Amit Hoszkon főpap mondott, igaz volt – legalábbis hogy leánya nem kívánt már indulni istennő-jelöltként. Bár lehet hogy nem is annyira a leány nem óhajtotta ezt, hanem a kedves papa. Túl veszélyes ellenfélnek tarthatták Csírát. Mert olyan kis istennő sem volt még, aki megérkezése első napján, s még avatása előtt ekkora hírnevet vív ki magának!

—Itt nem csupán a te leányodról van szó! Teljes mértékben biztos akarok lenni abban, hogy semmi baja sem lesz, hogy ő lesz annak idején a Kiválasztott!

—Ez az istenektől függ. - makacskodott az egyik öreg pap.

—Akkor tegyetek róla, hogy meg legyenek győzve az istenek! Azért vagytok papok, hogy szót értsetek az istenekkel! - dörögte nagyonis udvariatlan hangerővel a király. —Értsétek meg: Én ha ki is végeztettem volna Indát, de nagyon örülök hogy nem kellett megtennem! És nem akarom Csíra képességeit sem nélkülözni a jövőben, amit az egész birodalom szolgálataba állíthat! Aztán ha mindez nem lenne elég, de ott van ám az is, hogy kutya legyek ne király, ha nem úgy lesz, hogy Inda leányom holnap azonnal Csíra követőjéül szegődik amint megvan Csíra avatása, az meg annyit jelent, hogy ha hat év múlva nem Csíra lesz a Kiválasztott, Inda leányomat is ki kéne végezni, és én nem akarom hogy azért legyen ő most megmentve, elmebajából kigyógyítva, hogy akkor megintcsak elveszítsem! Tehát megmondtam mit akarok, így legyen!

Ezzel fel volt adva a lecke a papoknak. Nem képtelenség hogy a király nem szívesen veszne össze velük, de abban is biztosak lehettek, hogy a lehető legkomolyabban mondja a felséges úr, hogy nem óhajtja még egyszer megkockáztatni leánya elvesztését. Mert jó-jó, van még elég leánya – de minek veszítse el ezt az egyet is, ha már visszakapta?! És az is teljesen hihető, hogy megkedvelte Csírát. Az emberek általában kedvelni szokták azokat, akik megmentik valamely családtagjuk életét.

—Ez nagyon méltatlan eljárás lenne a többi leánnyal szemben! - jegyezte meg végül az egyik pap.

—Szarok bele! - vágta rá nyersen a király.

—És úgy gondold királyom, hogy azonnal el is küldjük a szigetre? - kérdezte egy másikuk.

—Ez nem szükséges. Nyugodtan tanuljon még. Minek is fosszuk meg a két szigeti istennőt attól, hogy egyre izgatottabban küldjék nekem az ajándékokat! Majd a maga idejében! De akkor igenis Csíra kell odamenjen valamelyikük helyett.

—Én azért merészelek ellenkezni! - rázta meg a fejét az egyik legfőbb főpap. —Jól tudom én, milyen könnyű hihető jóslást mondani valami ostoba tahónak, s a katonák igazán nem az eszük élességéről híresek! Az meg hogy egy lány sikeresen kibeszélte a szerelmet egy másik leány – a te leányod – fejből, szintén nem olyan bámulatos dolog, főleg ha figyelembe vesszük, hogy leányod esetleg csak alkalmas ürügyet keresett, hogy az utolsó pillanatban megváltoztathassa a döntését, mert maga is félt meghalni! És az azért nagy felelőtlenség lenne a részünkről, ha előre beleegyeznénk abba, hogy ez a Csíra nevű leányka legyen a Kiválasztott, mert ha méltatlan kézbe rakjuk a kormányzást, annak egész birodalmunk a kárát látja! De mert királyurunk nagyon a védelmébe vette, emiatt azt mondom, vessük őt már most próba alá!

—A többiek nélkül? - kérdezte Bülükicsti.

—Miért is ne?! Hiszen ha valóban annyira értelmes... és persze nem is mondok olyasmit, hogy ha elbukik e próbán, akkor öljük meg. Szó sincs róla. De ha megfelel, legyen meg királyunk akarata! Ha nem felel meg – akkor még mindig királyurunkon múlhat, hogy legyen Csíra szabályosan istennővé avatva holnap a többiekkel együtt, s menjen minden a maga útján, vagy esetleg megtiltja neki az istennővé levést, s megteszi valami magas rangú fő-

emberének, aminek óhajtja, vagy akármi is lesz Csírával, ahogy azt a felséges úr szeretné! Természetesen a próba amit ki kell állnia Csírának, legyen épp olyan nehéz, mint ami egy igazi Kiválasztáson várna rá! Jó lesz ez így, felséges király? - kérdezte aztán az uralkodó szemébe nézve.

A király nagyot sóhajtott. Megértette, hogy ez a papok részéről tekintélyelvi kérdés is. Nem szeretnék, ha rájuk erőltetné teljesen az akaratát. Ez itt most egy kompromisszumos ajánlat! És végtére hátha valóban olyan nagyszerű ez a kis Csíra... ha meg mégsem, lehet hogy tényleg a papoknak van igazuk, s botorság volna annyira megbízni benne?!

—Legyen hát! - bólintott rá.

Így esett, hogy épp amikor már le akartak feküdni Csíra és Levelecske – különben Indával együtt, akinek királyapja visszaadta a szobáját, s úgy döntött Csiráékkal alszik – hogy ekkor tehát egy udvaronc érkezett Csírához, hogy azonnal jöjjön, mert komoly ügyben akarnak beszélni vele bizonyos főpapok! És csak egyedül jöhet!

Nemcsak Levelecske és Inda, de Csíra is megijedt kissé! De azért felöltözött és ment, mert nem tehetett másként.

Lefelé, az alagsorba vezette őt az udvaronc. S egyszercsak maga a király bukkant elő az egyik keresztfolyosóról. Barackot nyomott Csíra fejére, s ezt súgta a fülébe:

—Hé, fel a fejjel! A papok valami próbát akarnak tenni veled, de ne ijedj meg, ha nem oldod meg a feladatukat akkor sincs semmi vész, semmi bajod sem lehet! De azért igyekezz, mert nagyon bízom benned! - azzal intett hogy mehetnek tovább.

Nemsokára egy kisebb helyiségbe érkeztek, ahol az udvaronc magára hagyta Csírát. De a leány nem sokáig maradt egyedül, mert kisvártatva tíz pap is belépett oda, mind a legmagasabb rangúak közül. Tizenegyediknek meg a sor végén maga Bülükicsti is itt volt. A legnagysabbb pap szólalt meg.

—Leányom, annyi sok szépet és jót hallottunk kiváló képességeidről, hogy a szent papi rend úgy döntött, abban a megtiszteltetésben lehet részed, hogy már most próbára teszünk! Bülükicsti atyától tudjuk, hogy szerettél volna olyan példán gyakorolni, ami az előző Kiválasztásoknál volt az akkori istennők próbája – erre most alkalmad nyílik! Tudatlak, hogy csupán egyetlen feladatot adunk ezúttal neked, nem hármat, de ez a legszörnyesebb nehézségű példák egyike, ami csak létezik! Vannak más, hasonlóan nehéz feladataink is, de olyan ami ennél is nehezebb, olyan legjobb tudomásom szerint nem akad! E feladat megoldása rendkívüli, váratlan ötletet igényel, emellett pedig mindazon tudományok kiváló ismeretét is, amiket valaki évek hosszú sora alatt megismerhet a papnőiskolában! Nem is tudom, miként birkózhatsz meg vele, hiszen életkorod miatt iskoládat még végig sem jártad! Na de halld a feladatot! - azzal a pap előhúzott egy jókora pergament. Csíra kezébe nyomta.

—Tessék! Ez egy olyan pergamen, amit az ellenséges hadsereg futárától zsákmányoltunk. A futár az ellenség egyik seregrésztől vitte a másiknak. Fejtsd meg, hogy mi a titkos üzenet! Van itt hozzá neked írószerszám, tinta, minden – mutatott körbe a fáklyákkal és gyertyákkal kivilágított helyiségben. —Holnap reggelig kell elkészülnöd vele, de ha készen vagy előbb, csak szólj a kint álló szolgának! Akit különben hiába is kérdeznél, nemcsak nem ismeri a választ, de olvasni sem tud! - azzal a papok elhagyták a helyiséget.

Csíra pedig szemügyre vette a papírt. Azon ezt látta:

1103190221102501220715162605291706

271323242812180420081409

55177339976453308283447389892827

33557273

365238789383

363737838

44

Csira kétségbeesetten ingatta a fejét. Ezt aztán hogy a csudába fejtse meg! Annyi világos, hogy az üzenet betűit valamiképp számokkal kódolták – de ugyan mi módon?! Még csak nincs is szavakra szétbontva, hogy legalább a szavak, azaz a számsorok hosszából következtethessen a rövid szavakra! Egy-egy sor nem lehet szó, mert olyan hosszú szavak nincsenek, mint a két legelső sor!

Hirtelen azonban felkapta a fejét. Hoppá! Ha amúgysem bontották szavakra az üzenetet – akkor miért bontották több sorba?! Miért nem írták az egészet egyetlen, megszakítás nélküli sorozatba?! Ennek biztos van valami jelentősége!

Csira úgy érezte, rájött valami fontosra. Igen ám, de tudta, ez még önmagában nem elég. Valami másból is ki kéne még indulnia!

Olvasgatott ő a papnőiskola könyvtárában korábban titkosírásokról is. Még érdekelte is őt a téma. Megpróbált néhány ott olvasott trükköt ezen az üzeneten, de mind csődöt mondott. Semmi értelmes dolog nem jött ki belőle. És egyre csak az járt az eszében, hogy valaki őt most épp nagyon félrevezeti! Egyáltalán, hiszen ha most tényleg valami irtó nehéz feladatot adtak neki, akkor nem is remélheti, hogy egyszerű trükkökkel hamar célhoz ér!

Hátradőlt a székén.

—Gondolkozzunk csak! - töprengett el. —Ha én akarnék egy nagyon nehezen megfejthető titkos üzenetet küldeni, akkor hogy is fognék hozzá?

S máris látta önmagát „lelki szemeivel”, mit csinál épp. Mindenekelőtt kihagy az üzenetből minden szóközt és írásjelet, mert az anélkül is értelmes, ellenben segítséget nyújtana a megfejtéshez. Aztán valamilyen szabály szerint megcserélgetné a betűket – ennek legegyszerűbb formája például az, ha felírja az üzenetet visszafelé, de ez persze tényleg túl egyszerű, sokkal célravezetőbb, ha például előbb leírja az első, harmadik, ötödik... stb betűt, tehát minden páratlanadikát, s amikor ezek elfogytak, akkor minden páros sorszámút! Megfejtéskor más sem kell csak megszámolni a betűket, a felénél félbevágni a szöveget (ehhez persze összesen páros sok betűből kell álljon a szöveg) és a második félrész minden betűjét betoldani az első félrész egy-egy betűje közé!

Na de ezután még nehezíthetünk a szövegen: Kódoljuk csak át a betűket számmá! Ennek legegyszerűbb formája, ha minden betű olyan számot kap, ami az ABC-ben elfoglalt sorszáma. Természetesen kétjegyű sorszámokat kapnak. A=01, Á=02, B=03, stb, persze sok más módszer is elképzelhető. Ezután a kapott számsor alá írjunk oda egy kulcsszámot folytagosan, például a 762-es számot, annyiszor hogy minden betűt jelentő szám alá jusson belőle:

762762762762762... és adjuk össze az egymás alá kerülő számokat, de úgy, hogy ha az eredmény nagyobb 10-nél, akkor 10-et vonjunk le belőle, s csak az így kapott eredményt írjuk le! Aki nem ismeri a kulcsszámot, az ugyancsak izzadhat, amíg megfejti az üzenetet!

Csira is elkeseredetten ingatta a fejét. Ha mindezt így titkosították, akkor alig van reménye hogy megfejti, bár hosszas próbálgatásokkal tulajdonképpen rájöhet a kulcsszámra... Ha valóban ez a titkosítás módszere.

De mi van ha nem ez az, és csak pazarolja az idejét?! Mi van ha szándékosan keltettek olyan látszatot, hogy ez a módszer, holott valójában nem ez az?! Végülis, ha ő Csíra *igazán* nagyon ravasz akarna lenni... igen... akkor olyan üzenetet küldene, ami titkosítva van ugyan, de más módon titkosítottnak látszik, mint ami valójában! Sőt... - és Csíra tekintete hirtelen nagyon figyelmes lett. Hiszen van ám itt valami furcsaság... Tulajdonképpen miért is vannak ezek a számsorok olyan nagyon távol egymástól?! Sokkal közelebb is lehetett volna írni őket!

S mert Csíra természetesen a láthatatlan tintákról is olvasott, gyorsan felkapta a pergament, s egészen közel tartotta egy gyertya lángjához. S íme, a meleg hatására a számsorok közt betűk tűntek fel!

1103190221102501220715162605291706

YUÖPSAPRTTCHAEÉÉÉOPÖYUTÉ

271323242812180420081409

ÖTPYTPSTK

55177339976453308283447389892827

33557273

365238789383

363737838

44

Csírát nagy-nagy öröm töltötte el ezt látva! Megértette, hogy ez, a hő hatására feltűnt üzenet az igazi közlemény, amit neki meg kell fejtenie! Valószínűleg valami láthatatlan tintával írták, erre utal az is, hogy e betűk lényegesen nagyobbak, mint a mindig látható számok. Sok olyan tinta van, ami csak melegítésre lesz látható – ilyen például a citromlé, de a tojásfehérje is...

Na de mit jelenthet ez? - és Csíra kimásolta magának a kérdéses sorokat:

YUÖPSAPRTTCHAEÉÉÉOPÖYUTÉ

ÖTPYTPSTK

Annyi bizonyos volt előtte, hogy ezek a betűk sem az „igazi” betűk még.

—34 betű van itt – gondolkodott – s ebből 3 az „Y”! Ez elég nagy véletlen volna. Ennél is nagyobb furcsaság, hogy van benne 2 „Ö” és egy „Ő” betű! Valamint teljesen hiányzik az „L” és az „N” betű, holott ezek nyelvünk leggyakoribb mássalhangzói! Vagyis ez még mindig nem az igazi üzenet betűit tartalmazza! Valószínűleg valamilyen szabály szerint minden betű helyett valami másikat írtak! Vajon mi lehet a rejtjelző kulcsszám? - és Csíra megint elgondolkozott.

—Az üzenet rövid. Ha hosszú kulcsszámmal-kulcsszóval titkosították, akkor ilyen rövid szövegből lehetetlen megfejteni! Induljunk ki abból, hogy a szentatyák ha nehéz feladatot adtak is, de arra biztos ügyeltek, hogy megfejthető legyen! A kulcsnak tehát rövidnek kell lennie – lehet hogy csak egyetlen számnak vagy betűnek! Valamint a szentatyák egészen biztos hogy nem szeretik a találgatást – ők az én éles eszemet, vagy a megfigyelőképességemet akarják próbára tenni... Hoppá! Megfigyelőképességemet?! De hiszen van itt még valami, ami nagyon furcsa! - és megnézte az eredeti pergament.

—Miért hét sorba van az ál-üzenet írva, amikor az eredeti két sorközbe is belefér?! Hátha ez is jelent valamit?! Hátha a hetes szám a kulcs?!

Megpróbálkozott azzal, hogy felírta sorba népe ABC-jét, a titkos üzenet minden betűje alá odaírta a számot, majd kivont a számból 7-et, s az ennek megfelelő betűt írta le. Teljes összevisszaság lett az eredmény, csakúgy, mint amikor a hetet nem kivonta a számból, hanem hozzáadta.

—Pedig egészen biztos hogy valami efféle módon kódolták... - tűnődött. —Épp csak semmi módon nem szükségszerű sajnos, hogy a számokhoz a betűket a megszokott ABC-rendben rendeljék hozzá! Akárhogyan is megtehették, például lehet, hogy a 15-ös szám rejti az „A” betűt, a 16-os meg már a „J”-betűt... De annyi rengeteg sok variáció szóba jöhet, hogyan tudnám megfejteni egyszerűen az ABC-t?! Ha nekikezdek taláломra próbálgatni, biztos nem végzek reggelig!

—No igen – töprengett tovább – de a papok nem adnak olyan feladatot, amivel lehetetlen végezni reggelig! Egészen biztos, hogy itt a megoldás az orrom előtt! - és ismét szemügyre vette az eredeti feladatot.

Hamarosan érdekes dologra jött rá.

—A számokból álló sorok közül az első kettőben aránylag sok a kis értékű számjegy, főleg a nulla és az egy! És mindegyik sor páros számú számjegyből áll! Írjuk csak le egymás alá őket kettesével!

Ezt kapta:

11
03
19
02
21
10
25
01
22
07
15
16
26
05
29
17
06
27
13
23
24
28
12
18
04
20
08
14
09

—Hát ez nagyon érdekes! - ujjongott. —Azt hiszem megvan az ABC! Hiszen 1-től 29-ig minden szám szerepel benne!

Igaz, Csíra népének ABC-je nem 29 hanem 33 betűből állt, de ez nem nagyon zavarta. 4 betűt valószínűleg kihagytak belőle a ravasz papok. Ezek valamely ritkán használt betűk lesznek, például a hosszú „í”, hosszú „ű”... majd rájön! Az ABC eleje biztos könnyen meglesz, mert Ê betű szerepel benne, ha meg az van, akkor feltehetőleg van benne „Á” is... Itt csak az a kérdés, a hosszú „Í” szerepel-e benne! Valószínűleg nem. Ezesetben a következő betű ami vagy benne van, vagy nem, a hosszú Ó. De vélhetőleg van az is, mert hiszen van a szövegben Ö és Ő betű is... Igen, a hiányzó 4 betű bizonyára a hosszú „í” és az Ú, Ü, Ű! Na írjuk csak le így a betűket!

Ezt kapta:

A 11
Á 03
B 19
C 02
D 21
E 10
Ê 25
F 01
G 22
H 07
I 15
J 16
K 26
L 05
M 29
N 17
O 06
Ó 27
Ö 13
Ő 23
P 24
R 28
S 12
T 18
U 04
V 20
X 08
Y 14
Z 09

(Csíra népének ABC-jében nem volt Q és W betű).

Ezek után ezen számokat beírta a megfelelő betűk helyére. Ezt kapta:

14 04 13 24 12 11 24 28 18 18 31 07 11 10 25 25 10 06 24 13 14 04 18 25 23 18 24 14
18 24 12 18 26

Megpróbálkozott vele, hogy e számokhoz hozzáad 7-et, s az így kapott számhoz tartozó betűt írja le, illetve ha a kapott szám nagyobb mint 29, akkor előbb levon belőle 29-et. Ezt kapta:

DAVDBTCOÉÉZYTNAÁNÖCVDAÉÁFÉCDÉCBÉU

Csira erről sem hitte, hogy az eredeti szöveg betűhalmazát kapta volna meg, mert túl nagy volt benne a ritkább betűk száma. Nehezen hitte, hogy egy ilyen rövid szövegben hat darab „É” betű legyen például! A „C” és „D” betűk számát is sokallta. Ezért át is húzta ezt hogy ne zavarja meg, s visszatérve az előbbi számsorhoz, most azzal próbálkozott, hogy a számokból kivon hetet, illetve ha a szám kisebb mint hét, akkor előbb hozzáadja azt 29-hez, s az így kapott számból von ki hetet – majd az eredményül kapott számnak megfelelő betűt írja le! Most ezt kapta fáradozása jutalmául:

HKONLUNDAAPMUÁTTÁRNOHKATJANHANLAB

Ez már sokkal jobban tetszett neki. Hat darab „A” betű van benne, mint leggyakoribb betűje a szövegnek, s az „A” valóban nagyon gyakori hang! Az ezutáni leggyakoribb betűk, az „N” és „T” is igen gyakoriak természetes szövegekben! Igen ám, de ez még mindig nem értelmes!

S most Csira megint elgondolkodott. Ha ő titkosítana szöveget, valami módon össze is keverné a betűket. Hátha itt is éltek ezzel a trükkel?! - s megsejtelte azt. S íme, igen hamar siker koronázta fáradozását! Minden második betűt összeolvasva, ezt kapta eredményül:

HOLNAPUTÁNHAJNALB

Ez pedig már értelmes szövegtöredék volt! Csira gyorsan le is írta, sőt ezután leírta a szöveg maradékát is, amiből kihúzgálta e már kiolvasott betűket. Ezt kapta:

KNUDAMÁTROKTAHNA

Ez ugyan nem volt értelmes, de Csira nem esett kétségbe: nem sok idő múlva felfedezte, hogy ez meg visszafelé olvasva értelmes, legalábbis az előző töredékkel együtt! A teljes szöveg így hangzik:

HOLNAPUTÁNHAJNALBANHATKORTÁMADUNK

azaz megfelelően szóközzel:

HOLNAPUTÁN HAJNALBAN HATKOR TÁMADUNK

Eredetileg úgy rejtjelezhatték, hogy felírták a szöveg első betűjét, majd az utolsót, aztán a másodikat, az utolsó előtti, a harmadikat, a hátulról a harmadikat... s így tovább. Majd a betűket számokkal helyettesítették, a megadott ABC szerint, s minden számhoz hozzáadtak 7-et. Ha az összeg nagyobb volt mint 29, levontak belőle 29-et. Az eredményül kapott számhoz tartozó betűt írták le mindig – de láthatatlan tintával a számsorok közé. Aholis az első két sor az ABC-t adja meg, minden betűnek két számjegyet hagyva, a többi sor csak a megfejtő megzavarása kedvéért van számokkal teleírva, illetve azért, hogy a sorok száma a betűk eltolásának mértékét adja meg!

Csira nagyon elégedett volt magával. Messze volt még a hajnal, de ő már készen volt a megfejtéssel.

* * *

Levelecske és Inda meglehetősen tükön ülve várták Csira visszatértét.

—Remélem nem művelnek vele valami disznóságot a papok! - izgult Levelecske.

—Mire gondolsz? - kérdezte Inda.

—Például megint megnyomorítják holmi felszentelés címén... Esetleg el is súvasztják, ki-nyírják, csak azért, hogy valami más istennő-jelölt nyerjen... például egy pap leánya... vagy bárki aki jobban tetszik nekik...

—Ugyan, hiszen érdekük hogy a legokosabb legyen majd évek múlva a Kiválasztott, s ha most megölik, akkor nem lehet az... - nyugtatgatta önmagát is és Levelecskét is Inda. Bár ő valóban nem volt annyira izgatott mint kis társnője, aminek az volt az oka, hogy volt más gondolkozni valója is: Mennyire félreismerte az embereket! Mekkora csalódott a szerelmében!

—Mégis, nekem gyanús, hogy elhívták! Minek fárasztják ki a holnapai felszentelés előtt?! - pattogott Levelecske.

—És ha egyszerően a segítségét óhajtották igénybe venni? - kérdezte hirtelen Inda.

—A segítségét?! Mihez?!

—Fogalmam sincs, de hát Csira olyan okos, lehet hogy hasznosnak tartották kikérni a véleményét! Például... például... tegyük fel, az akasztányok valami disznóságra készülnek, ezt megneszelték a papok... ne nézz így rám, nem tudhatok részleteket, ez csak most felötlött bennem... de bonyolult helyzetben minden segítség jól jöhet, nem?!

—Eh, ez nagyon hihetetlenül hangzik! - legyintett Levelecske. —Beszélj arról inkább, honnan a csudából hallottál az akasztány vallásról, miért épp ezt hazudoztad!

—Hát hiszen hogy van ilyen vallás, azt majdnem mindenki tudja... és persze amiatt épp ezt hazudtam, hogy megtértem rá, mert ettől nagyon félnek az emberek!

—Igazán?

—Még szép! Te talán nem hallottál még az akasztányokról?

—Hogyne hallottam volna, amikor idefele jövet valamiért szóbakerült hogy a királylány milyen marhaságban hisz, akkor Bülükicsti atya mesélt pár szót róluk.

—Előtte sosem hallottál róluk?

—Kellett volna? - meresztett ártatlan szemeket Levelecske. —Tudod, én a templomszolgák közé tartoztam csak, alig járhattam ki a faluba... nem beszéltek velem az emberek a magas politikáról!

—Ennek semmi köze a magas politikához! Azaz, van, de nem úgy, hogy csak a nagyurakat érdekelje... na figyelj! Nincs még ötven esztendeje, hogy roppant csoda történt: olyan csillaghullás, hogy csak na! Én sajnos nem láttam... még édesapám sem... de nagyszüleimmel beszélgettem róla, más öregek is mondták, hogy azt hitték itt a világvége, hogy az istenek lezuhantak az égből! És valóban így lehetett, mert pár hónappal a csillaghullás után kiderült, hogy valami nagyon fura jövevények érkeztek Huburájba, lényegében a teljes országot elfoglalták, mert nagyon félelmetes varázseszközeik vannak: Azt mondják magukról, hogy ők Szűzapa Gyermekei, hogy az égből érkeztek, és megölnék mindenkit aki nem tér át erre a vallásra! És Huburájt el is foglalták napok alatt. És minden környező ország azt hitte, hogy egykettőre vége neki is, de az égi jövevények nem hódítottak tovább gyorsan, érthetetlen okokból nagyon lelassult a terjeszkedésük, de a vallásuk azért terjedőben van így is, habár többnyire csak mint akasztányokat emlegetik őket, a nyakukban lógó Szent Akasztófa miatt!

—Aha. És ebből hogy jön az, hogy te épp az akasztány vallást választottad?

—Mert hihető. Sokan csak amiatt választják, mert félnek hogy úgylis elfoglaltják az egész világot. Legalábbis amíg apám el nem rendelte, hogy aki ezt vallja, azt ki kell végezni. De azóta is sokan így gondolják, hogy végül az akasztányok győznek, csak nem merik mondani!

—Te is így véled?

—Hát, ha lassabban is hódítanak mint a legelején, de igen, én is így gondolom, mert állítólag még repülni is tudnak! Persze hogy meghódítanak majd mindent! De remélem, nem az én életemben!

—Én nem lennék abban olyan biztos, hogy meghódítanak mindent... - somolygott Levelecske titokzatosan.

—Ugyan mire alapozod e véleményedet?

—Hát például arra, hogy Csíra nem az akasztányokkal van!

—Hé, Levelecske, az összes istenekre, ne menjen el az eszed, magad sem hiheted hogy épp Csíra állítja majd meg az akasztányok előrenyomulását!

—Pedig muszáj lesz neki, mert én biztos nem vagyok rá képes... - kacagott Levelecske.

—De ő még gyerek!

—Majd felnőtt!

—Nincsenek csodafegyverei!

—Majd csinál!

—Nem tudja hogyan kell!

—Majd kitalálja!

—Nem is akarja!

—Majd ráparancsolok! - vigyorgott szemtelenül Levelecske. Azután elkomorodott.

—Csak engedjék őt vissza a papok...

—Nagyon gyanakvó vagy.

—Nem bízom a csuhásokban!

Hanem a „csuhások” visszaengedték Csíráat,

Éjfél felé érkezett vissza a leány, és nemhogy bármi baja lett volna, de szinte ragyogott a boldogságtól! Mondta is:

—Biztos hogy reggelig le sem húnyom a szememet! Tudjátok meg, hogy próbának vetettek alá a papok – ne kérdezzétek miért, mert fogalmam sincs! - mindenesetre a legislegfőbb főpap mondta, hogy olyan feladatot adnak nekem, ami a legiszonyosabb kérdéseik egyike a Kiválasztás Ünnepe, ennél nehezebb próbájuk nincs is, csak hasonló! És én megoldottam, s hozzá hamar, mert reggelig gondolkodhattam volna, de íme, máris itt vagyok! És akkor szóltam hogy kész vagyok, és jöttek a papok, és...

—És biztos köpni-nyelni nem tudtak a csodálkozástól, bennük akadt a szufla, úgy lepetéztek! - vágott közbe Levelecske.

—Mit csináltak?! - ámult Csíra.

—Hát, csak azt akartam mondani, hogy teljesen oda voltak, hogy te milyen okos vagy! - magyarázta kissé érthetőbben Levelecske.

—Ja... igen, valami hasonló, nagyon elálmélkodtak, mert nemcsak megoldottam, de ilyen hamar! És majdnem diadalmenetben hoztak egészen idáig, még az a pap is gratulált akinek a leánya korábban jelentkezett istennőnek... azt mondta, egészen biztos hogy az istenek azt akarják hogy majd én legyek a Kiválasztott, mert valami nem súlyos, de kellemetlen betegséget küldtek már ma délután a leányára, ezért azt nem is avatják istennővé holnap...

—Nekem erről megvan a magam véleménye! - mondta Levelecske sokat sejtetően.

—Nekem is. - nevetett rá cinkosan Csíra.

—Miért is csodáljuk, hogy még egy pap is félti a leányát egy erős ellenféltől... - sóhajtotta Inda, majd váratlan témaváltással ezt mondta Csírának:

—Levelecske szerint majd te állítod meg az akasztány előrenyomulást!

—A micsodát? - vágott Csíra igazán bamba képet. De amikor Inda megismételte, megint csak nem értett belőle semmit.

—Ha nyomulnak, hát hadd nyomuljanak, nekem mi közöm ahhoz, arra való a hadsereg, vagy nem?

—De csodafegyvereik vannak! - ellenkezett Inda.

—Igen, a királyurunknak meg távoli őse maga a Napisten! - sóhajtotta Csíra. —Mégis fáradt vagyok! Lefekszem, aztán úgy talán sikerül elszenderednem!

—Te ezt nem hiszed! - és Inda szinte vádló ujjal mutatott Csírára.

—Dehogynem hiszem. Ha te monddod hogy csodafegyvereik vannak, egészen biztosan azok vannak. Neked, Inda mindig igazad van! Akkor is, amikor azt mondtad, hogy Lumpi szeret téged. Miért is kételkedjem?!

—Ne nézz hülyének, nemcsak én mondom hogy csodafegyvereik vannak, mások is, mindenki!

—És mindenki mondja azt is, hogy a szerelem a legnemesebb emberi érzelem!

—Hát azért a szerelemmel kapcsolatban még nem győztél meg teljesen, fenntartom a jogot az ellenvéleményre, de belátom hogy nagyon résen kell lenni, mert tényleg hajlamos ez az érzelem a józanságunk háttérbe szorítására! De most az akasztányokról van szó!

—Mit érdekel téged hogy vannak-e ilyen meg olyan fegyvereik?

—Már hogyan érdekelne, amikor ezt az országot is fenyegetik! Arról már nem is beszélve, hogy igazság szerint Lumpi is akasztány volt, csak ezt titkolta!

—Ja, kezdem már érteni... Csalódtál a szerelmedben, emiatt mindent utálsz, ami vele kapcsolatos!

—Igen, és félek is, mert ha tényleg csodafegyvereik vannak...

—A Napistennek meg tüzes íja. A viharistennek is van ilyenje, a villámok szórására. Földanyának meg roppant üstje, aminek ha megpüföli az oldalát, mennydörgést hallunk! Az csak az érdekes, hogy mindezt senki nem látta még! - és ásított egyet.

—Persze, mert az istenek nem mutogatják ezeket!

—De ugye az akasztányok sem a fegyvereiket? - kérdezte metsző gúnnyal Csíra.

—Nagyon csodálkozom rajtad, mert olybá tűnsz előttem, hogy leendő istennő létedre nem hiszel szent tanainkban még kicsit sem! Csak meg ne tudják ezt a papok, másképp sosem leszel felavatva!

—Nagyon csodálkoznék, ha legalábbis Bülükicstí atya ne lenne teljesen tisztában az én hitelenségemmel! De szerintem tudták ezt már a tanárnőim is az iskolában! - azzal az oldalára fordult.

—Akkor mi a villám, ha nem valamelyik isten nyila?!

—Nem tudom. - válaszolta teljes nyugalommal Csíra, s még a szemét is behúnyta.

—Mitől reng a föld?!

—Nem tudom. - sóhajtotta Csíra.

—Mi a Nap, ha nem a Napisten szeme?!

—Nem tudom.

—Miért mindig akkor van mennydörgés, ha valahol villámlik?

—Nem tudom. Figyelj, nem únod még, hogy folyton csak azt hallod tőlem, hogy nem tudom?!

—De akkor te semmi igazán lényegeset nem tudsz!

—Végre rájöttél. De hiszen mit csodálkozol, mondtam is neked, hogy én egy nagyon buta ember vagyok, mert egyedül azt tudom biztosan, hogy semmit sem tudok!

—Hm... - mormogta Inda.

—Csalódott vagy?

—Persze, még szép! Különben is azt hittem, hogy barátnők lettünk, de te ugratsz engem!

—Nem ugratlak, tényleg nem tudom e kérdéseidre a választ. De te miért kérdezel ilyesmit, hát nem azt mondtad talán, hogy már semmiféle istenekben nem hiszel?!

—Épp azért például jó lenne tudnom, mi a Nap, ha nem az isten szeme!
 —Figyelj Inda, ne szégyelld bevallani, ha valamit nem tudsz! Aki bevallja, elfogadja hogy valamit nem tud, az már előrelépett az okosodás, az ismeretszerzés útján!
 —Hogyan, ha egyszer semmit nem tud!
 —De, egyvalamit épp hogy tud, a legfontosabbat: hogy van valami, amit nem tud! S ekkor a Hamis Mindentudás helyébe léphet nála a Termékeny Bizonytalanság! Nézzük csak meg ezt egy egyszerű példán! Ugye tudod, hogy bizonyos lázas betegségeket el lehet mulasztani a fűzfa kérgének főzetével! Nagyon keserű, de többnyire segít!
 —Nem tudtam, de mi köze ennek a Naphoz?!

—Mindjárt megérted. Tegyük fel, valaki azt mondja neked – akár egy pap is – hogy e betegséget a Rontás Szelleme hozza rád, mert apró gyermekei beléd mennek, és rágnak! És mást sem tehetsz, csak imádkozhatsz, aztán az vagy segít vagy nem, attól függően, hogy meghallgatják-e az istenek! Na már most, ha ezt elfogadod, azt hiszed tudsz valamit, holott semmit. Mert nem tudod miként mennek beléd a Rontás Szellemének gyermekei, mifélek is ezek hogy soha senki nem látja őket, s még soká sorolhatnám. De amint rájössz, hogy foglalmad sincs az egésznek a lényegéről, máris egészen határozottan tudsz valamit: tisztában leszel saját tudatlanságoddal! És ez remek érzés, mert így kitisztul az eszed, nem gátolják a gondolkodásodat mindenféle ócska, régi mesék, amik semmit nem magyaráznak meg, csak elfedik a lényegét, s elkezdheted kutatni a dolgok mélyén rejlő igazi okokat – amit persze lehet hogy nem találsz meg, de az is lehet hogy igen! Például elkezdesz lázas betegekkel különböző főzeteket itatni, s amely főzet a betegek többségénél javulást hoz, az jó gyógyszer! Elismerem, azt még így sem tudhatod hogy miért épp az a gyógyszer a jó, de legalább lesz egy jó gyógyszered, ami mindenesetre többet ér, mint a hatástalan ima! Tehát még így se fogsz tudni rögtön mindent, sőt, arról az egyetlen betegségről se tudsz majd mindent, ez igaz, ám mégis sikerül így előrébb lépned egy apró lépést a Tudás ösvényén!

—Szerinted tehát nincsenek is csodafegyverek?

—Tudod ez úgy lehet, hogy minden csodának tetszik, aminek nem tudjuk az okát, amit nem értünk! Lehet, hogy van néhány leleményes ravaszságuk. Ezt aztán azokat akiket legyőztek, felnagyították, az ember hajlamos úgyis mindent eltúlozni amitől retteg! És az ön-érzetét is javítja ha azt meséli valami menekülő, hogy őt egy rémisztő medve kergette meg, s nem csak egy nagyobbacska kutya! A veszélyeket emiatt mindig felnagyítják! De most már aludj, mert foglalmam sincs, mi vár rám a holnapi nap során!

* * *

Csira nem aludhatott sokat! Másnap már egészen kora hajnalban ébrenlétre zavarták. Ennek azonban nem társnői szívtelensége volt az oka – olyannyira nem, hogy Inda még arra is gondolt, hogy megkérje őket, hadd aludhasson ő az ágy egyik szélén, mert ismerte magát és tudta, hogy éjjelente gyakran szokott felkelni pisilni. S akkor nem jó dolog társnőin keresztülmászni, mert akkor felébresztené őket!

A zavarás tehát nem barátnői részéről érkezett. Még csak nem is a papok zaklatták Csírát. Nem.

S mégis, még épp csak pitymallott, máris arra ébredt Csira, hogy ütemes lárma hallatszik ablaka alól! Amint kis öklével némileg kidörgölte az álmat a szeméből, s odabotladozott az ablakhoz, majd kinyitotta azt, máris tapasztalhatta, miről is van szó.

Odakint óriási embertömeg állt, s ezt kiabálták:

—Éljen Kistennő! Éljen Kistennő! Mutasd magad! Szeretünk téged!

—Ez meg mi az isten...! - mormogta döbbenten és cseppet sem istennőhöz méltóan Csira. Pláne mert ekkor megpillantották a fejét a lenti emberek az ablakban, s minden eddiginél nagyobb lelkesedésbe csaptak, szinte megsüketítve őt.

Ekkor azonban már barátnői is mellette álltak.

—Majd én megtudakolom mi ez az egész! - ajánlkozott Inda, s máris magára kapkodta a ruhát. Tehette, megtanult egyedül öltözködni amíg cselédlánnyá „minősítette vissza” őt édesapja – ennyi előnye legalább származott a dologból! Most már természetesen hozzá illő királylánya ruhába vágta magát. S kisietett.

Nemsokára visszaérkezett.

—Kiderítettem mindent! - újságolta elégedetten. —Az az őr a kapunál, az az oka, az akit olyan alaposan megijesztettél! Mindenkinek csak a te csodálatos képességeidről beszélt! Aztán meg elterjedt a híre annak is hogy engem is meggyógyítottál... és az ugye nagy dolog ám az emberek szemében, hogy fél éve kísérleteznek velem a leghíresebb csodadoktorok, te meg csak úgy megjelenysz itt, és órákon belül meggyógyítasz... szóval az emberek ki vannak éhezve a csodákra, és akkor annak az őrnek eszébe jutott hogy jöjjenek ide az ablakod alá, és ha megéljeneznek téged, akkor talán leszel olyan kegyes, hogy megmutatkozol előttük! Talán történnek újabb csodák is, csodás gyógyulások is...

—De hogy a mindenségit is neki, hiszen NEM vagyok képes a pillantásommal elmulasztani a nyavalyáikat! - ijedt meg Csíra. —Egyáltalán, hogy végezték az örök a munkájukat, ha ezt az embertömeget beengedték a palotába, az udvarra?!

—Az örök természetesen senkit nem engedtek be odakintről, mit is képzelsz te! Ezek kizárólag a palota emberei közül valóak! A többi néhány ezer mind a palota falain kívül vár terád hogy láthasson!

Most ijedt csak meg Csíra, de alaposan ám!

—Hé, ne fossál, béke van, nem most készülnek elvenni az ártatlanságodat! - nyugtatgatta őt Levelecske, mellélépve s átkarolva. —Hogy is akarsz elirányítani egy egész szigetet, ha még ezekkel sem bírsz el, pláne ha semmi rosszat nem akarnak tőled?!

—De nem tudok csodát tenni velük! - nyöszörögte vékony, ijedt hangon Csíra.

—Jól van. Elintézem akkor én magam a dolgot! - szólt pofátlanul Levelecske, azzal ahogy volt, csak úgy egy szál hálóingben, hirtelen kipattant az erkélyre, s intett a kezével.

—Hé! Elhallgass, rusnya banda! - kiáltotta, ahogyan csak bírta, olyan erősen. S hamarosan valóban mindenki elhallgatott. Erre Levelecske tovább folytatta:

—Hát mit képzelsz a ti ocsmány parasztfajtátok, mi?! Hogy merészelitek felzavarni legédesebb álmából az én isteni úrnőmet, mi?! Hogy szakadna rátok az ég! Egyáltalán, mi ez a gyerekség, hogy „Kistennő”?! Az ő neve Csíra úrnő! Ki találta ezt ki?! - és szigorú szemekkel nézett végig a tömegben.

Pár másodperc múlva előrenyomott a tömeg egy szepegő, síró kislányt, talán őt esztendőse sem lehetett.

—Ő találta ki, de nem akarta, csak amikor azt kiabálta mindig hogy „kis istennő”, akkor összeakadt a nyelve, s többször is kistennőt mondott, és ez megtetszett sokaknak... ne haragudj érte... - kérte ijedten a kislány édesanyja.

—Hogy én haragszom-e, annak semmi jelentősége, a lényeg az hogy az istennő haragszik, de nem amiatt, mert kistennőnek nevezitek, az nem számít, hajlandó kedveskedésnek tekinteni! De annyi eszetek lehetne, ostoba húgyagyú banda, hogy ti sem szeretitek, ha felzavarnak legszebb álmaitokból! Pláne most, hogy a szent szertartásra kell készülnie, oda meg nem szívesen megy még egy istennő sem álmosan! El kéne hamvasztani benneteket egy vilámmal, igen, ezt kéne tenni veletek!

Az elszörnyedés moráját hallva Levelecske megnyugtatóan intett a kezével.

—Ne rémüldözzetek, az én úrnőm félelmetes ugyan, de kegyes is, teljesen tudatában van mérhetetlen ostobaságotoknak, s hogy ezt az épületes baromságot nem rosszindulatból követték el! De vegyétek tudomásul, hogy más dolgai vannak, nem a ti szórakoztatásotok, s nem is a ti gyógyítgatásotok! Ideje sincs rá, hogy veletek foglalkozzon! A szertartásra kell készülnie, tehát most menjetek haza, s aki látni akarja őt, az nézze meg a szertartást! Annak végeztével pedig úrnőm elvonul a maga lakhelyére, s aki bízik benne, aki akarja, követheti, s ott amint lesz ideje, természetesen mindent megtesz hű híveiért is! Jó azonban

ha már most az eszetekbe vésitek ti tudatlan ökrök, hogy az én úrnőm hatalmas óriási, tudása is példa nélküli, de akadnak azért olyan tettek, amiknek végrehajtására képtelen! Mert tudjátok ő a maga nagy kegyességében megosztott ám velem néhány titkot az istenek világából, s ezek közül a legnagyobbat én most azonnal megosztom titeket! Akarjátok hallani?!

—Igen, igen! - hallatszott mindenfelől.

—Jól van! Ugye akad köztetek aki már merészelt olyan lázító gondolatokat melengetni magában, hogy miért ilyen igazságtalan a világ?! Hogy az istenek nem is igazságosak, nem jók, mert nem jutalmazták meg az erényes embert kellőképpen a tetteiért! Hogy igaz emberek méltatlanul élnek, szenvednek, szegények, mások meg, arra méltatlanok, dőzsölnek, sok a pénzük, nagy a hatalmuk! Rokonszenves emberek iszonyú betegségekben pusztulnak el, mások meg öregkorukig bántalom nélkül élvezhetik az életet, holott mást sem művelnek csak csupa gonosztettet! Ugye sokan gondolkodtatok róla, hogy a világ vajon miért ilyen, s miért hagyják ezt az istenek?!

Leveleske szavaira döbbent csend telepedett a tömegre. Persze hogy sokuknak eszébe jutott ez, de ezt ilyen nyíltan kimondani, világgá kikiabálni... és ugyan ki az, aki ezt bevallja épp egy istennő, vagy legalábbis annak bizalmas szolgája előtt!

—Hát akkor hegyezték a fületeket ostoba népség, mert nekem, igen, egyedül nekem mindenki előtt elárulta a szörnyű titkot a nagy istennő, - vagy legyen nektek akkor Kistennő - igen, Kistennő (nem is rossz ez a név!) - elmondta nekem, miért ilyen a világ! S én megosztom ezt veletek!

—Mert - folytatta Leveleske - azt hiszitek talán, hogy az istenek vagy nem is tudtak ennél jobb világot teremteni, s akkor nem is igazi istenek, nem mindenhatóak, vagy nincsenek is - avagy esetleg tudtak volna jobb világot teremteni, de akkor gonoszak, mert szándékosan teremtettek rossz világot! S minek is gonosz isteneket szeretni! - és Leveleske elhallgatott. Majd amikor úgy vélte, hallgatósága megemésztette a szavait, így folytatta:

—Nem így van! Az istenek természetesen teremthettek volna más, jobb világot is. Képzeljétek csak el: tegyük fel olyan világban éltek, ahol még felkelnetek sem kell, még pisilni sem, mert a férfiak farkára cső van kötve, amibe belepisilhet, s így az nem folyik alája! Elég ha int a kezével, és sült galamb repül hozzá, de még azt sem kell szétszednie a kezével, mert a sült galamb önmagát darabokra tépi, s a falatokat berakosgatja a szájába! Semmi mást nem kell csak heverészni! Jó lenne ez?!

A tömeg gyanakodva hallgatott. Alig néhányan kiabálták, hogy igen, nagyon jó volna.

—Rengeteg szabadidőtök maradna - folytatta Leveleske - de ne higgyétek, hogy jó volna az! Mert nem arra használnátok a sok szabadidőt hogy szeressétek egymást, hanem egymás gyűlöletére! Nagyon hamar unatkozni kezdenétek, s unalmatokban egyre iszonyatosabb dolgokat követnétek el! Belehugyoznátok a másik italába, kivágnátok a fáját hogy ne vessen reá árnyékot, s mindezt csak ártatlan viccelődésnek tartanátok! Szurkálnátok egymást, később meg is ölnétek... Hát *emiatt* nem lehet ilyen a világ! Miattatok, nem az istenek miatt! Az isteneknek, tudjátok meg, céljuk van veletek! Meg is mondom milyen céljuk! Az, hogy ti, emberek is istenek legyetek!

A tömegben hitetlenkedő döbbenet futott végig.

—Persze - folytatta Leveleske - nem te meg te meg te - mutatott ujjával néhány személyre - de majd nagy sokára, késői utódaitok! De az istenek mind szeretik egymást, nem fogják hagyni hogy istenné legyen az ember, ha nem él annak megfelelően! Kell, hogy szeressétek egymást! S amíg nem szeretitek egymást, addig nem lehet a világ olyan szép mint leírtam, mert addig csak unatkoznátok ott, s unalmatokban egymást piszkálnátok! A világ azért épp ilyen, amilyen, hogy benne az embereknek legyen dolguk, s ne unatkozzanak! Az embernek az a feladata hogy minden erejével arra törekedjék, hogy a világot hasonlatossá tegye az istenek világához, s akkor majd ha ezt megtette, ő is egyre hasonlatosabbá válik az istenekhez, s akkor majd távoli utódaitok maguk is istenné válnak! Addig azonban nem vagytok

méltóak e kegyre! S most elmehettek, s hagyjátok hogy az istennő nyugalomban készüljön fel a szent szertartásra! - azzal Levelecske bement a szobába. S a kinti tömeg hamarosan eloszlott.

Levelecske pedig fölöttébb elégedett képet vágva belibegett a szobába, majd két karját kitérve hanyattvetette magát a puha ágyinkón, s így szólt:

—Felséges istennő, tisztelettel jelentem, lehet engem dicsérni és magasztalni, mert a problémát és a kinti tömeget íme elhárítottam! A maga módján ez is volt olyan zseniális, mint amit te végeztél tegnap a papok próbáján, ugye?!

—De... de hát mit műveltél te... - hebegte Csíra még mindig döbbenten.

—Mit, mit! Összefoglaljam?! Na jó, megteszem, lásd milyen rendes vagyok! Leszídтам őket hogy felzavartak téged – s amint látod, eszükbe sem jutott, hogy nincs ehhez jogom, pontosabban elismerték hogy NEKED van ehhez jogod Csíra, de teljesen természetesnek tekintették hogy ezt én hányom szemükre, mert a nagyurak a piszkos munkát mindig a szolgálkával végeztetik, s ugyan ki lenne nagyobb úr, mint egy istennő?! Ezután meg adtam nekik valami kis misztikus tanítást, ami megmagyarázza nekik hogy miért vannak a dolgok úgy, ahogyan! Ezzel kielégítettem a vallásos igényüket, ha csodát nem is kaptak de holmi bölcsességszerű szöveget igen, ezzel boldogok lettek, s elhúztak a fittyfenébe, tehát megőriztem a nyugalmat és békét a számodra! Mit meg nem tesz az ember a barátnőjéért!

Ezután Indára nézett.

—Hé, te még mindig itt vagy?!

—Hol lennék, útban vagyok talán a saját lakosztályomban?!

—Azt hittem már rég loholsz apádhoz, hogy elmondd neki a rossz hírt!

—Miféle rossz hírt?!

—Hogy kereshet új személyzetet a palotájába, mert a mostaninak legalább a fele biztos hogy Csírával tart majd az avatás után!

—Komolyan beszélsz?!

—Hát ha túloztam is netán, de hidd el, igazán nem sokat! Majd meglátod!

Sokat már nem vitatkozhattak, mert néhány papnő érkezett hozzájuk, s elvezették Csírat, hogy megfelelőképp felöltöztessék, s elmagyarázzák neki hogy mit és hogyan kell tennie.

—En nem tarthatok vele?! - kérdezte aggódalmasan Levelecske.

—Mit is képzelsz, örülj hogy egyáltalán mellette lakhatsz; ez is teljesen szokatlan, sőt illetlen is! - képedt el a papnők vezetője.

—Pedig azt hiszem fogalmad sincs róla, hogy itt én vagyok az igazi úrnő! - felelt vissza Levelecske.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy én bevallom, hogy utálok tanulni. Szerencsére azonban van valaki, aki elvégzi ezt a kellemetlen feladatot helyettem: s ez ő, Csíra! De attól még én ismerem jobban az életet, ő tehát már a saját érdekében is kénytelen úgy tenni, ahogyan azt én mondom neki!

—Levelecske, ne vitatkozz, beláthatnád, hogy most igazán nem tarthatsz velem!

—De akkor is látni akarok mindent!

—Semmit nem láthatsz a szent szertartásokból, de feltételezem hogy Inda királylány, aki rangjához igazán méltatlan módon ennyire a bizalmába fogadott téged, gondoskodik róla, hogy amit mindenki lát, azt te is előkelő helyről nézhesd végig! - mérte végig a papnő egy bosszús pillantással Levelecskét, azzal távozott.

—Gyere, menjünk mi is! - ragadta meg Levelecske kezét Inda.

—Hova?

—Először is az öltözőszobámba, mert kell hogy kapj valami normális ruhát, mégsem maradhatsz egész nap hálóingben! Majd adok neked ruhát a magaméból.

—Mit gondolsz, azok lötyögnének rajtam!

—Ne aggódj, megvannak a gyerekkori ruháim is mind! Szépen felöltözől...

—Fegyvert is akarok magamnak!

—Ne örülj meg, hogy is lenne fegyverem, legfeljebb egy kést kaphatsz!

—Akkor azt. De különben sem hiszem, hogy ne keríthetnél nekem egy kis kardot legalább!

—Mire az neked?!

—Csak. A tekintély végett.

—Eh, mit ér az olyan fegyver, amit nem tud használni a gazdája!

—Tudom használni.

—Nem hiszem!

—Kár pedig, mert akármikor legyőzlek!

—Karddal?

—Nem kell ahhoz kard, pusztá kézzel is!

—De hiszen kétszer akkora vagyok mint te!

—Fogadunk?

—Miben?

—Hogy legyőzlek.

—Úgysem bírsz!

—Legyen akkor úgy, hogy ha legyőzlek, nekem adod az összes ruhát ami nem jó már rád, és igenis szerzel nekem valahonnét kardot, kést, tört, íjat-nyilat, mindent, és adsz nekem a magad lovaiból egy pompás kancát, a legislegjobbat, sőt azt adsz Csírának is!

—Ne butáskodj, te tényleg azt hiszed, hogy nem ajándékoználak meg benneteket egyébként?!

—Ez nem ajándék, Csíra legalábbis nagyonis megszolgált a jutalmat! - gőgösködött Levelecske.

—Persze, nem is vitatom! És légy nyugodt, hogy ha nem mondta is eddig, de felséges apám is gazdag jutalomban fogja részesíteni! A ruhákat meg amik nem jók rám, különben is nektek adnám, minek is tartsam meg! Fegyvert azonban nem tudom honnan...

—Olld meg! - parancsolt rá Levelecske. —Elvégre királylány vagy! Kérj valamelyik kölyök-apródtól, vagy a fegyverkovácstól, vagy ahonnan akarod!

—A lovaimat is mind elvette korábban apám...

—Egészen biztos visszaadta már. Vagy nem mersz fogadni?!

—Hogyne mernék, hogy te legyőznél az akkora képtelenség, hogy a teljes vagyonomat is felteszem nyugodt szívvel! De te mit tudsz feltenni?!

—Én aztán biztos hogy semmit, legfeljebb önmagam, hogy a rabszolgád leszek, ha nem én győzök!

—Ugyan már, ebbe nem egyezhetek bele, Csíra úgysem hagyná... és én nem akarok ám összeveszni vele! Inkább maradjunk annyiban, hogy ha bebizonyítom neked hogy nagyon beképzelt vagy, és igenis én győzök, akkor többé nem fogsz ilyen pökhendien beszélni velem! Elvégre ne felejtsd el, hogy *mégis* királylány vagyok!

—Ne apádra légy büszke te tökfő, hanem önmagadra, te magad pedig ugyancsak gyér valaki vagy hozzám képest, hiszen még olvasni sem tudsz...

—Te bizony igen?!

—Naná, maga Csíra vizsgáztatott le, s elismerte, hogy majdnem szebben olvasok mint ő maga, pedig az nagy szó... Tehát nem esek ám hasra attól, hogy királylány vagy! Na és akkor most üss meg!

—Minek?

—De hiszen arról volt szó, hogy legyőzlek, ahhoz meg verekedni kell, igaz? És mégis kényelmesebb neked ha te ütsz meg engem, mintha én téged!

—Úgysem bírsz nagyot ütni!

—Nagyon ragaszkodom hozzá, hogy bebizonyítsam az ellenkezőjét?!

—De jól gondold meg!

—Tényleg azt akarod, hogy üsselek meg?

—De alaposan ám! Úgy verj pofán, ahogy csak bírsz, ne kíméld magadat, de engem sem, mert akkor nem lesz meggyőző a bemutatóm!

—Na jó, de te akartad! - vont vállat Inda, azzal máris lendült a tenyere...

Ami természetesen nem ért el Levelecske arcához. Levelecske az alkarjával félresöpörte az ütő kezét, közben el is kapta, megperdült, hátat fordítva Indának, másik könyökével iszonyatosat vágott Inda gyomorszájába, s az összegörnyedő királylányt átdobta a vállán, hogy az csak úgy nyekkent a márványpadlón! Amit ugyan szőnyeg borított, de így is kemény volt ám az! S ez még nem volt elég, mert Levelecske lenyomta Inda alkarját, úgy, hogy annak könyöke Levelecske térdén volt kitámasztva. Fájt is a megfeszített könyök, és egészen nyilvánvaló volt, hogy ha kicsit is jobban lenyomja azt Levelecske, a királylány izülete szétnyílik, és a lány mindörökre megnyomorodik!

Mi tagadás, a királylány jajgatott mint a fába szorult féreg, s öklendezett is, mert nagyon megviselte Levelecske könyök-ütése az ő gyomorszájába. S az sem tett jót neki, hogy lezuhant a kemény padlóra.

—Jaj, jaj, jaj, ne bánts, hagyj békén! Engedj el!

—Elismered akkor, hogy győztem? Hogy legyőztelek? Hogy megnyertem a fogadást?!

—Igen, igen, csak engedj el! - sipította Inda.

Levelecske elengedte a kezét, és felállt. Inda is felállt, de jóval lassabban, sziszegve, s néhány köncseppet szétmázolva a szeme sarkában.

—Hát én aztán jó alaposan kikaptam tőled, nem is vitatható... de hogyan voltál erre képes?!

—Ki ezt tanulja, ki amazt... van persze aki semmit! - nézett végig lesajnálóan királyi barátnőjén. —Na és akkor most gyerünk felség, indulás a ruharaktárba, mert ne feledd, hogy a teljes vagyond mától az enyém!

S amikor az utolsó mondatot mondta, hogy a királylány teljes vagyona az övé, igencsak figyelmesen, szinte már-már alattomosan méregette Inda arcát. Mit szól ehhez a királylány?! Letagadja-e?!

Inda azonban kedvesen mosolygott.

—Azt hiszem mégiscsak úgy lehet, hogy ha hercegnő vagy is születésedre nézve, de nem sokáig élhettél olyan körülmények között, mert te is mint mindenki a pórnép közül azt hiszed, hogy a királylányok valami rendkívüli vagyonnal rendelkeznek! Közlöm veled viszont, hogy igazán nem sok mindenem van ám!

—Ne mondd, hát ez a lakosztály például semmi?! - mutatott körbe Levelecske.

—Persze hogy ez az enyém, de ez csak annyit jelent, hogy lakhatom benne! Magammal vinni nem tudom! De még a benne levő bútorok is, mit gondolsz, az enyimek talán?! Jó-apám megengedné hogy eladjam, s a pénzt amit kapok értük, neked adjam?! Ne nevetess, Levelecske! Természetesen van néhány szép ékszerem, azokat odaadhatom neked, és igen, volt néhány kiváló paripám, azok is, ha újra az enyimek, a rendelkezésedre állnak, de sokra igazán ne számíts! Na de gyere máris inkább, ha nem akarsz lekésni a szertartásról, öltözz, igyekeznünk kell!

A szertartás végül mint kiderült, természetesen a legnagyobb templomban bonyolódott le, amiből Levelecske és Inda mit sem láttak, mert kizárólag papok vehettek részt rajta. Csíra később amikor kérdezték erről, azt mondta dögunalom volt az egész, mindenféle szent énekeket daloltak, meg füstölőket lóbáltak előtte, amitől rájött a köhögés.

Na de ez később volt csak, mert előbb oda is kellett érjen a templomhoz Csíra, természetesen a többi istennő-jelölttel együtt!

Mégiscsak sokat jelentett hogy Inda nem akárki de királylány, mert nem akárhol kapott helyett az ünnepséget végignézni, de kifejezetten a király mellett! Épp csak a király még a legelején félrevonta, s ezt kérdezte:

—De ugye nem gondoltad meg magadat?

—Ha arra gondolsz apám hogy ki kell jelentsem mindenkinek hogy már nem hiszek az akasztány vallásban, megnyugodhatsz, nemcsak nem gondoltam meg magamat, de alig várom, hogy ezt elmondhassam!

Így hát apja mellett ülhetett, és a király megengedte, hogy Levelecske is ott álljon mellettük. Ám amikor ezt elmondta Levelecskének, s arra várt hogy Levelecske megköszönje a feleje tanúsított hatalmas királyi kegyet, a kislány csak ezt kérdezte tőle:

—Hé, papamaci, hát nem jobb neked kényelmesen végigkirálykodnod ezt a nagy felhajtást?!

—Mire gondolsz? - kezdett gyanakodni a király.

—Hát csak arra, hogy lehetne ám annyi eszed király létedre hogy tudd: ha nem adsz nekem saját széket, úgyis az öledbe ülök!

Erre a király elnevette magát, s rendelkezett arról, hogy bizony Levelecske is kapjon Inda mellett egy széket! Természetesen egészen dísztelent, mert rang és illem is van a világon... de legyen jó puha!

Ezzel Levelecske egyelőre elégedett volt.

A kislány különben egészen szépen kikupálódott kinézetre, hála Inda ruhatárának! Senki nem gyanúsította volna meg már azzal, hogy nem hercegnő a származására nézve! Inda nemcsak odaadta neki valamennyi kinőtt ruháját, még azokat is amik Levelecskére egyelőre nagyok voltak, de elépakolta az összes ékszerét is, hogy tessék, ő betartja a szavát, ez mind Levelecskéé, mert elnyerte tőle! De azért akkor is azt kéri, hogy kissé beszéljen szebben vele Levelecske!

—És főleg ne hajigálj törrel meg más fegyverekkel, mert azoktól félek!

—Jó, de akkor méltóztass engedelmeskedni ha mondok valamit! - vágta rá azonnal Levelecske.

—De mégis, tulajdonképpen mi jogon követelsz engedelmisséget magadnak?!

—Az erősebb jogán. De az okosabb jogán is, mert azt ugyan eszem ágában sincs vitatni, hogy hármunk közül Csíra a legokosabb, de rögvest őutána én következem, és nem te! Vagy mered vitatni?!

—Hát izé... azt hiszem nem!

—Fel a fejjel nővérkém, ha beleegyezel, csak legyen egy kis nyugalmunk és kézbeveszem a te okításodat is! Embert nevelek belőled, meglásd!

—Menjek veled és Csírával? Ezt akarod?

—Nekem aztán mindegy, bár tulajdonképpen jó volna, ha lenne még egy barátnőm! De a legtöbbet nem én nyernék vele, hanem te! Mondd, volt már egyáltalán barátnőd?!

—Hogyne, nem is egy!

—Persze hogy egy sem. - jegyezte meg szárazon Levelecske. —Irigyeid voltak, nem barátnőid! S ugye amikor kegyvesztett lettél apádnál, egykori úgymond „barátnőid” közül bizony sokan rögvest elfordultak tőled, ugye?!

Erre Inda csak megcsóválta a fejét, és nem válaszolt.

Levelecske tehát szépen kiöltözött, s még ékszereket is bőséges mennyiségben aggathatott magára, mondható hogy Inda királylány szinte koldusnak tűnt mellette! Mégsem egészen úgy nézett ki Levelecske, mint egy igazi hercegkisasszony. Balján ugyanis gyerek kard lógott, de attól hogy gyerekek méretére készült, még nagyonis valóságosan éles volt! Övében aranymarkolatú tör pompázott, továbbá négy éles kés is. Hátán teli tegez lógott, íja is volt, persze a tegezt nem hagyta a vállán, amikor leült a székbe, hanem odatette maga mellé, a lábához. És azzal dicsekedett Indának, hogy legalább olyan kiválóan nyilazik, mint ahogy a késdobáláshoz ért!

—Tudom, tudom, te vagy a kis szörnyeteg, aki bármelyik testőrömet legyőzi! - mosolygott a királylány.

—Az nem biztos, de hogy nem csak dísznek vannak ezek nálam, az is igaz!

Levelecske tehát bár szépen nézett ki, de nem annyira egy ünnephez méltóan, sokkal inkább mint aki épp vadászatra készül. Furcsálkodtak is a láttán az udvari dámák!

A nagy templom előtti téren óriási emelvényt ácsoltak előző nap a mesterek, ezen volt most a király trónja, s itt ült Inda, Levelecske és az ország előkelőinek többsége is. Most azonban a nagy térre százhusz hófehér paripa bevontatott egy másik, alig alacsonyabb, ke-rekeken guruló emelvényt, s ennek a tetején álltak szintén hófehér ruhában az istennők! Bár egyáltalán nem Csira volt a legnagyobb közöttük, de Levelecske így is megismerte barátját. Az emelvény bevontatása közben az udvari muzsikuskok szép zenét szolgáltattak.

Az emelvényen azonban tényleg csak heten voltak, nem nyolcan mint kellett volna.

Amikor a zene elhallgatott, fel is állt az egyik főpap, és elmondta, hogy a régi hagyomány értelmében istennőket avatnak ma. Mesélt arról, hogy ennek célja hogy a birodalom távoli szigeteinek lehető legigazságosabb kormányzását valósíthassák meg, és hogy ez az istenek akarata is, majd beszédének a végén megemlítette, hogy most azonban sajnos csak hét istennő lesz felavatva, mert az egyik jelölt tegnap – nyilván valamely nagyon hatalmas felsőbb istenség akaratából – megbetegedett, s ez megakadályozza őt abban, hogy résztvehessen a szent szertartáson! Egészen biztos hogy valami magas rangú istenség rendelkezett így, mert egy pap leányáról van szó, eképp bizonyos hogy csakis a felsőbb hatalmak rendelkezhetek a sorsáról ilyen komoly kérdésben!

—Mi az hogy beteg?! A saját szememmel láttam még egyetlen órája is az udvaron sétálni az apjával! - súgta Csira mellett egy leány a szomszédjának.

—Csak nem arra gyanakszol, hogy tud valamit amit mi nem?! - riadt meg a másik.

—Végülis vetélytársak vagyunk, és ha biztos benne hogy nem ő lesz a győztes, akkor érde- kében áll már az elején kimaradni belőle... az élete neki is drága!

Azután hogy a pap befejezte a beszédét, felállt a király is. Elmondhatta volna ülve is amit akar, de épp emiatt ha mégis felállt, mindenki tudta hogy nagyon fontos dolgot akar mon- dani! Így is történt. Ám mindenkit mély döbbenetbe kergetett azzal, amit most mondott! Mert legelsőként saját leányához fordult, s ezt parancsolta:

—Halljuk leányom, szólj: itt most mindenki előtt tégy bizonyosságot arról, amit nekem is el- mondtál már néhány órával ezelőtt!

Inda is felállt, s előrelépett az emelvény széléhez.

—Inda királylány vagyok, és biztos mindenki tudja, hogy néhány hónap óta olyasmiket mondogattam, hogy én az akasztány vallás tanait hinném! Így is volt. Ezt állítottam akkor. Azért ezt, mert ez volt az igazság. Ám tudja meg mindenki, hogy tegnap életem egyik legje- lentősebb eseménye következett be: megérkezett a palotába Csira, aki most szintén ott áll fenn az istennővé avatandók közt, és aki nem akárki ám hanem képzett papnő, papnőisko- lájának legislegkiválóbb tanulója, s úgy látszik születésére nézve is kivételes ésszel dicse- kedhet, mert különleges érzéke van az emberi problémákhoz, bár úgy hallottam hogy a szá- mok tudományához is egészen kiválóan ért és sok máshoz is, mert egész eddigi életében minden pillanatban csak szorgalmasan tanult, még játék helyett is, mert neki játék a ta- nulás! És abban a kedvező véletlenben volt részem, hogy találkozhattam vele, és meg kell mondjam mindenkinek, Csira olyan hajmeresztő éleslátással bír, hogy bár királyapám ha- ragja miatt nem a szép ruháimban voltam hanem egyszerű cselédnek öltözve, de Csira csak rám nézett, s bár még soha életében nem látott, de máris megmondta hogy királylány va- gyok, és Inda a nevem! Persze hogy megmondta, hiszen ő mindent tud! Mindenről és min- denkiről! És ezek után sokat beszélgettünk, és ő meggyőződött róla, hogy én egy rémségesen buta valaki vagyok! Nemcsak őhöz képest, mert Csirához képest, erősen hiszem, legna- gyobb bölcsseink is csak szánnivaló tuskók, és sárnál többet nem ér a bölcsességük, de

nekem annyi eszem sincs mint az itt mellettem ülő Levelecske nevű kislánynak, sőt ezzel sokat még nem is mondtam, mert egy udvari bolondnak is több esze van mint nekem, mert az akasztány hit egymerő zagyvaság, annak volt csak nagy esze aki kitalálta, mert az bizonyára megtömhette a zsebét ezzel, a hit sok ostoba követőjének adójából, de bezzeg aki elhiszi, az hatökör! Sőt nem is hatökör de *egyökör*, mert hat ökörnek együtt már biztos van annyi esze hogy rájöjjenek ha összedugják a fejüket, hogy ez a hit egymerő képtelenség, s meggyalázása mindannak, amit a józan ész képvisel!

Hát nekem nem volt annyi eszem mint hat ökörnek együtt, de erre mindaddig nem jöttem rá amíg Csíra el nem magyarázta nekem világosan a dolgokat úgy, ahogyan azok vannak! Tudja mindenki, hogy a legnagyobb doktorok és tudósok igyekeztek ezt a számárságot kibeszélni a fejemből, de ez csak Csírának sikerült! Mert ő nemcsak okos, de annyira nagyon de nagyon okos, hogy még azt is tudja ki mennyire buta, s ezért képes arra hogy az igazságot úgy magyarázza meg hallgatóinak, hogy azt még a nagyon buták is megértsék! Ezért nagy hálával tartozom neki, de kis szolgálólányának, az itt ülő Levelecskének is, mert ha a munka nagyját Csíra végezte is, de azért ő is segített ebben kicsit, ő, igen, őrá van szó – mutatta - akinek különben odaajándékoztam minden vagyonomat is, ezt itt mindenki előtt bejelentem! Egyben az én kis húgomnak tekintem!

S erre felharsant a szertartásra összesereglett néptömeg ajkairól a kiabálás:
—Kistennő! Kistennő! Éljen Csíra Kistennő! - eddigre ugyanis a „Kistennő”-elnevezés elterjedt szélteben-hosszában az egész városban, de azon túl is.

Fent az emelvényen sápadtan meredt egymásra, de főleg Csírára a másik hat istennőjelölt. Ilyen sem volt még az biztos, hogy valamelyikük már az avatás előtt ekkora sikert érjen el! Mindegyiküknek ez jutott az eszébe: *Mi lesz később?*

Ez cseppet sem mindegy. Elvégre az életükről volt szó!

A király mély elégedettséggel hallgatta Inda szavait. Nagyon tetszett neki az is, hogy egykori akasztány-voltát leánya épp a butaságával magyarázza, és nem a szerelmi örületével. Tartott tőle pedig, hogy esetleg a szerelemre fogna mindent leánya, azt híve hogy az mentőkörmű! Pedig dehogyis! Akkor is butának tartanak, csak még megalázó is lett volna, hogy egy afféle alja népségbe, egy senkibe szeret bele, s hozzá ennyire! Így meg csak simán buta. Jobb ez így. Nincs abban semmi különös, hogy egy királylány buta. A királylányok többnyire nem az éles eszükkel szoktak kitűnni!

Inda azonban egyetlen szót sem ejtett holmi szerelemről.

Most a király intett hogy Inda üljön le, és megszólalt ő.

—Inda belátta tévelygéseit, tehát egészen természetes, hogy nem kell őt kivégeznem, s ennek nagyon örvendek! Atyai szívem örvendezése azonban nem tagadható, hogy Csírának köszönhető, mert nélküle Inda soha meg nem gondolta volna magát! Elég baj az, hogy Inda eddig ostobaságával szégyent hozott királyi vérére, egész családjára és országunkra, de ennél is nagyobb baj lett volna, ha kitart butasága mellett, és kénytelen lettem volna őt kivégezni! A zseniális Csíra – Csíra „kistennő” - mondta ki mosolyogva a szavakat – e nagy bajt elhárította! Gyere ide szeretett gyermekem! - intett az emelvényen álló Csírának.

Csíra természetesen nem tehetett mást, ment. Ehhez egy létrán kellett lemásznia. Ez igazán nem volt könnyű nyomorék lábával, de megtette. És igazán nem mondható, hogy kényszeredetten, mert sejtette, hogy valami kellemes dolog fog történni vele nemsokára. Így is lett.

Alig ért a király mellé, az uralkodó átkarolta – már amennyire egy ilyen kis leánykát átka-rolhat egy felnőtt férfi, aki nem akar lehajolni – és így szólt:

—Én tényleg szeretem a gyermekeimet. A birodalmamat azonban mindennél jobban, gyermekeimnél is jobban! Tudom, sokan azt mondják, a birodalom rossz, mert zsarnok vagyok,

mert benne el vannak nyomva a nemzetek, s még más kellemetlen dolgokat is suttognak az emberek. És bizony e vádakra van sok igazság is! A Birodalom valóban nem úgy működik, ahogyan azt szeretném. Sőt, talán azt is mondhatjuk: rossz. Igen. Erősen hiszem azonban, hogy a Birodalom nélkül még sokkal rosszabb lenne! Ezért mindenre hajlandó vagyok érte, és igenis kivégeztettem volna Inda leányomat, ha muszáj lett volna! De annyira nagyon örülök hogy ezt nem kellett megtennem, hogy Csíra tettét, mellyel ezt megakadályozta, a Birodalom érdekében végrehajtott első fokozatú hőstettnek nyilvánítom, jogában áll, sőt kötelessége ünnepélyes alkalmakkor a Birodalom Kiváló Hőse címet viselnie, egyben pedig Birodalmi Nagyhercegnővé nevezem ki, és kincstári illetménye most egyösszegben százezer arany, hogy ebből rangjához méltó személyzetet fogadjon s lakhelyet vegyen, valamint élete végéig harmincezer arany illetmény járjon neki államköltségen évente! Egyben emlékeztetek mindenkit, hogy tekintettel rangjára, minden bírósági eljárás alól kivonattartott, ügyeiben egyedül én vagyok az illetékes dönten! Magától értetődően címerviselési joggal is rendelkezik ezután, címe pedig álljon két kardból, ami...

—Felséges királyom! - vágott közbe Csíra, s erre mindenki elszörnyedt. Belevágni a király szavába! Micsoda ötlet!

Még a király is megdöbbent.

—Igen?! - meredt kissé ingerülten Csírára.

—Mélyen meghat kegyességed és nagyon köszönöm, de kérlek gondold reá, hogy én nem vagyok a harc embere! Mi közöm nekem kardokhoz, fegyverekhez?! Nagyon szépen kérek, tedd, hogy ne legyen semmi fegyver a címeremben!

—Hát akkor mi! - kérdezte a király csodálkozva.

—Egy nyitott könyv például nagyon jó lesz. Én az embereket nem megölni, hanem tanítani szeretném. Nevem is, a Csíra, az élet szimbóluma, nem a halálé!

—Hogy ez a leány mennyire bölcs, hát persze hogy igaza van! - és a király megsimogatta Csíra fejét. —Egyetlen nagy hibája van csak: hogy nem az én leányomnak született! Természetesen így kell lennie ahogy azt mondta: egy nyitott könyv lesz a címerében! Továbbá különleges kegyként megengedem, hogy Csíra hercegnő címerének a szélén szerepeljen birodalmunk színösszeállítása, a piros-fehér csíkok, jelezve ezzel is, hogy ő nem egy akármilyen hercegnő, hanem a Birodalomnak különleges szolgálatot tett valaki!

Mélyet lélegzett, s így folytatta:

—Láthatja mindenki, mennyi sokra becsülöm azt, aki megmenti az én Inda leányom életét! Mégis kivégeztettem volna Indát, ha rákényszerülök a Birodalom érdekében. Ennyire szeretem ugyanis a Birodalmat!

Szavait megéljenezték, mert nagyon szépen beszélt, bár mindenki mélyen megdöbbent, hogy a semmiből felbukkant kis Csíra ekkora bámulatos karriert futott be nem egészen egyetlen nap alatt! Ilyen sem volt még!

Természetesen Csírát is megéljenezték újra. Ezt Csíra nagyon élvezte, de az sem kerülte el a figyelmét, hogy odafent az emelvényen az istennő-jelöltek izgatott súgólódzásba merültek, bár hogy miről, azt senki sem hallhatta.

A király most leült, felállt ellenben váratlanul Inda, és így szólt:

—Én pedig bejelentem, hogy ha Csíra tanítani akarja az embereket, akkor én meg tanulni akarok, de nem ám akárkitől, hanem épp tőle! Jelentkezem ezennel teljesen hivatalosan Csíra istennő követőjének, ugyan nem első követőjének, mert az az én fogadott húgom, Levecske, de második követője igenis én leszek, és vállalom hogy az lesz a sorsom, ami az övé, akármilyen legyen is az! Az ő sorsa az én sorsom ezentúl!

E szavakat hallva örvendett csak igazán a király, hogy tegnap este kiharcolta a papoknál, hogy mindenképp Csírát jelöljék Kiválasztottnak majd néhány év múlva! Mert Csíra kiváló próbateljesítése után a papok ebbe természetesen beleegyeztek – de ragaszkodva ahhoz, hogy azért szabályosan végigjátsszák addig az istennőavatást, s a majdani próbát is! Titokban tehát máris halálra ítélték a többi jelöltet.

A királyt ez nem érdekelte. Őt az érdekelte, hogy ismerte leányát, sejtette hogy Csíra mellé fog állni, de most íme nem kell attól félnie, hogy ha Csíra netán valamiért rosszul teljesít majd pár év múlva, akkor leányát is ki kell végezni! Nem kell, mert Csírárt sem kell! De nagyszerű is ez! Lám, ő mégiscsak bölcs király!

Igenám, de most odafent az emelvényen felkiáltott az egyik istennőjelölt:

—Jaj nekem! Segítség! Jaj de fáj a hasam! - azzal összegörnyedt, és még az is sikerült neki, hogy elhányja magát. Azt csak a mellette álló többi leány látta, hogy bizony ezt úgy érte el, hogy látszatra a szája elé tett kezének ujjait dugta a torkába. Pár pillanatig ott fetrengett az emelvény tetején, majd felállt, és remegő léptekkel, gyomrát fogva, meggörnyedve a létrához botorkált.

—Nagyon sajnálom, de azt hiszem nem vagyok olyan állapotban, hogy résztvehessek a szent ünnepségen! Biztos ez is az istenek akarata! Nagyon fáj a gyomrom! Ne haragudjatok! - nézett az előkelő emberekre, főleg a királyra.

—És én is olyan furcsán érzem magam... szédelve... Lehet hogy a nagy melegtől... azt hiszem én sem vehetek részt az ünnepségen... - és egy másik leány nekizuhant a korlátnak, majd épp ezen korlátot követve, szinte tapogatózva a létra felé botladozott.

—Énnekem is kóvályog a fejem! És mindenből kettőt látok! - és a harmadik leány szinte tapogatózva mint a vakok, úgy iparkodott a létra felé.

—Nekem semmi bajom - szólalt meg a negyedik leány - de én épp most hangot hallottam a fejemben, biztos valamelyik isten hangja volt, és azt parancsolta, hogy részt ne merjek venni a szertartáson, mert akkor rosszul járok!

E lány ugyan hangot nem hallott, de majdnem igazat mondott: valóban úgy gondolta, hogy ha részt vesz a szertartáson, rosszul jár! Teljesen lehetetlennek tartotta, hogy ne Csíra nyerjen majdan, hogy ha egyszer már most ennyire kitüntették, s még a király leánya is mellé állt! Függetlenül attól, hogyan szerepel majd, egy ilyen leányt, aki ennyire a király kedvence, biztos nem akarnak a papok kivégezni - tehát neki ítélik majd a győzelmet, ami Csíra társnőinek halálával járna! Mind a hat leány így gondolta ezt az emelvényen.

—Azt hiszem én egyszerűen visszalépek a jelöléstől, nem óhajtok már istennő lenni, mert úgy érzem, egészen egyszerűen illetlenség volna, hogy a nagy Csíra kistennő vetélytársa legyek, hiszen hogy is nézne az ki, hogy egy porszem a hatalmas sziklával vetélkedjék?! A száraz kóró mióta merészel abban bízni, hogy egyenértékű a nemes virágokból font csokrétaival?! - és ez a leány is a létrához ballagott.

—Én - szólalt meg az utolsónak maradt - biztos nem vagyok még istennő, mert nem avattak fel, Csírárt azonban mindenki annak tekinti már most, tehát az is! És nem illő hogy egy egyszerű ember egy istennő vetélytársa legyen! És Csíra mostantól Birodalmi Nagyhercegnő is, én meg nem vagyok nemes, hogy is merészném megpróbálni a majdani győzelmet elorozni egy Nagyhercegnő elől! A legnagyobb fokú illetlenség volna! Ezt tehát nem is teszem! Különbem meg én is olyan furcsán érzem magamat, mindjárt elájulok attól félek... jobb is ha lemegyek innen amíg még járni tudok, nehogy úgy kelljen lecipelnie a testemet valaki másnak!

—Hát ezek aztán igazán alaposan betojtak téled! - vetette oda Levelecske Csírának, és le se tagadhatta volna, hogy szinte ujjong, mintha ő maga aratta volna e diadalt.

A király igazán döbbszent képet vágott! Fogalma sem volt róla, most mit tegyen. Az egyszerű nép viszont nagyonis tudta: Megint elkezdték éltetni „Csíra kistennőt”!

Bülükicsti atya nem éljenzett, de nagyon örvendett. Nem létezik, hogy ezek után bárki is kétségbe vonja, hogy ő nyerte meg a fogadásokat!

És micsoda dicsőség, hogy Csíra épp az ő felfedezettje!

A Bülükicsti mellett ülő főpap most felállt. E felállás az ő részéről is azt jelentette természetesen, hogy rendkívül fontos dolgokat óhajt közölni! Most magához intette a testőr-

parancsnokot, sűgött valamit a fűlébe, erre a fűrűi elképedű arcot vágott, de nem vitatkozott, hanem parancsot rikkantott, s igen hamar a fűpap és a király elé tuszkolták a testűrlegények mind a hat istennű-jelűltet, Csűra egykori vetűlytársait. Műg ez történt, a fűpap egyvűgűtében állva maradt, emiatt senki nem mert egyetlen szűt sem szűlni. A fűpap különben is nagyon szűgorűan nűzett.

Amikor mindegyik leány ott állt már – meglehetősen rűműlten – a fűpap beszűdbe kezdett. —Évszázadok hosszú sora óta nem volt pűlda arra, hogy egy istennű-jelűlt megfutamodjúk szűnt kűldetűse elűű! Melynek kockázatat természetesen önként vállalta már a legelején. Ez nagy szűgyen! Ráadásul nem áttallotok az istenekre hivatkozni, ami felveti az istenkáromlás, sűt eretneksűg gyanűját is!

E bevezetű után az istennű-lányokon páni fűlelem hatalmasodott el. Nem sok jűra száműtottak! Annyira így volt ez, hogy egyikűk felkiáltott:

—Ha egy pap leánya visszalűphet, nekűnk is szabad!

Na, erre futotta csak el műreg a fűpap arcát!

—Ki vagy te, hogy megűtűd, mi az istenek akarata és mi nem az?! Ha egyvalakit az istenek kűtűntetnek valamivel, azt hiszed, neked is jár az a kűtűntetűs?! Ha egyvalakihez szűl egy isten, azt hiszed, te is úgy tehetsz, mint akihez szintén szűlt?!

Vűgűghordozta a tekintetűt egyenként mindegyikűkűn, sűlyosan, fenyegetűen.

—Szűnt tanaink szerencsűre világosan szűlnak e kűrdűst illetűen is. Aki a szűnt szűrtartás során meghátrál a próbák elűű, az műltatlanná válik az életre! A szűrtartás már reggel óta tart, azűta, hogy a szűnt kűntűsűket felűűltűttűtek! Ti tehát meghátráltatok, emiatt elrendelem, hogy feláldozzanak benneteket az isteneknek! Éppűgy elbuktatok, mint hat év műlva buktatok volna el a próbán!

Majd a királyra nűzett, s bűzván benne hogy szűvai a király teljes egyetűrtűsűvel találkoznak, ezt mondta:

—Tekintettel rá hogy e leányok aműgyis feláldoztatnak, nem szűűksűges, hogy hat év műlva Csűra újra próbának vettessűk alá! Most mindjárt felavatjúk Csűrát, s ezután rűgvest megmosakodhat e leányok vűrűben, hogy teljesűrtűkű istennű lehessen!

Az lehet, hogy a fűpap szűvai a király nagy megelűgedűsűvel találkoztak, volt azonban másvalaki, aki annál kevésbű tűnt megelűgedettnek.

—Ki akarod végezni e leányokat?! És már rűgtűn most?! - kűrdűzte dűbbenten Csűra.

—Muszáj. Meghátráltak. És nem én fogom kivűgezni őket, hanem te, Csűra istennű!

—Én biztos nem! - azzal Csűra hirtelen odalűpett társnűű kűzű, és beállt a balszűlre. —űűlj meg engem is, vagy egyikűket sem! Istennű vagyok, nem gyűllos! Megmondtam királyurunknak is, hogy nem kellenek a címerembe fűgyverek! Én az embereket nem megűlni, de tanítani akarom!

—De leányom, a szűnt hagyományok azt követelik meg, hogy megmosakodjú a vűrűkben, s így az ő okosságuk is belűd szálljon!

—Szűntatyám, a hagyomány lehet hogy így szűl, de nem az embersűg és a kűnyűrűlet! Kűlűnben is, teljesen egyűrtűlműű a helyzet: e szerencsűtlenek megűjedtek, mert úgy vűltűk, nem olyan okosak mint én. És minden bizonnyal igazuk van, valűban nem olyan okosak. Műre fel mosakodjak én meg ezek után ezen ostobák vűrűben?! Vagy nem történik semmi, s akkor felesleges az egűsz mosakodás, vagy valűban olyan okos leszek mint ők – tehát bűtább mint most, mert csak butaságot kaphatok tűűk, észt nem! Vagy akad talán valaki itt, aki azt meri állítani, hogy e lányok az okosabbak és nem én?!

—Én nem állítom, persze hogy te vagy az okosabb, ez egűszen biztos, nem is vitás! - vágta rá sietve a legkűsebb istennű. S a tűbbiek is hevesen bizonykodtak, hogy Csűra aztán biztos hogy csakis butaságot kaphat tűűk, de nem ám okosságot!

—Én tehát nem fogom magamra kenni a vűrűket, s meg sem őűűm őket. Elűűbb állok magam a kűs alá, semhogy ilyet tegyek! - mondta Csűra határozottan.

A király megijedt, hátha a főpapok végül képesek úgy dönteni, hogy inkább Csíra is haljon meg; emiatt gyorsan megszólalt:

—Természetesen én is úgy látom, hogy e többi leány együttesen sem olyan okos mint Csíra egymaga, vagyis szerintem is felesleges Csíra szépségét elrontani olyasmivel, hogy bemázoljuk a vérükkel; még a végén tényleg elkapná a butaságot tőlük!

—Te is visszalépsz hát a feladat elől?! - kérdezte hajthatatlanul a legfőbb főpap.

Ezt hallva azonban odapattant Csíra mellé Inda.

—Csíra nem visszalép, hanem máris elkezdte istennői feladatát, az ártatlanok és nélkülözők védelmét! Máris azt teszi, ami egy istennő legfőbb feladata: irgalmat óhajt a gyengék számára! És ne feledje senki: ha Csíra meghal, vele halok én is! - azzal Levelecskére nézett:

—Levelecske, adj egy kést!

Levelecske máris mellépattant, s odanyomott egy kést Inda markába.

—Nesze, fogd!

—Apám, addig látsz élve amíg Csíra is él, mert azonnal kész vagyok e pengét a torkomba döfni, ha őt bántja valaki!

Levelecske pedig kísértalt a királyi emelvény szélére, s így kiáltott:

—Hé, nem látjátok ti ostoba népség, hogy a papok épp arra készülnek, hogy megöljék a ti istennőtöket, mindössze néhány félős kispisis miatt?! - mutatott a többi istennőre. —Hát mióta van az úgy, hogy egy istennő nem vehet a védelmébe akárkit is?!

—Éljen Kistennő!

—Halál arra, aki ártani akar neki! - harsant fel a tömegből.

—Na nehogy már egy istennő ne tehessen azt, amit akar!

—Mit képzelnék ezek!

—Az istennő csak jobban tudja!

—Még a végén elbutítanak azzal, hogy ostobák vérében fürösztik meg!

—Igen, ez csak egy aljas csel a részükről, mert félnek, hogy ha nem fürdik meg a buták vérében, akkor okosabb lesz a papoknál! - kiabálta teli torokból Levelecske.

—Éljen Kistennő!

—Le a papokkal! - hallatszott néhány helyről. Nem sok helyről... de ez is megijesztette a papokat. S most ráadásul az emelvényre vigyázó katonák közül előlépett valaki, és letérdelt Csíra előtt.

—Én meg harmadik követődül jelentkezem felséges istennő! Ha elfogadsz annak! És életem árán is igyekezek megvédelmezni!

Az a kapuőr volt, akinek megérkeztek a jóslatot mondta Csíra, s akit pofonvágott.

Néhány főpap összedugta a fejét egy gyors tanácskozásra. Végülis itt a tekintélyükről is szó volt! Az még hagyján, hogy Csíra nem fürdik meg e hat lány vérében; de ha azt mondták hogy ezeknek meg kell halni, akkor haljanak is meg! Másként hova lesz a papok szavahihetősége?!

De gondolni kell a népharagra is. És a király is nagyon türelmetlen pillantásokkal méregetti őket...

A főpap végül határozottan intett a kezével.

—Elég legyen! Megtárgyaltuk a kérdést, s mi főpapok úgy találtuk, hogy bár a szent hagyomány valóban úgy szól ahogyan azt mondtuk, de ennek betartása nem isteni rendelkezés. Ha Csíra istennő úgy véli, a szent mosakodás nélkül is elég képességgel rendelkezik ahhoz, hogy istennői feladatait ellássa egész birodalmunk javára, akkor legyen ahogyan óhajtja! Arról viszont szó sem lehet, hogy akik megfutamodnak a szent küldetés elől, ne kapják meg jól megérdemelt büntetésüket! E hat leány tehát meg kell haljon! Nem kötelező, hogy Csíra istennő ölje meg őket, de első szent kötelessége épp az, hogy ő szabja meg, mi módon vessünk véget életüknek!

—Haljanak meg végelgyengülésben! - mondta egy hirtelen ötlet hatására Csíra.

—Akkor nem mi vetünk véget az életüknek! - ráncolta össze a homlokát bosszúsan a legfőbb főpap. —Szent hagyományaink szerint az efféle vétetekre csakis kétféle büntetés szabható ki, kivéve természetesen ha el akarnád vágni a torkukat a szent áldozókéssel! De ha ezt nem akarod, akkor a két büntetés vagy a karóba húzás, vagy az, hogy elevenen megégetjük őket máglyán! Nem kell megölnöd őket, de neked kell eldöntened, melyik sors várjon rájuk! —Az, ami rám is. Nem veszek részt a gyilkosságban, még úgy sem, hogy ítéletet mondok felettük. Ugyanolyan hóhérnak érezném magamat, mintha én vágnám beléjük a kést! Inkább halok velük együtt!

Megszólalt azonban most hirtelen Bülükicsti atya.

—Esetleg nem szükséges közvetlenül kimondanod a halálos ítéletet.

—Mire gondolsz, testvérem? - kérdezte Bülükicstől értetlenül a legfőbb főpap.

—Olyasmire, hogy tegyük fel ha azt mondja: „rózsa”, akkor húzassanak karóba, ha meg azt mondja: „nárcisz”, akkor égessék el a lányokat!

—De hiszen ez ugyanaz, mintha... - kezdte Csíra, de hirtelen elhallgatott, mert észrevette hogy a pap, akinek ő a „felfedezettje”, mintha nagyon furcsán nézne! Mintha kacshintana egy icipicit! De olyan enyhén, hogy azt senki más nem vehette észre.

—Ez természetesen nem ugyanaz – folytatta Bülükicsti – mert sokkal szebb dolog egy virágnevet kimondani, mint egy kínhalálét! Egy virág megnevezése már sokkal méltóbb egy istennőhöz!

—Én nem ellenzem – mondta a legfőbb főpap.

—Vagy még inkább – folytatta Bülükicsti – minthogy Csíra istennő az igazságot oly fontosnak tartja, legyen úgy, hogy mondania kell egy *bármilyen* mondatot! Ha az igaz – a lányokat karóba húzzuk. Ha ellenben amit Csíra mond nem igaz – elégetjük mindet elevenen!

—Jó, legyen akkor így, csak legyen már vége ennek a kínos vitának! - jelentette ki a főpap.

—Ez akkor végleges döntés? Szavadat adod rá?! - kérdezte gyorsan, szinte mohón Csíra.

—Szavamat adom rá, csak mondj már valamit!

—Hallotta tehát mindenki: maga a legfőbb főpap szavát adta, hogy ha bármit mondok ami igaz, e hat leányt karóba húzzák! Ha ellenben olyasmit mondok ami nem igaz, akkor elevenen megégetik őket! - kiáltotta Csíra. Majd néhány lépést előrelépett, szembefordult a leányokkal, rájuk mutatott, és csengő hangon így szólt:

—Én, Csíra kistennő azt mondom, hogy e leányokat elevenen meg fogják égetni!

—Na végre! Vigyétek akkor őket... - kezdte a főpap, de Csíra közbevágott.

—Hohó! Nem úgy van az! Szavadat adtad főpap, hogy csak akkor égetitek meg őket, ha olyasmit mondok, ami hazugság!

—Miről beszélsz?! - ráncolta össze a homlokát a pap.

—Én azt mondtam: elevenen el fogják égetni őket! Ez egy állítás. Ha te most tényleg elégeted őket, akkor amit mondtam, igaz. De te arra adtad a szavadat, hogy akkor égetik el őket, ha hazugságot mondok, nem akkor, ha igazat!

—Jó, persze. Nem baj, akkor karóba húzzuk őket.

—Nem ám, mert azt sem lehet! Hiszen ha karóba húzod őket, akkor az azt jelenti, hogy én hazudtam amikor azt mondtam, hogy elevenen meg fogják égetni őket! Márpedig te szavadat adtad, hogy akkor lesznek karóba húzva, ha én igazat mondok! Szó sem lehet róla tehát, hogy karóba húzd bármelyiket is!

A főpap arca pipacspirosra változott.

—Sebaj! Te nem azt mondtad, hogy nem lehet őket karóba húzni, hanem hogy meg lesznek égetve! Tehát igenis karóba lesznek húzva, s utána elégetjük a testüket!

—De nem ám! Én azt mondtam: E leányokat elevenen meg fogják égetni! Ha előbb karóba húzod őket, abba belehalnak, tehát nem *elevenen* lesznek megégetve! - és diadalmasan meredt a főpapra. —Nem szegheted a szavadat főpap, mert nagyon sokan hallották! Azt mondtad, ha igazat mondok, karóba lesznek húzva, ha hazudok, elevenen el lesznek égetve! Bármelyiket is teszed, szavadat szeged, mert olyasmit mondtam, aminek igazságtartal-

ma a te döntésedtől függ! Egyesegyedül akkor nem válsz szószegővé, ha függőben hagyod állításom igazságtartalmának kiderítését, tehát egyik módon sem ölöd meg e leányokat!

S meg sem várva a pap válaszát, a hat leányhoz fordult:

—Azt hiszem megmentettem az életeteket!

—Te... te... - hallatszott a háta mögül a hörgés, majd nagy csattanás. Csíra ijedten fordult meg. S azt látta, hogy a főpap mozdulatlanul, lila arccal terült el a földön.

—Mérgében megütötte a guta. Juj de jó! - tapsikolt elégedetten Levelecske.

—Kistennő haragja lesújtott a gonosz főpapra! Milyen hatalmas istennő! - suttogta falfelhéren a Csíra harmadik követőjéül ajánlkozott örkatona.

—Megmondtam neked gyermekem, hogy ez egy iszonyatosan bosszúálló istennő! Ugye! - vi-gyorgott elégedetten Bülükicsti.

—Köszönöm atyám! - válaszolta neki Csíra. De a köszönömöt arra értette, hogy Bülükicsti segítette hozzá társnői megmentéséhez. Bülükicstinek az ötletet meg persze az adta, hogy tudta, Csírának kiváltképpen erőssége a logikai feladványok megfejtése.

És pillanatokon belül szélteben-hosszában elterjedt a tömegben, hogy Csíra pusztán a tekintetével megölte még magát a legfőbb főpapot is!

S ekkor letérdelt Csíra elé az egyik egykori istennő-jelölt, s így szólt:

—Kérlek fogadj el engem követődül, felséges istennő!

—Hé, nincs elegend abból, hogy halálos kockázatnak teszed ki magadat?! Örülj, hogy meg-mentettelek!

—Persze hogy örülök, és szó sincs itt kockázatról: hiszen máris megvolt a te istennői próba-tételed! De különben sem félek melletted. Sőt, egyedül a közeledben érzem magamat bizton-ságban!

S hasonlóképp döntött mind az öt másik lány is. És Csíra el is fogadta őket követőinek,

—Én meggondolnám ezt, leányom! - mondta neki Bülükicsti. —Mert ne feledd, jó esélye van annak, hogy ezek haragszanak rád, mi van ha bosszút állni igyekszik majd valamelyikük, csak mert nem ő lehetett az istennő?!

—Ennek kockázata csekély, és vállalom. Szébb, ha embertársainkról mindaddig a jót tété-lezzük fel, amíg csak kétségbevonhatatlanul be nem bizonyosodik a rossz! Különben is, e hat leány mégiscsak sokkal okosabb mint a legtöbb ember, hiszen emiatt választottátok ki őket épp ti, papok, és nekem nagy szükségem van okos barátnőkre!

No és ezután következett az a szertartás a templomban, amiről Csíra azt mesélte később hogy rém unalmas volt. Igaz, a legfőbb főpap halott volt már, de ez a szertartás menetében semminemű fennakadást nem okozott, mert természetesen voltak bőven papok akik el tud-ták látni a már halott főpap feladatkörét; sőt, olyannyira így volt ez, hogy rögvést akadt utó-da is az illetőnek: igen hamar megegyeztek a főpapok, még Csíra szertartása, avatása előtt, hogy ki lesz az új legfőbb főpap!

Szóval Csíra bement a templomba hogy felavassák, követte őt néhány főpap, néhány papnő, de természetesen nem mehetett be oda Levelecske, Inda, természetesen most már a visszalépett „istennők” sem mentek be oda, és senki a pór nép közül. Sőt, maga a király sem mehetett be oda, mert ez egy annyira szent szertartás volt! Valójában még a papok is mind kint maradtak, a legislegfőbbek kivételével, ezúttal még Bülükicsti is.

Minthogy a szertartás azért mégsem egy-két perc alatt bonyolódott le, odakint ezalatt bo-hócok és mutatványosok szórakoztatták a népet, például kardnyelők, tűznyelők, egyebek; ez előre el volt tervezve. Mégis, most alig akadtak olyanok, akik figyeltek volna rájuk. Min-den szem a templomajtóra meredt inkább, Csírát várták, mert most a bohóckodás, a mu-tatványosok senkit nem érdekeltek, mindenkit csak az imént lezajlott döbbenetes esemé-nyek foglalkoztattak, például hogy Csíra a pillantásával megölte a legfőbb főpapot... sokan

pedig azon rágódtak, hogy miként is volt ez, amikor Csíra megmentette egykori vetélytársnői életét?!

—Ha hazugságot mondott, meg kell őket égetni. Ha megégetik őket, igazat mondott. Tehát nem kell őket megégetni... de ha nem égetik meg őket hazudott... akkor most mégis meg lehetne őket égetni?! Vagy hogy is van ez?! Eh, ez tényleg olyan nehéz, hogy csak egy istennő értheti! - hallatszott több helyről is.

Aztán amikor már mindenki tűkön ült hogy mikor jön ki végre Csíra – mi tagadás a király is nagyon várta már! - egyszer csak a városkapu felől óriási durranás hallatszott. Majd sikoltozás abból az irányból, ütemes robaj, végül nagy lármával berobogott a templom előtti térre egy iszonyatos szörnyeteg!

Nagyon furcsa szörnyeteg volt, nem is annyira azért, mert a színe alapján valószínűleg fémből készült, de leginkább amiatt, mert lábai nem is voltak, hanem kerekeken gurult! És egy ember ült benne, aki a térre érve, s amikor a fémszörnyeteg nem mozdult már, kiugrott belőle.

Már erre a látványra is elmenekültek sokan. A bátrabbak azonban maradtak. A bátrabbak és kíváncsibbak. Némelyek azonban egyenesen a templomba igyekeztek bejutni, remélve hogy az istenek megvédik őket a szörnyeteggel szemben. De ha nem szörnyeteg csak egy szekér amit nem húz ló, az sem normális: minimum boszorkányság van a dologban, nem is vitás!

A varázsszekér utasa pedig nyílegyenesen a királyi emelvény lábához sétált. Szép arcú, fiatal ember volt, de tetőtől-talpig testhez simuló ruhaféleséget viselt, s még fekete lovagi sisakja is volt, amit azonban most nem rakott a fejére, az a tarkója mögött csüngött.

—Melyikötök Inda királylány?! - kérdezte aztán, az emelvény aljához évre, végignézve a király számos leányán, de Csíra egykori vetélytársain is. Se a királyt, se mást nem üdvözölte. Nagyon biztos volt a hatalmában!

Mások is biztosak voltak az idegen varázsserejében. Bizony, még az országnagyok közül is sokakkal megesett az a borzasztó szégyen, hogy elszeleltek ijedtükben, de néhány, a templomba be nem ment alacsonyabb rangú pap is így járt!

A király igencsak döbbszent volt! Fogalma sem volt róla, miként viselkedjék, - de ő legalább a helyén maradt.

Nagyon megijedt Inda is, de úgy vélte, muszáj megmondania hogy épp ő az, akit ez a rémületes varázsló keres! Úgyis kiderítené idővel, meg hát mégsem viselkedhet gyáván!

—Én vagyok az! - felelte remegve, és felállt. A lába rogyadozott a félelemtől.

—Te vagy az?! Nagyon csinos vagy, legszebb vágyaim váltak valóra! - mosolygott rá a férfi.

—Örömmel tudatlak ezesetben, kedvesem, hogy szenvedéseid íme véget értek!

—Miféle szenvedéseim? - kérdezte bátortalanul Inda.

—Tudd meg, hogy én nem más vagyok mint Hörten, és a gépjárműszerelők főcsoportvezetője Szűzapa Gyermekének egyre nagyobbodó országában! Ez ott közepes rangnak számít. És eljutott a mi istenfő népünkhöz is a híre annak, hogy a ti országotokban egyenesen a király leánya az, akinek felnyílt a szeme az Igazságra, s bár nem is részesedhetett szabályos szent oktatásban szent tanainkkal kapcsolatban, de mégis úgy nyilatkozott nemegy alkalommal, hogy ő a mi hitünkre tért át! Ez nagyon figyelemre méltó éleslátásról tanúskodik, a szent tanok iránti kitűnő érzékről, sőt nehezen lehet tagadni hogy Isten maga szólította meg elmédet, kedves királylány!

—Annak híre is eljutott azonban hozzánk – folytatta a férfi – hogy a te gonosz apád nemcsak akadályozza a te ájtatos életedet, de egyenesen hited megtagadását követeli, sőt, azzal fenyegetőzik hogy ha a mai napig hitedet meg nem tagadod, akkor kivégeztet téged! Örömmel közölhetem azonban, a mi civilizált népünkben az egyik legnagyobb véteknek számít valakit hitehagyásra buzdítani, pláne nagy bűn az ha a pogányok el akarják pusztítani Szűzapa Gyermekét, s nem is vitás hogy az ilyen bűn halált érdemel! De neked nem kell

meghalnod, kedvesem, mert kifejezetten azért kerekedtem fel egymagam e hosszú útra, hogy téged megmentselek gonosz apád rabságából, s elvigyelek a mi istenfélő világunkba, ahol boldogan feleségül is veszek! Apádtól ne félj, senki meg nem akadályozhatja a boldogságunkat, ő aztán főleg nem, mert előbb elmondott vétkei miatt itt most azonnal lesújt rá az igazságos Isten haragja, s kivégzem!

—Nem! - sikoltotta Inda. —Én már nem vagyok akasztány!

Ám Hörten felemelt egy, a kezében tartott furcsa fémtárgyat... azt a királyra fogta...

Ám ebben a pillanatban egy kés szelte át a levegőt, s megállt Hörten jobb szemében. A férfi ordított a kintől, és mégis elsült a kezében tartott géppisztoly; a király is felkiáltott és bal vállából ömleni kezdett a vér. Le is zuhant a trónusról. Levelecske melléugrott.

—Hé papamaci, nehogy meghalj nekem a fene essen beléd, kit fogok meggyomrozni ha ki-pruccansz nekem! - kiáltotta.

—Menekülj, velem ne törődj, jól vagyok, azt hiszem a szívemnek semmi baja... - nyöszörögte a király.

De Levelecske nem kellett hogy meneküljön, mert eddigre már ahogy mondani szokták, „állt a bál”. Amikor Hörten kezében felugatott a géppisztoly, az épp sorozatra volt állítva, s így nem csupán egyetlen lövedéket lőtt ki. A kés, amit Levelecske a férfi szemébe hajított, iszonyatos fájdalmat okozott, s emiatt igazán nem csodálható hogy nem bírta a fegyverét célra tartani, már amiatt sem, mert azt csak fél kézzel tartotta, a másik kezével a kést próbálta szemgödréből kipiszkálni; így aztán lőtt a fegyvere mindenfelé, és rengeteg sok nagyurat és papot eltaláltak a lövedékek! Sikoltozott mindenki, és ömlött a vér. S épp most kiséreglett egy csomó ember a templomból is, élükön a legfőbb főpappal, azzal aki a gutaütött helyére állt, hogy megnézzék, mi az igaz abból, hogy valami boszorkánymester vagy varázsló érkezett hozzájuk! De rosszkor jöttek ki, mert épp ekkor fordult arra Hörten gépfegyvere, és csoportjukból alig maradt túlélő. Csírának szerencsére nem esett bántódása, mert a leg-hátsók között kullogott.

Ekkor azonban végre elhallgatott a félelmetes fegyver kepelése. Hiába, csak hatvan lövedék volt benne! És Levelecske igazán éleseszű volt: látva hogy a férfi hiába rángatja az elsütőbillentyűt, megértette hogy a fegyver valamiért nem működik, emiatt nagy bátran felállt, s egy másik kést is hajított a férfi arcába; ez ezúttal egyenesen annak kiáltásra nyílt szájába suhant! Majd mintha csak lögyakorlaton lenne, előhúzta íját, és a néhány lépés távolságból nyílveesszöt lőtt a „boszorkánymester” homlokába. A férfinak ettől természetesen azonnal vége lett.

S most Levelecske leugrott az emelvényről, fellépett a férfi hullájára, s így kiáltott:

—Hu-hu-huuú! Én győztem! Megöltem! Én öltem meg őt, én, én, én! *Mindenki* gyáva volt, de én bezzeg legyőztem őt!

Diadaljelvényként magához vette a már kiürült géppisztolyt, majd gyorsan visszaiparkodott a sebesült királyhoz.

—Hé, tényleg jól vagy, papamaci?! Nehogy kinyúvadj, cseszd meg, mert akkor büntetésből nagyon összerúgdosom a hulládat!

A király mocorogni kezdett.

—Hát hogy jól lennék az túlzás... baromian fáj! De azt hiszem ez sem rosszabb, mintha egy vaddisznó öklelné fel!

Ekkor ért oda a király orvosa.

—Azonnal bekötözlek, felséges...

—Tűnj már a szarba te barom, te pancser, ismerlek én téged, gyógyítgasd a kutyáimat ne engem! Sőt, még azokat sem! Csírát hívjátok ide de azonnal!

Ez hamar meg is történt, és a király senkinek nem engedte meg hogy hozzáérjen, kizárólag Csírának. Aki ugyan persze hogy nem volt olyan tapasztalt orvos mint mások, felnőttek, s elég sokat ügyetlenkedett is a bekötözéssel, de a király ennek ellenére is szilárdan kitarzott amellettt hogy ha Csíra jelen van, akkor senki más nem érhet hozzá, őt ápolandó! Pedig

még Csíra is mondta, hogy az ő tudása inkább a matematikára és a logikai kérdésekre terjed ki, nem az ápolásra!

—Akkor pedig kénytelen leszel megtanulni a gyógyítást is! - förmedt rá a király. —Hát mit gondolsz kistennő, eltűröm majd, hogy engem a királyt ne egy istennő ápoljon?! Egyáltalán, ne az, aki a birodalmamban a legislegokosabb?! No, azt már nem!

A királynak különben igazán veszélyes sérülése nem esett; nem vitás hogy Hörten simán agyonlőtte volna, de Levelecske épp időben dobta a kést, s így a lövés félrement! Így is átlukasztotta ugyan a király vállát, s a bal kezét emiatt egyelőre egyáltalán nem volt képes mozgatni vállban; könyéktől lefelé azonban szerencsére igen. És rengeteg vért veszített, legyöngült. De mindenki biztos volt benne, hogy azért majd felépül.

S a királyban volt annyi tisztesség, hogy elismerje a tényeket:

—Tudod, egész idáig gondolkodtam azon, eltűrjem-e, hogy lepapamacizol – mondta Levelecskének – de ezentúl ezt nyugodtan megteheted! Végülis megmentetted az életemet!

Annyi biztos, hogy ha a király meg is menekült, de Hörten jókora pusztítást vitt végbe az ország előkelőségei között! Több mint negyven előkelő urat illetve főpapot lőtt agyon. Akadtak ugyan akik csak megsebesültek, de még e sebesültek egy része is meghalt másnapra, vagy nem sokkal később. Az az igazság, hogy nemigen maradt ideje a királynak nemhogy meghalni, de békésen gyógyulgatni sem, mert villámgyorsan intézkednie kellett, hogy az üresen maradt hivatalokat mielőbb betöltse! Erről természetesen kizárólag ő rendelkezhetett. S ezt meg is tette!

Már a támadás másnapján tanácskozást hívott össze, ezúttal nem a trónteremben, hanem a betegágya mellett. Itt volt minden jelentősebb személy, aki élt még.

—Tökéletesen megfontoltam mindent – kezdte a király – és az istenek által kezembe helyezett főhatalom által, ép elmém birtokában úgy rendelkezem, hogy mindenekelőtt Levelecskét, aki semmi esetre sem tagadható hogy az életem megmentője, őt tehát azzal jutalmazom, hogy őt magát is Birodalmi Nagyhercegnővé teszem, minden kitüntetés ugyanúgy jár neki mint Csírának, de neki már igenis fegyver lesz a címerében, méghozzá két kés, és e két kés között egy nyílvesző! Mert ezekkel ölte meg a gonosz varázslót! De még ennél is több jutalmat adok neki: mert én Csírárt nagyon megkedveltem, s még most sem kétlem hogy egészen biztosan ő az okosabb és nem Levelecske, de az sem tagadható hogy akkor is Levelecske mentette meg az életemet! Én tehát Levelecskét egészen egyszerűen a leányomná fogadom! Méghozzá teljesen hivatalosan, és nemcsak úgy egyszerűen fogadott leányomnak kell tekinteni, hanem a lehető legigazibbnak, épp úgy, mintha kilenc vagy tíz esztendővel ezelőtt leányomnak született volna! Nem érdekel hogy jogilag lehetséges-e ez, de vér szerinti leányomnak tekintem, egyszerűen mert nem is tehetek másként, hiszen ő is vérségi szolgálatot tett nekem, mert a véretem mentette meg, engem magamat, az én véretem, életemet! Az udvari törvénytudók nézzenek utána hogy ez miként lehetséges, és ha nincs törvény ami ezt lehetővé teszi akkor vegyék úgy, hogy épp most alkottam egyet erre és alkalmaztam is; ha meg valami törvény ezt lehetetlenné tenné, akkor azt azonnal töröljék ki a törvénykönyvekből, mert megszüntettem! S kijelentem hogy Levelecske nemcsak egy a leányaim sorából, nem a legjelentéktelenebb, hanem vannak nála kisebb leányaim is, ő tehát ismétlem épp olyan, mintha a saját feleségem szülte volna, igen, a feleségem és nem valamelyik szeretőm! És még az sem igaz hogy őt szeretem a legkevésbé a leányaim közül, mert épp ellenkezőleg, ő talán a legislegkedvesebb leányom, s ezt még a többi lányom sem bánhatja, mert gondoljanak csak bele, ha Levelecske meg nem menti az életemet, most apa nélkül maradnának! Akit leányaim közül a legkevésbé szeretek, az Inda, mert lám, micsoda nagy bajt okozott az országunknak! Őt is szeretem mindennek ellenére, de nem is vitás hogy őt a legkevésbé! Levelecske azonban igazán annyira belopta magát a szívembe, hogy jobban sem lehet!

De ez még nem minden. Tekintettel rá hogy testőreim is olyan undorítómód gyáván viselkedtek, hogy helyettük egy gyermek, Levelecske kellett legyőzze e gonosz varázslót, emiatt

elrendelem hogy testőrkapitányomat azonnal végezzék ki, húzzák karóba elrettentő például, mert ez a büntetése a gyáváknak, és a többi testőr legyen azzal megszégyenítve, hogy ezen-túl Leveleske lesz a testőrkapitány, tehát egy nő, sőt gyereklány lesz a vezetőjük! És ajánlom hogy *nagyon* engedelmeskedjenek neki, egy szó ellenkezés nélkül, kussoljanak mint döglött hal a halászlében, mert örülhetnek hogy őket is nem húzatom karóba! Elvárom ugyanis a testőreimtől, hogy ne csak holmi akasztány varázslótól ne féljenek, de egy temp-lom nagyságú hétfejű sárkánytól sem! És magától értetődő, hogy a zsoldjukat is tizedére csökkentem az elkövetkező öt esztendőre! Ennyit sem érdemelnek, különben! Leveleske természetesen élet-halál ura felettük!

—Továbbá – folytatta – én nem tudok írni, de az előző órákban lediktáltam néhány nevet az én kedves Leveleske leányomnak, aki nemcsak bátor, de írni is tud! Igaz, rondán... de gond nélkül! És annál szebben olvas! Na de ez nem tartozik ide... szóval, lediktáltam neki azon országnagyok nevét, akik elfutottak maguk is. Persze csak azokét diktáltam le, akik életben maradtak... Ezek mind el vannak bocsátva! Hivatalukat veszítették! Semmiféle bün-tetést nem kapnak, de nem maradhatnak meg a Birodalom szolgáinak, mert gyáva szolgálá-ra nincs szükségem! Majd lesznek kinevezve a helyükre újak! És hogy kik, azzal kapcsolat-ban se legyen helye találgatásnak: fontos hivatalt fog kapni mindegyik „istennő”! Igen, épp ők, akik istennővé lettek majdnem avatva.

—De hiszen ők is gyávák! - álmélkodott az egyik főpap.

—Szó sincs róla. Épp te, a pap ezt igazán nem mondhatod! Neked nagyon jól kell tudnod, hogy el lett döntve még az avatás előtt, hogy Csíra lesz a Kiválasztott, tehát halálra lett ítél-ve jóelőre mindegyikük!

—De ezt te akartad, király!

—Én, nem is tagadom! - azzal körbenézett. És cseppet sem feszélyezte magát attól, hogy e hat leány is ott van most a teremben, betegágya mellett. Persze hogy ott voltak, maga a ki-rály hívatta be őket! E leányok füle hallatára folytatta:

—Én azt akartam, hogy Csíra okvetlenül életben maradjon, mert nagy szolgálatot tett nekem, és nagyon okosnak is tartottam. Erre ti azt mondtátok, hogy próba kell. Jó, legyen próba! Csíra kiállta a legiszonyatosabb nehézségű próbát, amit csak ki tudtatok találni, ki-állta már ilyen fiatalon! Erre beleegyeztek hogy ő lesz a győztes. Én is rábólintottam. Igen, így volt! Csírárt emiatt semmi szégyen nem érheti, mert nem tudta hogy mire kell a próbát elvégeznie már most, és igazán minden csalás nélkül megállta a helyét! De attól hogy ő nem csalt, maga az avatási szertartás még csalás lett volna! No és ezek az okos kislányok – mu-tatott a hat leányra – megneszelték hogy valami nincs rendben, gyanakodni kezdtek, szá-mot vetettek a lehetőségeikkel, s az egyetlen bölcs dolgot cselekedték, amit csak tehettek! Én is visszaléptem volna a helyükben! Igazán nincs is ellenemre, hogy Csíra megmentette őket! Okos emberekre épp mostanában nagyon nagy szükségem van! Nem gyávák voltak, csak körültekintőek! Különben meg, egyikük sem futott el az akasztány varázsló elől, és ezt nagyon tudom ám értékelni bennük! Ők mind valami nagyon fontos hivatalt fognak kapni, de tudja meg mindenki, hogy a Birodalom teljes közigazgatását átszervezem, és e leányok-nak természetesen Csíra lesz az úrnőjük, méghozzá ahogy Leveleske a testőröknek, úgy Csíra e leányoknak élet-halál ura! Azaz úrnője. Természetesen.

—De hát hogy néz az ki, hogy nőket hivatalba! - kiáltotta egy nagybajuszú nemes.

—Rosszul. Nekem sem tetszik. - válaszolta szárazon a király. —Rohadtul nem tetszik. Sza-vakba sem tudom önteni, mennyire nem tetszik! Kifejezetten viszolyogtató ocsmányságnak tartom! De sajnos muszáj. Azért muszáj, mert jelenleg ezek az emberek a legokosabbak az országomban, és okos emberekre van szükségem ahhoz, hogy az unokámnak is legyen még Birodalom, ami fölött királykodhat! És a te unokád sem lesz még kismes sem, herceg úr, ha nem úgy lesz minden amint akarom, máskülönben ugyanis az akasztányok egykettőre elfoglalják az országot! Az egész Birodalmat! Ezt nem tagadhatjátok nagyurak, mert láttá-tok, egyetlen pökhendi akasztány ifjanc is mekkora pusztítást tudott végezni! Betörte vala-

hogy a várkaput, bejött ide, egymaga, és sokunkat megölt, engem is majdnem, és ha nincs ez a kis hős, Leveleske, akkor simán meg is ölt volna engem, és azután nyugodtan elvihette volna a bűbajos szekeren magával Indát, azaz egyetlen akasztány is olyan erős, hogy kicsin múltott hogy egymaga el ne rabolhatna bármi neki tetsző nőt Birodalmunk legközelebbi közepéből! Mi lesz ha a teljes hadseregükkel jelennek meg?! Vagyis nagyon sürgősen fel kell fejleszteni a haderőnket, de a tudásunkat is, és ezt senki más nem tudja elvégezni csakis Csíra, és azok, akiket Csíra elég okosnak tart ehhez! Csíra tehát nem megy el semmiféle szigetre, reá itt a fővárosban van múlhatatlan szükségem!

—De az akasztány csak amiatt volt ilyen erős, mert varázsló volt! - szólott az egyik nemesúr.

—Nem volt varázsló.

—Hát akkor mi?!

—Ugyanolyan ember mint te, herceg, épp csak sokkal okosabb, és ügyesebb mesterek készítették a fegyvereit!

—Ezt te nem tudhatod, király!

—Én nem, de Csíra igen! Ő ezt mondja és én hiszek neki, *a vita tehát befejezve!* Csíra megvizsgálta a halott férfit, meg a gépeit is, igen, épp azokat, amikhez ti, babonás tahók hozzá se mertetek nyúlni, félve holmi bűbájtól...

—Te sem mertél hozzányúlni, király! - szólott bátran az egyik pap.

—Én sem. - felelte nyugodtan a király. —De Csíra meg merte tenni, és én hiszek neki! A vita tehát *befejezve!!!* Értitek?! - és a király már kiabált: —BEFEJEZVE!!! Csíra azt mondta hogy nem varázsló, tehát nem az! NEM AZ, mert Csíra mondta és ő tudja, és a szememben ő a tekintély! Az igaz hogy én is néha úgy nevezem a fickót hogy „gonosz varázsló”, de ebben nem a „varázsló”-szó a lényeg amit csak megszokásból használok, hanem az hogy „gonosz”. Tőlem különben nevezheti bárki úgy hogy varázsló, de akkor azt értsétek úgy, hogy egyszerűen többet tud, de abban a többen nincs semmi természetfeletti! És ennyi, kész, a téma befejezve, mert ez így igaz, azért, mert Csíra így mondta! Nem ajánlom hogy bárki ezek után erről nyitogatni kezdje a lepénylesőjét, mert azonnal tisztségét veszti! És az még a jobbik eset, mert ha megharagszom akármi is történhet vele, márpedig mostanában morcos kedvemben vagyok!

—És mi akkor Csíra hivatala pontosan? - kérdezte Bülükicsti.

—Legelsőbben is téged intézzünk el: a legrangosabb papokból hárman maradtak akik a legfőbb főpap lehetnének, s én úgy döntöttem hogy épp te leszel az, Bülükicsti, mert volt annyi eszed, hogy észrevedd Csíra tehetségét! Ami meg Csírát illeti: nem kell neki rang! Minek?! Ő *istennő!* És hatalma mindenre kiterjed, amire nem mondom hogy nem! Még szép hogy kiterjed, hiszen nem ember, hanem istennő! Tehát ezentúl minden úgy kell legyen ahogyan azt ő parancsolja, hacsak én mást nem mondok!

Ezután vigyorgva végignézett rajtuk.

—De *nagyon* meg fogom gondolni, hogy mást mondjak, mert *tényleg* szeretném ha az unokámnak is maradna még Birodalom, s nem csak a bilin trónolhatna...

—Tehát Csíra minden rendelkezését le fogod pecsételni? - kérdezte Bülükicsti.

—Dehogy. Nem az a dolgom, hogy pecsételéssel fárasztam magamat. Egyszerűen odaadtam a pecsétet a kezébe, és kész! Ha nem tetszik valami, majd szólok.

—De hát akkor Csírából királynő lett?! - álmélkodott a legöregebb nemes.

—Hülye vagy, nem figyelsz?! Azt akarod, hogy téged is leváltsalak?! - förmedt rá a király. —Nincs olyan, hogy királynő! Király van, s az én vagyok! Csíra egyszerűen egy istennő, aki megszületett közénk emberként, hogy elhárítsa az akasztány fenyegetést! Emiatt engedelmeskedünk neki. Hiszen istennő, tehát jobban tudja, minek hogy kell lenni! És most elmehettek, lefárasztottatok az ostobaságaitokkal, ó hogy mit vétettem hogy ilyen ostoba baromoknak vagyok a királya... takarodjatok! De küldjétek be Csírát, mert vele van beszédem! Szerintem sok üdítő okosságot hallok majd tőle, ami felfrissít!

3. fejezet: A Boszorkány Hercegnő

Csira nemsokára megérkezett a királyhoz. Ekkor a király mindenkit kiharancsolt a szobájából, egyedül Csira és Levelecske maradhatott vele.

A király első kérdése ez volt Csirához:

—Halljuk, mik lesznek a legelső rendelkezéseid!

—Előbb hadd kérdezzem meg, egyházi ügyekben is teljhatalmam van?

—Hát, nem szívesen veszek össze a papokkal – fintorodott el a király – de igen, ott is rendelkezhetsz, ha szükségesnek tartod! A lényeg, hogy az akasztány támadást el tudjuk hárítani! És az mindenképp bekövetkezett volna amúgyis, de most hogy megöltük egyiküket, még hamarabb is lesz!

—Ezesetben úgy rendelkezem, hogy a papnőknek nem kell eltörni a lábát! Sőt nemcsak nem kell, de ez egyenesen tilos! És nem kell a fogaikat sem kirángatni, az infibuláció és az ujjlevágás meg aztán pláne tilos!

—Miért? - kérdezte a király.

—Mert teljesen felesleges kegyetlenség. Egyedül csak arra jó, hogy sokakat, különben értelmes leányokat eltántorítson a papnő-hivatástól, emiatt aztán ők nem is tanulnak majd semmit, mert nincs hol, s így tudásukkal nem lehetnek országunk hasznára! Ha lett volna választásom gyermekkoromban, én sem mentem volna papnőnek, kizárólag emiatt... sőt, Levelecske a tanúm rá, hogy tulajdonképpen akartam is visszalépni a papnői pálya elől, s nagyon kicsin múltott, hogy mégsem tettem meg! Aztán ha úgy lett volna, most kire bízod az országot, király?!

—Hát, ha így akarod... - és a király hirtelen elvigyorodott. —Nem bánom! Bevallom, én sem szeretem a szétszabdalt puncijú leányokat, azokkal nem lehet szeretkezni... Szóval, ezt beszéld meg Bülükicstível, de részemről rendben van.

—Bülükicstível?

—Na ja! Ő most a legfőbb főpap. Szerintem meg fogod magadat érteni övele! De ha nem, az sem számít, egyelőre te vagy az ő úrnője és nem fordítva! Ha meg nem tetszik neki, magára legyen dühös, amiért előkapirgált téged az ismeretlenségből! Na de mesélj még, még mik a terveid?

Ekkor azonban megszólalt Levelecske.

—Megbocsáss papamaci, de mielőtt még nagyon belemerülne a tervezgetésbe Csira, előbb talán jó volna ha én mesélhetnék el néhány dolgot nektek, mert amiket mondok, az, erősen hiszem, nagy mértékben befolyásolja majd Csira terveit is!

—Én nagyon szívesen meghallgatlak leányom, de biztos vagy te abban, hogy a meséidet Csira is meg kell hallgassa? Nem ér rá később? Mert az ő ideje most drága, és...

—Megbántad már, ha rám hallgattál? - vágott közbe Levelecske.

—Nem, de eddig nem is hallgattam rád! De ha arra gondolsz, hogy a hasznomra voltál, elismerem.

—Akkor pedig most hegyezd a füled, mert amit most mondok, nem elsősorban a leányodként mondom, hanem mint a testőrkapitányod!

—Na jó! - adta meg magát a király.

—Ezzel a történettel – kezdett bele Levelecske – igazság szerint régóta tartozom Csiráának, mert megígértem neki, ha kiszabadít a papnőiskolából, ahol utáltam lenni, akkor elmondom neki, miként is kerültem oda!

—Ez valóban nagyon érdekelt! Pláne, mert olyasmit mondtál, hogy jelentős részben amiatt kerültél oda, mert tudtál olvasni már olyan fiatalon! Tehát előbb mint én! Szóval én azért

azt hiszem, neked sincs okod szégyenre az eszedet illetően! Mondd csak el, Levelecske! - biztatta őt Csíra.

—Hát, akkor hadd kezdjem azzal, hogy ne csak te nyisd ki jól a füledet, de tényleg nyissa azt ki az én papamacim is! Mert olyat mondok neki, de olyat...! Na de előbb hadd kérdezzelek meg királyapám, ugye igaz az, hogy a királyné már jó három esztendeje meghalt?

—Miért is ne lenne igaz, tudja ezt mindenki!

—Azért szólok erről, mert három év már elég hosszú idő ahhoz, hogy a bánatod kissé lecsökkenjen! Sőt, nagyon lecsökkenjen!

—Mit mondjak, szerettem őt, de nem ébredek naponta azzal, hogy sírok miatta! Úgy fogom fel a dolgot, hogy ő tovább él velem a gyermekeimben, főként leányaimban! Ami azt illeti, csak nektek mondom, tovább ne adjátok, de Inda hasonlít leginkább hozzá, külsőre is, jellemében is! Igen makacs volt az én drágám is! De hogy jön ez tehozzád, Levelecske?! - majd a király hangja gyanakvóvá vált.

—Csak nem azt akarod mondani, hogy te tulajdonképpen valóban az én valami balkézről való leányom vagy, valami régi szerelmi kalandomból fakadólag?!

—Jaj, dehogy! - nevetett Levelecske. —Nem volna rossz amúgy, el tudnám viselni... de egészen biztos, hogy nem úgy van! Hanem arra célzok, hogy három év gyász után ideje újra nősülni!

—Mi! - nyögte ki e rövid szót szinte rémülten a király.

—Hé, papamaci, ne tojj be a gatyába, nem olyan iszonyú ám a házasság, nem fog annyira fájni, mint az akasztány látogató fegyvere! És nem te hencegtél az ünnepen azzal, hogy mindenre hajlandó vagy a Birodalomért?!

—No igen, de hát... ki lenne a leendő ara... talán valami szomszédos ország hercegnője?!

—Éppenséggel nem, bár hercegnőnek hercegnő!

—Na de ki lenne az?!

—Az édesanyám. - nézett a szemébe nyugodtan Levelecske, ezúttal cseppet sem gyermeki-en, hanem szinte jeges komolysággal.

—De... de én azt hittem... izé... hogy a te anyád már nem él, vagy... vagy nem ismered... - nyöszörögte a király.

—Peched van papamaci, mert él is és ismerem is! Bár rég nem láttam, az igaz.

—De kedves leányom, hát nézd, én sokra becsüllek... kedvellek... szeretlek... hálás vagyok neked... de...

—De mi?

—De hát ugye a te anyukád már lehet, mittudomén, olyan izé... olyan legalább harminc esztendő, vagy nem?!

—Nem.

—Hát akkor hány éves?

—Sok. Ne érdekeljen téged, papamaci! Különben nagyon hamar megtudod. De nem most.

—De értsd meg, én nem gondoltam nősülésre, de ha egyáltalán rászánnám a fejemet, valami csinos fiatal pipit vennék el, semmi esetre sem idősebbet mint huszonöt év, de inkább még fiatalabbat, alig idősebbet mint Csíra, és nem egy, hogy is mondjam... na, inkább se-hogy sem mondom...

—Ez van, ezt kell szeretned! - válaszolta nyugodtan Levelecske.

—De miért kéne ezt szeretnem, mit segítené a Birodalmon, ha épp a te anyádat venném feleségül?!

—Na figyelj csak papamaci, így magunk közt ismerjük el, hogy te jószándékú király vagy, nem kételkedem a bátorságodban sem, és még úgy a magad módján szeretetre méltó is vagy, de igazán nem tartozik a kiemelkedő tulajdonságaid közé az éles ész!

—Mit beszélsz!

—Ne vágj fel apuci, ha nem így volna, nem Csíra kéne hogy megmentse az országodat az akasztányoktól! De vigasztalódj: nem tartalak annyira ostobának, mint a többi embert! Csí-

ra szavait idézem a jelen helyzetre: alattvalóid annyira ostobák, hogy azt hiszik, tudnak valamit, de te legalább azzal tisztában vagy, hogy fogalmad sincs semmiről, tehát okosabb vagy náluk! Volt annyi eszed, hogy rájössz, hogy Csíra okosabb nálad! Bár elárulom, nálad még én is okosabb vagyok. Hanem gondold bele kérlek, Csíra akármilyen okos is legyen, de csupáncsak gyermek! Esze is csak olyan pici mint egy csíra! Sokat fog még okosodni, de az időbe telik! Ellenben mekkora hasznára válna a birodalmadnak, ha lenne már most egy feleséged, aki éppoly okos, mint Csíra lenne felnőtt korában!

—Magasságos istenek! - kiáltotta szinte sápadtan a király.

—Hát nem volna nagyszerű?!

—Hát izé... nem hiszem, hogy egy ilyen nő mellett sok szavam lehetne...

—Persze hogy semmi. De ez ne aggasszon, mert Csíra mellett sem lenne sok szavad. Na, kell neked egy ilyen feleség?!

—Na de mi a garancia rá, hogy valóban olyan okos?! Mert hogy szívesen jönne hozzám feleségül, azt nem kétlem, de ha olyan okos lenne, már rég hallanom kellett volna róla!

—Hallottál is róla! Nem is keveset! - meredt rá szinte komoran Levelecske.

—Fogalmam sincs mire céloz, kedves leányom, de ha tudsz valamit csak ki vele, mert én egészen biztos vagyok benne, hogy még soha életemben nem hallottam édesanyádról! Egyáltalán, senki okos nőről, amíg Csíra elő nem bukkant a semmiből!

—Pedig azt ne mondd nekem papamaci, hogy sosem hallottál még a Boszorkány Hercegnőről! - meredt rá a királyra szinte démonian Levelecske a nagy, ferde szemével.

Na, e bejelentésre a király csak csuklani kezdett, és abba se bírta hagyni, holott szívesen megtette volna, mert minden rándulásra belenyilalt a fájdalom a vállsebébe!

—Nem igaz hogy te az ő lánya vagy, nem, nem, ugye nem igaz, mondd hogy nem igaz... - hebegte rémülten.

De Levelecske nem mondta hogy nem igaz, sőt, inkább bólogatott nem is titkolt büszkeséggel, és szinte kegyetlen tekintetet vágva.

A király nagyonis emlékezett a Boszorkány Hercegnőre! Hogy is ne emlékezett volna reá! Alig fél évtizeddel ezelőtt történt az eset, s még a krónikákba is bekerült!

A hölgy neve eredetileg természetesen nem Boszorkány Hercegnő volt: úgy hívták, hogy Hajnalcsillag úrnő. Volt férje is, de nem született gyermekük, holott nagyon szerették volna. Mégsem született gyermek a házasságukból, bő harminc éven keresztül! No és akkor az történt, hogy Hajnalcsillag úrnő szövetséget kötött a Gonosz Erőssel! Egy éjszaka sötét köpenyt öltött magára, fekete lóra pattant, s ellovagolt valamerre. Még hozzá a férjével együtt. És amikor hazaért, senkinek sem mondta meg merre járt, de nagyon különösen nézett, és furcsa szokásokat vett fel: kiderült hogy rendszeresen valami varázssitalt szed, sőt még könyveket is olvas! Megtanult olvasni nő léte, holott nem is papnő! És hosszú időkre bezárkózott a toronyszobába, de a pincében is gyakran volt, és éjszakánként titokzatos fények lobogtak az ablaka mögül... és nőni kezdett a hasa, és nem is sokára gyermeknek adott életet! Különös leánygyermek volt, girnyó, vékony csontú, igen nagy fejjel, azt hitték életben sem marad, de nem is kár érte, mert rusnya egy csecsemő... de végül életben maradt, és nőtt-növekedett... és a hercegnő egyre különösebb dolgokat művelt, egyre jobban elmélyedt a mágia bűnös praktikáiban, olyan malomkereket állíttatott fel a folyóra például, ami semmit nem őrlött... és olyan lámpái voltak, amik füst nélkül világítottak...

Akkor telt be a mérték, amikor a szolgáitól olyan hírek szivárogtak ki, hogy már egészen nyíltan beszélget a Gonosszal a szobájában! Szolgái eskü alatt vallották, hogy a hercegnőn kívül senki sem lehet jelen a toronyszobában, de a hercegnő úgy beszél odabent mintha szólna valakihez, s egy ismeretlen hang válaszol is neki! Bár néha a férje hangját hallották onnan, holott a férje ilyenkor a pincék valamelyikében volt!

A herceg és a hercegnő rokonai megvádolták őket boszorkánysággal, s ki is szállt hozzájuk egy papi vizsgálóbizottság, hogy szemrevételezze az ügyet, de a hercegnő nem engedte őket bemenni a várába! Ez azonban csak igazolta a vádat, s emiatt nagy sereggel vonultak

fel ellenük. És a sereg el is foglalta a gonosz hercegnő várát, holott számos iszonyú csodával kellett megküzdeniük, például amikor a várkapu felé rontottak, egyszerre csak a levegőbe emelkedett a talpuk alatt a föld, és emberek százai szakadtak széjjel! De végül sikerült oda betörniük. A győzelmüket látva a hercegnő férje levetette magát az egyik bástyáról, de a hercegnőt sikerült élve elfogni.

A király nagyonis jól emlékezett az esetre. Hogyne emlékezett volna rá, amikor ő maga ítélkezett az ügyben! Bár a hercegnőt nem is látta. Nem is akarta. Írtózott a boszorkányságnak már a gondolatától is. Úgy rendelkezett, hogy tekintettel az illető nemesi rangjára, ne végezzék a nőt ki, de élete végéig zárják pincebörtönbe, láncra, természetesen szentelt vasak tartsák fogva, és börtöne az egyik kolostor mélyén legyen, hogy a gonosz erők ne segíthessenek rajta, mert köztudomású, hogy azok nem mernek a szent helyek közelébe menni! És igen, rendelkezett a Boszorkány Hercegnő leányáról is: a kislány is úgy tűnt, hogy meg van már fertőzve gonoszsággal, mert állítólag maga is sokat elsajátított a sötét tudományokból, még hat esztendő sincs de máris tud például olvasni, és nem tiszteli a szent tanokat sem, és teljesen örült is, olyanokat mond például, hogy a Nap nem is a Napisten szeme, hanem egy óriási tűzgolyó... igen, úgy rendelkezett ő maga a király, hogy a kislányt zárják papnőiskolába, mert ott talán megtörik a gonosz erők hatalma a kisdeden!

Hatalmas istenek, s ő épp ezt a kislányt fogadta vér szerinti leányának?! De hátha nem!

—Szerinted is a Napisten szeme a Napunk? - kérdezte Levelecskét.

—Hé papamaci, ez valami próba?! Mert nekem kiváló ám az emlékezetem, s emlékszem, azok a rusnya papok is akkor régen kérdezgettek ilyesmit tőlem, s le is írták a válaszat, és már akkor is megmondtam a hülyéknek, hogy a Nap, az nem más mint egy óriási tűzgolyó! Csíra nem tudja mi a Nap, de én tudom!

—Honnan vagy ilyen biztos benne?! - kérdezte Csíra kételkedve.

—Anyucitól. Tőle tudom. Ő meg nem akárkitől tudja, hanem...

—Hanem a Gonosz Úrtól! - borzongott meg a király.

—Ha onnan is tudja, nem mindegy az, ha jól tudja?! Különben meg szó sincs semmi gonoszságról. De ha babonás fajankó vagy papamaci, akkor ne vedd feleségül édesanyámat, s engem is végeztess ki sürgősen, aztán kösd fel magadat de gyorsan, mielőtt az akasztányok elfoglalják az országot! Abban biztos lehetsz, az akasztányok is úgy tartják hogy a Nap az, aminek én mondtam, és ha a vallásuk zagyvaság is, de ebben igazuk van! Szóval jobban tennéd ha sürgősen kiszabadítanád édesanyámat a börtönből, ahová az emberek babonásága és a te példátlan hülyeséged juttatta, és nem kell félned, mert még csak nagyon meg sem fog pofozni téged, ha szólok pár jó szót az érdekedben! Elvégre azt eddig is tudta anyukám hogy egy tudatlan tökfő vagy, attól meg mi mást is várhatott volna! Még tiszta szerencse hogy időben megjött az eszed! Azután meg a legokosabban teszed, ha mindenben rá hallgatsz! Persze csak miután feleségül vetted!

—De... hogy én őt...

—Hé, azért anyám elég sok katonát elintézett az ellenségei közül, nem?! Képzeld csak el, ha olyan fegyvereid lennének!

—De végül legyőzték!

—Igen, mert nem volt elég ideje felkészülni. És alig volt hű embere a készülődésre. És titokban kellett készülnie. Egészen más ám azonban az, ha a te királyi parancsod védi őt, hogy bármit megtehet, s egy birodalom egész ereje támogatja!

—De hogy egy Boszorkányhercegnő...

—Na és?! Papamaci, szereted te a hatalmat, mondd?! Nem lenne jó érzés, ha te lehetnél a Boszorkánykirály?!

—Hát nem mondom...! - költözött valami furcsa csillogás a király szemébe. —Na de azért mégis nagy ár ám, ha ezért cserébe valami ráncos, fogatlan vénséget kell feleségül vennem! Hiszen ha harminc éven át hiába várt gyermekre... hát, legkevesebb valami ötven éves lehet most, de inkább hatvan!

—Ne ítélj előre, papamaci! - kuncogott Levelecske. —Legalább megnéznéd előtte a nőt, aki-ről lesajnálóan vélekedel!

—Nem tudok most elutazni a börtönéhez!

—Erre semmi szükség. Én vagyok a testőrkapitányod, a pecsét pedig Csíránál: csak egy szavadba kerül, s elhozom ide neked édesanyámat!

—De ha mégsem fog tetszeni... ami több mint valószínű... szóval, ha már itt van, hátha nem akar majd visszamenni a börtönbe...

—Hé, papamaci, jobb ha most alszol egyet mert nagyon beteg vagy, biztos hogy lázas a fejed! Te tényleg azt hitted, hogy ha akárhogyan alakul is, de börtönben hagyom édesanyámat?! Persze hogy nem fog oda visszamenni! Előbb leszek én magam akasztány, mint hogy azt hagyjam! Feleségül vened azonban nem muszáj. De a helyedben meggondolnám! A börtön miatt anyám biztos nem haragszik nagyon rád, mert rég tudja hogy a királyok igen hülyék, ha nem állnak mellettük olyan okos tanácsadók, mint például én!

A király nagyot sóhajtott.

—Na jó, ha megígéred hogy nem hamvaszt el a pillantásával...

—Babonás fajankó, ha nem volnál sebesült, most beléd rúgnék *apám!* - méltatlankodott Levelecske. —Egyáltalán, az elhamvasztást megérdemelnéd, mert hogy is ítélkezhetél anyám felett, amikor őt meg sem hallgattad, csak a kapzsi rokonait?!

—Amindenségit, ez igaz! Pedig mindig büszke voltam az igazságosságomra! - kapta fel a fejét a király. Majd szégyenkezve hajtotta le. —Nagyon megijedtem a boszorkányságtól! Egyértelműnek tűnt az ügy!

—Akkor most legyen perújrafelvétel! - javasolta az eddig hallgató Csíra.

—Megesküszöl reá, hogy anyád nem gonosz? - kérdezte Levelecskét a király.

—Engem gonosznak tartasz?! - kérdezte vissza azonnal Levelecske.

—Nem. Aki gonosz, az nem menti meg az életemet!

—Akkor most felelj nekem papamaci: szerinted egy gonosz anyának, aki annyira gonosz hogy valamiféle gonosz erővel szövetezett, születhet-e ennyire nem gonosz leánya mint én?!

—Igazad van! Legyen! Hozd őt! Majd csak lesz valami! - adta meg magát a király.

* * *

Jó két hétbe telt, hogy a Boszorkányhercegnő kiszabadíttassék, s eljusson a királyhoz, mert börtöne nem volt épp a főváros közelében – bár nem is a Birodalom legtávolabbi csücskében! Levelecske végül egymaga ment el édesanyjáért, úgy érte ezt hogy Csíra nélkül, pusztán kétszáz fős testőrcsapattal, akiknek még külön is lelkükre kötötte a király, hogy a lehető legkomolyabban gondolja hogy engedelmeskedniük kell Levelecske minden szavának, és bárkit fel kell koncoljanak, akire Levelecske csak csúnyán is néz!

Csíra nem tarthatott Levelecskével ezúttal. Nem tehette: a király nem engedte!

—Hogyne, elszöknél kíváncsiskodni, engem meg itt hagynál betegen?! Azt már nem! Előbb a munka, aztán a szórakozás, kedveském! - vigyorgott Csírára.

E két hét alatt valóban volt dolga Csírának bőven, bár ezt mind ő maga kereste magának. Például fenekestül felforgatta a palota életét, de az egész Birodalomét is – bár törvényei ez alatt még nem jutottak el mindenhova. Mindenesetre az udvaroncok és tisztviselők csak elképedve rázták a fejüket, némely rendelkezést olvasva! És nagyon sokan egy életre meggyűlöltek a kis papnót – mindössze például azért, mert Csíra elrendelte, hogy ezentúl kizárólag az kerülhet bármi hivatalba, aki tud írni és olvasni! Aki pedig már most hivatalban van, azoknak ad mindössze egyetlen hónap haladékot e tudomány elsajátítására, utána ő vizsgáztatja le mindet, s aki megbukik, az azonnal el lesz zavarva a palotából, de még a vagyo-na is el lesz kobozva!

—De ez az utóbbi már jogtalanság. - mondta még a király is.

—A vagyonek kobzása?

—Igen.

—Nem az. Egy írástudatlan fajankó semmi hasznára sem lehetett az országnak, mert helyette az írnok dolgozott! Tehát eddig ingyenélő volt. A jogtalanul szerzett vagyont kobzom el tőle. Különben is: az elzavarásért úgymint megharagudna rám, akkor meg már kevésbé veszélyes vagyontalanul!

A palotára tehát a lázas tanulás korszaka köszöntött rá. De annyira, hogy Csíra nagy mérséken megpendítette a királynak, hogy a királyi poszt is hivatal ám szerinte, tehát illő lenne, ha a király is megtanulna olvasni...

—Na ne! - sápadt el a király.

—Na de most gondold csak bele felség: tegyük fel messzire kell utazzam tőled, s levelet írok neked...

—Majd felolvassa egy írnok!

—És ha az az ellenség ügynöke, és mást olvas mint ami oda van írva?! Mert például egy titkos akasztány az írnokod?! Vagy ha te akarsz nekem valami nagyon bizalmas dolgot írni, leíratod egy írnokkal, s az elfecsegi a titkot?! Nagyon veszélyes ám a tudatlanság! Különben is, el ne feledd hogy egy boszorkány lesz a feleséged, hát legalább amiatt ne nézzen le hogy nem tudsz olvasni, pedig ő, a nő tud!

—Nem lesz a feleségem! Kiengedem a börtönből, bár tulajdonképpen azt sem szívesen, de megteszem mert hálás vagyok a leányának, de nincs az az isten, akinek a parancsára feleségül vennék egy hatvan-hetven éves vén banyát, akinek tiszta csipás és iszamos lehet a szeme, a bőre meg mint a tavasszal felszántott föld, teli árkokkal, barázdákkal!

—Milyen költői kép! - nevetett Csíra, és nem vitatkozott. Különben meg házassági szándék ide vagy oda, a király csak ráállt a tanulásra, de épp csak a magánhangzókkal ismerkedett meg, amíg végül befutott Levelecske.

—Hát mit mondjak, nem volt egyszerű! - nevetett, amint a betegszobába érkezett, majd csak úgy engedély nélkül lecsüccsent a király ágyának szélére. —Jól vagy már, meggyomrozhatlak?!

—Inkább ne! Még mindig gyógyulgatok, és fáj a vállam, ha mozog!

—Nem csodálom. Mázlid volt papamaci hogy túlélted, ez az izé félelmetes fegyver, tapasztaltam! - csapott a géppisztolyra, ami most is ott fityegett a mellén. S bár jó nehéz volt, Levelecske semmi pénzért le nem tette volna.

—Mit értesz azalatt, hogy „tapasztaltad”?! - kérdezte rosszat sejtve Csíra, aki maga is jelen volt.

—Mit, mit, sejthetnéd! - vonogatta a vállát iszonyú szemtelenül Levelecske. —Ne tégy úgy, mintha nem neked lenne köszönhető az egész – hát nem te voltál talán, aki megvizsgáltad a hullákat, hogy mibe haltak bele?! Nem te mondtad talán, hogy az nyúvasztotta ki őket, hogy valami fémdarab átrepült a nemesebb részeiken?! Nem te találtad meg azokat az izéket a ló nélküli szekérben, amiket be kell rakni ebbe – csapott a géppisztolyra – amiket te lövedékeknek nevezel?!

—De azt hogy miként kell a fegyvert használni, már nem mondtam meg!

—Drága nővérekém, hiszen azok után amit elmondtál nekem, a többire már pofonegyszerű volt rájönnöm! - kacagott Levelecske. —Igaz, először majdnem fejbőlöttem magamat, de más bajom végül nem történt, mint hogy kis időre megsüketültem. Szóval, vittem magammal ezt az akasztány fegyvert, naná hogy vittem, nem is hagytam volna másnak, de itthon sem hogy lenyúlja valaki, aztán odaértünk ahhoz a kolostorhoz ahol anyám raboskodott, és akkor mondtam hogy engedjenek be, mert dolgozom van ott, de képzeld csak, le se szarták hogy a király leánya vagyok már, még a királyi parancsot is hiába mutogattam, mert azt mondták hogy az őket nem érdekli, akárki hamisíthatta, különben is röhejes hogy gyermek létemre akarok parancsolni nekik, de még az se jelentene semmit, ha igazi parancs volna, mert az egy egyházi intézmény, én meg legislegjobb esetben is csak világi hatalmasság le-

hetek, bár ők még ezt is kétlik! No és én már majdnem megparancsoltam a katonáknak hogy rohamozzák meg a kolostort, bár elég cikinek tűnt, mert szinte vastagabbak és magasabbak voltak a falai mint egy igazi várnak; de aztán eszembe ötlött hogy nem úgy van ám az, hiszen van nekem csodafegyverem, és akkor ráfogtam ezt a kapura, és megrángattam ezt az izét rajta, és akkor nagy durranás, lökött rajtam akkorát hogy majdnem lepotyogtam a lóról... no persze amiatt is, mert a paripám is nagyon megijedt hogy ez mekkorát szólt a füle mellett... na szóval emiatt leszálltam inkább róla, és akkor látom hogy van ám nagy lyuk a kapun, mögötte meg valami nyöszörgés hallatszik, gondolom az a fémdarab nemcsak a kapun repült át, de a mögötte álló fickó testén is... no és akkor már pontosan céloztam, és a zárba eresztettem néhányat azokból az izékből amik ebből kijönnek...

—A lövedékekből. - mondta Csíra.

—Tőlem... No, azután már nyílt a kapu rendesen, és bemehettünk! És mindenki menekült előlünk, de úgy is sokat levadásztam belőlük!

—Megölted a papokat?! - kiáltott fel a király.

—Dehogy papokat, pap nem volt ott egy szál sem, csak papnő! És azokat se mind, csak azt a néhány tucatot akivel találkoztam. És mit csodálkozol papamaci, megérdemelték, mert el-lene szegültek királyi akaratomnak! Aztán bementem a pincébe, és... - és Levelecske arca elkomorult. —Szóval – folytatta – ha addig nem is öltem volna meg senkit, azután már biztosan! Anyám lábszárközépig trágyában állt, mindenütt nyüzsögtek a patkányok, fél méternél többet nem mozoghatott a láncai miatt, napfény nem is jutott be hozzá egy csepp sem, a vize poshadt volt és tiszta kosz, enni csak penészes kenyereket adtak neki, de arra volt eszük a rohadékoknak, hogy tőle vagy három méterre, ahova el nem érhetett, felállítsanak egy nagy asztalt pompás finomságokkal, hogy a nyála csorogjon!

—Ilyesmit nem parancsoltam! - mondta gyorsan a király.

—Tudom, és ez a te szerencséd, papamaci...! No hát aztán természetesen kiszabadítottam őt, és volt nagy örvendezés... meg is mosakodott, felöltözött szépen, s magammal hoztam őt!

—Hol van? - kérdezte Csíra.

—Vár hogy szóljak, hogy bejöhessen! Mert nem akart rögvést az elején lefárasztani téged a megjelenésével, ugyanis elmeséltem neki, hogy miféle bányarémnek tartod, s erre azt mondta, hogy akkor jobb ha felkészítelek előbb a látványára, mert nem akarja, hogy a szívbaj jöjjön rád, amikor megpillantod!

—Hatalmas istenek, annyira csúf?!

—Hát nézd, ahogy mondani szokás nem mai csirke már, hatvankét esztendő; meg aztán a fél évtized pincebörtön sem tett jót neki; hiszen kinek tesz az jót?! Mit mondjak, én is alig ismertem rá! Sokat változott, amióta utoljára láttam!

—Csak akkor jöjjön ha nem sértődik meg, ha nem akarom feleségül venni!

—Egyelőre még ő sem biztos benne, hogy hozzád megy-e, szóval ne aggódj papamaci! Na, jöhet?!

—Hát, majd igyekszem erős lenni... Küldd, na! Végülis mindig büszke voltam a bátorságomra... és boszorkány vagy sem, de azt mindenképp meg kell köszönnöm neki, hogy olyan leányt szült, aki megmentette az életemet! Na, szólj már neki, essünk túl rajta! - és amolyan „mi lesz ebből” tekintettel megcsóválta a fejét.

—Bújj be anyám, a király felkészült a legrosszabbakra! - kiáltotta Levelecske.

Erre kinyílt az ajtó, s azon át belépett a király rémálma, a Boszorkány Hercegnő. Persze megjelenését nemcsak a király várta izgatottan, de Csíra is. Aki ugyan nem hitt a boszorkányokban, de mégis kíváncsi volt, milyen is lehet e nagy hírnévre szert tett teremtés.

Az ajtó tehát kitarult, s belépett rajta a nő. Egy magas, karcsú, és gyönyörű, tündöklően fiatal leány, aki bár határozottan idősebb volt mint Csíra, de senki nem saccolta volna többnek mint húsz-huszonkét esztendő! Szép, színes ruhát viselt, de nem egyszínűt, mert e ruha fura, szabálytalan csíkokkal volt színezett, s e csíkok színei a narancssárgától a hal-

ványrózsaszínen át a mélyvörösig minden árnyalatot bemutatott. S ez nagyon szép volt, mert amikor a nő mozgott, emiatt úgy tűnt mintha egy tűztenger követné teste mozgását.

Viszont tagadhatatlanul volt valami hasonlatosság közte és Leveleske közt, mert e ruhára rém vastag és széles derékövet csatolt, s ezen éles szablya lógott, s egy jókora törkés is. Az akkori közfelfogás szerint kifejezetten illetlen viselet egy nő számára.

—Hé, ez meg mi a fene, te nem lehetsz Leveleske édesanyja, nem szülhetted meg olyan fiatalon! - álmélkodott a király, amikor már végre meg tudott szólalni. S muszáj volt megszólalnia, mert a Boszorkány Hercegnő bizony meg nem szólalt volna, beérte azzal hogy odalép a király ágyához, s megáll amellett.

—Hát, ez az illető nem annyira lottyadt bőrű vénasszonynak tűnik a szememben, nem kapafogú bányarémmek, sokkal inkább nyálcsordító szépségnek! - kacagott Csíra.

—Na de hát mit jelentsen ez, ez a nő nem lehet hatvanvalahány esztendő, nem lehet Leveleske anyja, sokkal inkább a nővére! - értetlenkedett a király.

—Nem is tudom mitől van olyan érzésem, hogy a házasságtól való ellenkezésed erőssége az utóbbi pillanatok alatt meredeken lecsökkent! - vihogott Leveleske a király zavarán.

—Csökkent vagy sem, de ezt azonnal magyarázzátok meg nekem!

—Varázslat. - vont vállat egyszerűen a nő, azzal egy széket húzott maga alá, és leült a királlyal szemben.

—Hagyd ezt a hülyeséget hogy varázslat - kiáltotta a király felpaprikázott hangon - mert mégiscsak inkább hiszek Csírának mint egy vadidegennak, még akkor is ha a legszebb nő akit valaha láttam...

—Ah, ez bók volt, ugye?! Kellemes ezt hallani attól, aki abba a rút börtönbe záratott! És anélkül, hogy meghallgatott volna! Az igazságos király! Hah!

—Hát izé... ezt valóban nem kellett volna... bevallom, nagyon megijedtem a vádaktól... Tévedtem, na! Ítélezési műhiba. Előfordul az ilyesmi. Szégyellem. De akkor is inkább hiszek Csírának, és ő egész idő alatt amíg Leveleske érted ment, azzal nyaggatott hogy olyasmi hogy varázslás meg boszorkányság, olyan nincs!

—Akkor mi van, ha nem az? - nézett Csírára a nő.

—Okos emberek vannak, akik többet tudnak nálunk. - válaszolta nyugodtan Csíra, a nő szemébe nézve.

—Helyes a válasz. - bólintott a nő.

—Akkor is követelem a választ, hogy miként lehetsz majdnem másfél-szer olyan idős mint én, s mégis ilyen fiatal! Vagy valld be, hogy mégsem te vagy a Boszorkány Hercegnő!

—De én vagyok.

—Akkor halljuk!

—Nincs ám e kívánságával egyedül a felség, ezt én is szívesen meghallgatnám! - szolt Csíra.

—Jól van. Tehát: Ezelőtt hatvankét évvel születtem, és épp húsz esztendő voltam, amikor hozzámentem a kérőmhöz. És valóban sosem született gyermekünk... évtizedeken át... és akkor döntő elhatározásra jutottam.

—Tudnotok kell - folytatta kis hallgatás után - hogy én már aránylag idős - tizenkét éves - voltam, amikor az a nagy csillaghullás történt, amiről máig is beszélnek az idős emberek! Én láttam is azt a saját szememmel! És kíváncsi gyermek voltam, s elmentem néhány olyan helyre, ahova egyesek szerint csillagok vagy azok darabjai hullottak le! No és hát bizony azt tapasztaltam, hogy ha ezek amik leestek, csillagok, akkor igencsak furcsán van berendezve odafent az ég, mert akkor a csillagok fém-ből kell készülnenek! És némelyik ugyancsak furcsa alakú!

Végighordozta a tekintetét rajtuk.

—Azok a „csillagdarabok” amiket felkerestem gyermekként, inkább furcsa gépek töredékeinek tündek!

—Némelyiket - folytatta a nő - haza is cipeltem. Egész csinos gyűjteményem lett csillagdarabokból. Akadt olyan darab is, ami szinte csak arra várt, hogy markolatba foglaljam mint

pengét. Kiváló kard lett belőle, könnyű, mégis kettévágott bármi másik kardpengét! Sajnos amikor legyőztek, elvették tőlem, nem tudom most hol van. De örvendhet a gazdája, mert huszonhat katonát miszlikbe aprítottam vele mielőtt elfogtak!

—Az a kard minden bizonnyal a kincstáramban van, mint hadizsákmány! - mondta szégyenkezve a király.

—Követelem vissza! - nézett rá nyugodtan a nő.

—Persze, persze... de mesélj tovább!

—Szóval néhány évvel a csillaghullás után a birtokon és környékén suttozás kelt szárnyra, hogy nemcsak csillagok estek le az égből, de maga a Sátán is! És hogy a Sátán azon igyekszik, hogy saját egyházat alapítson! És ez nem is volt olyan hihetetlen ám, mert suttoztak az emberek akkor már az akasztányokról is, s kiderült hogy igazuk van, mert azok léteznek, s el is foglaltak egy távoli országot! Ha azok jöhettek az égből, miért ne jöhetne onnan valami Sátán is?! Különösen ha meggondoljuk, hogy a Sátán egész figurája az akasztány vallásnak a része. Másrészt, kissé zavaros volt az ügy, mert nemcsak nem lehetett találkozni senkivel aki látta volna a Sátánt, de egyesek meg is esküdtek rá, hogy a Sátánnak nem Sátán a neve, hanem az, hogy „Min”.

Engem nem túlzottan érdekelt ez az egész, egyszerűen a parasztok babonás fecsegésének gondoltam, pláne mert azt is állították némelyek, hogy a Sátán épp az én birtokomon lakik! Igen ám, de eljött az az idő, amikor már nem eresztettem el a fülem mellett a mendemondát, mert egy nap üzenetet kaptam magától a Sátántól! Bizony!

Úgy esett, hogy egy nap egyszerűen levelet találtam a szobám asztalán. Csodálatos levél volt, minden betűje hajszálpontosan egyforma, és nagyon finom papírra volt írva! És ebben az állt, hogy Min hallott róla hogy nem született gyermekem mostanáig, de ő hajlandó segíteni rajtam, ha elmegyek hozzá! Leírta hogy melyik éjjel hova menjek, s ott majd vár valaki aki továbbkísér.

Megmutattam ezt a férjemnek is, és egyetértettünk abban, hogy gyerek nélkül nem élet az életünk! Lesz ami lesz, elmegyünk! El is mentünk oda, a keresztút mellett egy álarcos férfi várt minket, intett hogy kövessük, és sokáig lovagoltunk, végül elérkeztünk egy erdő közepén álló, fából ácsolt templomhoz. Oda be kellett mennünk.

Nos, a templom belülről egymerő csoda volt! Minden teli volt például egy furcsa fémmel, ami úgy nézett ki mint az ezüst, de nem az volt. És... és odabent volt Min is!

—Hogy nézett ki?! - kérdezte suttozva, megilletődötten a király.

—Rém rondán! - mosolygott a nő. —Képzeld el király egy olyan férfit, aki nagyjából másfél fejjel magasabb mint te, ugyanakkor azonban alig van több izom rajta, mint Csírán vagy Levelecskén! A feje aránytalanul nagy a teste többi részéhez viszonyítva, alsó állkapcsa viszont nagyon kicsi. Szeme igen nagy, ellenben nincs szemöldöke és szempillája. Különben haja sem, mert teljesen kopasz. Körmei sincsenek. A bőre szinte hófehér, mint a fakéreg alatt élő lárváknak. Egyébként nemcsak haja sincs, de nemi szőrzete sem, ugyanis teljesen pucéran fogadott minket, és nem is szégyenkezett, holott nemcsak a pucérsága miatt szégyenkezhetett volna, de amiatt is ami a lába közt lógott neki, mert az a bizonyos testrésze semmi esetre sem lehetett nagyobb mint egy hat éves kisfiúé, sőt még annál is kisebbnek látszott, mert zacskója nem is volt! Mindemellé pedig azt hiszem nagyon öreg lehetett, mert amikor beszélni kezdett kitűnt, hogy egy szál foga sincs.

No aztán hogy odaértünk, leültetett minket egy olyan székre ami abból az anyagból készült ami ezüst de mégsem az – nagyon kényelmes volt különben – és azt mondta, hogy ha akarjuk, megvizsgál minket, hogy tud-e segíteni rajtunk! A vizsgálathoz mindössze be kellett állnunk két vékony fal közé, ott semmi sem történt velünk, de Min nemsokára azt mondta, hogy készen van a vizsgálat, és tud segíteni rajtam, ha akarom! Elég ha egy kis kúp alakú valamit ad nekem, azt be kell csúsztatnom a hüvelyembe, s néhány hét múlva már tapasztalom is majd, hogy várandós vagyok! De a kapszulát – mert így nevezte – nem adja ingyen!

—Mit kért?! Le kellett feküdnöd vele?! - kérdezte a király szinte suttogva, perverz kíváncsisággal a hangjában.

—Dehogy! Szó sincs róla! Sőt, külön felszólított mindkettőnket rá, nehogy a közelébe menjünk, mert azt nem bírná elviselni, ugyanis annyira undorítónak tart minket! Neki csak az a szép, akin nincs haj meg köröm, és fogatlan! Hanem arról van szó, hogy elmondta, reméli nem vagyunk teljesen hülyék és megértjük amit mond: ő egy másik nép tagja! Ő is ember, de az a népcsoport amihez tartozik, nem itt él a közelünkben, hanem a csillagok közt! Ott sokféle emberi faj él, az ő népe is amiket tutuknak nevezett, és azok is akik magukat akasztányoknak nevezik. Ő iderepült a mi világunk közelébe egy csodálatos géppel, amit űrhajónak nevezett, hogy itt mindenféle megfigyeléseket végezzen, de épp ekkortájt jöttek ide az akasztányok is egy még nagyobb repülőeszközön, és az akasztányok a tutuk ősi ellenségei; harcolni kezdtek vele, és ennek az lett az eredménye hogy lezuhant ide az akasztányok repülőeszköze is, meg az övé, Miné is. Elmondta, hogy ők a tutuk sokkal többet tudnak mint az akasztányok, és igazság szerint simán legyőzhette volna az akasztányokat, baj nélkül, de sajnos most mégsem sikerült, mert azoknak nagy mázlijuk volt, ő meg, Min, nagyon hanyag volt, mert nagyon mélyen belefeledkezett a kísérleteibe. Így amikor észbekapott, már súlyos sérüléseket szenvedett az ő űrhajó nevű repülő masinája. Ennek ellenére is ripityára verte az akasztányokat, akik közül nem sokan éltek túl ezt a harcot. Lezuhan tak ide, és repülőeszközük is darabokra hullott. Amikor ezek a darabok leesnek, fel is íz zanak, ezt láttuk csillaghullásnak. De sajnos ő, Min is rosszul járt. Ez ahol most vagyunk, az ő űrhajója, és bár úgy zuhant le hogy ezt ő Min túlélte, de többé nem képes elrepülni innen!

No és mindemellé még azt is mondta, hogy ő örökéletű! Már most is több ezer esztendő s. És nagyon szeretne visszajutni hazájába, Tutullába. De nem tudja megjavítani a repülő eszközt, mert túl primitív a világunk hozzá. Ellenben az jutott az eszébe, hogy segít nekünk, bennszülötteknek abban hogy okosodjunk, idővel tehát mi is képesek leszünk olyan gépeket csinálni, hogy megjavítsa az űrhajót, vagy legalábbis üzenetet küldhessen az ő népéből valóknak, s akkor elmehet innen! Ő tehát most segít nekem hogy gyerekem legyen, de csak akkor, ha hajlandó vagyok rá hogy elfogadjak tőle más ajándékokat is: a tudást! S amikor megkérdeztem mire gondol, azt mondta, hogy olyasmikre, hogy megmondja miként lehet például füst nélkül világító lámpám, nem szakadó ruhám, nem csorbuló kapái a parasztjaimnak, s más hasonlóknak! No, gondolhatjátok hogy igent mondtam! Elvégre nem a lelkemet kérte cserébe, sőt semmit nem kért! Azaz, azt azért kérte, hogy el ne áruljam senki nek hogy hol lakik, mert fél az akasztányok túlélőitől.

Elmentem tehát tőle, s használtam a kapszuláját is. És született is gyermekem, ő, Levelecske... - nézett sok szeretettel a kislányra. —Hanem – folytatta – különös volt ez, mert az után hogy Minnél jártam, egyszer sem érintkeztem a férjemmel, mert neki nagyon gyorsan el kellett mennie, tudniillik berendelték ide a fővárosba valamilyen ügyben, már nem emlékszem miért... És mire hazaért, én már tudtam hogy várandós vagyok!

Elmentem újra a tutuhoz, s megkérdeztem tőle, miként is van ez. És ő elmondta, hogy amikor megvizsgált minket, megállapította hogy nekem semmi bajom, de a férjemnek nagyonis! És nem tudja meggyógyítani, mert a legtöbb eszköze tönkrement a lezuhanáskor! De nem akarta hogy gyermek nélkül maradjak, ezért azt csinálta amit számos más nővel is már a környéken: a saját férfimagját csomagolta a kapszulába! A születendő gyermekemnek tehát ő az apja! És ne ijedjek meg, tudja hogy én őt nagyon rondának tartom, de megnyugodhatok mert ő is rondának tart engem, ellenben a kisgyerek sajnos atavisztikus vonásokkal lesz terhelt úgyis, vagyis neki azért lesz körme, foga és haja, mert volt régen a tutuknak is, ezek tehát nagyon ősi jellegek! Ez teljesen biztos, mert a környéken már sok tucat gyermek született így tőle, és sehol nem volt olyan hogy az apára hasonlítanak e szempontból. Más szempontból viszont igen, ugyanis nagy valószínűséggel mind kivételesen

okos gyermekek lesznek, igazi zsenik! Ha tanulhatnak. És ez is az ő érdeke, mert okos emberek előbb fejlesztik fel a technikát úgy, hogy ő hazarepülhessen!

Mindezt elmondtam a férjemnek, de ő nem haragudott meg emiatt Minre, még mondta is hogy gondolkodott már egy gyermek örökbefogadásán, s az azért mégis jobb ha legalább én szülöm meg, így az a gyermek a feleségétől van, és milyen jó is hogy egy égből jött valaki az apja, szinte istengyermek, ez tulajdonképpen megtiszteltetés hogy nevelheti, és hát ez nem is megcsalás, mert Min nem feküdt le velem ugyebár...

Levelecske tehát megszületett, s bár csecsemőnek igazán bűnronda volt, de apránként egészen szépen kinőtte magát, sőt, nagyonis csinos kislány lett, örökölte például tutu apja nagy szemét, ami egy kislányon szépen mutat, és valóban kivételesen okos valaki lett belőle, szinte előbb beszélt mint ahogy járni megtanult, kiválóan megtanult olvasni is, és szeretett is olvasni, állandóan csak a Mintől kapott könyveket bújta...

Én meg igyekeztem hogy minél előbb minél több mindent megvalósítsak azokból a nagyszerű találmányokból, amikről a Min által adott könyvekben szó van! Amiket különben mind Min írt valami gép segítségével, ami szerinte még számolni is tudott. Hamarosan tudtam olyan kis készüléket is csinálni, hogy már elmennem sem kellett hozzá, mert a készülék elhozta nekem Min hangját a toronyszobába. Vagy a férjem hangját, amikor ő a pincében e készülék párjába beszélt.

De mégis elmentem egy nap Minhez, mert hívott. S azt mondta, szépen haladok, de nem elég gyorsan: sokkal előbb fogok meghalni, mint hogy igazán látványos javulást eredményezhetnék a környező világ technikai színvonalában! Ő azonban nem akarja hogy meghaljak, mert nehéz neki találni még egy ilyen értelmes bennszülöttet, aki ráadásul némi hatalommal is bír hogy megtehesse amit akar; van azonban neki némi kis szere, amit összekotyvasztott, s ami segíthet ezen! Ő ugyanis biológus, s ez azt jelenti hogy a hazájában kifejezetten az élet tanulmányozása a feladata! Csinált tehát nekem egy kis italt, amit ha megiszom, akkor nagyjából tíz éven keresztül nemcsak nem fogok öregedni, de sokkal inkább fiatalodok majd! Persze, azután újra elkezdek öregedni... De gondoljam meg, mert ebből gondjaim lehetnek, ha észreveszik rajtam!

Természetesen azonnal megittam! És vittem belőle a férjemnek is. Gondunk viszont nem lett belőle, mert épp mire a fiatalodás első jeleit felfedeztük magunkon, a kapzsi rokonok bevádoltak minket nálad, király, csak hogy megszerezhessék a birtokomat, és... nos, a többi már tudod! Mindenesetre a börtönben a rossz körülmények ellenére is én nemhogy vénültem volna, de egyre fiatalodtam, és volt is emiatt sok bajom, mert egyfolytában csak gyötörték engem a papnők, apácák, mindenki, igyekeztek belőlem kihajtani holmi „gonosz lelkeket”... Pedig még nem is értem el a legfiatalabb formámat, még egy darabig fiatalodni fogok...

—Akkor az olyan vádak, hogy te gyermekeket áldoztál volna, meg hogy szüzek vérében fürdöttél, nem is igazak?

—Persze hogy nem.

—S most hadd szóljak én! - vágott a beszélgetésbe Levelecske. —Engem ugye elküldtek abba az iszonyú papnőiskolába! És én nem vállaltam, hogy eltörjék a lábamat, és nagyon jó hogy nem vállaltam, mert így ugyan szarpucoló lettem, de később kijárhattam a faluba... no és tudja meg mindenki, hogy azután hogy Min leesett az égből, találkozott néhány férfival... és ezek egyike nem akárki volt ám! Mert az úgy volt, hogy amikor az akasztányok lezuhan- tak, természetesen volt minden bajuk, mert a csodás masináik nagy része röpítőre tört. És ők is elhatározták hogy újra olyan világot építenek amilyent megszoktak, de nemcsak a fejlett tudást illetően, hanem azt illetően is, hogy mindenkinek muszáj lesz az ő vallásukat hinni! De azért köztük is van ám akinek ez nem tetszik, nem sok ilyen ember van de akad azért, csak ezt tilos mondaniuk; és amikor lezuhan- tak volt köztük valaki aki úgy gondolta, hogy őneki elég volt a vallásból! És felhasználva az alkalmat, elszökött tőlük, az általa bár- bároknak nevezett bennszülöttek közé. No és szerencsére épp ő talált rá Min úrhajójára! És

nem ölte meg őt, mert inkább még örült is neki hogy Minnek hála nem kell már akasztánykodnia. Segítette Mint az elrejtőzésben, és megszervezte hogy legyen egy titkos csoport akik tanulnak Mintól, és még a fatemplomot is felépítették az úrhajó köré hogy elrejtse... No és amikor én már kijöhöttem a papnőiskolából, akkor segítettek engem, mert vártak már rám, nem feledkeztek meg rólam... És mindig amikor odakint voltam, náluk, akkor tanítottak! De nemcsak tudományokra, hanem verekedni is, mert nagyon hamar kiderült, hogy nemcsak az eszem jó de a reflexeim is egészen rendkívüliek, emiatt nagyon fürge is vagyok, és könnyen megy nekem minden sport!

—Miért nem szöktettek meg? - kérdezte a király.

—Nem lehetett. - vágott Levelecske sajnálkozó arcot.

—Miért nem?

—Mert feladatom volt ott.

—Ugyan mi feladata lehetett egy olyan kis gyermeknek?!

—Hát az, hogy ugye nem csak én voltam Min egyetlen gyermeke. Nagy probléma ám a meddőség faluhelyen, és ilyenkor egyáltalán nem mindig a nő a hibás! S a meddő nőknek Min rengetegszer küldött a maga kapszuláiból, és az esetek többségében ebből született is gyermek... s mert mire én megszülettem, már lassan ötven éve küldözgette a kapszulákat, emiatt *eszméletlenül sok* gyermek született így! És elterjedt bizony így híre annak, hogy aki így születik, az ha fiú, nem lesz valami nagyon erős! Ellenben ha leány lesz, nagyon szép lesz! Viszont akár fiú lesz, akár leány, nagyon okos lesz! Érdemesnek tűnt tehát felkeresni őt ezügyben, s így már messzi vidékekről is jöttek hozzá kapszuláért... No és a Mint védőbújtató csoport megtudta, hogy az egyik így született leány papnőiskolába került! - s most Levelecske ránézett Csírára, majd nyugodtan ezt mondta:

—Remélem rájöttél már, hogy féltestvérek vagyunk!

—Hogy... de hát... anyámnak... sok gyermeke született...

—Ez nem jelent semmit. Többször is mehetett kapszuláért, Min nem takarékoskodik ám a magjával! Csak a kukija kicsi, nem a férfiereje! Vagy az is lehet, hogy szült néhány gyermeket természetes úton, de aztán a férje becsődölt, de ő szeretett volna mégegy... vagy valaki más az édesanyád, csak hamar meghalt, és örökbe fogadtak téged... nem tudom a részleteket, de nekem úgy mondták hogy te is Min gyermeke vagy, és hiszek nekik, mert miért is hazudnának! És megmondták hogy nekem az a dolgom, hogy figyeljelek téged, vigyem a híreket rólad nekik! Mert nekik nagy kincs, ha Min egy gyermekéből papnő lesz, és nagy hatalomra jut, mert fel akarták venni veled a kapcsolatot majd később, hogy te is a hatalmadnál fogva segítsd a technika fejlesztését! A Tudást! Aztán amikor én megtudtam hogy lehetőség volt istennővé lenni, persze hogy biztattalak, mert teljesen lehetetlennek tartottam hogy ne Min egyik gyermeke legyen a legokosabb azon a próbatételen... És akkor egy egész szigeten az történne amit te akarsz... Felfejleszthetted volna a Tudást...

—Szóval - fejezte be Levelecske - ha te Csíra okosodni akarsz, ha érdekel mi a Nap, mi az a villámlás, mitől dörög az ég, s más ilyesmi, csak szólj, s összehozlak a te igazi apáddal! Ő majd megmondja neked ezekről a dolgokról, hogy hogyan és miként vannak!

—Ezek után Csíra teljes joggal mondhatja istennőnek magát, mert egy égből jött valaki az apja! - vágta rá a király.

—Ezzel az erővel én is istennő vagyok! - büszkélkedett Levelecske. —Különben meg engem inkább az érdekel, hogy akkor most hogy is lesz?!

—Mi hogy lesz?

—Feleségül veszed a mamát, papamaci, vagy nem?!

—Hát, ha már téged a leányommá fogadtalak...

—Hé, ez nem erőszak ám! - csattant fel Hajnalcsillag úrnő.

—Persze, persze... izé... természetesen azt akartam mondani, hogy megtiszteltetésnek érezném, ha a feleségem lennél!

—Holnapig meggondolom! - szólt gőgös hangon a hercegnő.

—De miért?! Jó, jó, hiszen tudom, a börtön... de ugye tévedés volt, és nagyon bánom...

—Nem erről van szó.

—Hát akkor?!

—Hát ugye... Kissé mintha túl vén lennél hozzám képest! Pocakos, nagy a tokád is... Tás-kás a szemed...

—Jól van, értem én, visszakaptam a rossz véleményt amit rólad mondtam! - nevetett a király. —Hanem komolyra fordítva a szót: Min él még, igaz?

—Miért is ne élne?

—Hát akkor pedig nem tudnál-e szerezni nekem is néhány kortyot a fiatalító csodaitalából?!

—Nincs neki sok belőle. Drága kincs!

—De ha mégis ad belőle, ígérem, az egész Birodalomban minden úgy történik majd, ahogyan csak akarja!

4. fejezet: A Kukkoló

Pucsakaci éles telefoncsörgésre ébredt. Éppenséggel ébredhetett volna bármi más audiovizuális effektusra is, csiszí holotévéje, mely a telefon szerepét is betöltötte, képes volt sok csodára, de ő kissé maradi ember volt, és a „hagyományos”, megszokott jelzésre állította azt be.

Nagyot ásított, felült az ágyban, majd így szólt:

—Kapcsolatot!

Ágyától mintegy három lépésre életnagyságú hologram jelent meg. Egy szép szál, kemény kötésű, a tinédzserkor vége felé járó fiatalembert mutatott neki. Pucsakaci nem ismerte az illetőt.

—Jó napot kívánok Pucsakaci úr... - kezdte Pucsakaci álmának megzavarója, de a média-cézár közbevágott.

—Mi az hogy jó „napot”?! Tudja maga hogy hány óra van?! Mert nem ám nappal van de úgy éjjel háromnegyed három tájéka jár az idő!

—Bocsánat, csak udvarias óhajtottam lenni, és jó éjszakát mégsem kívánhattam, mert azt búcsúzáskor mondják! Jó reggelttel meg azért nem akartam köszönni, mert ahhoz valóban korán van, s még gúnynak vette volna. Különben meg teljesen mindegy hány óra van, mert legyen bármennyi is, de kizárólag magának köszönheti hogy ilyen alkalmatlan órában zavaram!

—Micsoda?! Magamnak?! Hogy érti ezt?!

—Na de hiszen maga a VTV elnöke és tulajdonosa! Magától függ, mikor milyen műsor kerül adásba! No és hát az úgy volt, hogy én különböző okok miatt, amikkel igazán nem óhajtanám untatni, de sokáig fenn maradtam ma éjjel, aztán dolgaim végeztével még épp nem voltam álmos, bekapcsoltam a tévét mintegy fél órával ezelőtt, no és hát épp ekkor adott a maga csatornája valami műsort, amiben szerepeltek a következő *Úrkukkoló* című sorozatába szánt szereplők képei is, no és hát ugye nem akarja azt mondani Pucsakaci úr, hogy nem épp azért szerepeltek épp akkor ott, mert maga nem akarta ezt!

—Semmi közöm nincs hozzá hogy mikor mit adnak, mert bár lehetne hozzá közöm, de olyan részletkérdésekkel mint az adásidő beosztása, rég nem én foglalkozom, hanem külön főosztály! De még mindig nem értem, mi köze ennek magához! Ha megy a tévében valami

adás akkor nézze vagy ne nézze ahogy óhajtja, engem inkább az érdekelne, miként jutott hozzá a telefonszámomhoz!

—Végtelenül egyszerűen: Megkérdeztem a csiszi nagykövetséget!

—És ott megadták?! - kérdezte gyanakodva Pucsakaci.

—Meg. Nekem meg.

—Miért, ki az ördög maga?! - kérdezte Pucsakaci gyanakodva.

—Csodálom hogy nem ismer, még ha mostanáig nem is lettem jelentős személy! Minden-
esetre ha más nem is ismer, magának illene, Pucsakaci úr, a jó politikai kapcsolatok miatt!
Én ugyanis Darszun vagyok, Kurtenázi elnök fia!

—Ó! - vált Pucsakaci arca nemcsak figyelmessé, de sokkal udvariasabbá is. Mert Kurtenázi
nem akárki volt ám, hanem Bargan bolygó elnöke. Nála rangosabb valaki kizárólag a csi-
szik közt volt található. Valóban, nem lenne bölcs ötlet megbántani az elnök fiacskáját!

Darszun folytatta.

—Nem kívánom sok idejét elrabolni az alvástól Pucsakaci úr, és ismételten bocsánatát ké-
rem a zavarásért! Sőt, hajlandó vagyok arra is hogy elégtételt adjak olyasformán hogy úgy
fejezem ki magamat: bocsánatáért *esdeklek!* De kérem jól értse meg amit mondani óhajtok:
eddig eléggé henye életet éltem, nem túlzás azt mondani hogy a semmittevők életét, de éle-
temben először halálosan komolyan gondolok valamit! Tehát nem beszélhet le róla! S ez
amit gondolok nem más, mint hogy okvetlenül szerepelni akarok az Ön következő Kukko-
lójában! Akarommondani ebben a mostaniban!

—Ejha!

—A leghatározottabban! - ismételte meg Darszun, s még bólintott is a szavaira. —No és hát
bár nincs semmi fegyverem amivel erre rávehetném, de remélem nem is lesz szükség hosz-
szas gyözködésre, de még arra sem hogy belegondoljon, hogy bár jelenleg nincs semmi poli-
tikai hatalmam, de később lehet, s akkor jól jöhet a velem folytatott jó kapcsolat! Mert elég
csak azt eszébe idéznem, mekkora reklám lehet a csatornájának, hogy maga az Elnök fia is
a szereplők közé kerül!

—Ebben teljesen igaza van fiatalember – ismerte el Pucsakaci – s ha csak ezen múlna nem
is húzódoznék! De hadd kérdezzem meg, mert tudja én már csak ilyen gyanakvó valaki va-
gyok, mit szolt ehhez az ötletéhez a kedves papája?! Tud róla egyáltalán?!

—Hát, izé... nem! - vallotta be Darszun, s még a fejét is lehajtotta egy pillanatra. Majd
gyorsan, határozottan felemelte, Pucsakaci szemébe nézett, s így szolt:

—Pucsakaci úr, értse meg, hogy a legkevésbé sem érdekel e szempontból apám véleménye!
Teljesen tisztában vagyok vele, s elmondom Önnek is, mert úgyis rájönne, hogy apám eny-
hén szólva nem fog lelkesedni az ötletemért, ha megtudja! Nem igazán rajong a műsoraiért,
sőt, igazán nem, mert azokat túl csiszíbarátnak tartja, a Kukkolót meg egyenesen ízléste-
lennek is. De nekem feltett szándékom mégis a szereplés, ettől kizárólag az téríthet el, ha
maga nem járul ehhez hozzá, tekintve hogy a szereplési lehetőségem kizárólag magán mú-
lik. Nekem azonban létfontosságú hogy szerepeljek ott, ezt az életemnél is fontosabbnak
tartom, de szó szerint, és esküszöm mindenre ami szent, de olyan komolyan ám mint egy
csiszi, hogy ha nem biztosítja nekem a lehetőséget, azzal örök időkre halálos ellenségévé
tesz engem! Nem is vitás hogy pillanatnyilag semmit nem tehetek maga ellen, sőt talán jó
darabig sem, de azért akkor is egy elnök fia vagyok, idővel lesznek lehetőségeim, tehát...

—Ne is folytassuk, hagyjuk a fenyegetőzést, utálom az erőszakot! - mosolygott a fiatalember
elszántságán Pucsakaci. —Különben sem érhet el vele semmit. És nem is amiatt mintha
lebecsülném, s nem is amiatt mert a csiszik meglehetősen kedvelnek engem. Hanem gon-
doljon már bele kedves fiatalember, nem mindegy-e nekem, hogy magával veszek össze
mert nem engedem szerepelni, vagy a papájával, mert engedem magát szerepelni?! Sőt, hi-
szen a helyemben minden normális ember azt választaná, hogy nem haragítom meg az el-
nök urat, akinek máris van jócska hatalma, s inkább veszem össze magával Darszun úr,
mert magának azért mégsem biztos hogy lesz hatalma, s ha lesz is, de sokára! Különben

sem hiszem hogy épp az ön számára olyan fontos volna hogy megpróbálja megnyerni a fődíjat! Mert az jól hangzik hogy a nyertes egy egész bolygót kap jutalmul, de hát az messze van, lakatlan...

—Ne is folytassa, nem érdekel a bolygó.

—Hát?!

—Hát, izé... szóval, nem igazán a bolygó miatt hívtam most, minek is, arról hogy az lesz a nyeremény már régen tudtam, hívhattam volna amiatt alkalmasabb időpontban is... Na de én tényleg fél órája döntöttem így, mert láttam a szereplők bemutatását! No és azok közt volt Szuia is!

—És? - kérdezte Pucsakaci, még mindig semmit nem értve. —Ismeri talán azt a lányt?

—Dehogy, de épp ez az: szeretném megismerni! Pucsakaci! Értsd már meg végre, hogy én szerelmes vagyok belé, de halálosan, egyetlen pillanat alatt letaglózott a szerelem!

Pucsakaci meg sem sértődött a váratlan tegeződésen. A csizik nem is ismerték a magázódást, sőt ki nem állhatták, ragaszkodtak tehát hozzá hogy Pucsakaci műsoraiban mindenki tegezzen mindenkit, s mert ezek eléggé nagy nézettségű műsorok voltak, emiatt az általános tegeződés divatja lassan elterjedt az egész bolygón. Nem vált kizárólagossá, pláne nem például egyházi körökben, de egyáltalán nem számított különösebb tiszteletlenségnek ismeretlenek közt sem már a tegeződés, pláne nem valami heves érzelmi rohamban. A szerelem pedig eléggé heves érzelem!

Pucsakaci megköszöri a torkát, majd így szól:

—Attól félek, maga drága uram nem sokat tud arról a lányról!

—Hát már hogy is tudhatnék róla bármit is, amikor kizárólag a képét mutatták, meg a nevét mondták be! Hiszen annyit mondott csak a bemondó, hogy majd a Kukkoló első napján történik a nagy bemutatkozás!

—Pontosan. - bólintott Pucsakaci. —S ez így is lesz! Ezekből én sem mondok róla semmit most neked, mélyen tisztelt hölsszerelmes, de annyit azért elárulok, tekintve apád jelentős pozícióját, hogy nem igazán tartom jó ötletnek hogy épp e lányba szeress belé, nem, nem, ezt igazán nem tartom jó ötletnek, de annyira nem, hogy több szempontból sem! Mert ugye te csak a szép külsejére figyeltél fel, de szép lány sok akad.

—De ilyen mint ő, sehol másutt!

—Örvendek hogy így érzel, ezt jó munkám dicséretének fogom fel, mert magam választottam ki sok számba jöhető közül! De akkor sem jó ötlet hogy kiállj a nyilvánosság elé, felvállalva hogy te épp belé vagy szerelmes! Nem tenne jót sem a te karrierednek, sem apádénak!

—Nem érdekel a karrier, a szerelem a lényeg, az a legnemesebb érzelem!

—Éppenséggel a csizik eléggé másképp gondolják...

—De én nem vagyok csizí!

—Azt látom. - vágta rá nyersen Pucsakaci. —De elárulom, hogy ha teljesen eltekintünk is a politikai következményektől, de magánéletedben is jócska zűrök támadnak majd, ha sikerülne feleségül vened őt... amire már önmagában is szinte nulla az esély! De ha sikerülne, abban sem lenne sok örömed!

—Miért?

—Mert ez annyira különleges lány, hogy... hogy... ne haragudj, de nem mondhatom el hogy mennyire, nem adhatok ki műhelytitkokat, nem lőhetem le előre a poént!

—Ígérem hogy megőrzöm a titkot!

—Fiacskám, én kizárólag a csizik ígéretében bízom meg, máséban nem, még talán a magaméban sem! De én tudom miről van szó, s emiatt jóindulatúan tanácsolom neked, hogy felejtsd el ezt a lányt! Ha csak emiatt akarsz szerepelni, tégy le róla! És figyelmeztetésemet tekintsd irántad tanúsított jóindulatom legbiztosabb jelének!

—Ha igaz a jóindulatod amit emlegetsz Pucsakaci, engedd hogy szerepeljek!

—Azért, hogy találkozhass Szuiával?

—Persze hogy! Másképp reményem sem lehet rá, hogy összeismerkedjem vele!

—Hány éves vagy?

—Nemsokára tizenkilenc leszek, tehát nagykorú!

—Mégis zöldfűlű. - sóhajtott a Pucsakaci. —Na idefigyelj, nem vagyok én semmi jónak az elrontója, s az előbb valóban csak jószándékból figyelmeztettelek, mert nemhogy tőled, de apádtól sem félek! És valóban jó reklámot jelentesz majd nekem! De mert úgy látszik ma nagyon magam alatt vagyok, messze a szokásos kíméletlen és szenzációhajhász formámtól, sőt, talán amiatt mert ahogy elnézlek te szerelmes sültbolond, mintha önmagam ifjúkori mása köszönne vissza rám, szóval mindezen okok miatt ismételtén megjegyzem: jobb ha lemondasz róla, mert ez ha szerelem is, de a legkevesebb hogy tragikus szerelem lesz, rossz véggel!

—A szerelem mindent legyőz! - kiáltotta lelkesen Darszun.

—Legfőképp a szerelmes férfi józanságát győzi le. Ebben igaza van a csiszíknek, látom már! Na jól van, ha nem gondoltad meg magadat, holnap reggel... azaz már ma reggel... menj a VTV székházához! A többit ott beszéljük meg, de most hagyd aludni! - azzal Pucsakaci legyintett egyet a hologram felé.

—Te szerencsétlen! - majd megszakította a kapcsolatot, és visszadőlt az ágyába, hátha tud még egy kicsit szunyókálni.

Az hogy a mostani Kukkoló nyertese egy egész bolygót kap ajándékba, nemcsak reklámfogás volt, de való igaz! A bolygót ugyan nem Pucsakaci fedezte fel, hanem a csiszík, akik sokfelé repdestek a Galaktikában, de Pucsakaci tudomást szerzett a felfedezésről, s mert a bolygó nem kellett a csiszíknek, túl bizonytalan tektonikájú égitest lévén, emiatt elérte hogy neki adják. S miután megkapta, úgy döntött, földíjként hasznosítja!

A bolygó neve így hangzott: Szeol. Pucsakaci a következő információkat közölte róla egyik adásában, ahol bemutatta mint földiját:

A Szeol a Knark nevű óriásbolygó egyik holdja. A Knark a rendszer Napjától számított tizenharmadik bolygó. Körülötte kering a Szeol, s még sok más hold. A Knark adatai:

- a Naptól való közepes távolság: 9600 millió km, azaz mintegy 64.17 csillagászati egység. Ebből a távolságból a rendszer Napja semmivel sem látszik nagyobb, mint egy egészen közönséges csillag, emiatt semmiféle említésre érdemes meleget vagy fényt sem ad a Knarknak és a holdjainak.

- Keringési idő: kb. 514.05 év, azaz 187630 nap.

- A pálya hajlásszöge az ekliptikához képest gyakorlatilag 0. (0.00000127 fok).

- Egyenlítői átmérő: 173650 km.

- Lapultság: 0.0044 (Tehát gyakorlatilag tökéletesen gömb alakú).

- Tömeg: A Bargan tömegének 444-szerese.

A Knarknak valószínűleg van egy szilárd magja, amely akár sokkal nagyobb is lehet mint a Bargan. De egyelőre nem tudható hogy ez pontosan mekkora. Mindenesetre különböző gázok örvénylenek előlött, és ezek folyamatosan mennek át cseppfolyós halmazállapotba. A légkör fő alkotóelemei: H_2 , CH_4 , N_2 , CO_2 ,¹ nemesgázok. A mélyebb léggrétegekben akad bőven víz is, főleg apró jégkristályok formájában.

A Knark nem rendelkezik számottevő gyűrűrendszerrel, akad azonban több nagy holdja is, és számos kisebb, ezek lényegében mind az egyenlítő síkjában keringenek. A nagyobb holdak mérete legkevesebb akkora mint a Bargan Holdja, a legnagyobb pedig épp maga a Szeol.

A Szeol tulajdonképpen nem is egyetlen hold, hanem egy kettősbolygó. Maga a tulajdonképpen Szeol valamivel nagyobb mint a Bargan: Egyenlítői átmérője 14666 km, lapultsága 0. Ám ennél jóval nagyobb, látszik, mert sokkal vastagabb a légköre mint a Bargané. A

¹Tehát hidrogén, metán, nitrogén, széndioxid.

légnyomás a talaj közelében 1.2 kPa. A bolygó felszínén a gravitáció a barganinak csak 0.998%-a, mert bár nagyobb mint a Bargan, de kevésbé sűrű anyagokból van.

A Szeol körül kering a Siol nevű holdja, ami csaknem pontosan akkora mint a Bargan Holdja, 3482 km, (Amazé 3476 km), lapultsága ennek is 0, de a felszínét teljes egészében vízjég borítja. Ezen azonban óriási rianások találhatók, mert a gyakori holdrengések és felszín alatti tűzhányók kitörései miatt e jégréteg fel-felszakad, s a mélyből a folyékony víz ki-uggyan a felszínre.

Ennek ellenére a Siol sűrűsége 1.11-szerese a Bargannak, tehát nagyobb a tömege mint a Bargan Holdjának.

Tudományosan korrektül fogalmazva, nem igaz hogy a Szeol körül keringene a Siol, mert valójában e két mellékbolygó a közös tömegközéppont körül kering. E közös tömegközéppont azonban a Szeol szilárd felszíne alatt helyezkedik el. Emiatt látszatra a Siol kering a Szeol körül. Továbbá, bonyolítja a helyzetet hogy a Siol keringési síkján kívül egy második, kisebb holdja is van a Szeolnak, a Szilla. A Szilla átmérője 140 km, és nehéz észlelni, mert sötét közetből áll, úgy néz ki nincs a felszínén víz. Viszont épp mert sűrű anyagból áll, emiatt gravitációja mégiscsak belezavar a Szeol-Siol rendszer keringésébe.

A Szeol a Knarkot 422000 kilométeres közepes távolságban kerüli meg, de e távolságtól akár ± 40000 kilométert is eltérhet, a többi nagy hold gravitációs hatására. Mindenesetre a közepes keringési idő 1.8 nap.

A Szeol több szempontból is nagy gravitációs anomáliáknak van kitéve. Egyrészt nagyon közel kering az igen jelentős tömeggel bíró Knarkhoz. Másrészt több nagy Knark-hold is időnként jelentős közelségbe kerül hozzá, s e holdak némelyike tömegében elérheti a Szeol tömegének a felét is! A legnagyobb gravitációs jelentőséggel azonban kétségkívül saját mellékbolygója, a Siol rendelkezik. A Siol egyrészt nagyobb tömegű is mint a Bargan Holdja, másrészt minthogy maga is ki van téve a Knark hatásának, emiatt nem is kering annyira egyenletesen a Szeol körül, mint a Hold a Bargan körül. S még e szabálytalanságot tovább bonyolítja a Szilla nevű kis hold.

Ennek következtében a Szeolon rendkívül erősek az árapályjelenségek, továbbá a földrengés és a vulkánosság. A bolygó magjában jelentkező sűrűládaerők miatt az úgy felhevül, hogy heves hőáramlások indulnak meg a felszín felé, s ott gyakoriak így a lávaömlések, gejzírek, hőforrások. Ezek azonban túlnyomórészt a tenger alatt jelentkeznek, minthogy a bolygó felszínének legalább négyötödét tenger borítja.

Ez amiatt van így, mert a nagy árapályhatások gyakorlatilag simává gyalulták a felszínt. Ha keletkezik is valahol hegység, hamarosan újra eltűnik, már néhány ezer év alatt, ami geológiai mértékkel mérve semmiség. Ugyanakkor e belülről jövő hő teszi lehetővé azt is, hogy a bolygó ne legyen fagyott, kopár terület mint a többi nagybolygó holdja. A meleg itt nem a világürből jön ehhez, hanem a bolygó magja adja. Valójában az átlaghőmérséklet a felszínen egészen kellemes, csaknem pontosan 33 fok. Még a sarkvidékeken is meleg van, tekintve hogy mivel nem a világürből kapja a bolygó a meleget, emiatt lényegében mindegy hogy egy pont a felszínen a sarkon vagy az egyenlítőn van-e.

Mindazonáltal a köpeny alatti magmaáramlás lényegében az egyenlítő síkjában játszódik, mert a Siol is e síkban kering, emiatt az egyenlítő környékén gyakoribbak a vulkánok, hőforrások és földrengések. Így itt némileg több meleg termelődik, s észak meg dél felé tart a meleg szelekkel és áramlásokkal. Így az egyenlítő környékén gyakori a 40 fokos meleg, a sarkokon azonban néha 25 fokra is lehűl a hőmérséklet. Ez azonban mégsem tekinthető holmi sarki hidegnek!

A meleg amiatt is nagy, mert a gyakori vulkánosságnak köszönhetően a légkör széndioxid-tartalma mintegy a barganinak 1.3-szerese. Ez nem engedi kijutni a világűrbe a hősugárzást. Ennél is jelentősebb üvegházhatással bír azonban a temérdek vízgőz! Hiszen a számtalan hőforrás rendkívüli mennyiségű vízgőzt termel, ráadásul a felszín nagyrésze is víz! A bolygót gyakorlatilag állandóan rendkívül vastag, akár több kilométeres felhőréteg borítja. A

felszínen oly gyakori a ködös idő, hogy bizvást ezt lehet normálisnak tekinteni. Az eső szinte állandóan esik, minden második nap (átlagban) egész nap, de a többi napokon is akad egy-egy futó zápor.

Mindazonáltal mégis a felszínen sötét! A bolygónak ugyanis rendkívül erős a magnetoszférája, épp a fokozott árapályjelenségek miatt. Továbbá a Knark körül sok a mindenféle intersztelláris „szemét”, ami részben a sok apró hold összeütközéséből, a nagyobb holdak vulkánkitöréséből adódik, s amikor ezek beérnek a Szeol légkörébe, mikrometeoritokként elégnak. Az elektromosan töltött részecskék azonban már a magnetoszférába érve „sarki fény” jelenséget produkálnak. Ez a Szeolon olyan erős, hogy már a mérsékelt égöv alatt is szinte nappali fényt produkál, így aztán elmondható hogy a Szeolon sosincs éjjel, mindig nappal van, de érdekes módon a fény örökké a sarkok felől jön, a legfényesebb épp a két sark.

Nem igaz azonban az hogy az egyenlítő sötét volna. A légkör árapályjelenségei, továbbá a bonyolult hőáramlási rendszer miatt a Szeolon óriási viharok dúlnak rendszeresen, s különösen a felső légkörben a szélsőségek elérheti a másodpercenkénti több kilométeres értéket is. Itt gyakorlatilag állandó viharzóna uralkodik, örökösek a villámlások, s ezeknek a fénye leszűrődik annyira a felszínre, hogy ott nappali világosságot adjon. S épp az egyenlítő környékén a legerősebb ez a fényhatás, ez kiegyenlíti a sarki fény kisebb voltából adódó veszteséget. A Szeol felszínén tehát mindig nappal van, sosincs hajnal, alkony, dél, bár az megtörténik időnként, hogy a fény egy időre kissé meggyöngyül vagy megerősödik, szabálytalan időnként.

A fentiekből kitűnhet, hogy a Szeol nagyonis alkalmas hely arra, hogy élet keletkezzék rajta. Alakult is itt ki élet, bár sok szempontból más, mint a bargani. Mindenekelőtt a növények itt csekély hasznát veszik a fotoszintetizáló képességüknek. Mert bár a nagy köd ellenére is van világosság a felszínen, amikor pedig a köd gyöngye vagy épp nincs (bár ez ritka) akkor akár vakítóan fényes is lehet a vidék, de ez inkább a látható fény tartományára jellemző, és sok energiát nem ad. Ennek ellenére akadnak itt is zöld vagy vörös kloroplasztiszokat tartalmazó növények, ám a többségük a leveleit arra használja, hogy nagy területet beborítson vele, s a lentről jövő hőt így elszigetelje a felsőbb légrétegektől, s amíg az a hő áthalad rajtuk, azalatt e hőáramlás munkát végezzen bennük, vagyis nagy energiájú vegyületeket építsen fel. Továbbá, a növényzet leginkább a tengerekben burjánzott el nagyra, egyáltalán, a tengeri élet lényegesen változatosabb. A szárazföldek felszíne ugyanis gyakran változik, a szigetek hol megszületnek-hol eltűnnek, ha megmaradnak is, gyakorta felégeti a felszínüket a láva vagy a hévíz. Ennek következtében itt nem alakultak ki hosszú életű, fás szárú növények, csak olyasfélék mint a fűvek, virágok, zsurlók, illetve nádasféleségek. Itt a szárazföldön emiatt nagytestű állatok sem élnek, csak rovarfélék, kételtűek, olyan állatok amik a vízben is meg tudnak élni, vagy legalábbis sokáig elviselik azt, s így az életkörülmények kedvezőtlené válása esetén könnyen el tudnak menekülni másik szárazföldre. Különösen sok a madár, ezek könnyebben tudnak repülni mint a Barganon, a sűrűbb légkör miatt.

Ellenben a mégis a szárazföldön élő állatok közt gyakori az olyan, ami az élőlények hőmérsékletét messziről meglátja, tehát infravörös látással rendelkezik, mert ez nekik előnyös a nagy ködben, amikor ha van is fény, de messzire nem lehet ellátni hagyományos látással. Sok a szonárral rendelkező állat is, és nemcsak a madarak között.

Az igazán változatos élet a tengerben burjánzik. Itt akadnak akár kilométerhosszú moszatok is, rendes fához hasonló növények is, bár ezek törzse természetesen vízszintes, ellenben egészen levélszerű leveleik vannak. Rengeteg a hal, sőt, vannak emlősállatok is, egészen delfinszerűek, és olyan hüllőféleségek, amelyek táplálékuk kiegészítésére kijárhatnak rövid időre a szárazföldre, legelészni.

Ez volt tehát az a bolygó, a Szeol, amit Pucsakaci díjként felajánlott, s azt is vállalta hogy a boldog nyertest mindazokkal együtt akikkel menni akar, el is viszi egy űrvárossal a Sze-olra, hogy azok aztán ott lakhassanak, ha akarnak. És lett is bizony bőségesen jelentkező a mostani Kukkolójába!

* * *

Bár Darszun nagyon szeretett volna találkozni szívszerelmével, de erre nem nyílt rögvest lehetősége, amint belépett a VTV székházába. Már amiatt sem, mert a szereplők, mármint azok a szereplők akiket eddig szereplőnek szánt Pucsakaci, azok már felvitettek eddigre Pucsakaci űrvárosába. Pucsakaci eredetileg ugyanis természetszerűleg nem számított Darszunra, eggyel kevesebb résztvevőre szervezett, fel is vitte az űrvárosba őket, s épp ma reggel kezdődött volna hivatalosan az egész műsor, amikor a szereplők is találkoznak egymással, mostanáig ugyanis külön szobában laktak. Darszun igazán az utolsó pillanatban jelentkezett!

Na de egy olyan gyakorlott műsorszervezőnek mint Pucsakaci, nem okozhatott nehézséget a műsorváltoztatás! Így aztán hamar beinvitálta egy űrkompa Darszunt, felrepült vele az űrvárosba, de már útközben is felvette Darszun utazásának minden pillanatát, hátha ezalatt is történik valami érdekes, amit később adásba adhat! S lám, történt is!

Történt, mert alig értek el félútig, máris hívást jelzett Darszun kommunikátora, s amikor fogadta a hívást, maga előtt édesapja, Kurtenázi elnök hologramja jelent meg.

—Üdvözöllek édesapám! Minek köszönhetem, hogy...

—Annak, hogy elszöktél! Ne hidd, hogy nem tudom, hol vagy most és mit csinálsz! Te hálátlan kölyök! Nekem is vannak ám kapcsolataim, nehogy már ne legyenek, tudom ám hogy mit művelsz! Képes vagy elszökni, és családunk méltóságát leadva majomparádében részt venni annak a nyálasképű, állandóan undok vigyorral eltöltekezett, csiszíbarát Pucsakaci-nak a műsorában?! És mindezt egy ócska kis ribanc miatt?!

—Apám, kérlek ne beszélj így! Ha tudsz mindent, azt is kell tudnod hogy szerelmes vagyok, tehát ne gyalázd a szerelmemet mert engem bántasz vele! Bár hogy honnan van tudomásod erről, arról fogalmam sincs, mert igazán megleptél a hívásoddal, azt hittem ugyanis hogy Pucsakaci afféle meglepetésként óhajtja feltálni a nézőknek hogy én is szerepelni fogok!

—Hát abban én is biztos vagyok hogy ezt óhajtja tenni, de velem nem tol ki! Nehogy már a saját fiam tetteiről ne legyen tudomásom! Mit képzelsz te, mire való a titkosszolgálat?! Még szép hogy figyelik a telefonokat, mindent, hátha valami zsaroló hívás érkezik hozzám vagy családom bármely tagjához!

—Érdekes, azt hittem, a csiszí holotévé barbárok számára lehallgathatatlan!

—Minden bizonnyal, de nem lehallgathatatlan a te saját szád, fiacskám, márpedig te a saját elnöki rezidenciámból beszéltél Pucsakacival, az a hely pedig magától értetődően teli van mikrofonokkal! És amikor nem méltóztattál megjelenni a reggelinél, rögvest utánanéztem hol lehetsz; nem találtalak; erre végighallgattam az éjszakai történéseket... szóval tudok mindenről! S bár haragszom Pucsakacira, mert hajlandó szerepeltetni téged, ezt ugyanis kerekperec meg kellett volna tagadja, de azért el kell ismernem, egy aprócska kis tisztesség maradt még benne, mert megpróbált előbb lebeszélni téged erről a hülyeségről! Hanem épp te, fiam! Idefigyelj, olyan dühös vagyok hogy még sosem, tehát ne feszítsd tovább a húrt, és gyere haza de azonnal! Gondolom, Pucsakaci hajlandó visszafordulni veled!

—Ez csakis a fiatalúr döntésén múlik! - vigyorgott Pucsakaci.

—Na látod! Idefigyelj, ha te ott fent elkezdesz meztelenkedni meg ilyesmi, azzal örökre elástad nemcsak a saját karrieredet, de az enyimet is sárba tiprod!

—Nem szándékozom többet meztelenkedni mint mások, ami azt jelenti hogy legfeljebb mosakodás közben láthatnak majd meztelenül a nézők! S természetesen nem feledem hogy ki az édesapám, s igyekszem majd hozzád méltóan viselkedni, papus! Azt is megígérem, hogy

nem fogok a kamerák előtt szexelni Szuiával, akit különben sem csak pusztán nemi partnereimnek óhajtok, hanem a feleségemnek!

—Drága fiam, neked fogalmad sincs róla, ki az a lány!

—Dehogyanem: a legcsodálatosabb nő, akit valaha is megpillantottam! A szeme, a mosolya, a...

—Az a nő egy gyilkos! - vágta a szeme közé a tudandót elnöki apja.

—Tessék?! - sápadt el Darszun.

—Gyilkos. Méghozzá többszörös gyilkos. Emellett bolond. Ha úgy tetszik, örült! Súlyos tudatzavarban szenved!

—Nem igaz!

—Hogy is ne lenne igaz, emlékezz csak rá, még az a galád Pucsakaci is megpróbált lebeszélni téged róla, s megmondta, hogy e szerelem amit állítólag érzel, nem lehet boldog! De még többet mondok, mert utánanéztem ám én is ennek a nőnek: semmi esélyed nála, mert nemcsak örült, nemcsak gyilkos, de mindemellett a legocsmányabb férfigyűlölő aki valaha létezett! Nem arról van szó hogy csiszí, vagy csiszí-szimpatizáns, hogy többre tartaná a férfiaknál a nőket: gyűlöl minden férfit, s a legszívesebben megölné őket, mindet; többet valóban meg is gyilkolt már! És te férfi vagy!

—Biztos oka van annak hogy így érez, de majd én kedveskedéssel...

—Nem érted, hogy gyilkos?! Különben sincs semmi esélyed még ha megszeretne is: tudd meg ugyanis, hogy halálra van ítélve! Amint kidugja az orrát Pucsakaci úrvárosából, azonnal kivégzik a hatóságok! Egyetlen esélye az életre, ha netán ő nyerne most a Kukkolóban, s azonnal elrepülne arra a Szeol nevű bolygóra! Emiatt abban is biztos vagyok, hogy ha netán nem ő nyerne, ha nagyon vesztesre állna a szénája, kész mindenre az élete védelmében, kész arra is hogy kinyírjon odafent mindenkit, s eképp te fiam halálos veszélynek vagy ott kitéve!

—Azért talán mégsem, elvégre ő csak egy nő, én meg erős férfi vagyok!

—A csudát vagy te erős, jó ha negyven kilót ki tudsz nyomni a fejed fölé egymás után háromszor; az a nő viszont amatőr testépítő, emellett nem is egy önvédelmi stílusban mesterfokozatot szerzett! Több áldozatával úgy végzett, hogy simán kitörte a nyakukat, egyetlen mozdulattal, de járt túlélőiskolába is és megtanult bánni a késsel, karddal, mindemellett pedig igazi mesterlövész! Ez a nő lehet hogy bájos arcú és szende szépség, de igazi szörnyeteg! Ez mosolyogva vágja el a nyakadat!

—Ne túlozz, apám!

—Nem túlzok! Pucsakaci, felszólítalak rá tehát, hogy haladéktalanul fordulj vissza a fiammal!

—Tegyem meg, Darszun? - kérdezte Pucsakaci.

Darszun nem válaszolt neki, csak ült, mélyen lehajtott fejjel, de olyan mélyre volt horgasztva a feje, hogy feje búbja szinte a térdét érte.

—Visszaforduljak? - kérdezte Pucsakaci.

—Ne kérdezzesd, azonnal fordulj meg! - parancsolta Kurtenázi.

—Bocsánat Elnök Úr, de a fiad már nagykorú, tehát neki kell döntenie!

—Menjünk tovább! Kitartok a szándékom mellett! Végülis még nem hallottam az ő szájából is a történeteket, márpedig úgy illik, ahogy az a törvényeinkben is benne van, hogy hallgattassék meg a másik fél is! - szólt hirtelen Darszun.

—Megparancsolom, hogy... - kezdett el kiabálni az elnöki papa, de Darszun kikapcsolta a kommunikátorát.

—Ez az én döntésem! Lehet hogy valóban nem méltó hozzám az a leány, de látni akarom előbb közelebbről, beszélni akarok vele, s majd döntök! Felnőtt vagyok, nem hagyhatom hogy örökké a szüleim irányítsák a sorsomat!

—Nagyon helyes! - gondolta Pucsakaci. Ugyanis egyre jobban tetszett neki az ötlet, hogy Darszun szerepeljen a Kukkolóban. Sok szemrehányás emiatt őt Pucsakacit nem érheti,

mert számos bizonyíték szól amellett hogy megpróbálta a fiatalembert lebeszélni, ellenben milyen jó reklám, hírnév, hohó! Még a csiszíkkal folytatott kapcsolata is javulhat emiatt valamelyest, mert a csiszík nemigen kedvelik Kurtenázi elnököt, aki nagyon ellenséges érzületű velük szemben, tehát csakis helyeselhetik, hogy Kurtenázival szemben Darszun pártját fogta, amennyiben engedte szerepelni az elnök fiát!

Felértek aztán az űrvárosba. Pucsakaci egyszerűen kiengedte oda az űrkompból a légszili-pen keresztül Darszunt, de ő maga nem tartott vele, fordult inkább vissza. Ez azonban nem azt jelentette hogy kimaradt volna valamiből, mert az űrvárosból a Kukkoló számára fenn-tartott területet mindenfelé behálózták nemcsak kamerák, de képernyők is, és Pucsakaci így mindent látott-hallott, egyben nagy gyakorlata volt már az irányítópult kezelésében, ami azt jelentette hogy mindig azon a képernyőn jelent meg épp, amelyiken csak akart, ha utasításokat óhajtott adni a szereplőknek.

Egyelőre csak annyit mondott Darszunnak, hogy a fiatalember menjen előre, végig a folyosón, majd álljon meg az annak végéből nyíló ajtó előtt. Darszun természetesen pontosan így is cselekedett.

Mintegy tíz percet ácsoroghatott az ajtó előtt türelmetlenül, míg végre a plafonba épített képernyő kivilágosodott, megjelent rajta Pucsakaci ábrázata, s a műsorvezető közölte vele, hogy beléphet, s üljön le az odabenti székek valamelyikére.

Darszun kinyitotta az ajtót, s bement. Kör alakú terembe jutott, melyben számos szék volt, kör alakban elhelyezve. Más ajtók is nyíltak ide, ezeken át is különböző emberek léptek be most, nyilván mert ők is megkapták Pucsakaci utasításait. Sok, tíznél is több volt az ajtók száma, ez nyilván az űrváros valamely jelentősebb terme lehetett, valami vezérlőközpont-szerűség, amit Pucsakaci a Kukkoló idejére átrendeztetett.

Mind leültek, egy szó nélkül, lehet hogy a szótlanságra is Pucsakacitól kaptak utasítást, bár ez nem biztos, mert ilyesmit Darszunnak sem mondott a műsorvezető. Mindenesetre Darszun is helyet foglalt, épp akkor, amikor az itt is meglévő plafon-képernyőn megjelent Pucsakaci, s így szólt:

—Hát akkor mély tisztelettel üdvözlök mindenkit, tehát benneteket kedves szereplőim-játékosaim, köztetek leginkább azt a személyt aki számomra is merőben ismeretlen még: a leendő nyertest! Üdvözlöm továbbá kedves Nézőinket, köztük leginkább azokat akik hű nézői e sorozatnak, s már előző Kukkolóimat is látták, méginkább azonban azokat, akik annyira érdeklődnek az itteni események iránt, hogy aktív részesei óhajtanak lenni a cselekményeknek, s eképp vállalják annak igazán nem nagy fáradságát, hogy majd időről-időre szavazzanak is! És üdvözlöm a csiszíket is, akiknek műholdjai viszik el e műsort minden nézőnkhöz, azon csiszí holotévékre, melyeket ők ingyen kaptak a csiszíktól, s ezért, ismerjük el, nagy hálával tartozunk nekik!

No és most hogy üdvözöltem mindenkit, be is mutatkozom, bár alig hinném hogy valaki ne ismerne, de azért megteszem: én vagyok Pucsakaci, a VTV elnöke és tulajdonosa! Egyben e műsor vezetője is! Ennél többet azonban nem is mondok magamról, legfeljebb hogy a VTV számos műsora közül épp a Kukkoló az, mely különösképp a szívemhez nőtt, lehet, bevallom, amiatt, mert én találtam ki még régebben! Most a szó azonban már a tietek, tisztelt szereplőim, ami azt jelenti hogy szeretném ha mindegyikőtök bemutatkozna, s elmondaná, amit magáról elmondásra érdemesnek tart! Minden szék be van számozva, s a zúrza-var elkerülésére beszéljen mindig az, akinek a számát mondom! Kezdje a beszédet az egyes számú! Nem kell felállni, így is kiválóan lát mindenkit a kamera, csak mondja amit akar!

Az egyes széken pöttöm kislány ült, semmi esetre sem lehetett idősebb mint tíz éves. Most elmosolyodott, jobbjaival integetni kezdett Pucsakaci felé, és többek nem kevés döbbenetére így kiáltott:

—Szia papus! Mondd meg a maminak, hogy remekül érzem magamat idáig! Ja igen, és én is köszöntök minden nézőt, én vagyok Pucsakaci leánya, a nevem Szixandella, de otthon mindenki csak Csipetkének szólít, mert olyan kicsi vagyok! Nagyon örülök hogy itt lehetek,

mert ez izgalmas, meg mert remélem az osztálytársaim, akik sokszor gúnyolódnak velem mert ahhoz képest is kicsi vagyok hogy kilenc éves vagyok, ezek remélem megpukkadnak most az irigységtől ha látják a műsort! Az én ötletem volt hogy szerepelhessek, és alig reméltem hogy apuci megengedi, de amikor mondtam, első szóra beleegyezett, azt mondta remek ötlet, szoknom kell a szereplést, mert egyetlen gyermeke vagyok, és reméli idővel én leszek a VTV elnöke! Csak anyuci húzódozott, de aztán ő is rábólintott! Bár nem szívesen! De nem tehetett mást, mert megmondtam hogy addig fogok sírni amíg meg nem engedi! Két napnál tovább nem bírta!

Mindenki nevetett e szavakra.

—Na jól van Csipetke, akkor most beszéljen a kettes számú szék gazdája!

—Szép jó napot kívánok mindenkinek, nevem Faller, és cirkusztulajdonos vagyok! De nem akármilyen cirkusz tulajdonosa! Nálunk nincsenek bohócok vagy légtornászok, kizárólag állatokkal foglalkozunk. Állatok közül sem akármilyenekkel, hanem többségében olyan lényekkel, melyek valami idegen, vad bolygóról lettek beszerezve, tehát különlegeseek, egzotikusak. Ezeket beidomítjuk mindenféle produkciókra, és ezzel szórakoztatjuk a nagyérdemű közönséget! Én meg is mondom most nyíltan, hogy ha nyerek, cseppet sem fogok végleg megmaradni a Szeol bolygón, inkább csak azért érdekel a nyerés, mert egy annyira különleges égitesten remélem számos különleges bestiát foghatok össze, velük is növelve repertoáromat! Végülis a látványosság a lényeg, az vonzza a közönséget, ezt azt hiszem épp Pucsakaci igazán értheti!

—Természetesen. - bólogatott Pucsakaci. —De hát nem veszélyes-e az, ha mindenféle szörnyetegeket idomítasz pincsikutyák helyett?

—Minden bizonnyal megvan ennek a maga veszélye, és néha történtek is már tragédiák a munkatársaim köréből! De aki igazán ért a szakmájához, s aki szereti is amit csinál, az a veszélyt minimálisra csökkentheti. A legfontosabb műhelytitkot most azonnal ki is adom nézőinknek: egyszerűen el kell érni, hogy az állat rettegjen tőlünk, de minden idegszálát páni félelem járja át, hacsak megpillant minket!

—Na de hát amikor cirkuszos jeleneteket látok a tévében – szólalt meg a Faller mellett ülő férfi – akkor olyasmiket látok hogy gyakran szeretettel babusgatja az állatait az állatidomár, mosolyog rájuk, simogatja őket, az állatok leheverednek elé, néha meg is puszilja valame-lyiket...

A cirkuszos csak nevetett e szavakra.

—Ugyan kérem! Az mind csak csupa látszat! Kezdjük azzal, hogy az állatok messze túlnyomó többsége azt sem tudja, mi az a mosoly! A majmok tudják. Az összes többi nem! Még a kutyák sem, ellentétben a közhiedelemmel! Az ember mosolyát ezek az állatok, tehát minden állat a majmok kivételével, vicsorgásnak, vagyis fenyegetésnek érzékeli! A kutyák képesek rá, hogy egy idő után megkülönböztessék a gazda mosolyát a valódi vicsorgástól, bár nem hinném hogy egy kutyagazda gyakran vicsorogna a kutyáira; mindenesetre egy kutya egy idő után rájön hogy a mosoly mégsem vicsor az embernél, érzi ugyanis a hangulati különbséget az ember szagából! De ezt tanulnia kell! A többi állat ezt megtanulni is képtelen, túl ostoba hozzá! Amikor tehát az állatidomár mosolyogva járkál mondjuk a tigrisei közt, azt nem azért teszi mert annyira szereti őket, hanem mert mosolyával fenyegeti az állatokat, s azok közt így a vezérállat szerepét követeli magának, elvárván hogy állatai engedelmeskedjenek neki! Ami meg azt jelenti hogy az állatok leheverednek elé, hemperegnek előtte, nos, nem is véletlen hogy megteszik: ezt azért teszik, mert ezzel a kölyökállathoz illő viselkedéssel jelzik a behódolásukat, azt tehát hogy alávetik magukat az ember parancsainak, azért, hogy az ne bántsa őket! Na de ahhoz hogy ezt tegyék, előbb az kell hogy féljenek az embertől, tehát előbb igenis bántani kell őket; nos, ez a bántás az, amit szokásosan csak mint *idomítást* emlegetünk!

A puszi sem mindig puszi. Előfordulhat hogy néha valóban csak úgy megcsókol egy állatot az idomár; ha azonban olyan állatot csókol meg amely korábban engedetlenkedett, akkor ez

a puszi nem ám a megbocsátás jele, hanem többnyire ilyenkor csak úgy tesz az idomár mintha megpusztilná a renitens döögöt, valójában inkább beleharap; no nem nagyot, de ügyelve azért hogy fájdalmas legyen amit tesz, mert az engedetlenséget azonnal meg kell büntetni, különben legközelebb sem fog engedelmeskedni a galád bestia! És így tovább! Rengeteg trükkünk van, de nem mondok el mindent!

—Borzadok téled! Én nem akarok melletted ülni! - pattant fel Csipetke, azzal máris inkább a terem sarkába húzódott, messzire Fallertől. Pucsakaci nem szólt rá a lányára, mert ott is jól láthatták Csipetkét a kamerák, különben is, nagyon helyes hogy kezdenek kialakulni az első személyes... ha nem is barátságok, de ellenszenvek! Ez remek, csak így tovább!

Az a férfi, aki az előbb szólította meg a cirkuszost, maga sem szimpatizálhatott az állat-idomítás ezen módjával, mert most ezt mondta:

—Ezentúl azt hiszem nem nézek állatprodukciókat! Az ugyanis nem más mint hazugság, én pedig legalább annyira undorodom a hazugság minden fajtájától mint egy csiszí! Emellett törvénytisztelő állampolgár is vagyok, a törvények pedig büntetik az állatkínzást! Ha tehát az állatidomítás az állatok kínzásával jár együtt, akkor azt is büntetnie illene!

—És mi a neved? - kérdezte Pucsakaci.

—Ő bocsánat! A nevem Plix.

S mert nem úgy nézett ki, mint aki folytatni akarja, Pucsakaci megkérdezte:

—Mást a neveden kívül nem óhajtasz elmondani nekünk?

—Ugyan mit, nem vagyok én olyan érdekes személy!

—Ez egészen biztos hogy nem így van! Na de ami késik, nem múlik! - vigyorgott Pucsakaci, azzal így szólt:

—Beszéljen akkor a melletted ülő!

A négyes széken ülő férfi így szólt:

—Tiszteletem mindenkinek, nevem Berzet, és sok mindent én sem mondhatok magamról, legfeljebb hogy azt hiszem meglehetősen érdekes foglalkozással rendelkezem! Mert bár már azt hiszem Faller úr is elég izgalmas szakmával rendelkezik mint állatidomár, de az enyém okvetlenül különlegesebb! Én ugyanis a Bűnbak nevű cég alapítója vagyok. Cégem neve furcsa, de illik rá: mi ugyanis emberek kölcsönzésével foglalkozunk. Cégek számára kölcsönzünk embereket, abból a célból, hogy ők ott úgy legyenek bemutatva, mintha bizonyos ügyekben ők lennének a döntést hozó, felelős személyek, holott valójában természetesen nem azok.

—Nem értem, mi ennek az értelme! - nézett rá furcsálkodva Faller.

—Hát ennek értelmét azt hiszem egy példán tudnám megvilágítani a legélethűbben! Tegyük fel, hogy van egy cégnek egy törekvő, ifjú munkatársa, nagyon tehetséges valaki. És ennek az illetőnek döntést kell hoznia valamilyen ügyben. Mondjuk, hogy hol épüljön egy duzzasztógát, vagy hogy valamely kérelmező kapjon-e segílyt, vagy akármi más ügyben, hogy miben, az nyilván a cég profiljától függ. No és meg is hozza a döntést, de kiderül idővel hogy rosszul döntött. Vagy ha nem is rosszul szakmailag, de döntése sokaknak nem tetszik. A döntést visszacsinálni nem lehet, vagy ha lehetne is, de a cég nem akarja. Igen ám, de az elégedetlenkedőket ki kell engesztelni, s ez a legegyszerűbb úgy, hogy kirúgják a rossz, vagy sokak nemtetszését kiváltó döntés meghozóját! No de mint mondtam ez nem ilyen egyszerű, mert a döntés lehet hogy nem is volt rossz, csak sokaknak nem tetsző, még ha szakmailag megalapozott is, vagy valóban rossz döntés volt ugyan, de nem lehet kirúgni a döntéshozót, mert az a vezérigazgató unokája, vagy ki lehetne rúgni, de mégsem szeretnék, mert ha a pasas most tévedett is, de többnyire lángelme és a cég nagy hasznára van! Ilyenkor megkeresnek minket, mi biztosítunk egy embert aki eljátssza a bűnbak szerepét, alkalmazza a cégnél, sokszor visszamenőleg dátumozva a papírjait, mintha már rég ott dolgozott volna úgy veszik fel, s amikor kell, ő áll ki a nyilvánosság vagy legalábbis az elégedetlenkedők elé, hogy kérem én hoztam azt a bizonyos döntést! És akkor a cég vezetői hangosan méltatlanodni kezdenek, felháborodnak, legorombítják emberünket, elnézést kérnek mindenkitől,

megígérik a bűnös megbüntetését, harsogva üvöltik hogy azonnal ki van rúgva... Tehát eljátszák a nagy színjátékot, mert cirkusz kell a népnek! S így az igazi felelős személy mindent megúszhat!

—Pfuj, a hazugság újabb formája! - fintorgott Plix.

—Nono! Néha ez nagyonis hasznos! - ellenkezett Berzet. —Mert először is: akad határ nálunk is, senki ne higgye, hogy például valóságos bűneseteket elpalástolni igyekszünk! Börtönbe senki helyett nem megyünk! Aztán meg, többnyire jóelőre alkalmaznak tőlünk valakit, amikor előre tudják hogy valami kínos döntést kell meghozni! Ekkor alkalmazzák az emberünket, teljesen hivatalosan, megmondják milyen döntést hozzon, az meg is hozza, s amikor kiderül hogy ez sokaknak nem tetszik, szabályosan kirúgják! Tehát szó sincs ilyenkor hazugságról, teljesen tövényesen alkalmazva volt!

—Ez akkor is hazugság!

Berzet vállat vont.

—Hja kérem, ilyen világban élünk!

A Berzet mellett ülő férfi is megszólalt, magától, anélkül hogy Pucsakaci utasította volna erre.

—Az én profilom ehhez nagyon hasonló. Én is tiszteltetek mindenkit, a nevem Vormán, s annyit mondhatok, hogy én meg az Illetékes Személy Kölcsönző Társaság vezetője vagyok! Mi majdnem ugyanolyan célból kölcsönzünk embereket mint Berzet úr, épp csak nem bűnbakság céljára, hanem hogy a valódi illetékes személyek mintegy két vagy több helyen lehessenek egyszerre! Mert ugye egy valóban Illetékes Valaki, az nagyon elfoglalt lehet. Ellenben számtalansokan akarnának vele beszélni! Például egy biztosítótársaság elnökével vagy főbb alkalmazottjával! Apró-cseprő ügyeket tárnának elé, amikben, úgy hiszik, az alacsonyabb rangú hivatalnokok rosszul döntöttek, meg egyéb efféle piszlicsári ügyekkel zaklatnák... no és ilyenkor megtehető, hogy ezeket az Illetékes Személy egyszerűen nem fogadja. Megtehető ez, de ez a cég hírnevének rovására menne! Célszerűbb, ha ehelyett rendelnek tőlünk egy Illetékes Személyt, aki állja az efféle buzgó mócsingok rohamát, barátságosan mosolyog rájuk, közben persze állandóan csöng a telefonja, mutatva hogy ő milyen fontos ember, beszél, ügyeket intéz – nem valóságos ügyeket persze – asztalán halomban állnak az akták, néha kiabál a telefonján át valakivel... de közben a hozzá járulóra barátságosan mosolyog; miközben lefogja a telefonkagylót, néhány megnyugtató szót vet oda nekik, hogy természetesen azonnal intézkedik, megvizsgálja az ügyet... s így az ügyfél azzal a megnyugtató érzéssel távozik, hogy a Nagyfőnök tengernyi gondja mellett is időt szán rá, és milyen rendes ember! Gyakran nem is érdekli őt hogy valóban történik-e változás az ügyében, csak hogy elégtételt kapott, mert lám, őt igenis fogadta a Tekintélyes Valaki, a Nagyvezér, ő beszélt vele, ő jól megmondta neki a magáét! És ez a lényeg!

Aztán ha az ügy valóban olyan fontos, bár ilyenre alig akad példa, akkor a mi ál-Illetékes Személyünk szól a valódi Illetékesnek. De ez olyankor is jó módszer, amikor a nagyfőnök elutazna valahová, de ezt nem akarják a nyilvánosság tudomására hozni, mondjuk biztonsági okokból.

—De hát a ti emberetek nem úgy néz ki mint az igazi! - kotyogta közbe Csipetke.

—Ugyan már kislány, ha te mondjuk egy biztosítótársaság igazgatójával akarsz beszélni, örülsz ha egyáltalán bevezetnek a szobájába, ahol valaki egy nagy mahagóni íróasztal mögül beszédbe elegyedik veled, azt sem tudod kicsoda, nemcsak azt hogy miként néz ki, de eredetileg talán azt sem tudod róla, hogy férfi-e vagy nő! Eddig még remekül bevált a cégünk, mindenki meglegedésére dolgozott!

—Mégeggy hazugságból élő ember. - összegezte a hallottakat megintcsak Plix.

—És én is abból élek ha úgy vesszük, bár tulajdonképpen kevésbé mint ők! - nevetett a hatos szék tulajdonosa. —Mert az én nevem Dügül, és én pedig a Diploma Hivatal alapítója és tulajdonosa vagyok! Ez a cég pedig azzal foglalkozik, hogy diplomákat, okleveleket, bizonyítványokat ad mindenkinek, bárkinek, aki hozzánk fordul, s majdhogynem bármiről! Ter-

mészletesen jó pénzért! De ne higgye senki, hogy törvénytelenységben utazunk: papírjaink a lehető legvalódibbak, s nem más egyetemek, iskolák, akármik nevét használjuk! Azt pedig hogy ez mennyire kelendő, mert egyre papírtisztelőbb társadalomban élünk, talán nem is kell magyaráznom! Mert ugye gondoljanak csak bele: az igazgató úr mondjuk alkalmazni szeretné a semmihez sem értő unokaöccsét jó pénzért főállású semmittevőnek a gyárba, de hát ahhoz papír is kell, mármint olyan papír ami igazolja, hogy ő ért valamihez... akkor megkeres bennünket...

—És ti kiállítotok egy papírt, hogy ő mondjuk hegesztőtechnológus. Remek. Ha ez nem csalás, akkor mi az?! - kérdezte kötekedve Plix.

—Hát épp ez az, hogy azt nem tesszük! - nevetett Dügül. —Hogy is tehetnénk ilyesmit! Az valóban csalás volna, és mi ugyan nem félünk a csalástól, de csak akkor nem, ha az olyan csalás, amit nem büntet a törvény! Na de manapság már egy egész csomó olyan szakma van, amiről nem állíthat ki bárki csak úgy papírt, mert akkreditált szakképzési intézményekben vizsgáztatnak! Ilyen szakma a hegesztőtechnológusi is. Meg az olyan ismertebb szakmák, hogy matematikus, vegyészmérnök, pszichológus, stb. Soha ilyen papírokat ki nem állítunk. Na de vegyetek észre kérem, hogy nem is az a lényeg hogy olyan szakmáról adjunk papírt, ami ér is valamit! Mert mit ér a pasas azzal ha mondjuk vegyészmérnöki papírt kapna tőlünk, aztán elmenne egy gyárba, ahol valóban kellene vegyészmérnöki ismeret, és ő a kristálycukrot sem tudja megkülönböztetni a konyhasótól, vagy ha a szódavízárt azt hiszi, hogy azt szódából gyártják! Azonnal kirúgnák! Nem, kérem, hozzánk azok jönnek, akiknek már eleve megvan az állásuk, ahol tudja is a pasi hogy semmit nem kell tennie majd, csak az a lényeg hogy legyen valami jól hangzó szakmáról papírja, és ne köthessenek bele az őt alkalmazóba, hogy jogtalanul alkalmazta őt! Tehát, én is mondok egy konkrét példát hogy megértsétek, miként megy ez: mondjuk, a bankigazgató alkalmazná jó pénzért az unokaöccsét. Tudja hogy semmihez sem ért. Jogszerűen legfeljebb küldöncnek vagy bélyegnyalogatónak alkalmazhatná, de akkor nem adhatna neki százezres fizetést. Ellenben eljőhet hozzánk, s mi azt mondjuk semmi baj: fizet nekünk egy bizonyos összeget, ezért kap a kedves unokaöccs egy papírt, hogy ő résztvett a mi tanfolyamunkon, aholis ő oklevelet szerzett róla, hogy ő ezentúl képesített világítástechnikai szakasszisztens! E munkakörben ezután jogosan alkalmazza őt a nagybácsi, tenger pénzért. S a srácnak semmi dolga, mert csak olyan kérdésekben kell döntést hoznia, hogy hol milyen színűre legyenek festve a szobák és folyosók falai, meg hol legyen az ablak egy kicsit nagyobb, meg milyen függönyök legyenek az ablakok előtt! És mielőtt valaki kötekedni kezdene, sietve közlöm hogy a tanfolyamot valóban megtartjuk a srácnak, ahol nem kell megszakadnia a tanulnivalókban, de megtanítunk neki néhány jól hangzó tudományos szöveget, amivel megindokolja hogy miért dönt így vagy úgy. Természetesen teljesen mindegy hogy miként dönt, s ezt ő is tudja és az igazgató nagybácsi is.

Vagy vegyünk példának mondjuk egy gyárat. Teljesen mindegy milyen gyár, gyárthatnak itt akár traktorokat, akár villanyoszlopokat is. Lényeg hogy itt komoly termelés folyik! Ide is be lehet állítani egy főállású semmittevőt, aki diplomát kap róla tőlünk, hogy ő okleveles hangulatreferens! A dolga az, hogy felmérje a dolgozók hangulatát, munkakedvét, s időnként javaslatot tegyen róla, miként lehet ezen javítani! Például hogy mikor milyen zenét sugározzanak a vállalatnál az üzemi hangszórókon! E munkába sem kell megszakadni, belátható!

De nemcsak ilyenkor vagyunk hasznosak. Bargan számos körzetében büntetik például a prostitúciót, de csak akkor, ha az illető nőnek nincs foglalkozása. De az is foglalkozásnak számít, ha magánvállalkozást alapít, ahol legalább hetente egy órát dolgozik. De mihez ért egy ilyen nő; többnyire semmihez! Minden gondja megoldódik ellenben, ha vesz tőlünk papírt, mondjuk arról, hogy ő a virágpszichológia-tanfolyamot kiválóan elvégezte! S ekkor kiakaszt egy táblácskát a lakására, hogy mondjuk minden pénteken 16 és 17 óra közt tanácsot ad a hozzá fordulóknak arról, hogy miként kell a lakásukat hangulatosan berendezni

virágokkal! S máris van hivatalosan állása! Hogy a szabadidejében pedig mikor kivel üzedik, abba senki nem köthet bele. Bizonyítsák be, hogy nem a virágpszichológiából él; rém nehéz lesz! De van virágpszichiáter diplománk is, ahol azzal foglalkozik a kedves diplomatulajdonos, hogy mely növényeket kell egymás közelébe vagy egymástól távol ültetni, mert – szerinte – vannak növények melyek kedvelik, s amelyek utálják egymást! Vannak színterapeutáink, akik úgy segítenek a lelki bajokon, hogy megmondják, a kedves búskomor paciens melyik nap milyen színű ruhákba öltözzék, vannak vásárlásterapeutáink, akik vásárlókörutakat szerveznek a megrendelőiknek... ez különben nem is hülyeség, kaphatnak cserébe jutalékot a megcélzott áruházláncoktól... ha valami csatornázási műnél, szennyvíztisztítónál vagy fürdőhelyen akar elhelyezkedni valaki semmittevőnek, kaphat diplomát arról, hogy ő mondjuk a csillós egysejtűek szaporodásbiológiáját tanulmányozza, s ezek után járhat naphosszat egy mikroszkóppal a kezében a sok csinos napfürdőző leány között... De akadt már olyan megrendelőnk is, aki szépségszalomba lett felvéve, s arról kapott diplomát, hogy ő okleveles punciszőrbodorító és szűzhártyaszaggyalító mester, ami azt jelenti hogy jól ért ahhoz, hogy fájdalommentesen vegye el a hozzá betérő, és az első közösléstől félő leányok szüzességét! Azt hitte egész nap csak a tévét nézi majd mert nem lesz dolga más, csak felvenni a fizetését; kiderült azonban hogy hetente néhány ügyfele valóban van, de igazán nem bánja hogy lett valódi munkája, mert oly kellemes ez a szakma... szóval így megy ez! Tehát üdvözlők mindenkit, és ha valaki a nézők közül kedvet érez rá hogy valami egzotikus diploma birtokosa legyen, az keresse fel nyugodtan cégünket, mert *bármiféle* helyre is ki tudunk találni olyan szakmát, papírt, tudományágat, amiben őt alkalmazni lehet, ugyanakkor nem kell hogy megerőltesse sem az izmait, sem az agytekervényeit! De csak olyan jelentkezzék, akinek már megvan a helye, az állása, és csak papír kell, mert csak papírt tudunk nyújtani, nem alkalmazást!

De igazi tudományos fokozatok megszerzéséhez is nagy segítséget tudunk nyújtani. Mert ugye, az ilyesminek az a lényege, hogy akkor kapja meg a fokozatot a jelölt, ha ír valami tanulmányt, amiben valami újat mutat fel! Valami tudományos felfedezést, leleményt, amire ő jött rá! Az már mindegy hogy mit, de újat! No és hát az már nem követelmény, hogy ez az újdonság hasznos is legyen, elvégre azt tudja mindenki, hogy nem lehet minden alkalommal olyan nagyjelentőségű felfedezésre jutni, mint a relativitáselmélet vagy az evolúció! Különben is, az efféle előadásokat amiket a doktori vagy más tudományos címre aspirálók tartanak, többnyire alig egy tucat fő hallgatja meg, azok is csak unatkozva, mert ők is sejtik hogy semmi igazán meglepőt nem hallanak majd. Tehát, ha valaki tudományos címet akar, jöjjön hozzánk, s mi megírjuk a székfoglaló beszédét, diplomamunkáját, vagy más akármijét ami kell! Ehhez az anyagot pedig könnyen megszerezhetjük, mert ha csak az kell hogy valami új legyen, s az már nem lényeges hogy hasznos-e, akkor könnyű a dolgunk: többnyire nem is kell igazi kutatásokat folytatni! A Világhálón rengeteg tudományos közlemény jelenik meg, telis-teli adatokkal. Olyan adatokkal, amiket többségében senki nem használ semmire. Ezek egy részét statisztikailag feldolgozzuk gyors számítógépekkel, s valami majd kisül belőle. Például ilyen cím alatt jelenhet meg egy doktori disszertáció amit tőlünk rendel valaki: „A nőstény aranyhőrcsög pupillamozgásának frekvenciaváltozása annak függvényében, milyen sókoncentrációjú tengervízben fecskendezünk belé intramuszkulárisan”. Vagy: „A napfoltok összterületének változása az utóbbi negyven év alatt, s ennek összevetése a bargan nyelvben ezen időszak alatt meghonosodott csiszí eredetű szavak gyakoriságával”.

—És ha az derül ki, hogy a kettő között az égvilágon semmi összefüggés nincs? - kérdezte Darszun.

—De hiszen az a legislegremekebb dolog, fiatalember, mert akkor teljes joggal hozhatja ki végkövetkeztetésnek a tanulmánya végén azt az aspiráns, hogy ő *bebizonyította*, hogy a kettő közt nincs összefüggés, márpedig annál biztosabban soha senki nem kaphat tudományos fokozatot, mint ha sikerül *bebizonyítania* valamit!

De annak sincs akadálya, hogy valaki valami ténylegesen érvényes, új felfedezésre jusson a segítségünkkel, tehát olyasmire, ami valóságosan érvényes, cáfolhatatlanul létező információ! Bőségesen tudunk ezzel kapcsolatban tanácsot adni bárkinek. Tegyük fel, valaki például biológusi babérokra pályázik, de nem tudja, mibe fogjon, hogy belátható időn belül felfedezzen valamit, amiért valami tudományos címet kap. Nos, elég ha csak annyi esze van hogy eljön hozzánk! Mi mindig ügyelünk rá, hogy a legújabb tudományos műszerekből rendelkezünk egy-egy példánnyal, vagy legalábbis a majdnem legújabbakkal. Márpedig jegezzétek meg: ha valaki mindig a legújabb akármivel kezd tanulmányozni valami olyasmit, ami a legtöbb ember számára teljesen jelentéktelen, akkor okvetlenül rábukkan majd valami akármire, ami eddig még mindenki figyelmét elkerülte! Tehát e két dolgot kell párosítanunk: az új műszereket és hogy ezekkel valami huszonhatodrendű dolgot kezdjen vizslatni az illető. Mi adunk kölcsön műszereket is, és megmondjuk azt is, mit kukkoljon. És akkor születik például valami ilyesféle című tanulmány: „A kacskafarkú üregi ugróegér fitymamirigyeinek fejlődési rendellenességei”. Ez például biztos siker, mert merőben valószínűtlen, hogy valaki eddig tanulmányozta volna e ritka egérfajnak épp a fitymamirigyeit, pláne annak fejlődési rendellenességeit! Itt holtbiztos hogy új dolgokra bukkanhat az illető tudós, ha a legújabb pásztázó elektronmikroszkóppal vizsgálja ezeket a mirigyeket! Az igaz hogy a tudományos eredménye a kutyát sem fogja érdekelni, de ez meg őt nem érdekli, mert a lényeg hogy teljesen hivatalosan megkapja a tudományos címet a munkájáért! És meg fogja kapni! Tehát, remélem értitek már, miként megy ez! Ja, és ha valaki az ugróegér fitymamirigyeit túl durva példának tartaná, mondván hogy ez azért túlzás, mondok még hajmeresztőbbet: egyik, szintén biológusi babérokra pályázó megrendelőnknek egy hirtelen ötlettől vezetve azt tanácsoltam, hogy a legújabb mikroszkóppal a sörálátéteket kezdje tanulmányozni! Rémségesen fel volt háborodva, mondván hogy ne nézzem hülyének, az nem is élőlény! De később kiderült hogy igazam lett, mert íme, talált egy olyan új, még ismeretlen, mikroszkopikus kis férget, ami alig-alig él másutt mint épp a sörálátétekben, ez viszont kifejezetten ideális a számára, annyira kedvező életkörülményeket teremt neki, és e férget még soha senki nem fedezte fel, mert olyan pici, s mert senkinek nem jutott eszébe, hogy új állatfajt épp a sörálátétekben keressen! A fickó azóta is rém hálás nekünk, mert az roppant dicsőség ha egy új állatfajt elneveznek valakiről, hisz manapság már oly kevés az ismeretlen állat a bolygónkon!

—Úgy látom Pucsakaci, igyekeztél ritka foglalkozású embereket összegyűjteni! - szólalt meg bátran Darszun.

—Naná, el is ismerem ezt, de éppenséggel a te szakmád sem hétköznapi, tehát ha már meg-szólaltál, mutatkozz be kérlek!

—Üdvözlök mindenkit, legkiváltképp a tisztelt nézőket, de nem tudom miről beszél Pucsakaci úr amikor a foglalkozásomat emlegeti, nekem olyan egyelőre ugyanis még nincs! Én egyszerűen egy Darszun nevű fiatalember vagyok, s mindössze annyi érdekeset mondhatok el magamról, hogy Kurtenázi elnök úr az édesapám!

—No, épp erre gondoltam amikor foglalkozást emlegettem: a te foglalkozásodnak az tekinthető, hogy az elnök fia vagy!

—Ez nem foglalkozás.

—Szerintem ér annyit. Na de ha nem akarsz többet mondani magadról, akkor halljuk a következő szereplőt, szóljon a melletted ülő!

—Tiszteltetek mindenkit, szereplőt is, hallgatót is, Pucsakaci urat is, csiszíket is – kezdte a középkorú férfi – engem úgy hívnak hogy Vuhmán, negyvenhat éves vagyok, foglalkozásom nincs, nem is kell hogy legyen mert nagyon gazdag vagyok, hála annak hogy gazdag családban nőttem fel s a vagyon egyedüli örököse lettem, ellenben feltétlenül szeretném elmondani, hogy rasszista vagyok, s ezt büszkén vállalom!

—Pfuj! - nyilatkozott röviden Darszun. Úgy vélte, ezt bátran megteheti. A rasszizmus népszerűtlen volt mint eszme a Bargan legnagyobb részén, nyugodtan felvállalhatja e nézet utálatát, ezzel nem tesz rosszat elnökapja megítélésének.

—Csak ne fújozzék fiatalember – nézett rá Vuhmán – mert fogalma sincs róla, mit is jelent az én rasszizmusom! Ugyanis nem arról van szó, hogy én bizonyos fajokat alsóbbrendűnek vagy magasabbrendűnek tartanék! Pontosabban szólva, meggyőződésemm hogy van amiben ez vagy az az emberfajta a magasabbrendű, de hiába, mert ha jobb is valamiben mint a másik, másban ő az előnytelenebb! Vegyük csak például a négereket, nem is lehet kérdéses hogy magasabbrendűek a fehéreknél abból a szempontból, hogy sokkal jobban bírják a meleget és a napsütést, ellenben máris a fehérek a magasabbrendűek a négerekkel szemben abból a szempontból, hogy jobban bírják a ködös időt, vagyis a csekélyebb fénymenynységet, és mégsem halnak bele a vitaminhiányba, mert kevesebb fény hatására is elegendő vitamin termelődik bennük, épp a fehér bőrük miatt! És sokáig lehetne sorolni az efféle különbségeket! Továbbá, én művelt embernek vallom magamat, tehát nagyonis tudatában vagyok annak, hogy igazából nincs is olyasmi hogy ilyen meg olyan emberi faj, vagyis inkább úgy mondom: nem sok ilyen van. Talán a tutuk már más fajnak nevezhetőek, bár kiderülhet itt is hogy esetleg lehetne gyereke egy tutu nőnek egy bargani férfitől vagy fordítva, bár nem hiszem hogy folytattak volna valóságosan is ilyen kísérletet. De ők talán már más faj. Mindenesetre általában úgy tekinthetjük, hogy nincsenek különböző emberi fajok, csak emberfajták. Én azonban nagy céloknak tartom, hogy igenis létrehozzak tiszta emberfajokat! Tehát elvigyek majdnem tiszta fajtypust képviselő emberekből egy-egy csoportot különböző bolygókra, ahol ők tovább szaporodnak egymás közt, mindig kiselejtezve maguk közül a nem egészen közéjük illőt, s így egy idő után létrejönnének olyan bolygók, melyeken kizárólag – mondjuk – szőke és kék szemű, fehér bőrű emberek élnek, egy másikon csak fekete bőrű, fekete szemű, fekete és göndör hajú emberek... És így tovább!

—De mi ennek az értelme? - kérdezte egy eddig még meg nem szólaló leány, épp Vuhmán mellett.

—Az, hogy én, ismétlem, nem úgy vagyok rasszista hogy valamely népet magasabbrendűnek tartok más népnél, de úgy igen, hogy azt vallom: a tiszta fajtájú egyedek magasabbrendűek a keverékeknél! Őket akarom tehát kitenyészteni! Ez amiatt is jó lenne, mert így gazdagodna a világmindenség fajösszetétele, nőne tehát benne a faji változatosság, s én aki kissé művésznek is vallom magamat, úgy gondolom hogy a változatosság egyfajta esztétikai minőség is, tehát eképp szebbé válna az univerzumunk!

—Tehát a csiszíket alacsonyabbrendűnek tartod, csak mert többnyire keveréknépességűek? - kérdezte Pucsakaci.

—Okvetlenül! Sietve hozzáteszem azonban, nem célozom a csiszík kiirtása. Nagyonis helyesnek tartom hogy ők vannak, léteznek, még azt is hogy keverékek. Legyenek csak keverékemberek is, ez jó, sőt nagyszerű, és azért az, mert ezzel is nő a fajgazdagság, a változatosság! De emellett legyenek tiszta fajok is!

—Ez nem hinném hogy összejönne neked. - legyintett a mellette ülő nő, majd így szólt:

—Bocsánat, még be sem mutatkoztam: a nevem Máncsa. Munkaköröm: én vagyok a Pesszimizista Klub elnöknője!

—Mi a jó az örökös borúlátásban? - tette fel a provokatív kérdést Berzet.

—A pesszimizmusnak számos előnye van! Mindenekelőtt az, hogy aki optimista, azt sosem érheti kellemes meglepetés! Velünk pesszimizistákkal azonban ez egészen másként van! Mi ugyanis mindig a rosszra számítunk, de mert rossz mégsem mindig történik, emiatt gyakran, sőt majdnem mindig, kellemesen csalódunk! S minden ilyen esemény valóságos ajándék nekünk! Eképp hogy úgy mondjam életünk egymerő örömmünnepe!

Továbbá, aki nem ringatja magát hiú illúziókban, aki a rosszra számít, az fel is készül rá. Ezért csalódás sem érheti, mármint kellemetlen csalódás! Emellett épp mert felkészülünk a rosszra, annak mértékét a bekövetkezésekor csökkenteni tudjuk, néha meg is szüntetni!

Hogy csak egy hétköznapi példát mondjak: tegyük fel a villamoson utazva valaki szorosan hozzánk simul. Egy igazi pesszimista rögvést arra gondol: Az illető zsebtolvaj lehet! Emiatt azonnal övni kezdjük értékeinket, például benyúlunk a kabátzsebünkbe és megfogjuk a pénztárcát, s így azt nem is lopják el tőlünk! Kis dolognak tűnik talán, de nagyon hasznos ez a szemlélet az életben!

De mondhatok másvalamit is. Tegyük fel most kerül ki valaki az iskolapadból. Ha optimista, az álláskeresés során magas posztokat pályáz meg, ahol kevés a munka, jó a fizetés, a munkakör irányítói jellegű. Nem vitás, elképzelhető hogy sikerül így elhelyezkednie, de ennek esélye csekély, mert az efféle munkakörök vonzóak, sok rájuk a jelentkező. A javíthatatlan optimistát nem csüggeszti a kudarc, az első néhány visszautasítás, újra meg újra ilyen helyeken próbálkozik, egyre csak vár, reménykedik, közben fogy a pénze, mert nincs állása, szegényedik, nem keres, lecsúszik, talán már az értéktárgyait is el kell adogatnia, nem épül a jövője... Ha ellenben pesszimista, elfogad egy nem annyira jónak tűnő állást is, megengedem, nem a legrosszabbat, de akkor is olyat ami nem harmonizál mindenben az elképzeléseivel! És lesz már keresete, elkezd ötről hatra jutni, építi a jövőjét! Azért, mert pesszimista, mert abból indul ki, hogy úgysem sikerülne neki olyan magas posztra vergődnie! Mindemellett természetesen adhat be jelentkezéseket ő is efféle magas, irányítói, jólfizetett munkakörökre, miért is ne, de csak úgy mellékesen, szinte komolyan sem véve a próbálkozásokat, amolyan hobbiként. Ha így tesz, a visszautasítás nem csüggeszti el, mert úgysem számított másra, mindamellett mégis van állása, keresete, pénze, tehát élete! És ha mintegy véletlenül valamikor mégis elfogadják az ajánlkozását egy efféle kedvező munkakörbe, mekkora öröm, mekkora siker az, igazi ajándék! És akkor megteheti hogy állást változtat, és semmit nem veszített a pesszimizmusával, kizárólag nyert! Különben pedig én is minden jót kívánok minden kedves nézőnek és játékosnak, épp csak nem hiszem hogy jókívánságomnak bármi érdemleges haszna volna azon kívül hogy udvariasnak tartanak!

—Én nem bírnék úgy élni, hogy állandóan aggódom! - szólt azonnal Csipetke.

—Ez nem így van, mi pesszimisták sem aggódunk mindig.

—Hát mikor nem aggódtok?

—Egy pesszimista például nem aggódik, ha jól érzi magát. Tudja, hogy ez nagyon hamar el fog múlni!

Felcsattant a nagy nevetés.

—Na jól van, halljuk akkor a melletted ülőt! - kérte Pucsakaci mosolyogva.

—Hát én egyáltalán nem osztom a nézetedet! - pillantott Máncsára ez a szereplő, aki szintén nő volt. —Tudja meg mindenki, hogy én épp ellentétes álláspontot képviselek! Én is köszöntök mindenkit, és meggyőződésem hogy már a köszöntésemnek is haszna van, tudniillik az hogy így mindenki tudja hogy nem egy bunkó alak vagyok, márpedig biztos mindenki örül annak ha tudja hogy a játékostársa, vagy az akit épp a képernyőn néz, nem egy mordortalan tahó! A nevem pedig Vília, és én a BOK, azaz a Bargani Optimista Kör vezetője volnék!

S ha már Máncsa, akit korábbról is ismerek, ilyen részletesen elmondta a nézeteit, hadd fejtsem ki én is: igenis az optimizmus a helyes világlátás! Hogy csak a közismert viccet említsem: vesz az optimista egy kosár almát. Minden nap megeszi a legszebbet. Így eszik meg az optimista egy kosár jó almát. Megvesz a pesszimista is egy kosár almát. Minden nap megeszi a legrosszabbat, nehogy ráromoljon. Így eszik meg a pesszimista egy kosár rossz almát. Na most melyik a jobb világnézet?!

Mindenki nevetett. Máncsa azonban megszólalt:

—Már bocsánat, de ez tényleg csak viccnek igaz! A pesszimista jobb kosár almát eszik mint az optimista, mert nincs módjuk az almáknak megrohadni, míg nagy a veszélye annak hogy az optimista módszerét követve a vége felé maradó almák igenis jelentős százalékban rohadtak lesznek, mindenesetre nem kiváló minőségűek! S hiába eszi ezekből is a legjobbakat az optimista, mert ezek a legjobbak is már hibásak lesznek!

—Ennek nincs jelentősége, mert a pozitív világlátás a lényeg! Megállapították tudósok, hogy a vígkedélyű, tehát nem pesszimista beállítottságú emberek tovább élnek, kevesebb az esélyük a gyomorfekélyre, szívinfarktusra, agyvérzésre, s még egy egész rakás betegségre!

—Meglehet, de ez tényleg csak a betegségekre igaz, mert az is tény viszont, hogy az efféle optimista embereknek a veszélyérzete is kisebb, tehát nem olyan körültekintőek az életvezetésükben, emiatt nagyobb az esélye annak hogy figyelmetlenségből közlekedési balesetet szenvednek, hogy meglopják őket, becsapják őket, hogy munkahelyi balesetet szenvednek, hogy felelőtlen szexuális életet élnek s emiatt nemi betegek lesznek, mindemellett pedig táplálkozási szokásaik is nemtörődömek, emiatt lényegesen nagyobb köztük a túlsúlyosak aránya!

—Akkor most hadd kérdezzem meg, mi a véleménye erről a szomszédodnak? - kérdezte Pucsakaci a Vila mellett ülő törékeny kis nőt.

—Szép jó napot kívánok mindenkinek, az én nevem Macuna, és egyáltalán nincs véleményem a kérdésről, nem is érdekel az egész! Ellenben szeretnék hozzászólni Vuhmán úr rasszista terveihez, még hozzá szakértői minőségben!

—Nocsak! - vonta fel Vuhmán a szemöldökét.

—Ugyanis – folytatta Macuna – nekem koitológus a szakmám, amit hétköznapi módon akár úgy is lehetne mondani, hogy szaporodástudományi szakember vagyok! És sietve kihangsúlyozom hogy nem kurva, nem pornósztár vagy ilyesmi, hanem a különböző élőlények szaporodási módszereit vizsgálom, tanulmányozom! Nem bargani lényekét is. Természetesen az ember szaporodásbiológiáját is behatóan ismerem. No és mert szakmám révén jelentős genetikai ismereteim vannak, elmondhatom, hogy nem fog sikerülni Vuhmán úr terve, mert olyan nincs is, hogy tiszta faj, de megteremteni is lehetetlenség. Ez egyenesen következik abból, hogy diploidok vagyunk, vagyis két kromoszómakészlettel rendelkezünk, melyek egyikét anyánktól, másikét apánktól kaptuk. És megeshet, sőt többnyire meg is esik, hogy egy adott helyen nem azonos gén ül az apai és anyai génlánc megfelelő helyén! Ilyen esetben vagy köztes állapot lesz az eredmény ami a külsőt illeti, vagy a domináns gén uralkodik majd. De attól utódainkba a másik gént is továbbadhatjuk! Na már most, Vuhmán úr abban reménykedik hogy nemzedékek hosszú során át való szelektálással a neki nem tetsző géneket majd ki lehet irtani. Ez azonban nem fog menni, mert rendkívül gyakori az, hogy egy adott egyednek nem az a legelőnyösebb ha egy adott gén egy bizonyos példányát hordozza az adott génláncban, hanem ha mindkettőt! Tehát lehet hogy azon a génlánc-helyen hordozhatna AA, AB és BB géneket, no és akkor könnyű volna Vuhmán úr dolga ha egyértelműen mondjuk az AA variáció lenne a jó, de mi van ha az AB?! Ezt úgy mondják tudományos berkekben, hogy a heterozigótaság előnye! Közismert példa a sarlósejtes vérszegénység esete. Ezt egy hibás gén okozza. Ha mindkét szülőtől a hibás gént kapja a gyermek, általában hamar meghal. Az ember azt várná, ez a genetikai defektus emiatt hamar kihal, néhány nemzedék alatt. De szó sincs erről, a trópusi övekben rengeteg az ilyen beteg ember! És amiatt, mert bár az olyan egyedek akik mindkét szülőjüktől a hibás gént kapják, valóban hamar meghalnak, de azok akik csak egyik szülőjüktől kapnak hibás gént, már nem halnak meg! Az ilyen egyedek is betegek, ellenben a malária ellen, ami abban az éghajlati övben igen pusztító betegség, csaknem teljesen védettek! Ez pedig jelentős előny a számukra, akkora, hogy emiatt nagyobb a várható élettartamuk mint azon, a mi fogalmaink szerint egészséges egyedeké, akik mindkét szülőjüktől jó gént kaptak, és nem szenvednek sarlósejtes vérszegénységben! Tehát nem igazán tudom elképzelni a „tiszta” genetikájú fajok előállítását, mert a heterozigótaságnak, tehát a nem tiszta fajúságnak, hogy így mondjam, számos előnye lehet sőt van is! Ha mégis elő lehetne állítani ilyen fajokat, azok rendkívül sérülékenyek, betegesek lennének! Hozzájuk képest egy tutu valóságos atlétának, s az ellenállóképesség szimbólumának hatna!

E szavakon mindenki kacagott, Vuhmán azonban megjegyezte:

—De hát engem nem érdekelnek holmi sarlósejtek, azokat nem lehet látni, engem a külső érdekel!

—A külsőt a géneknek egy egészen jelentéktelen csoportja alakítja csak, s az emberek közti külsődleges különbségekért egészen biztos hogy a génlánc kevesebb mint egy ezreléke felel csupán!

—Nem baj, engem akkor is csak az érdekel, mert az okozza az esztétikai különbséget!

—Efféle elkülönítés esetleg megoldható – ismerte be Macuna is – de akkor azok megintcsak nem lesznek külön fajok, ez csak olyasmi mintha az összes fehér ember elköltözne egy külön bolygóra, s egy másikra a feketék például!

—Nem egészen, mert én különleges variánsokat is ki szeretnék tenyészteni, nagyon magukat például, meg törpéket, meg talán kék vagy zöld bőrűeket, szőrőseket, talán még tollasakat és pikkelyeseket is...

—Nem élsz te addig, hogy ez létrejöhessen!

—Nem, de milyen nemes cél, hogy e mozgalom elindítójaként emlékeznek majd rám!

—Te nem vagy józan. - összegezte a véleményét a koitológus.

Már csak kevesen maradtak hátra. A Macuna melletti leány így mutatkozott be:

—Üdvözetem mindenkinek, a nevem Szincse, és foglalkozásomra nézve hivatásos hekker vagyok.

—Ez mit jelent? - kérdezte érdeklődve Darszun.

—Hát azt, hogy az a munkám, hogy betörjek különböző számítógépek memóriájába illetve hálózatokba. De nem vésővel-kalapáccsal, hanem a számítógépes bűnözés eszközeivel, jel-szavak megszerzésével, programok hibáinak kihasználásával, meg más hasonló módszerekkel. Néhány évet ültem is emiatt börtönben, mert még a csizik megérkezése előtt elfogtak a rendőrök, holott nem is én voltam a hülye, nem hagytam nyomot magam után, de kirúgtam a szeretőmet, és az ismerte a titkomat, és bosszúból feljelentett. No de addigra eszméletlenül hosszú lett már a bűnlajstromom, temérdek helyre törtem be, és amikor javában a dutyiban ücsörögtem, szólt az Államvédelmi Hatóság, hogy volna-e kedvem kijönni onnan; no persze naná hogy volt! Természetesen az lett a dolgom hogy segítsek nekik mint szakember. Most tehát a másik oldalra álltam, és segíteni kell őket hogy lehetőség szerint feltörhetetlen rendszereket alkossanak. No már most, olyan természetesen nincs, de olyan van, amibe nagyon nehéz behatolni! Tehát ötleteket adok nekik, és tesztelem próbabetörésekkel a kész hálózatokat, ez most a munkám.

—És jól kerestél amíg bűnöztél? - kérdezte Pucsakaci.

—Mondjuk. Mindenesetre nem kellett a garast a fogamhoz verni! De meg kell mondjam, nem ezért tettem amit tettem. Engem a számítástechnika önmagáért vonz.

—Akkor miért nem mész a csizik közé, hiszen e téren ők a legfejlettebbek, még a tutukat is megelőzték bizonyos részterületeken?

—Épp azért. A csizik közt már nem teremne számomra babér. Mit is tehetnék, amikor az ő legjobb programjaiknak már tudatuk is van, hiszen tudjátok, etu a nevük! Mihez kezdjek olyan számítógépekkel, melyek már önmagukat programozzák! Megjegyzem, kissé már a jelenlegi barbár számítógéptechnológia is kezd nem tetszeni nekem. Túl nagy már a programozók lehetősége! Egyre kevesebb a művészet a programozásban, márpedig én művésznek tartom magamat! Régen volt az igazi, a számítástechnika hajnalán, amikor igencsak korlátozott volt a kilóbájtok mennyisége! Amikor háromszor át kellett írnom egy 8 kilóbájtos ROM-ba szánt rutint, csak azért, hogy találjak még 4 szabad bájtot, mert ennyivel hosszabb volt az a rutin, amit egy réginek a helyére akartam betenni, mert sokkal többet tudott! Manapság az ilyesmi már nem probléma. Kell még néhány kilóbájt?! Ugyan kérem, akár megabájtok is rendelkezésre állnak! Jobb helyeken gigabájtok is! És az sem nagyon számít hogy takarékos, gyors kódot írjunk, hiszen hetente sokszorozódik a processzorok műveletvégző sebessége! Na de még mindig jobb a helyzet mint a csiziknél. Nekik már nem kellenek programozók, ha meg mégis, biztos is hogy valamelyik etu lesz az aki elvégzi a

programozói munkát! Szóval emiatt nem megyek csiszínek, bár különben, be merem vállalni, majdnem mindenben egyetértek velük.

—Halljunk akkor téged! - szólt Pucsakaci a tizenhármasszékben ülő nőhöz.

—Tiszteletem mindenkinek! Nevem Lulicsi, és munkanélküli vagyok. Ide az úrvárosba meg természetesen azért jöttem hogy nyerjek. És teljesen biztos is hogy én fogok nyerni.

—Miért? - kérdezte Szincse.

—Mert én mindenben kivétel vagyok. Márpedig az úgy szokott lenni egy játékban, hogy senki sem nyer, *kivéve* egyvalakit. A kivétel pedig mindig, mindenben én vagyok!

—Ez azért meglehetősen fellengzős állítás! - nézett rá nyugodtan Darszun.

—A legkevésbé sem! Én egyszerűen ilyen ember vagyok. Mondhatnám úgy is, meg vagyok átkozva. Jóban és rosszban egyaránt kivétel vagyok!

Kezdődött már a születésemkor. Hat hónapra születtem. Az ennyire koraszülött gyermekek mind meghalnak – *kivéve* engem!

Születésem után nevet kaptam. A szüleim a „Lulicsi” hangsor mellett döntöttek, ami, azt hitték, semmit se jelent. Mifelénk ugyanis az a szokás járja, hogy jelentés nélküli, de szépen hangzó neveket kapnak a gyerekek. Természetesen minden lánynak ilyen is lett a neve a faluban, *kivéve* engem, mert később kiderült hogy valami ősi nyelven e hangsor véletlenül azt jelenti: „fura”.

Aztán, hogy nagyobb lettem, a faluból minden csecsemőt befogadtak a bölcsődébe, - *kivéve* engem, helyhiányra hivatkozva!

Aztán iskolába kerültem. Mindenki járt tornaórára, *kivéve* engem, mert megállapították hogy asztmás vagyok. Az iskolában minden gyermek utálta a matematikát, *kivéve* engem! Mindenki szépen énekelt, *kivéve* engem! Ha kirándulás volt a suliban, minden gyermek elmehetett rá, *kivéve* engem, mert a szüleim olyan szegények voltak!

Aztán volt olyan hogy iskolai takarékbélyeg. Az osztályban mindenki vett, ki többet, ki kevesebbet, *kivéve* engem. Én ugyanis nem kaptam zsebpénzt. Aztán hogy feltalálták a szagos rádiókat, senkinek sem volt jódarabig olyan, *kivéve* engem, mert én találtam egyet! De aztán az egyik gyereknek nagyon kellett a rádióm, megtetszett neki, elcserélte velem az ő takarékkönyvére. Egy hónappal később országos sorsolás volt az iskolai takarékkönyvek közt, és az iskolából természetesen senki sem nyert, *kivéve* engem! Az elcserélt takarékkönyvemmel!

Még nagyobb lettem. Az iskola legszebb fiújára sok lány ráhajtott, szerettek volna vele járni, *kivéve* engem. A fiú természetesen egyiküket sem vette észre, *kivéve* engem. Több lány is lefeküdt vele, *kivéve* engem. Ebből máris következik, hogy egyiküket sem kellett megerőszakolnia, *kivéve* engem. A szülei nagyon gazdagok voltak, és milliókat ajánlottak nekem, csak ne tegyek a fiú ellen feljelentést. Ilyen helyzetben minden normális nő a pénzt választja, *kivéve* engem. Erre a tárgyalás előtt beraktak egy autóba, s az autót egy magas szikláról belökték a tengerbe. Zuhant jó kétszáz métert. Ettől mindenki meg szokott halni – *kivéve* engem. Sikertelenül ugyanis kiúsznom.

Megvolt a tárgyalás, a fiút lecsukták nemi erőszakért. Börtönbe vonuláskor megvizsgálták az orvosok. Kiderült hogy halálos, gyógyíthatatlan nemi betegsége van. Nosza lett nagy riadalom, sorra vizsgálták a lányokat akikkel eddig lefeküdt – és kiderült hogy mindegyikük beteg, *kivéve* engem! Én valahogy megúsztam.

És ez így ment velem mostanáig az élet minden területén! Ha bejött egy jó hajsampon, ami minden nőnek jó, kiderült, hogy jó is, de *kivéve* engem! Ami gyógyszer beválik másnál, az nálam nem! A tea és a kávé ugye élénkíti a normális embereket; amikor egyetemen a vizsgákra készültem, kiderült hogy literszámra ihatom, utána attól még halálnyugodtan elalszom! Különben meg már az egyetemmel is az volt a helyzet, hogy abban az évben egyetlen nőt sem vettek fel oda, *kivéve* engem! Az embereknek hat-nyolc órát kell aludniuk naponta – *kivéve* engem, mert nekem három is elég! Minden kisgyerek fél a sötétben – *kivéve* engem! De durvább dolgok is történtek velem: egyszer befizettem egy olcsó buszos társasutazásra.

A busz szakadékba zuhant. Mindenki meghalt – kivéve engem! Elhelyezkedtem egy gyárban dolgozni, egy hónap múlva megszűntették az egész műszakot, mindenkit kirúgtak – kivéve engem! Amikor a faluban egyszer különösen hideg volt télen, mindenkinél elfagytak a víz-órák – kivéve engem! Igenám, de amikor két évvel később jött egy tornádó a falu felé, mindenki majd' beszart a félelemtől, mi lesz, de a forgószerű közvetlenül a falu előtt elkanyarodott, senkinek semmi baja nem lett – kivéve engem, mert személy szerint nekem sem esett ugyan bajom, de épp az én házam volt az egyetlen, mert faluszéli ház volt, amit a tornádó megsemmisített! És mi sem természetesebb, mint hogy a faluban minden ház biztosítva volt, kivéve az enyimet!

Na, nem is folytatom tovább, bár sokat mesélhetnék még. Lényeg az hogy én ilyen kivétel-ember vagyok, s emiatt nem lehet ez másként, mint hogy most én fogok nyerni! Mert egy játékban senki sem nyer, *kivéve* egyvalakit, a kivétel pedig én vagyok, mindig én vagyok! Már amiatt is, mert eleve ezért kerülhettem be a szereplők közé is: ezrek és ezrek álltak a stúdió előtt hogy szerepelhessenek itt, de ezt senki sem tudta elérni, kivéve engem! Tudjátok, én kissé az egyik korábbi Kukkoló Zix nevű szereplőjére hasonlítok, aki mindenben peches volt. Az is egyfajta kivételség. Nálam ez szerencsére nem ilyen rossz, mert nem csak a rossz, de a jó dolgokban is kivétel vagyok! Az biztos, hogy legalább az az előnye megvan ennek, hogy érdekes az életem!

Mindenki döbbenet bámult Lulicsire. Nagy hatással volt rájuk a nő beszéde, az biztos!

Végül Vília szólalt meg.

—Nem kell ilyen pesszimistán felfogni a dolgokat! Ugyanis minden ember kivétel, nincs olyan hogy Átlag Úr, csupán a hivatalok statisztikáiban! Minden emberre jellemző ezért, hogy egy egész csomó dologban ő bizony kivétel! Ha ezeket összegyűjtjük valakiről, bizvást ki lehetne hozni akárkiről is olyan szép kivétel-listát mint amit felsoroltál! Már amiatt is mert például amit utoljára soroltál fel, nem is igaz: nem csupán te szerepelsz itt, de mi is, tehát mi is kivételek lennénk?! Vagy mondjam azt hogy én is kivétel vagyok, mert senki nincs aki az Optimista Kör vezetője, *kivéve engem*?! Szóval ez nagyon szép beszéd volt, de engem nem győztél meg, tehát továbbra is optimistán tekintek a jövőbe, és meggyőződésem hogy minden esélyem megvan rá, hogy épp én legyek a nyertes, és senki más!

—Nem lep meg a válaszod. Rég megtanultam hogy az én kivételségemben senki nem hisz – kivéve engem!

—Akkor most szólaljon meg a melletted ülő hölgy! - kérte Pucsakaci.

Az utolsó előtti szereplő – ő volt az, akibe Darszun beleszeretett - így csattant fel:

—Kikérem magamnak az ilyen beszédet, én nem hölgy vagyok, hanem kisasszony! És nagyon jól tudod a véleményemet a férfinépségről, azt hiszem, tehát kérlek tartózkodj a szándékos sértegetésemtől, jó?!

—Nem, egyáltalán nem tudom a férfinépségről való véleményedet, de remélem nem hagysz tudatlanságban sem engem, sem a nézőket!

—Biztosra veheted! - vetett Pucsakaci képernyője felé egy megsemmisítő pillantást a lány, majd a legközelebbi kamerába nézve így szólt:

—Üdvözlöm minden nőtársamat, akik most a Világhálón át nézik e műsort, s azokat is, akik majd felvételtől találkoznak velem! Azon hogy csak a nőket üdvözlöm, ne lepődjenek meg, mert tudja meg mindenki, hogy a legkifejezettebben utálom a férfiakat, ezt be merem vallani, tekintve hogy a férfiaktól még soha semmi jót nem kaptam, de annyira nem, hogy jelen pillanatban halálbüntetés fenyeget, hacsak meg nem nyerem Pucsakaci e Kukkolóját, s ennek is a férfiak az okai! Nem kétlem hogy Pucsakaci jóelőre felkészült hogy mindent kitálaljon rólam, meg is hagyom neki ezt az örömet, tehát nagyon rövid leszek: hét esztendőskoromban egy gyermekpornó készítő alvilági társaság – természetesen csupa férfi – elrabolt, és jó két hónapig kínzott, számtalanszor megerőszakoltak, és nemcsak úgy – mondjuk - „normálisan”, de minden lehető módon! És ne higgye valaki hogy végül holmi zseniális felnőttek rájöttek hogy hol raboskodom, hogy a rendőrök, a „jó fiúk” szabadítottak ki, egyálta-

lán nem! Én magam kellett hogy megszökjem. Nagy szerencsével, de végül sikerült. Pedig még éjjelente is úgy tároltak, hogy pihenni sem tudtam, ugyanis egyfolytában állnom kellett, miközben a két csuklómat egymáshoz kötözték, a karomat pedig a magasba kellett tartanom, s egy kötéllel a tetőből kinyúló kampóhoz voltam kötözve!

De megszöktem. Addig ügyeskedtem, míg végül felhúzódkodtam a kötéltre, és elrágtam a kötelet! Mondhatom, egy légtornásznak, de még egy póknak is becsületére vált volna! De muszáj volt, mert addigra nem is egy hét eltelt már és akármilyen gyerek voltam, de megtanultam, hogy ha nem segítek magamon, más ugyan biztos hogy nem fog segíteni rajtam!

Aztán átmentem a másik szobába, és ott hárman is aludtak a kínzóim közül. Azt már korábban kifigyeltem, hogy az egyiknél mindig van pisztoly. Odalopakodtam a ruháihoz, amit csak lehányt egy halomba a földre az ágya mellé, kiemeltem a pisztolyt, és sorra mindegyiküket föbe lőttem!

Ezután már haza tudtam menni.

—De ugye nem ezért a gyerekkori eset miatt vagy most halálra ítélt? - kérdezte tőle Pucsakaci.

—Persze hogy nem, de ha ilyen jól tudsz mindent, akkor mondd csak el amiről úgy véled hogy a közönségre tartozik, aztán majd én kijavítalak ha valamit rosszul mondasz, meg hozzáteszem a szavaidhoz a szerintem még oda illőeket! - mosolygott kesernyésen a lány.

—Jól van. Nos, ha már Szuia felszólított rá, elmondhatom, hogy az elmesélt eset miatt természetesen semmi baja sem lett a rendőrségtől, nemcsak mert jogos önvédelemnek ismerték el, de amiatt is, mert egy hét esztendő gyermek egyszerűen nem büntethető! Az elszenvedett események azonban nyomot hagytak Szuiában, de annyira, hogy – bocsáss meg Szuia hogy ezt mondom – megőrült! Különben egészen pontosan lehet tudni hogy mikor örült meg: épp akkor, amikor megmenekült! Mert bár ő nem tudta, de volt kamera abban a helyiségben is, ahol őt elraktározták megkötözve éjszakára, és az felvette minden ott töltött pillanatát. És jól lehet látni a felvételen, hogy egyik pillanatban még zokogva áll, magasba emelt karokkal, látható hogy teljesen kétségbe van esve – a következő pillanatban azonban valami félelmetes módon elmosolyodik, de olyan vadul hogy az egy filmbeli akcióhőstől is ritkaság, majd forogni, vonaglani kezd, felhúzódkodik a kötéltre, és elrágja azt... Nos, hogy ne húzzam én se az időt, a lényeg az, hogy Szuia úgy örült meg, hogy kettős tudatú lett! Két személyiség él benne egyszerre. Tulajdonképpen Szuia meghalt, mert csak a teste maradt meg, de abban már nem Szuia lakik, hanem két merőben különböző lány: Szüi és Szua! Ők így nevezik magukat. Most különben minden bizonnyal Szuával beszélek, azaz inkább úgy mondom: Szua beszélt hozzánk. Szua abban a pillanatban született, amikor elhatározta, hogy ő pedig felkúszik a kötélen, és elrágja azt!

Na de ez még nem lett volna baj, az annál inkább, hogy ezután Szua izzó bosszúvágyat érzett minden férfi iránt! Különösképp természetesen az öneki ártók iránt. Mert nem mindenki volt ott hogy szökésekor lelője őket! Nagyon gyerek volt még, de ettől kezdve az önvédelem vált a mániájává. A szülei hamar rájöttek hogy jobb ha hagyják hogy sportoljon, mást nem nagyon tehetnek. És Szuia, legalábbis akkor amikor épp Szua tudata uralta a testét, nagyon szorgalmasan edzett, gyakorolt.

Még ez sem lett volna nagy baj. Az már annál inkább, hogy amikor a szökésben levő rosszfiúkat elkapták a rendőrök, lett egy nagy tárgyalás, aholis Szuia is résztvett mint tanú, s mint áldozat. És senki fel nem tételezte róla, egy annyira kis gyermekről hogy készül valamire, de mégis úgy esett, hogy Szuia, azaz inkább Szua előre elhatározta hogy bosszút áll! A szülei meglehetősen gazdagok voltak, lopott pénzt tőlük, vett egy kis géppisztolyt, ennek is lefűrészelte a csövét hogy kis helyen elférjen, becsempészte magával a tárgyalóterembe, és nyugodtan várt amíg a fickók ítéletét felolvasta a bíró! És kiderült hogy a legsúlyosabb büntetés amit kiosztottak rájuk, hét év volt, de akadt amelyik megúsza volna két esztendővel. És ekkor Szua felállt, és így szólt:

—Tiltakozom hogy ilyen könnyen megússzák! Én, Szua a büntetésüket halálra súlyosbítom! Az ítélet azonnal végrehajtandó!

Azzal előhúzta a lefűrészelt csövű géppisztolyt, és habozás nélkül szitává lőtte mind a hat vádlottat. Néhány golyó a vádlottak ügyvédjét is eltalálta, de az orvosok meg tudták menteni az életét, igaz hogy azóta is sántít.

Amikor ezt tette, nem volt még tíz éves sem. Emiatt ezt is megúszta, mert még most sem volt büntethető.

Természetesen vitték a legkülönbözőbb pszichiáterekhez, de senki sem tudott segíteni rajta, sőt, férfipszichiáterekkel eleve minden együttműködést meg is tagadott. Rendes iskolába sem járhatott, mert ha csak szólt hozzá egy fiú, máris ütött, egyszer pedig az egyik osztálytársa kis pisisnek csúfolta, de vesztére, mert Szua, aki ekkor már nagyon értett egy egész csomó önvédelmi sporthoz, addig verte míg eltört mind a négy végtagja.

—Tévedés! - szólalt meg most Szua, aki mosolyogva hallgatta mostanáig Pucsakaci beszédét. —Nem addig vertem amíg el nem törtek a végtagjai, hanem addig, amíg be nem hugyozott! Csak hogy jöjjön rá, hogy ő a kispisis, nem én! Arról nem tehetek hogy épp akkor nem nagyon kellett vizelnie, és csak mindkét keze-lába eltörése után jött ki belőle a húgy!

—Hát azért ilyet tenni néhány gúnyos szóért eléggé kegyetlen dolog ám! - szólalt meg egy eddig még hallgató férfi és be is mutatkozott:

—Elnézést kérek mindenkitől hogy beleszóltam, de nem tudtam megállni! Különben Xaroc a nevem, és nem kívántam félbeszakítani a társalgást!

—Semmi baj, de ha már megszólaltál, halljunk mindent rólad, és majd azután térjünk vissza Szuia dolgaira – szól Pucsakaci – mert akkor már mindenki elmondhat az ő dolgairól amit csak akar, véleményt, kritikát, helyeslést, és nem lesz gond az, hogy nem ismerjük egymást!

—Nekem van ugyan szakmám, pszichiáter vagyok, de nem dolgozom benne. Ugyanis én is nagyon gazdag vagyok! Egy darabig dolgoztam pszichiáterként, de azután örököltam és már nem kell dolgoznom. Ellenben felvállalom, hogy ideológiailag én úgynevezett „fajvédő” vagyok!

—Pfuj, mégegy rasszista! - fintorgott Darszun.

—Cseppet sem! Én nem dédelgetek olyan elvont és évezredekbe nyúló, különben is értelmetlen vágyálmokat mint Vuhmán! Tudom hogy azt hogy „fajvédő” és hogy „rasszista”, e fogalmakat tehát gyakorta összemossák, összekeverik, de épp az én esetemben világosan látható, hogy ezeket illene megkülönböztetni! Fajvédő mivoltom abban nyilvánul meg, hogy bár nem sok mindenben értek egyet a csiszíkkal, de egyben okvetlenül: fajunk génállományát meg kell védeni a leromlástól! De én nem olyasmire gondolok hogy mondjuk a feketék ne házasodhassanak a fehérekkel, vagy egyéb ilyesmi, mindössze arra, amit tulajdonképpen a csiszík is művelnek: a különböző okok miatt előnytelen egyedeknek ne lehessen gyermekük!

—Nagy vonalakban van is ebben valami igazság – ismerte el Macuna – de nem is tudom, mitől van olyan érzésem, hogy az ördög a részletekben van, ahogy mondani szokták, és mindjárt valami hajmeresztő dolgot fogok hallani!

—Én is ettől félek – mondta Darszun – mert ilyesmi miatt valaki nem vállalná fel a rosszhangzású és rosszemlékű „fajvédő” címkét!

—Pedig én épp e szót hogy fajvédő, igen, épp ezt akarom megtisztítani! Az a helyzet tudjátok, hogy a tökéletesség egyszerűen szólva néha áldozatokat követel! Mi úgymond „barbárok”, nem vagyunk annyi önuralommal és a társadalom iránti elkötelezettséggel megáldva mint a csiszík, emiatt sajnos erőszakosabb, ugyanakkor megbízhatóbb, mondhatni drasztikusabb eszközökre van szükségünk! Konkrétan arra gondolok, hogy például a bolondokat, hülyéket, gyengeelméjűeket, idiotákat, ilyesmiket egyszerűen ki kell irtani! Igen, nem finomkodom: kiirtani, kimetszeni a társadalom egészséges szövetéből! Leginkább azért, hogy ne adhassák tovább csökkentértékű sőt kifejezetten értéktelen génjeiket, de részben amiatt

is, hogy az egészséges embereknek nyugtuk legyen tőlük! S mielőtt újólag fújni kezd valaki, sietve közlöm, hogy ezt kifejezetten szakmai véleményként mondom! Amikor még pszichiáterként dolgoztam, rengeteg örültet láthattam. És tapasztalhattam, hogy ezek ellátása roppant terhet ró a társadalom nyakára! Ugyanakkor értéket alig termelnek, sőt ez az „alig”, ez a helyzet mértéktelen felülbecslése, mert többnyire semmit nem termelnek! Sok ember munkáját köti le az ellátásuk, épületeket pazarolunk rájuk mint például az örültek-házát, gyógyszereket kell kikísérletezni és előállítani a számukra, s mindamellet ők maguk sem boldogok!

—Ez nem igaz, sokuk nagyonis elégedett az életével! - ellenkezett Vília.

—Nem. Azaz, akadnak ilyenek, de ezek mind azon súlyos debilek közül kerülnek ki, akik már arra sem képesek hogy felmérjék, mennyire alatta vannak a normális embereknek, emiatt boldogok tehát mert nem látják a szakadéknyi különbséget, vagyis ezek kognitív képességei annyira elmaradnak a normálistól, hogy merőben kétlem hogy érdeemesek volnának az „ember” névre! Ha pedig nem emberek, nem érvényesek rájuk az emberek jogai, vagyis fel sem merülhet hogy esetleg erkölcstelen lenne őket megölni! De folytatom is: az örültek sokszor erőszakos cselekedeteket is sokat elkövetnek, még gyilkolnak is mint azt hallhattuk eddig is Szuiáról, s gondolom még többet is hallunk majd róla, tehát a kiirtásuk jogos önvédelem is, mintegy megelőző akció, a társadalom védőoltása a normalitás érdekében! Aki hülye, aki örült, haljon meg, ez a véleményem! S hogy ne vádolhassatok azzal hogy nem mondok konkrétumot, bevallom hogy igenis, a Szuiáról már eddig hallottak is azt a véleményt sugallják nekem, hogy ő épp azok közé tartozik, akiket mielőbb ki kell végezni!

—Ha három lépésnél közelebb jössz hozzám, eltöröm a nyakadat! Nekem már úgyis mindegy! - nézett rá Szuia.

—Látjátok, teli van gyilkos hajlamokkal! - mutatott rá igazolásképpen Xaroc.

—Azért ne feledjük ám, hogy egy olyan fiatal kislányt érthető hogy megráztak a vele történt iszonyú események! - kelt Szuia védelmére Darszun.

—Ezt én is elismerem.

—Hát akkor?!

—Fiatalember, az engem is felháborít amit vele tettek! De nem ez a lényeg. Szuia idegrendszere nem volt képes feldolgozni a stresszt, tehát gyenge, csökkent értékű, s az ilyen nem helyes ha elterjed a társadalomban!

Erre megszólalt Macuna.

—Na, amit maga mond az ékes példája annak, miként lehet egy alapvetően helyes véleményből a gonoszságot megideologizálni, ha túlzásba viszik és túllihegik! Mert azt én is elismerem, helyes ha *bizonyos* öröklődő betegségekben szenvedők nem szaporodnak, de te Xaroc ennek érvényességi körét mérhetetlenül és elfogadhatatlanul kiterjeszted! Hiszen az ha valakinek az idegrendszere érzékeny, nem okvetlenül baj, nem csökkentértékűség! Ilyen ember például képes lehet arra hogy remek lélektani regényeket írjon, adva van ehhez ugyanis mély beleérző képessége! Szóval sok haszna is lehet annak, amit kritizálsz! Nem az a megoldás ha az érzékenyebbeket kiirtjuk, hanem ha olyan társadalmat építünk, amiben őket nem erőszakolhatják meg! Különben meg én még a nagyon súlyosan sérültek kiirtását sem tartom megengedhetőnek. Legrosszabb esetben is csak a kényszersterilizálásnak vagyok a híve, nem a kiirtásnak, de még e sterilizálásnak is csak felettébb ritka, kivételes esetekben!

—Ezt hadd döntsem el én, te meg asszonyom maradj csak a szaporítószerveknél, mint koi-tológus! Ez ugyanis nem a te kompetenciád!

—Épp ellenkezőleg, hiszen ki más dönthetné el jobban kinek van joga szaporodni, ha nem a szaporodástudományi szakember?!

—Mindenesetre semmi esetre sem Szuia hivatott erről dönteni, márpedig akit megölnék az nem szaporodik, és ha nem értettem valamit nagyon félre, ő bizony sokakat meggyilkolt,

most is van valami a rovásán ha egyszer halálra van ítélve! Szívesen meghallgatnám bűnlajstroma folytatását! - nézett a Pucsakacit mutató képernyőre Xaroc.

—Jó, folytatom! Tehát, aztán hogy kissé felnövekedett Szuia, gyakran elmaradozott otthonról, néha egész éjszakákra kimaradt! De nem azért mintha fiúzott volna...

—Pedig naná hogy fiúztam! - vágott közbe sátáni mosollyal Szuia.

—E szó alatt egészen mást értek! Tehát, egy idő után feltűnt a szüleinek, hogy mindig amikor a lányuk kimarad éjjelre, másnap az újságokban olyasmikről tudósít a rendőrségi hírovtat, hogy gyilkosság történt, néha nem is egy férfit öltek meg! De egy alkalommal egy egész motorosbandát! És a gyilkos jelképet is hagy mindig maga után: két „B” betűt ír fel valahova az áldozata vérével, de úgy, hogy e betűk egymásnak a tükörképei, tehát egymásnak hátat fordítanak. És amikor kifaggatták a lányukat, az nem is tagadta, hogy igen, ő a tettes! A „B” azt jelenti: „Bosszúálló”. És azért van két darab belőlük, mert benne Szuiában is két személy lakik.

—Azt azért tedd hozzá Pucsakaci – szolt közbe Szuia – hogy kizárólag férfiakkal végeztem! És a férfiakat bár nagyon utálok, de még őket sem irtottam válogatás nélkül, csak azokat, akik megérdemelték!

—Tény hogy csak férfiakat öltél, de azt senki nem tudhatja, mind „megérdemelték”-e! Én legalábbis kétlem! Mert igaz, akad az áldozataid közt néhány rég keresett gazember, vagány, de többnyire ezeknek sem volt olyan bűnük, hogy a bíróság halálra ítélte volna őket! Áldozataid többsége viszont még csak első büntényes sem volt!

—Akkor is megérdemelték. Próbára tettem őket. Tudom hogy megérdemelték. Sötét helyeken kószáltam éjjelente, s ezek mind vagy ki akartak rabolni, vagy megerőszakolni, általában mindkettőt! Még szép hogy megérdemelték!

—Szerinted. De jelenleg egy nemi erőszaknak a büntetése mégsem halál, pláne nem egy egyszerű rablásé!

—Szerintem pedig úgy illene! - makacskodott Szuia.

—Pucsakaci, tudtommal műsorvezető vagy, nem ügyész, hogy vádat emelj Szuia ellen! Kérlek szorítkozz a tények ismertetésére! - szolt bátran Darszun.

—Kopj le rólam te kis geci, nem szorulok rá a védelmedre! - förmedt rá Szuia.

—Már meg ne haragudj kérlek, de nagyonis rászorulsz, mert ha nem nyersz, kivégeznek! Te mondtad hogy halálra vagy ítélve, vagy nem?! Márpedig ezesetben nagyonis előnyös ha vannak idefent szövetségeseid, például én is!

—Ne röhögtesz, idefent kivétel nélkül mindenki az ellenségem, mert mindenki nyerni jött ide, ha pedig valaki nyer, például te, az azt jelenti hogy én veszték!

—El tudom képzelni, hogy adott esetben esetleg úgy döntsek hogy inkább átengedem neked a nyereség lehetőségét! Tudod, nem kívánok abban a tudatban élni, hogy gyilkosod vagyok!

—Fiatalember, ne feledkezz meg róla, hogy épp ez a nő az, aki sokszoros gyilkos! - emlékeztette őt Xaroc.

—Egyelőre még egyáltalán nem tudunk mindent a történetből, tehát hallgassuk inkább Pucsakaci urat!

—Már nincs sok mondanivalóm. - folytatta a műsorvezető. —A lényeg az, hogy Szuia – legalábbis Szua nevű személyisége – teljesen beleőrült abba a gondolatba, hogy ő a magányos igazságosztó, okvetlenül neki kell leszámolnia mindenkivel, aki kicsit is rossz a férfiak közül a nőkkel, és erről a szülei sem tudták lebeszélni! Végül aztán csak megsokallták, hogy „falazzanak” neki, nem akartak résztvenni egy tömeggyilkos bűnpártolásában, és nem tehettek mást, feljelentették a rendőrségen! Remélték, nem végzik ki a lányukat, csak bolondokházába csukják életfogytiglanra! Szuia azonban időben elmenekült az elfogás elől. És tovább gyilkolászott hol itt – hol ott. Végül aztán sikerült sarokba szorítani, és elfogták. Ez tizenhét rendőr halálába került. És valóban úgy esett ahogy a szülei gondolták: közveszélyessé nyilvánították és elmeegógyintézetbe került.

Ellenben fél év sem telt el, és megszökött, közben lemészárolt három betegápolót és egy orvost is...

—Az egyik ápoló meg akart dugni, a doki pedig magasan megérdemelte, mert állandóan csak görcsösítő injekcióval szurkált, és alig engedett el, majdnem mindig a rácsos ágyba voltam bezárva! - kommentálta a történetet Szuia.

—Aztán - folytatta Pucsakaci - miután megint jóegypár embert kinyírt ökelme, végre megint elkapták a rendőrök. S ekkor már mint gyógyíthatatlan és felettébb közveszélyes valakit, halálra ítélték!

—Hé te tetűláda, ha eddig mindent kitálaltál rólam, ugyan már azt is elmesélhetnéd hogy ezúttal miként kaptak el! - vetette oda mérgesen Szuia.

—Kérlek! Különböznék semmi okod a hőbörgésre, természetesen el akartam mondani azt is! Szóval az úgy esett, hogy bár megértem Szuia halálra ítélésének indokait, s mert férfi vagyok, bevallom, én sem igen vagyok nyugodt amíg bosszúszomjas gondolatokkal az elméjében szabadon kóborol, de tény ami tény, kissé kényelmetlen érzésekkel gondolok rá, hogy épp úgy fogták el másodszorra, ahogyan! Ugyanis bizonyos értelemben Szuia akkor hőstettet hajtott végre! Az eseményt annak idején számos híradó az első helyen hozta. Holmi terroristák elfoglaltak egy színházat, benne sokezer emberrel. Napokon át alkudoztak a hatóságokkal, fenyegetőztek, túszaik közül többeket meg is öltek. A férfiak többségét azonban a legelején elengedték, nyilván, mert féltek hogy azok lázadozni kezdenek, hősködni, s csak a nőket és gyerekeket tartották fogva, gondolván hogy azok könnyebben kezelhetőek, és belenyugszanak a sorsukba! A színházat pedig telepakolták dinamittal is, és azzal fenyegetőztek, hogy ha a rendőrök támadnak, felrobbantják magukkal és a túszzal együtt.

Pechjükre azonban a túszt nők közt volt épp Szuia is. És mi sem „természetesebb”, mint hogy rövid idő után kitört rajta akkor is az örület, és amikor a hatóságok már épp hajlottak volna rá hogy teljesítsék legalábbis bizonyos követeléseit a terroristáknak, akkor Szuia elszabadult, és a színház maga lett a pokol a terroristáknak! Mint utólag kiderült, kétszázhatvannyolc terrorista szállta meg a színházat, s ezek közül egyetlenegy sem menekült meg, Szuia mindet kinyírta! Aztán közölte rádión hogy „tiszt a terep”. És megpróbált a túsztok közé visszavegyülni és úgy elhagyni az épületet, de pechje volt és felismerték. Szóval véleményem szerint tekintettel a hőstetére, illeté volna inkább életfogytiglanra ítélni, nem halálbüntetésre! De hát nem volt ilyen szerencséje, s biztos azért nem, mert már a terroristák előtt is hatvanhat különböző embert küldött át a másvilágra...

—Mondd inkább hogy megöltem őket! Nem hiszek a másvilágban! A legszélsőségesebben ateista vagyok, nálam vallástalanabb egy csizí sem lehet! - mondta Szuia.

—Én is ateista vagyok, ez csak szónoki fordulat volt a részemről. Szóval a bíróság azt mondta, hogy Szuia csak a maga bőrét mentette, és az előző hatvanhat gyilkosságtól nem tekinthetnek el. De tudjátok van olyan törvény, hogy senkit nem lehet azonnal kivégezni, az ítélet kihirdetése és a halálbüntetés végrehajtása közt el kell telnie minimum három hónapnak, hogy hátha kiderül valami, amiből rájönnek hogy az elítélt mégis ártatlan, szóval erre az időre hozhattam őt fel ide az úrvárosba, szereplőnek! Ha nyer, természetesen nem megy már le a Barganra, hanem elrepül a Szeolra, ami az ő bolygója, s ott eképp életben marad!

—Én remélem hogy ő nyer! - futott azonnal Szuia mellé Csipetke. —Én nem akarom hogy meghaljon! - és átölelte Szuiát, akit ez a hirtelenjött szeretetroham meglehetősen megdöbentett. —Most itt mindenki előtt kijelentem, hogy ha én nyerek, elviszem magammal Szuiát a Szeolra, hogy ott el ne kaphassák a gonosz rendőrök! Nem engedem bántani!

—Na de kislány, mitől támadt benned ekkora rokonszenv Szuia iránt?! - csodálkozott Plix.

—Hát már hogysisne éreznék így, amikor én is nő vagyok, és nem akarom hogy a sok rossz ember megerőszkodjon! Minél kevesebb van a rossz emberekből, annál jobb nekem, és Szuia őket irtotta! Szuia hős, és nem kivégezni kell hanem kitüntetni! Hiszen még szép

hogy így érzek amikor én még csak kilenc éves vagyok, alig kettővel több mint Szuia volt amikor azok az iszonyú dolgok megtörténtek vele!

—Nekem is pontosan ez a véleményem! - azzal Darszun felállt, Szuia elé lépett, és szertartásosan térdre ereszkedett előtte. Így szólt hozzá:

—Kérlek Szuia, hogy tőlem mint Bargan bolygó elnökének a fiától fogadd el ünnepélyesen a bocsánatkérést amit az egész férfinem nevében nyújtok át neked: kérlek ugyanis hogy bocsáss meg a férfiaknak mindazért a sok méltánytalanságért, amit elkövettek ellened! Én teljes mértékben a te pártodon vagyok, elismerem hogy messzemenően jogos volt minden cselekedeted...

Szuia keze kinyúlt, s bár nem ütötte meg Darszunt, de tenyere a fiú homlokára tapadt, és egy határozott mozdulattal hanyatlökte őt.

—Kussolj már te hülye! Miért akarsz elámítani, mi?! Azt hiszed nem tudom, hogy senki de senki nem hatalmazott fel téged arra, hogy az egész Bargan minden hímpéldányának a nevében beszélj?! Ez valami magánakció csak a részedről, gondolom azért hogy elámíts, és megdugj! De abból nem eszel!

—Szuia drága, én nem tagadom hogy szívesen hálnék veled, de nem úgy ahogy te gondolod, mert szándékaim a lehető legnemesebbek, ugyanis feleségül szeretnék venni, mert szerelmes vagyok beléd, amióta csak megpillantottalak a tévében!

—Aha, és a kedves apukád mit szól ehhez?!

—Semmi jót, de a magam ura vagyok!

—Hogyne, de gondolom csak nemrég került le rólad a gumibugyi?! Hagyj engem békén, és jobb ha nem kezdesz el simogatni, mert annak szomorú vége lesz! Ha rossz helyre nyúlkál a mancsod, akkor az a minimum hogy letöröm a kezedet!

—Azt hiszem ezt ajánlatos komolyan vened a hölgy részéről! - figyelmeztette Darszunt Máncsa.

—Igen, komolyan kell vegye – bólogatott Vília is – másrészt azonban én nem csüggednék a helyében, mert mint optimista ember, cseppet sem tartom kizártnak, hogy idővel, hű ragaszkodását látva, Szuia megenyhülend legott iránta, hogy ilyen szépen, régiesen fejezzem ki magamat, bár nem biztos hogy nyelvtanilag is helyesen! De olyan szép! Az biztos hogy nem bánom hogy Darszun szerelmes Szuiába, mert legalább nem lesz olyan unalmas az idefenti élet!

—Mérget vehet rá hölgyem, hogy nem csüggedek! Hiszek benne, hogy a szerelem mindent legyőz!

—Darszun, idefent a tegeződés a kötelező! - mondta Pucsakaci.

—Nagyon helyes, legalább teljes joggal tegezhetem Szuiát is! - pillantott a leányra. —Igenis hősnek tartalak, és nekem kell ez a hős!

—Azért jobb lenne ha figyelni arra Darszun öcsém, hogy te mint az Elnök fia, talán mégis előbbre kéne helyezd érzelmeid közül az igazságérzetet mint a szerelmet! - szólt hozzá Plix.

—De hiszen épp azt teszem, és felháborít ahogy a törvényeink ezzel a remek leánnyal bannak! Végéreis Szuia nem azt tette hogy kiszökött éjjel az utcára, és válogatás nélkül legyilkolt minden szembejövő férfit: tényleg csak a kötekedőkkel, az erőszakosokkal végzett! Igenis nem közveszélyes! Biztos vagyok benne hogy engem sem öl meg, még akkor sem ha most szépen mellé ülök...

—Ugyan hová, nincs mellettem szabad szék!

—Igaz... De semmi baj, akkor elébed ülök, hátamat a te csodálatos lábszáradnak támasztom, s esetleg még a fejemet is az öledbe hajtom! És te igenis nem fogsz emiatt megölni, mert te valóban nem vagy se közveszélyes, se örült!

—De, örült, az igen, mert olyan vagyok mint Isten! Mármint a hívők képzeletében, mert én istenben sem hiszek.

—Hogy érted azt, hogy olyan vagy?!

—Hiszen hallhattad hogy két személyiségem van! Most épp Szuával beszélsz, ahogy azt Pucsakaci is megmondta. De néha Szüi is előjön bennem, bár azt nem szeretem, mert ijedős, nyavalygó nyafka! No és hát nem ugyanez-e a helyzet az istenkével is?! Hogy több személy lakik benne, az Atya, a Fiú, az Égi Marina és a Szent Szellem?! Bár néhány szekta szerint kevesebb... Mindenesetre én ha úgy vesszük jobban jártam mint ő, mert bennem csak kettő van...

—Idővel meggyógyulsz, erősen hiszem, de ha nem az sem számít, mert én így is szeretlek! Akkor tehát most ideülök eléd, és te nem fogsz megölni, mert nem vagy gyilkos!

—De gyilkos vagyok, viszont igazad van, nem öllek meg mégsem. Azt nem. De úgy megverlek hogy azonnal érted kell jöjjön a mentőhajó, és elvisznek a Kukkolóból az intenzív osztályra!

Darszun mégis leült Szuia elé, de óvakodott hogy nekitámaszkodják. Ellenben egy hű kutya ragaszkodásával nézte, s közben igyekezett szép védőbeszédet is mondani róla.

—Én akkor is szeretlek Szuia, és igenis azt mondom hogy igazad volt! Nem válogatás nélkül öldököltél...

—De provokálta a férfiakat! - szólt közbe Xaroc.

—Ugyan mivel, azzal tán, hogy sötét helyeken mászkált?! Elvégre mégis disznóság hogy olyan világban élünk, hogy egy nő bizonyos helyekre egyszerűen nem mehet nyugodtan sötétben! Teljes joggal néznek emiatt a csiszík barbárnak minket!

—Azám, miért nem megy Szuia a csiszík közé?! - kérdezte hirtelen Szincse. —Végtére is ott nőuralom van, ott aztán oda mehet akár éjjel is bárki nő, még Szuia is, ahova csak akar, és egyetlen férfi sem vetemedne holmi erőszakra, de ha netán mégis és Szuia megöli, úgyis mindenki neki adna igazat, hiszen nő! Miért nem megy oda?!

—Mert nem akarom, hogy megöljenek. - válaszolta Szua.

—Hogyhogy?! Hiszen az nem jellemző a csiszíkre! - ámult Darszun is.

—Természetesen nem a testemet ölnék meg. Ellenben megpróbálnának „meggyógyítani”! No és ez okvetlenül azt eredményezné, hogy csak egyetlen személyiség maradna bennem! Na de mi van ha az a nyavalygó kis Szüi lenne az?! Mert én nem akarok ám meghalni!

—És Szüi sem akar a csiszík közé menni? - kérdezte Pucsakaci.

—Nem. Ő meg attól fél hogy én maradnék meg, mert erősebb vagyok, akaratosabb! Szóval egyikünk sem kívánczik a csiszík közé, és nagyjából ez az egyetlen, amiben egyetértünk! Úgy különben persze nem volna rossz a csiszík közt, mert az valóban disznóság hogy erre mifelénk félni kell a nőknek éjjelente! Na de az én esetemben nagyon ráfaragtak a kötekedők! Én igazságot szolgáltattam a női nemnek!

—Ezzel egyetérték. - mondta sietve Darszun. —Csak azt kapták amit megérdemeltek!

—Nincs igazad. Az egyszerű polgárnak az a dolga, hogy betartsa a törvényeket! Amint én is teszem! - húzta ki magát önérzetesen Plix. —Az hogy mások nem tartják be a törvényeket, még nem teszi megengedhetővé a mi törvényszegésünket! Egy nemi erőszak vagy egy rablás pedig törvényeink szerint nem olyasmi amit halállal kell vagy szabad megtorolni, pláne nem önbíráskodás formájában! Szuia azonban ezt tette, több alkalommal is, tehát minősítetten. Sőt előre készült rá, direkt kereste a lehetőséget rá hogy ölhessen, tehát előre megfontolt szándékkal tette amit tett, s megkockáztatom még azt is hogy aljas indokkal, mert szándékosan provokálta a férfiakat, olyan helyzetet teremtve, hogy azok vágyat érezzenek az erőszakra!

—A szándék nem mérhető, nem is bizonyítható, emiatt nem is értékelhető! Csak a tettek számítanak! Tény hogy Szuia csak annyit tett, hogy sétált este itt-ott. Ehhez kétségtelenül joga volt. Akik belekötöttek, ki akarták rabolni, meg akarták erőszakolni: azoknak ehhez nem volt joguk! Tehát ők bűnösök, Szuia pedig ártatlan! - válaszolta büszkén és elszántan Darszun.

—Nem egészen így áll a helyzet! Annyi tény, hogy Szuia áldozatai valószínűleg bűnösök voltak valamennyire...

—Mi az hogy csak „valamennyire”?! - hördült fel Darszun.

—Úgy, hogy legtöbbjük esetében az égvilágon semmi bizonyíték arra, hogy akár csak meg is szólította volna Szuiát! Hogy is lehetne, amikor csak Szuia, tehát a gyilkosuk szavára hagyatkozhatunk! Annyi csak ami biztos, hogy ott feküdtek az utcán lemészárolva! Nem tudjuk hogy mi történt akkor! Lehet hogy csak mentek arra, és Szuiának nem tetszett az arcuk, és ölt! Vagy megkérdezték a nőt merő jóindulatból, hogy „hát te meg mit keresel itt ilyen késő éjjel”, s ez már elég volt Szuiának! Vagy azt hitték kurva, elvégre a „rosszlányok” szoktak olyankor arra kódorogni, megkérdezték hogy „mennyi nálad egy numera”, s emiatt kellett meghalniuk! Hisz épp te mondtad fiatalember, hogy csak a tények számítanak! Az tény hogy Szuia megölte őket, más nem tény mert nincs rá bizonyíték! De ismétlem ha volna, akkor sem találnám kielégítőnek, mert törvényeink szerint mindez – úgy értem egy feltételezett rablás vagy nemi erőszak - nem elégséges ok az önbíráskodásra és gyilkosságra!

—És megtudhatnám hogy ezeket az elmés bölcsességeket milyen minőségben vágod a fejemhez Plix úr? Ez csak a magánvéleményed, vagy...

—Vagy. Ügyész a szakmám.

—Ah, akkor már értem! Nálad szakmai ártalom a vádaskodás!

—Mindössze szeretném ha mindenki olyan becsületes volna, mint én magam is!

—Miért, te mennyire vagy az?

—Nagyon. Pucsakaci úr amikor tudomást szerzett rólam, elnevezett úgy, hogy „szuper-becsületes”.

—És ezalatt mit kell érteni?

—Például azt, hogy hadd kérdezzem meg, ha te mész egy elhagyott mezőn át, körös-körül senki, a legközelebbi emberlakta hely is jó öt kilométerre van, és találsz egy nagy szatyrot, benne néhány millióval – akkor mit teszel?

—Azt hiszem elkezdenék ugrálni örömben! - tűnődött el Darszun.

—Ezt úgy értsem, hogy nem adnád vissza a tulajdonosának?!

—Ja, hogy... hát ugye, én azt hittem hogy nincs a szatyorban semmi, amiből a tulajdonos kilétére következtetni lehetne...

—Miért, ha van, visszaadnád?

—Hát, legalábbis elgondolkoznék rajta! Valószínűleg igyekeznék információkat gyűjteni, mi-féle ember az illető, megérdemli-e hogy visszaszolgáltassam neki a talált pénzt! Bár tulajdonképpen bevallom, eleve abból a feltételezésből indulnék ki, hogy nem érdemli meg, mert akinek annyi pénze van hogy egy ennyire elhagyott helyen bóklászik vele, és csak annyira becsül még milliókat is hogy csak úgy egy szatyorba pakolja... nos, az annyira gazdag, hogy nem sokat számít neki ha el is veszi, miért is nem vigyázott rá jobban! De meg különben sem szoktak efféle helyre milliókat vinni; gyanús a dolog; lehet hogy rossz célra akarta használni, például errefelé óhajtott találkozni valakivel, akitől a sok pénzért mondjuk kábítószert akart venni! Tehát bár nem tartom teljesen kizártnak hogy visszaadjam, de bevallom, ennek esélye meglehetősen csekély! Különben meg amiatt is a megtartás felé hajlok, mert hallottam már sztorikat olyasmiről, hogy valaki sok pénzt talált, visszaadta a tulajnak, erre az jutalom helyett kiszúrta a szemét azzal, hogy mindössze meghívta egy jó ebédre! Hát hülyének pedig ne nézzenek!

—Darszun, abból amit mondtál, az következik, hogy nem vagy következetes!

—Ugyan miért nem?!

—Mert Szuia esetében azt mondtad hogy csak a tények számítanak! Most meg mindenféle fantáziaszüleményt kezdtél el mesélni nekünk, hogy a pénz gazdája *esetleg* kábítószert akart venni, hogy nem számít neki ez a pénzvesztés, stb! Ez pedig mind nem tény, csak a te kitaláció! A tény az, hogy a pénz nem a tied, tehát ha tudod hogy mégis kié ha nem a tied, akkor kötelességed visszaadni a lehető leghamarabb, különben egyszerűen tolvaj vagy! Megjegyzem, a becsületesség különben is ajánlatos, mert honnan tudod te, hogy az a sok

pénz esetleg nem hamis pénz-e?! Márpedig ha hamis, akkor nagy bajba kerülsz amikor megpróbálsz elkölteni!

De én tovább is megyek. Mit teszel ha nincs is semmi utalás arra, hogy kié lehetett a pénz?!

—Akkor már aztán tényleg egyértelmű a helyzet: örülök neki! És ehhez aztán minden jogom meg is van!

—Tévedés! Ilyen esetben a talált tárgyakra vonatkozó törvények az irányadóak, tehát kötelességed leadni a legközelebbi rendőrörsön! Vagy ha nem akarsz addig elmenni, a legközelebbi rendőrnek kell adnod!

—Hogyisne, majd ha hülye lennék mint aki biztat! Hiszen annak a rendőrnek is első dolga lesz megnézni hogy van-e valami jel hogy kié lehet ez, s ha nem talál ilyet, simán megtartja magának a milliókat!

—Ez már teljesen mindegy abból a szempontból, hogy ezesetben ő lesz a bűnös, de te ártatlan, büntelen maradsz, mintegy tiszta lelkiismeretű!

—Én szeretek becsületes maradni, de mindennek van egy határa! Ha már mindenképp másé lesz a pénz és nem a tulajdonosé, miért a zsarú gazdagodjék, s nem én, amikor ráadásul én is találtam?!

—Ez elvi kérdés: az ember mindenképp igyekezzék megőrizni a becsületességét!

—Ez nem érv, tekintve hogy úgy is okoskodhatok, hogy ezesetben inkább el kéne égetni a pénzt, hiszen én nem használhatom, mert nem az enyém, a tulajdonosát nem ismerem, ha viszont odaadom a rendőrnek, akkor ezzel szegény ürgét kísértésbe viszem, s magam is bűnös leszek ha megtéved!

—Ebben van valami – ismerte el Plix is – emiatt a leghelyesebb egy rendőrörsre bevinni, s tanúk jelenlétében beszolgáltatni!

—Még ez sem garancia, mert ha a pénz nagyon sok, akkor ha csak négyen-öten vannak, megegyezhetnek! De ha nem is így történik, akkor a pénz az egész Államé lesz, hiszen hiába is jelenne meg a tulajdonosa, nem kapná vissza, mert nem tudná igazolni a tulajdonjogát!

—És miért baj az ha a pénz az Államé lesz?

—Például mert nem az Állam találta, hanem én. Ha én nem ballagok arra, elrothad az első után!

—Felettébb alacsony szinten áll az igazságérzeted, barátocskám! - csóválta a fejét szomorúan Plix.

—Ellenkezőleg, nagyonis megvan a magam igazságérzete, emiatt állok maximálisan Szuia oldalán, ellenben amit te művelsz „igazságérzet” címén Plix úr, az már a szememben messze túl megy minden józanság határán, s úgy érzem gyanúsán rokon a vallások szférájával! Te ugyanis attól tartok nem is az igazságról beszélsz már, hanem csak a törvényekről!

—Jelen esetben ez ugyanaz, mert tájékoztathatlak róla hogy a törvények épp úgy szólnak, ahogy elmondtam neked!

—Na ugye! Mégis, azt hiszem téged jobban érdekelnek a törvények, még ha igazságtalanok is, mint maga az igazság!

—Hogy egészen pontos legyek – emelte fel ujját fontoskodva Plix – tulajdonképpen a szememben nincs is olyan hogy igazság! Igaz, korábban is használtam e szót, de csak amolyan köznapi értelemben, pongyolán fogalmazva. Az ugyanis hogy „igazság”, a szememben csak egyfajta kitalált, minden alap nélküli, misztikus fogalom! Igazság nincs, csak törvények. Azt nem lehet tudni mi az igazság, azt viszont nagyon jól lehet tudni, mi a törvény! A mi dolgunk tehát az, hogy a törvényeket betartsuk. Ennyi a dolgunk, nem több!

—Na de a törvények akkor jók, ha jó ügyet szolgálnak! A rossz, vagy valaha jó, de mára már idejétmúlt törvényeket is be kell tartani szerinted?! - kérdezte ámulatosan Lulicsi.

—Természetesen! Az persze megengedhető hogy az ember küzdjön a törvények megváltoztatásáért, de e küzdelmet is csak az akkor épp törvényesnek tartott eszközökkel szabad végeznie, és amíg a törvények érvényesek, mindet be kell tartsa! Emiatt mondom azt, hogy

Szuia a szememben bűnös! Teljesen mindegy hogy úgymond „emberileg” megértjük-e tettei indokát: tény az hogy gyilkolt, sokat gyilkolt, ehhez nem volt joga, tehát gyilkos! Ami azt illeti, én még azt is kétlem hogy a terroristák lemészárlásához joga volt-e. Azaz dehogy kétlem: biztos vagyok benne hogy nem volt hozzá joga! Az ugyanis nem jogos önvédelem. Amíg csak arról volt szó hogy szerez valami fegyvert és igyekszik elszökni, ki az elfoglalt színházból, az rendben van. Hogy közben megöl néhány terroristát, az is rendben van. De ő nem megmenekülni igyekezett, hanem nagyonis benn maradt ott, amikor pedig már nyugodtan kiszökhethetett volna, és igyekezett mindőjüket halomra gyilkolni! Ehhez pedig nem volt joga, mert ez már nem az élete védelmében végrehajtott ölés volt, és kötelességteljesítésnek sem nevezhetjük, tekintve hogy nem volt a terroristaellenes kommandó tagja! Nagyonis gyilkos volt ez esetben is, sőt, fejére olvasom még újabb vádként a „gondatlan veszélyeztetést” is, mert partizánakciójával azt kockáztatta, hogy a terroristák amikor már nagyon megijednek, felrobbantják az elaknásított színházat, a túsokkal együtt! Igen, Szua a felelőtlen hősködésével több száz vagy több ezer tús életét kockáztatta!

—De ez végülis nem történt meg!

—A siker nem igazolja a szememben visszamenőlegesen a törvényszegést!

—Különbén valóban fel akarták robbantani – mosolygott Szua – de ez nem jött össze nekik, mert időben megakadályoztam! Szerencsére igazán profi vagyok a robbanóanyagokkal kapcsolatban is, mert nem is egy efféle tanfolyamot elvégeztem! Ami azt illeti, én is tudok ám aknát telepíteni, de hatástalanítani is! Szóval nem is voltam ám én olyan gondatlan! Sőt, néha bizony elképedve pislogtam amikor láttam azt a pancser munkát amit a terroristák végeztek! Olyan gyönyörűen alá lehetett volna aknázni azt a színházat, hogy soha nem hatástalanították volna, pompás volt ehhez a terep, a helyi adottságok, de ezek a barmok... Á, ilyen kontár munkát látva szinte sírni lett volna kedvem! Néha már vágyat éreztem, hogy elkapjak élve néhányat közülük, és elmagyarázzam nekik, miként csinálják ezt a profik! Mert jobban értettem ehhez mint ők! Végül aztán mégsem tartottam tanfolyamot, inkább megöltem őket. Jobb ha csak én tudom a műhelytitkokat!

—Tény ami tény, hogy nem a te dolgod volt a kiszabadítás! Mindenki végezze azt ami a kötelessége, és tartsa be a törvényeket!

—No és mit tennél Plix – kérdezte Darszun – ha hirtelen valami vallásőrült csoport venné át a hatalmat, és olyan törvényt hozna, hogy a nőknek semmi joguk, ki sem jöhetnek az utcára, mert aki ezt teszi, azt elevenen el kell égetni?!

—Mi az hogy mit tennék, mi közöm hozzá, én nem vagyok nő!

—De ügyész igen! És tegyük fel elébed kerül egy ezzel vádolt nő!

—Akkor megvizsgálom az ügyét, és ha bizonyosnak tűnik előttem, hogy elkövette azt a törvényszegést hogy kiment az utcára, akkor mi mást is tehetnék mint hogy javasolom a máglyahalált! Hiszen úgy szólnak a törvények!

—Te ezzel egyetértenél?! - ámult Csipetke.

—Magával a törvénnyel természetesen nem, de azzal igen, hogy a törvények azért vannak, hogy betartsuk őket! Végülis nem kezdhethünk el mazsolázni közülük hogy „ezt betartom azt meg nem”, mert az önkényességhez vezet, jogbizonytalansághoz! Az más kérdés hogy igyekeznék arra törekedni, hogy a törvényt változtassák meg!

—De ha semmit nem tehetnél, mert van olyan törvény is, hogy egyedül a legfőbb főpap változtathatja meg a törvényt, de annak ez esze ágában sincs?!

—Akkor igyekeznék meggyőzni a legfőbb főpapot, s ha ez nem megy, reménykedem benne hogy hamar meghal, s az utódja értelmesebb lesz!

—Azt hiszem hallottam mindent amit kellett: te Plix vallásoddá emelted a törvényeket, és reménytelenül hülye vagy! - összegezte a véleményét Darszun. S ahogy körbenézett, úgy látta hogy e véleményét lényegében mindenki más is osztja.

—Jó inkvizítor lett volna belőle! - tette hozzá szavaihoz Berzet is.

—Nem sértődöm meg a szavaidon, régóta tudom hogy senki nem igazán becsületes, kivéve engem!

—Hé, ha becsületes vagy, ne lopj: ez a „kivéve engem”, ez az én szövegem, mert én vagyok a kivételember! - csattant fel Lulicsi. S erre kitört a nevetés.

A kacagás csillapodtával megszólalt Pucsakaci:

—Ez ahol vagytok, a társalgó, megkérek mindenkit, vonuljon át az 1-es számmal jelölt szobába, az a háló, és válasszatok ágyat magatoknak! Ellentétben az előző Kukkolóknál követett módszerrel, most nincs semmiféle szabály az ágyválasztásra: addig fogtok vitázni, míg megegyezésre nem juttok!

—Nekem mindegy, de nem akarok se az állatkínzó Faller mellé kerülni, se Xarocot és Plixe nem akarom szomszédodnak, mert ők nem szeretik Szuiát! - vágta rá azonnal Csipetke.

—Hát ha rögvest három embert is kiválasztottál akiket nem akarsz a szomszédodul, akkor talán mégsem mindegy neked sem! - mosolygott leányán Pucsakaci. És mindenki átvonult a hálóbába.

Itt meglepetés érte őket! Az eddigi Kukkolókban két sorban voltak elhelyezve az ágyak, e háló azonban igazán nagy terem volt, s az ágyak körben voltak elhelyezve, hossz tengelyükkel mintegy a kör sugarait alkotva, így mindenki láthatott mindenki mást! A kör közepén eképp igazán jókora hely maradt, mert az ágyak egymáshoz közelebbi, tehát a kör középpontja felé eső végei közt is maradt két-két méter. S mert tizenhat ágy volt, nem tizenöt ahányan voltak, ez azt jelentette, hogy e kör belső kerülete megvolt 32 méter, eképp átmérője nagyjából tíz méter lehetett!

—Eredetileg egy tizenhatodik szereplőre is számítottam – mondta Pucsakaci – aki kéjgyilkos lett volna! Tudjátok csak azért, hogy legyen összehasonlítási alap, hogy melyiket szeretitek vagy utáljátok jobban a két gyilkos közül: őt vagy Szuiát! De aztán letettem róla, mert a nejem kerekperec megtiltotta! Azt mondta hogy válasszak ki szerepeljen: a kéjgyilkos vagy Csipetke, mert nem engedi a leányát egy kéjgyilkos mellé! Ő már Szuiától is félt! Így aztán fájó szívvel bár, de őt kihagytam. Csipetkét ugyanis nem hagyhattam ki, mert a leányom nagyon a fejébe vette hogy szerepelni akar, és bár most kedves kis fruskának látszik, de igen undok tud lenni ha megmérgesedik, és nem akartam összeveszni vele! - de miközben ezt mondta, nagy szeretettel nézett a leányára.

—Nem lett volna máshonnan egy tizenhatodik szereplő, aki beugrik az utolsó pillanatban? - kérdezte csodálkozva Vília.

—Hogyne lett volna, vállalták volna sokan is, de valahogy egyik szóba jöhető személy sem tűnt elég érdekesnek! Aztán meg rájöttem hogy nem is bánom hogy van egy felesleges ágy, így legalább lesz mód rá hogy a fekhelyeket váltogassátok a pillanatnyi rokonszenveknek és ellenszenveknek megfelelően. Na, válasszatok csak ágyat magatoknak!

—Jól van! - mondta Plix, és ledobta kis szatyrát csak úgy találomra a mellette levő, 13-as számot viselő ágyra. —De megmondom én őszintén, nekem nem tetszik hogy itt van a lányod, Pucsakaci! Aggályosnak érzem erkölcsi szempontból!

—Csak nem arra gondolsz, hogy esetleg csalok majd, hogy ő nyerjen?

—Bátorkodom pedig épp erre gyanakodni! És szerintem ez már másoknak is eszébe jutott, csak nem merik kimondani, nehogy kitolj velük!

—De hiszen a nézők szavaznak majd most is!

—Miből sem áll manipulálni a szavazatokat!

—De figyelj már, az egész bolygó úgyis az enyém, adhattam volna rögvest Csipetkének ha ez a szándékom!

—Persze, de így két bőrt nyúzol le róla egyszerre: lesz egy jó tévéműsorod, és mégis megmarad a végén a bolygó a családotban!

—Hát nézd, e vád ellen semmiképp sem tudok védekezni, emiatt arra hivatkozok mint a bíróságokon szoktak: nem az én dolgom az ártatlanságom bizonyítása, hanem a vád dolga a bűnösség bizonyítása!

—Egy szóval sem mondtam hogy bűnös vagy ebben, csak azt hogy gyanakszom, hátha van ilyesfajta szándékod, és mert ennek a gyanúja okvetlenül felmerülhetett, fel is merült mint látható, emiatt érzem erkölcsileg aggályosnak a lányod szerepeltetését!

—Akár aggályos, akár nem, a dolog úgy áll, hogy jogom kétségkívül volt rá hogy őt e műsorban szerepeltessem, hogy úgy mondjam nem szegtem törvényt, ha pedig ezt megtehettem törvényesen, akkor semmi közöd hozzá hogy meg is tettem, hogy éltem a törvényadta jogommal, mert épp te emlegeted Plix, hogy a törvényeket mindig be kell tartani!

—Ne csúsztask Pucsakaci, a te esetedben nem erről van szó! Más az hogy valaki betart egy törvényt akkor is ha a számára kedvezőtlen – az ilyen magatartást erkölcsileg nagyra értékelem! És más az ha valaki azt látja hogy van egy törvény aminek a betartása a részéről nem kötelező, mert csak egy lehetőséget biztosít a számára amivel azonban nem muszáj élnie, ám ha él vele az neki kedvező, ellenben erkölcsileg kifogásolható a magatartása ez esetben – és ő mégis megteszi ezt a haszonért! Ilyen esetben a tisztességes ember úgy cselekszik hogy nem él a törvényadta lehetőséggel, és ez még nem törvényszegés! Törvényszegés ugyanis csak akkor merül fel, ha a törvény valamely cselekvést kötelezően előír! De ugyan mutass nekem olyan törvényt Pucsakaci, mely előírja, megparancsolja neked, hogy kötelességed itt és most szerepeltetned a leányodat!

—Mutatok neked. - vigyorgott Pucsakaci. —Hivatkozom az Alkotmányunk negyvenharmadik cikkelyének hetedik paragrafusa első bekezdésére, amit mint „az egyenlő elbírálás elve”-ként szoktak emlegetni! Ez külön kiemeli, hogy nem szabad különbséget tenni az emberek közt nemre, fajra, életkorra vagy rokoni kapcsolatra való tekintettel! Hacsak természetesen nem olyasmiről van szó, hogy valaki az életkora miatt alkalmatlan bizonyos feladatkör ellátására! Amikor tehát Csipetke lányom jelentkezett a Kukkolóba, nem lehettem tekintettel rá hogy ő az én lányom, joga volt hozzá hogy szerepeljen! Csak olyan szempontból vizsgálhattam ezen igényét, mint másét, hogy tehát elég érdekes szereplő lesz-e ahhoz hogy nagy nézettséget vonzzon! Úgy találtam, igen! Életkora alapján is megfelelő volt ahhoz hogy szereplő legyen, nem ő volt ugyanis az első gyermekszereplőm mint tudod! Szóval ez van! - vigyorgott. —Na, mi lesz az ágyválasztással?!

Szuia balra indult, és leült az egyes számú ágyra.

—Jó nekem az egyes, ez amolyan főnöki szám, és ki nem állhatom ha el vagyok nyomva és sokadiknak tartanak!

Darszun máris ugrott, és leheveredett a kettes számúra.

—Én melletted akarok feküdni szerelmem!

—Azon az ágyon, ott lehet, nem bánom, de mellettem ugyan soha!

—Figyelj, értsd meg, én is gyűlölöm azokat akik ezt tették veled, meg tudnám ölni őket...

—Elkéstél, ezt már végrehajtottam én magam!

—De ugye érted mire gondolok! Szóval hidd el, nem minden férfi disznó, én sem vagyok az...

—Lehet. De azt meg te értsd meg, hogy teljesen halvaszületett ötlet a részedről hogy a nejed legyen, mert ha csak belegondolok hogy valaki belém dugja a mócsingját, máris elemi erővel tör fel belőlem a hányinger! Szóval meleg jóindulattal tanácsolom hogy felejts el, mert hacsak hozzámérsz, eltöröm a kezedet!

Míg e beszélgetés zajlott, Szuia másik ágyszomszédjának Vília ajánlkozott. Leült az ágyra.

—Ide én akartam ülni! - pattant mellé pár másodperc múlva, elkésve Csipetke.

—Késő! - nevetett rá az Optimista Kör vezetője.

—Hadd aludjak én itt néni kérem!

—Ne haragudj de nem teljesítem a kérésedet, mert tudod bevallom, kémkedni akarok utánuk! Irtóra élvezem majd amikor látom és hallom, miként töri magát Szuia után ez a szerelmes bálgúnár! - bökött a piruló Darszun felé. —És ez olyan história ami különben is inkább a nagyoknak való, nem az olyan kicsiknek mint te! De azért nagyon kedvellek! Keress

más ágyat magadnak! - és meg akarta simogatni Csipetke fejét, de a leány morcosan elhajolt előle, és inkább odafutott a hármaskő ágyhoz; eképp Darszun szomszédja lett.

—Én ide fekszem - lépett a terem túlsó végébe a nyolcas ágyhoz Máncsa, a Pesszimista Klub vezetője - és megkértem mindenkit hogy úgy helyezkedjete, hogy mellém kerüljön az egyetlen üres ágy, hogy legalább az egyik oldalamon ne legyen senki szomszéd, mert másképp amilyen pechem van, olyat fogok ki aki álmában állandóan horkol vagy örökké forgozódik, és ez zavar! -

—Jó, akkor én megyek melléd a kilences ágyra, és remélem az úgy lesz hogy senki nem lesz a szomszédod, *kivéve engem!* - mondta elégedetten Lulicsi.

—Énnekem meg jó lesz a tizenegyes, ez van a legtávolabb Csipetkétől, és tudom hogy a kislány ki nem állhat! - mosolygott a leányra Faller, a cirkuszos, de Csipetke csak nyelvet öltött rá.

—Nekem viszont rokonszenves a kiscsaj, ha nem tiltakozik, szívesen feküdnék mellette! - mondta Szincse, a komputerzseni, a „hivatásos hekker”.

—Gyere csak, úgysem illik hogy férfi feküdjön mellettem!

—Pedig Darszun is férfi!

—Á, ő csak Szuiára hajt...

—Hát akkor legyen ez már a női szakasz! - mondta Macuna, és ő meg az ötös ágyra telepedett, Szincse mellé.

—Több nő viszont nem lévén, azt hiszem kénytelen leszel beérni egy férfiszomszédoddal! - lépett mellé Xaroc.

—Tűnés innen! Te csak ne feküdj mellém, mert ki nem állhatlak!

—De miért, hiszen soha nem bántottalak!

—Ne röhögtes, hiszen odakint a társalgóban velem vitatkoztál azon, ki kell-e irtani az örülteket!

—Akkor sem bántottalak!

—De igen, a gyilkos véleményeddel! Nem kedvelem a hozzád hasonlóakat! Ellenben tudd meg, hogy meglehetősen megkedveltem veled ellentétben Szuiát! Ettől még természetesen én akarom megnyerni a bolygót, de ha nyerek is, magammal viszem Szuiát, hogy ki ne legyen végezve!

—Nono, nono! - szólalt meg Plix. —Ez törvényellenes!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy ez nem más mint szökésben való bűnrészesség! Fogolyszöktetés, és nyolctól tizenhárom évig büntethető!

Macuna elgondolkodott ezen pár pillanatig, majd így szólt:

—Nem baj! Előbb majd azt kérem hogy a Csiszik Barbár Barátja lehessen, s amikor e címet megkaptam, már nyugodtan segíthetek Szuián, mert a csizsik nem hagyják lecsukni a barátaikat!

—Ez akkor is törvénytelen!

—Magasan tojok rá, az erkölcsi meggyőződésemet többet ér mint a törvények, legalábbis a magam számára! Szóval te Xaroc csak ne ülj és ne feküdj ide, mert utállak!

—Pedig én ide fekszem, mert nekem csak ne parancsolgass, és nincs is jogod megtiltani!

—Nekem viszont van hozzá jogom! - szólalt meg most Szuia.

—Neked?! Hiszen még csak nem is melléd akarok feküdni! Ugyan milyen jogod lenne erre?!

—Megtiltom neked az erősebb jogán! Ha két másodpercen belül nem kotródol onnan a magad jószántából, esküszöm hogy hozzásegítelek, de úgy, hogy igen gyorsan fogsz eltűnni onnan, ugyanis zúgva szállsz majd mint egy győzelmi zászló!

Xaroc erre meggondolta magát, s inkább a tizenegyes ágyra ült le, Plix mellé, aki nem is tiltakozott a szomszédság ellen, viszont így szólt:

—Ez jogtalanság, jogtalan visszaélés az erőfölénnyel, erre nincs törvényadta jogod!

Szuia nem neki, hanem Xarocnak válaszolt.

—Picinyem, nekem úgyis tökmindegy, mit hablatyolsz nekem jogról, nem hallottad hogy halálra vagyok ítélve?! Azzal sem sokat veszítenék, ha azonnal kitörném mindötök nyakát! Persze nem teszem, mert akkor biztos nem szavazzák meg nekem a nézők a bolygót! De ezzel amit tettem, remélem sok néző előtt rokonszenves leszek, de ha nem, az sem baj, mert a magam örömeire is szolgál hogy rádszólhattam! Szóval tudd meg hogy annyira utálok a velem erőszakoskodni akarókat hogy mint tudod, meg is öltem őket, de van egy olyan férfi-típus akit ezeknél is jobban utálok: s ez az, aki a halálomat óhajtja! Tehát téged is jobban utállak az erőszakoskodóknál! Vigyázz ezért mit teszel, mert fel ne ingereld az örültet, ha soká akarsz élni!

—Ugye mondtam hogy közveszélyes! - vágta rá bátran a férfi.

—Nem, én nem „köz”-veszélyes vagyok, csak Xaroc-veszélyes! - kacagott sátánian Szuia.

—Azellen van-e kifogásod, hogy én feküdjek melléd? - kérdezte Macunát Dügül.

—Semmi, gyere nyugodtan!

Ezután minden vita nélkül ágyat foglalt magának Berzet a 15-ös helyen, és Vuhmán került a tizenkettesre, míg Vormáné lett a tizes. Eképp teljesült Máncsa kérése is, hogy legalább egyik oldalára ne kerüljön szomszéd – a mellette lévő hetes ágy ugyanis szabadon maradt.

—Hát akkor hogy most az ágyak sorsa is eldőlt – kezdte Pucsakaci – hadd zaklassalak beneteket néhány kérdéssel! Kezdjük talán azzal a hagyományos „Kukkolós” kérdéssel, hogy azon szerény információk szerint, melyeket eddig megtudtatok egymásról, ki hogy véli, kinek a legnagyobb az esélye a nyeresre? És akkor egy füst alatt kérek választ arra is, hogy ki szerintetek a legesélytelenebb, és hogy ha nem ti nyertek, akkor kit szeretnétek nyertesnek látni! És kit látnátok legkevésbé szívesen nyertesnek! Tudjátok ha néztétek az eddigi Kukkolókat, hogy e kérdéseket minden efféle műsorban felteszem, ezek annyira adják magukat hogy lehetetlen kihagyni őket! Azt hiszem elkövetem a kivételezés szörnyű vétkét, s elsőként saját lányomat, Csipetkét szólítom a hármaskörben, aztán szerintem haladhatunk sorban az óramutató járásával megegyező irányban!

—Én természetesen azt szeretném ha én nyernék apuci, hiszen azért jöttem a játékba! De ha nem én nyerek, akkor világos hogy Szuia nyerjen, nehogy megöljék! Ő igazi hős, megérdemli! És azt hiszem neki van különben is a legnagyobb esélye a győzelemre, mert aki nőnek csak egy kis esze is van odalent a Barganon, az biztos hogy rá szavaz! A legkevésbé meg azt szeretném ha Xaroc nyerne, mert ő úgy gyűlöli Szuiát, és emiatt azt hiszem az ő esélye is a legkevesebb a győzelemre!

—Jól van. Szóljon akkor Szincse!

—Nehéz a kérdés, mert nem tudom kinek van a legnagyobb esélye, ugyanis ketten is szóba jöhetnek: egyik szerintem is Szuia, a másik viszont épp Csipetke, mert ő az egyetlen gyerek idefent! Gyerekeknek szívesen szurkolnak a nézők! Másrészt Szuia ellen nem szívesen szavaznak majd, mert aki ellene szavaz, azzal a tudattal kell élni, hogy a szavazata tulajdonképpen arra szavazat hogy Szuia haljon meg! E lelkiismeretfurdalással nem sokan képesek együtt élni! Ilyesmit csak az kockáztat meg, akinek sziklaszilárd meggyőződése, hogy Szuiát valóban ki kell végezni, de ilyen ember kevés lehet, tekintve hogy meglehetősen sok enyhítő körülmény szól Szuia mellett. Hajlamos vagyok úgy gondolkodni, hogy az emberek egy része ténylegesen hősnek tartja, mint Csipetke is, másik része ugyan gondolhatja úgy hogy bűnös, de akkor is vélheti hogy azért halálbüntetést mégsem érdemel! Még azt is megkockáztatom, hogy páran kizárólag amiatt szavaznak majd Szuia mellett, mert megölni nem akarják, de azt sem hogy tovább öldököljön, s emiatt úgy vélik, nagyon jó megoldás ha ő nyer, és örökre elűrhajókázik a Szeol bolygóra! Így vérontás nélkül megszabadulhatnak tőle! Igen, egyre valószínűbbnek tartom én is hogy Szuia a legnagyobb esélyes, de ha nem ő, akkor Csipetke! És igen, magam is úgy vélem, hogy ha már nem én nyerek, akkor Szuia nyerjen! Különben meg én is felajánlom neki hogy ha én nyerek, megengedem neki hogy letelepedjen örökre a Szeolon, ahol csak tetszik neki, sőt el is viszem oda ha kell, mert eláru-

lom hogy meglehetősen jól értek a hipertéri navigációhoz! Végére az is olyan komputeres dolog! Ugyanis bár nem mondtam eddig, de most nyíltan bejelentem hogy meleg rokonszenvet érzek irányában, egyszerűen mert én is nő vagyok, és kifejezetten rühellem a gondolatát is annak, hogy megerőszakoljanak! Eddig ugyan nem történt ilyesmi velem, de nem is óhajtánám kipróbálni! És Szuia épp azért küzdött, hogy ennek esélye csökkenjen! Szerintem is hős, sőt, szabadságharcos, mert a nők szabadságáért küzdött, azért, hogy szabad legyen nekünk nyugodtan és félelem nélkül sétálni éjjel is, sötétben is bárhol! Tulajdonképpen Szuiát nem kivégezni kéne hanem szaporítani, klónozni! Ha minden századik nő akivel egy kötekedő vagány éjjel összefut, hozzá hasonló lenne, akkor nagyon meggondolnák a mindenféle sötét alakok, hogy megpróbálkozzanak-e egy kis erőszakolgatással!

No és az aki a legkevésbé esélyes, az természetesen valóban Xaroc ahogy azt Csipetke is mondta. Ugyanis Szuia és Xaroc a két véglet. Természetesen én is azt szeretném a legkevésbé hogy Xaroc nyerjen.

—Halljunk akkor téged Macuna! - vezényelte Pucsakaci.

—Bár Szuia szerintem is jó esélyekkel bír, de mégis megkockáztatnám hogy Csipetke a legesélyesebb! Egyszerűen mert a nézők jelentős része férfi. És alig akad majd szerintem olyan férfi, aki Szuiára szavaz, a férfiak ugyanis félnek Szuiától. De még aki nem fél, az sem tartja szimpatikusnak.

—Én igen! - kiáltotta közbe Darszun.

—Na ja, de csak mert szerelmes vagy! Ám azok száma akik beleszerettek Szuiába, elhanyagolható. És igenis sokan vannak akik úgy gondolkodnak mint Xaroc, hogy az örültek pusztuljanak. Még a nők közt is akadnak ilyenek, de buta nők is, akik például vallásosak, s azt mondják hogy aki ölt, azt ki kell végezni, mert szemet szemért, fogat fogért! Tehát a férfiak majdnem mind Szuia ellen voksolnak majd, de a nők egy része is. Vagyis Csipetke esélyei nagyobbak.

Másrészt én természetesen azt szeretném hogy ha nem én nyerek, akkor Szuia nyerjen, mert bár Csipetkét rokonszenvesebbnek tartom mint Szuiát, de Csipetke életét nem fenyegeti veszély! Rokonszenv ide vagy oda, viszont kijelentem hogy Szuia az én szememben is hős! És épp csak egy kicsit kéne megváltoznia a viselkedésének hogy Csipetkét is lekörözze előttem rokonszenv terén! Arra gondolok például, hogy olyan férfiakkal szemben akik nem akarják bántani, ne viselkedjék ilyen ellenszenvesen. Ott van például Darszun. Nem mondom hogy omoljon a karjaiba, végéreis szíve joga hogy fogadja-e a fiatalember udvarlását, de udvariasabban is elküldheti a búbanatba, ha érti mire gondolok! Máris nagyobb népszerűséget aratna a nézők közt is! Ó igen, és hogy kit látnék a legkevésbé szívesen nyertesnek... nos, az azt hiszem Faller!

—Nem Xaroc? - kérdezte Pucsakaci.

—Nem. Ha ugyanis Faller nyer, attól félek megkeseríti a Szeol bolygó állatvilágát, elmegy oda, úgymond szörnyekre vadászni, és rengeteget meggyilkol közülük míg talál néhányat amik rémisztő külsejűek ugyan, de elég szelídek, ugyanakkor elég értelmesek is ahhoz, hogy beidomíthassa őket mindenféle produkciókra. Ezeknek a lényeknek persze sok szenvedés és örök rabság lesz a sorsuk... szóval ezért nem akarom, hogy ő nyerjen!

—Éljen, remekül beszéltél! - kiáltott fel Csipetke, azzal odafutott és megpuszilta Macunát.

—Szólj akkor most te, Dügöl!

A Diploma-cég tulajdonosa megvakarta az állát.

—Nehéz kérdés! Bár azt hiszem ha nehéz is, de tudom rá a választ! Úgy hiszem a legtovább bennmaradó két személy Szuia és Darszun lesz! Nem úgy, hogy a legvégére csak ők ketten maradjanak, de közülük az egyik biztos hogy legutoljára esik ki! S amiatt, mert a nézők élvezik majd, ahogy Darszun teszi a szépet Szuiának! A giccses szerelmi történetekre sokan vevők! No és épp emiatt egyértelmű, hogy Darszun a legesélyesebb a győzelemre is! Egyrészt mert ugye ő az Elnök úr egyszem fiacskája, ez nagyon vonzó sokak szemében, sok ember nagyon tekintélytisztelő is, másrészt élvezik is, hogy Darszunt nézve mintegy bepil-

lanthatnak kissé az elnöki család magánéletébe, azt is remélik hátha Darszun kifecseg valami titkot, pletykát, intimtást... az is tetszhet a nézőknek, hogy Darszun kissé a hős megmentő szerepét játssza, hiszen harcol azért hogy Szuia életben maradjon... igen, meg lennék lepve de nagyon ám, ha nem Darszun nyerne! Darszunt azért sem szavazzák ki, mert tudják hogy az Elnök Úr biztos nem nézi jó szemmel hogy a fia itt szerepel, tehát akik utálják az Elnököt, azok csak azért is arra szavaznak hogy Darszun maradjon bent, mert ezzel az Elnök orra alá borsot törnek! No és emiatt abban is biztos vagyok hogy Szuia kiesik majd. Méghozzá a legvége felé. Azért esik majd ki, hogy Darszun szomorkodjék, mert milyen szép is egy tragikus végű szerelem!

—És te kit szeretnél győztesnek látni?

—Természetesen önmagamat! Ha azonban már én nem lehetek, akkor Lulicsit. S azért őt, mert ennek az az egyszerű oka, hogy nagyon tetszik nekem! Remélem ha ő nyer, akkor az lesz hogy senkit nem visz magával a Szeolra, *kivéve engem!* - és nagyot nevetett tréfáján.

—Tévedsz Dügül, mert ha egyáltalán engedem hogy oda valaki betegye a lábát, az biztos hogy Szuia lesz! Mert tudod engem is megerőszkolt egy fickó régen, tudom milyen az, és ha nem is öltem meg a pasit, de sittre vágtam, hiszen meséltem nektek! És egészen biztos hogy én nyerek, mert kivétel vagyok: senki nem nyer majd, *kivéve engem!* Emiatt nem is vagyok hajlandó esélyeket tippelni, mert nyilvánvaló előttem hogy én vagyok a legesélyesebb, esélyem százhusz százalék, mindenki más esélye pedig pontosan ugyanakkora: nulla! De ha már nem én nyernék, akkor én is azt mondom hogy Szuia! Ez természetesen kifejezetten csak fantáziajáték, mert lehetetlen hogy ne én nyerjek! De megnyugtatom: törvény ide vagy oda, én is elviszem őt a Szeolra, nem engedem meghalni!

Bár a megszólalásával Lulicsi megszegte a sorrendet, Pucsakaci nem szólt rá, ehelyett ezt kérdezte:

—És kit szeretnél a legkevésbé szívesen nyertesnek?

—Plixet. Ő nagyon veszélyes. Legjobb lenne tulajdonképpen ha Szuia megölné őt egy dührohamában, mert...

—Hé, soha nem gyilkoltam dührohamban, mindig csak józanul, hideg fejjel, előre megfontolt szándékkal! - szólt közbe Szuia.

—Hát akkor úgy, nekem mindegy, azt is megengedem, lásd milyen jó vagyok hozzád! Lehet velem alkudni! - nevetett a „kivételemler”. —Szóval Plix szerintem nagyon veszélyes! Mert ha nem is olyan agresszívan mint Xaroc, de ő is azon a véleményen van hogy neked meg kéne halni, épp csak ő a nézetei miatt arra is kiválóan alkalmas, hogy mindenfajta zsarnokságot szemrebbenés nélkül kiszolgáljon! Xaroc ha ellenszenves is, de legalább a saját nézeteit szajkózza, Plix azonban intellektuális kurva a szememben, mert lefekszik mindenki parancsának, törvényeinek, gátlástalanul tiszteli a legkártékonyabb törvényeket is! Jól mondta azt korábban valaki, hogy jó inkvizítor lett volna belőle!

—Ezt én mondtam. - szólt Berzet.

—Hát akkor te. Mindenesetre igazad volt. Az ilyen emberek nagyon veszélyesek a társadalomra, nincs rájuk szükségünk!

—Ekkora zaggyvaságot! - háborgott Plix. —Hiszen ezzel azt mondtad te ostoba nőszemély, hogy nincs szüksége a társadalomnak becsületes, törvénytisztelő emberekre! S ha ezekre nem, akkor szerinted kikre inkább, csupa gazemberre?!

—Például olyanokra mint Szuia! Persze nem ilyen tudathasadásos állapotban, de lehet azt tenni amit ő teljesen épelméjűen is!

—Na jó, az imént Máncsa kimaradt, szóljon akkor ő! - vezényelte Pucsakaci.

—Hát azt sajnos nem hiszem hogy én nyerek – mondta a Pesszimista Klub vezetője – de természetesen ezt szeretném mégis!

—Ha nem hiszel a nyérésben, miért jöttél ide? - kérdezte tőle Darszun.

—Mert hátha lesz nagy mázli! Aztán meg, különben is érdekelt hogy milyen egy ilyen Kukoló mintegy „belülről”. Szeretek társaságban lenni! Miért is ne jöttem volna el?!

—Ha nem te nyersz, akkor ki nyer majd? - kérdezte Pucsakaci.

—A lányod, Csipetke. Jól mondta azt Plix, hogy nem áll semmiből meghamisítani a szavazatokat!

—Ennyire gonosznak tartasz?!

—Nem, csak önzőnek. Ez még nem gonoszság. A gonoszság a szememben az, ha valaki akkor is kárt okoz embertársainak, ha neki ebből nem származik haszna! És a te esetedben Pucsakaci, jelentős az esélye annak hogy megint sumákolysz valamit, mert a te Kukkolóid olyan furcsán zajlanak mindig! Mert ugye az elsőnél is megmaradt neked a földiként felajánlott ürváros, a másodiknál is megmaradt neked, a harmadiknál sem került kiosztásra a földinek kihirdetett sziget, miért is higgyem hogy most másként lesz?! Tehát én nemcsak azt hiszem hogy én nem nyerek, de el tudom képzelni, hogy megint nem nyer senki! De ha nyer valaki, akkor az a lányod lesz, mert ennél egyszerűbb módja úgysem lehet annak, hogy a tied maradjon most is a földij! De én nem bánom, mert élvezem a szereplést is, mondtam már!

—Hm. Érdekes nézet! De te kit szeretnél nyertesnek látni, ha nem magadat?

—Ha nem én, akkor legyen Vília.

—Épp ő, az Optimista Kör vezetője?!

—Persze. Jó barátnők vagyunk. Remekül el tudunk vitatkozni!

Pucsakaci csak a fejét csóválta. Ilyet se hallott még!

—És ki az akit nem szívesen látnál nyertesnek?

—E téren én is Fallerre szavazok. Nekem nem hiányzik hogy behozzon a Barganra valami rút szeoli szörnyet! Hogy is ne! Aztán majd bekerül a szörnnyel valami egzotikus nyavalya is, ami kipusztítja mittudomén mondjuk a macskákat! De akár az embereket is! Vagy jobb esetben „csak” annyi történik hogy a szörny elszabadul, és megöl mondjuk tizenötezer embert, amíg megfékezik!

—Nevetséges feltételezés! - legyintett Faller.

—Számomra nem.

—Vormán úr? - kérdezte röviden Pucsakaci.

—Szerintem is Csipetke a legesélyesebb. Utána pedig Darszun. Még azt is el tudom képzelni tulajdonképpen, hogy Darszun az esélyesebb, esélyesebb Csipetkénél is, mert te Pucsakaci kifejezetten úgy manipulálsz majd a szavazatokat, hogy Darszun nyerjen, csak azért, hogy így - kimondom nyersen - „benyaljál” Kurtenázinak, s az elnök kedvére tegyél!

—De hát az Elnök ellenzi hogy a fia itt szerepeljen!

—Ez nem biztos, ezt csak te mondd. De ha ő mondja, az sem biztos hogy igaz, a politikusok gyakran hazudnak, talán többször is mint ahogy igazat mondanak, én csak tudom, sokan kértek közülük „Illetékes Személyt” a cégemtől! Szóval ha ilyet mond is Kurtenázi, de lehet hogy színészkedik csak, megjátssza magát. De még az sem jelent semmit ha valóban morcos mert a fia itt szerepel, hiszen mivel lehetne inkább kiengesztelni, mint hogy a fia a végén nyer, megnyer neki egy egész bolygót! Ez mindjárt más színben tünteti fel a dolgokat utólag is, a siker mindent igazol utólag, vagy legalábbis majdnem mindent! Szóval igen, egyre biztosabb vagyok benne hogy Darszun nyer majd! De ha nem ő, akkor azt szeretném ha Szuia nyerne.

—Te is hősnek tartod?

—Ellenkezőleg, elvetemült gyilkosnak! Férfi vagyok, már emiatt sem szimpatizálok a módszerrel, ahogy Szuia a dolgokhoz viszonyul, mármint a férfinemhez! Nem szakad meg majd a szívem, ha kivégzik! Épp csak az a véleményem, hogy még sokkal többeket is ki kéne végezni! Konkrétan, annak vagyok a híve mint régen volt szokásban: például hogy a tolvajoknak levágták a jobb kezét! Büntetés-téren az elrettentés híve vagyok! De nem úgy ahogy Szuia teszi, önbíráskodás formájában, hanem törvényesen! Na de azt jól tudom hogy amilyen fene nagy humánumban élünk, nincs esély rá hogy minden utcasarkon akasztófák álljanak zsúfolásig feldíszítve, holott hitemre mondom, ezt kéne tenni! Akkor aztán rend

lenne! De mert ez nem lehetséges, azt mondom ha nem én nyerek, nyerjen csak Szuia, tűnjön el a Szeolra, de ne egyedül: ezután Kurtenázi úr nevezze ki a Szeolt büntetőbolygónak, s egyszerűen deportáljon oda minden nemkívánatos személyt! Ez humánusabb is lenne mint a kivégzés, de egyben megtisztítaná erkölcsileg is a népeiséget! Kiürülnének a börtönök is javarészt! Mondjuk, ne lenne olyan büntetés ami három évnél súlyosabb börtönbüntetés, hanem akit ennél komolyabbra kéne ítélni, azt egyszerűen száműznék életfogytiglan a Szeolra és kész! Ez elgondolkoztatná a csirkefogókat! Tehát bár Szuia szerintem is magasan megérdemli a halált, mégsem ragaszkodom a kivégzéséhez, s ha már nem én nyerek, még kibicelek is neki hogy akkor ő nyerjen! Sőt, azt is elképzelhetőnek találom hogy ha az enyém lesz a bolygó, akkor is elvigyem oda, de csak ha előbb tárgyalásokat kezdeményezhetek az elnökkel, és az Állam szerződik velem hogy a bolygómat jó pénzért magánbörtönként hasznosítsuk! Ez szerintem remek ötlet!

—Hm... és legkevésbé kinek szeretnél nyertesnek?

—Darszunt. Hiszen akkor eleve az elnöki familiáé lesz a bolygó, semmi esélyem hogy olcsó pénzért megszerezsem tőle, holott ha más nyer, megpróbálok egyezkedni vele! Ez a magánfegyenctelep egyre jobban tetszik nekem mint ötlet, ugyanis!

—És te mint vélekedel Faller úr?

—Egyértelmű hogy Csipetke nyer majd! Ha előre tudom hogy ő is szerepel, nem is jelentkezem a játékba, mert biztos vagyok benne hogy megbundázod hogy a lányod nyerjen, ez tiszta sor! Most már azonban maradok hogy lássak mindent. De ha nem ő nyer, nyerjen inkább Vormán! Szerintem sem rossz gondolat a büntetőbolygó, s remélem megengedi hogy onnan néhány idomítandó szörnyet elhozzak!

—Egészen nyugodtan, nem szabok nagy árat értük, még jó is lesz nekem ha kevesebb szörny caplat ott!

—A legkevésbé meg annak örülnék ha Darszun nyerne. Hiszen ő úgyszólván az Elnök gyereke, elég gazdag, mi a csudának legyen még egy egész bolygója is?!

—És te Vuhmán úr mit mondasz nekünk? - fordult a rasszistához Pucsakaci.

—Kész tragédia lenne ha nem én nyernék, mert a Szeol kiválóan alkalmas arra, hogy ott kialakítsuk a vízi életmódhoz nagy mértékben alkalmazkodott emberek speciális fajtát, talán még kopoltyúik is lesznek! Ezt a lehetőséget nem szabad elszalasztani! De ha mégsem én nyerek, akkor talán én is arra szavazok hogy Vormán nyerjen, mert ha abból a bolygóból fegyenctelep lesz, akkor az odadeportált emberek évezredek alatt lassanként úgyszólván alkalmazkodnak majd a vízi környezethez, legalábbis remélem! Mindazonáltal azt hiszem a legesélyesebb vagy Csipetke, vagy Darszun, mert vagy magadnak akarod megtartani a bolygót Pucsakaci, vagy eleve megegyeztél az Elnökkel, hogy a fia lesz a nyertes! Eképp a szememben mindenki más a legkevésbé esélyesnek számít! És azt szeretném a legkevésbé, ha Csipetke nyerne, mert ő még olyan kicsi hogy semmit nem kezdhethetne a bolygóval, tehát évekkel később kezdődhetne csak meg a betelepítése emberekkel, ha elkezdődik egyáltalán, és így később alakul ki egy új emberi faj!

—Plix úr? - kérdezte Pucsakaci.

—Egyértelmű hogy a lányod nyer, mert megbundázod a dolgot Pucsakaci! Emiatt eleve őt látnám a legkevésbé szívesen nyertesnek! Utána pedig népszerűtlenségben nálam Szuia következik, mert mint tömeggyilkos, súlyosan törvénytisztogató! Vormán úr gondolata a büntetőbolygóról viszont megnyerte a tetszésemet, tehát támogatom, ha nem én nyerek, kívánom hogy ő nyerjen, bár erre alig van esély amíg Csipetke bent van a szereplők közt! Mindazonáltal felajánlom Vormán úrnak hogy szövetkezzünk, a pontos részleteket persze ki kell dolgozni! Szerintem Vuhmán és Faller is megnyerhető a szövetségünknek! De talán-talán még Szuia is, elvégre ő sem akar meghalni, jobb neki ha elkerül arra a bolygóra...

—Veletek?! Inkább a halál! - mérte végig a férfit megvetően a leány.

—És te mit mondasz nekünk Xaroc? - kérdezte Pucsakaci.

—Én még nem gondolkoztam el a bolygó hasznosításán. Ha nyerek, jó pénzért megengedem hogy Faller mindenféle egzotikus dögöket hozzon el onnan. Azellen sincs kifogásom hogy bérbe adjam az Államnak fegyenctelep vagy bármi más céljára. Majd még meglátom. Várom az ajánlatokat! A legesélyesebb pedig a nyerésre egyelőre szerintem Darszun, mert ő az El-nök fia, a legkevésbé esélyes pedig Csipetke. Ugyanis nem hiszem hogy meg mered tenni, hogy csalsz a javára! Túl nyilvánvaló, túl durva lenne, kilógna a lóláb! Tulajdonképpen azt hiszem hogy ha akár minden csalás nélkül is de Csipetke nyerne, akkor is inkább afelé csalsz majd hogy ne nyerjen, mert félsz hogy mindenki csalással vádolna másképp! Azért csalsz majd, hogy mások szemében ne légy csaló, ártana ugyanis a népszerűségednek! A műsoraid nézettségének! Ha pedig nem én nyerek, nos azt mondom hogy nekem abszolúte teljesen mindegy hogy akkor ki nyer, csak ne Szuia legyen az, mert az örülteket ki kell irtani!

—Halljuk Berzet úr véleményét!

A „Bűnbak” cég tulajdonosa megköszöri a torkát, és így szól:

—Hajlamos vagyok én is arra a gondolatra hogy a nyertes személye előre meg van bundázva, ez lehet akár Darszun, akár Csipetke is! De lehet még Szuia is, mert cseppet sem tartom lehetetlennek, hogy a hatóságok odalént úgy gondolják maguk is hogy Szuia nagy hasznukra van a gazemberek irtásával, csak nem engedhetik törvényesen el, emiatt tették be ide a Kukkolóba, fizetnek neked Pucsakaci azért, hogy ő nyerjen, aztán majd titokban visszatér a Szeolról, és újra kezdheti áldásos működését! Szóval e három fő a legesélyesebb, de nem tudom melyik. Ami engem illet, nekem is tökmindegy hogy ki nyer, ha az nem én leszek, magasan nem tud érdekelni! Azt kivéve hogy jó lenne ha a nyertes nem Plix úr lenne! Az ő elmebajosan becsületes nézetei ugyanis merőben ellentétesek cégem filozófiájával, s maga Plix is kifejtette hogy csalásnak tartja amit csinállok, úgy ítélem meg tehát hogy ő az ellenségem, és eszem ágában sincs jót kívánnom egy ellenségemnek! A legkevésbé esélyesnek azonban szintén őt tartom szerencsére, mert egy ilyen ritka hülye gondolkodású elmezsökevénynek nem szavazzák meg a nyerést a nézők az biztos; különben is elárulta hogy ügyész a szakmája, s az ügyészek nem túl szimpatikusak a társadalomban! Igazság szerint Plixet annyira örültnék tartom, hogy csodáлом amiért rá is ki nem terjeszti a véleményét Xaroc, hogy az örülteknek pusztulniuk kell!

—Ha te nyersz, mit kezdesz majd a bolygóval? - kérdezte Pucsakaci.

—Mit tudom én, ráérek majd akkor ezen törni a fejemet! Mindenesetre jó egy bolygó a háznál, valamire majd csak jó lesz!

—És mi a véleményed Szuiáról?

—Nem szoktam éjjelente sötét utcákon nőkre vadászni, engem tehát abszolúte nem érdekel hogy ha ilyen alakokat megöl! Ellenben van egy lányom. Elváltam ugyan, a nejem neveli, de mert lányos apa vagyok mégis, hajlamos vagyok bizonyos mértékig Szuiának drukkolni. De csak éppen egy kicsit. Inkább közömbös vagyok iránta. Eltekintve attól természetesen, hogy elítélem amit akkor régen vele tettek. Bár igen, ha erre gondolok, akkor viszont talán nem is olyan rossz ötlet az, hogy drasztikusan szigorítsunk a büntetési tételeken, és létrejöjjön az a fegyencbolygó! - nézett Vormánra. —Épp csak ezesetben úgy tartom hogy Szuia nem odavaló! Az ő esete azért mégis különleges, és egyéni elbírálást igényel! Én amondó vagyok, meg kéne ígertetni vele hogy többé nem rosszalkodik, és minden vád alól felmenteni. Még jobb lenne ha egyszerűen meggyógyulna, és elmenne a csiszik közé.

—Halljuk akkor az optimisták királynőjét! - mosolygott Viliára Pucsakaci.

—Nyilvánvaló hogy én nyerek! Mást nem mondhatok, az ellentétes lenne a kötelező optimista álláspontommal! Ezekből fel sem merül bennem, hogy ki másnak kéne szurkolnom! Magamnak drukkolok, és olyan nincs is hogy ne én nyerjek! A legkevésbé esélyes pedig értelemszerűen Mánca, mert a pesszimista hozzáállásnak többnyire valóban kudarc a vége!

—Kit szeretnél legkevésbé hogy nyerjen? - kérdezte Pucsakaci.

—Ilyen kérdésre nem válaszolok, mert bármit mondjak is, az azt tételezi fel hogy nem én nyerek, holott ez ellentétes lenne a kötelező optimizmusommal! Ilyesmit még gondolat kísérellet szintjén sem tartok megengedhetőnek!

—Akkor már csak a szerelmespár, Szuia és Darszun maradt hátra! - nézett rájuk Pucsakaci.

—Ó bárcsak itt lennél, kitörném a nyakadat te perverz disznó! NEM vagyunk szerelmespár, nem vagyok szerelmes ebbe a nyálasképű kullancsba! - rázta meg az öklét a képernyő felé Szua.

—Jó, akkor fél-szerelmespár, mert ő viszont azt állítja, hogy szerelmes beléd! - vigyorgott Pucsakaci. —Tehát halljuk, te mint vélekedel?

—Én fogok nyerni. Muszáj! Egész eddig a nőkért küzdöttem, nem csalódhatok akkorát, hogy ezt a nők fel ne ismerjék, és hagyják hogy meggyilkoljanak engem, a hősüket, a bajnokukat! Márpedig kizárólag akkor menthetnek meg, egyedül úgy segíthetnek rajtam, ha nekem ítélik a győzelmet! Tehát ez így is lesz!

—És kit szeretnél hogy nyerjen, ha mégsem te nyersz?

—Lányod, Csipetke nyerjen akkor, hiszen ő megígérte hogy nem hagy kivégezni, és úgy szokták tartani, hogy gyerekuszáj mindig igazat mond! Én bízom benne és megkedveltem! A legkevésbé szívesen pedig természetesen Xarocot látnám győztesnek, ez azt hiszem egyértelmű! Különben épp mert magam tartom a legesélyesebbnek, őt tartom a legesélytelenebbnek!

—Akkor már csak te Darszun maradtál hátra!

—Magától értetődő hogy nagyon szeretném ha én nyernék, és hiszek benne hogy ez így is lesz, mert ha nyerek, azonnal megmentem Szuiát, viszem magammal a Szeolra! És mert a nézők szeretik a romantikus történeteket, remélem ez így is lesz, esélyt adnak nemcsak Szuia megmenekülésére, amihez elég volna neki adni a győzelmet, de arra is adnak esélyt hogy szívünk összedobbanjon, ez meg csak úgy lehetséges ha mégsem ő nyer hanem én, mert ezesetben ugyanúgy megmenekül, ám nekem hála, s remélem a hála majd felolvasztja a jégpáncélt a szíve körül! Ha azonban nem én nyerek mégsem, kívánom hogy övé legyen a győzelem! A legkevésbé meg Xarocé, tehát ezzel kapcsolatban éppúgy vélekedem mint Szuia! És nagyon remélem azt is, hogy valóban ő a legkevésbé esélyes!

—Na jól van, akkor most egyelőre nem zaklatlak benneteket további kérdésekkel, beszélgetek, ismerkedjétek, s aludjatok! Járjátok be a területeteket is, hogy tudjátok mi merre van, elvégre illik tudnotok hol találjátok az illemhelyeket, a konyhát, ebédlőt, uszodát, egyebeket! - köszönt el tőlük Pucsakaci.

Hát a szereplők fel is derítették a terepet, ebben nem volt hiba, de még a beszélgetésben sem! Utóbbi azonban úgy zajlott, hogy kis csoportokra oszlottak, és a beszélgetés e csoportokon belül zajlott. Elég nagy volt az úrvárosból számukra elkerített terület ahhoz, hogy el tudjanak különülni.

Csipetke például igen hamar meghitt ismeretségbe keveredett Szincsevel. A komputerzeni lány is megkedvelte Csipetkét, mert kiderült hogy kis kora ellenére Csipetke meglehetősen jól ért a számítógépekhez maga is, igaz ugyan hogy csak amolyan felhasználói szinten, de ez megbocsátható neki, hiszen olyan fiatal még!

—És nem ám az Ajtó operációs rendszert használom, az hülyéknek való! Én a medvéset szeretem!

—A Lux rendszerre gondolsz? - kérdezte vissza Szincse.

—Arra hát, arra aminek a jegesmácsi a jelképe! Az az igazi! Erős mint egy medve! És nem is csoda hogy jobb mint az Ajtó, mert miért is fagyna le, befagyott ajtót már mindannyian látunk, na de megfagyott jegesmedvét?! - kacagott Csipetke a saját viccén. És e vicc annyira megtetszett Szincsének is, hogy vele együtt nevetett.

—De azt szokták mondani, hogy a Lux túl nehéz! És te még nagyon fiatal vagy!

—Nem tudom mi lenne nehéz benne – csodálkozott Csipetke – amikor telepítettem, egyszerűen a telepítőrendszer minden kérdésére „igen”-t válaszoltam, és gyönyörűen felrakta magát a vásra, ment minden ragyogóan elsőre!

—És miért váltottál Luxra? Sok bajod volt az Ajtóval?

—Egyáltalán semmi, soha nem volt otthon Ajtó rendszerem.

—Hát?

—Hát csak körbeérdeklődtem az ismerőseimnél meg a suliban, hogy ki milyen rendszert használ, mindenki az Ajtót mondta, erre én utánanéztem mi van még ezen kívül, mert nekem olyan kell ami jobb annál amit mindenki más használ, még ha sokba kerül is! Tudtam, úgylis kisirom apuciból, hogy a legszuperebbet vegye meg! S erre kiderül hogy van ez a Lux nevű, amiről minden komoly szakember azt mondja hogy messze sokkal jobb mint az Ajtó, még az atomerőművekben is ezt használják! És kiderül, hogy ez meg ingyenes, épp az Ajtó az, ami sokba kerül! Erre mondtam apucinak hogy nekem ez kell, és amikor megtudta, hogy ez ingyen van és még ilyen jó is, azonnal kirúgta az informatikusát a cégtől, és olyat vett fel aki vállalta hogy átteszi minden számítógépét Luxra, mert azt mondta hogy neki sok a pénze de nem elég, arra biztos nem hogy olyan hülyeségekre szórja mint egy megbízhatatlan, lassú, rossz program, amikor van jobb is és tök ingyen! Ez az ötletem nagyon tetszett neki!

—Szóval csak dicsekedni akartál a többiek előtt, azért választottad?

—Persze hogy! Azóta is csak röhögök rajtuk, mert a múltkor a suliban a tanárnő levédte a rendszert, hogy ne tudjanak a Világhálóra rámenni a gyerekek, de én sejtettem hogy attól még van ám kijutása a gépeknek a Hálóra, mert a szoftvereket frissíteni is kell valahogyan, na és amikor hetes voltam, a szünetben bedugtam egy Lux cédét a gépbe, arról indítottam a rendszert, és három percembe sem tellett, feltörtem vele a sulis gép rendszerét, átírtam a rendszergazdai jelszót, azóta én vagyok azon a rendszergazdi, és visszaállítottam magamnak a jogot, hogy kijuthassak a Világhálóra! Azóta a gép a tanárnőt sem engedi be a rendszerbe!

—Ez mind nagyon szép, Csipetke, de ugye tudod hogy ettől még nem lettél nagy komputermágus, mert csak azt a programot használod amit mások írtak meg?!

—Persze hogy, de még fiatal vagyok! De azért ne becsülj le, mert informatikából színjeles vagyok! És vannak ám egyéni ötleteim is!

—Mire gondolsz?

—Rájöttem például, hogyan törhetek be mások levelezőrendszerébe!

—Miként?

—Hát, izé... nem is tudom, elmondjam-e most nagy nyilvánosság előtt...

—Valami csúnya dolgot tettél?

—Nem igazán, de most hogy elmondjam a titkaimat... Bár tulajdonképpen... Na jól van! Bár apuci biztos haragos lesz!

—Azért csak nem rúg ki innen!

—Azt nem! Na de talán hasznára is lehetek, mert amit én megtettem, megtehetik az ellenségei is, és annak nem lenne jó vége! Szóval, csináltam magamnak egy kis honlapot a NET-en, és raktam bele fórumot is. Könnyű volt, sok helyen van olyan lehetőség, hogy ingyenes fórum szolgáltatás! Csak pár sor kódot kellett beírnom a honlapba. Na és ezt úgy állítottam be, hogy csak regisztrált felhasználók írhatnak a fórumba! Aztán megkértem apucit is, hogy ugyan látogassa már meg a kislánya fórumát! Apuci regisztrált, s írt be néhány sor üdvözlő szöveget. Na de az én fórumomnak én voltam a teljhatalmú adminisztrátora! Beléptem, és láttam a regisztrált felhasználók elektronikus levél címét is! Amelyiket csak akartam, átírtam a saját címemre. Ezután az illető nevét írtam be bejelentkezésakor, és az „elfelejtett jelszó” funkcióval kértem a rendszert, hogy az küldje el a jelszót a címre – aminek a helyére már az enyim volt beírva! Így megtudtam hogy az illető milyen jelszóval regisztrált nálam. Persze hogy a trükk ki ne derüljön, ezután visszaírtam az eredeti címet. Na és ez azért jó,

mert így a birtokomban volt minden fórumozó levélcíme, és egy jelszó is! Na és a legtöbb ember olyan gondatlan, hogy mindenhová ugyanazt a jelszót használja! Mert akkor csak egy jelszót kell fejben tartani! És így nyugodtan bejelentkeztem az elektronikus postafiókukba, és alig volt olyan hely, ahol el ne fogadta volna a rendszer azt a jelszót, amit az én fórumomhoz is megadtak! Még apuci legféltettebb üzleti leveleit is elolvastam ha akartam; olyan nagyon különben nem olvasgattam mert rém unalmasak! Hanem tudom ám hogy van apucinak egy nagy-nagy titka, amivel elő akar rukkolni itt a Kukkolóban is! Azaz, a dolog úgy áll, hogy gondolkodik rajta, megéri-e, mert még ehhez ki kéne adnia egy nagy rakás pénzt, de jobb ha beletörődik, mert én azt akarom, hogy kirukkoljon vele!

Kivilágosodott a mennyezeti képernyő.

—Micsoda?! Te betörtél a postafiókomba?! - kiáltott sápadtan a leányára Pucsakaci.

—Most mit vagy úgy oda apuci, inkább változtasd meg a jelszavadat, mert amit én megtettem, más is megteheti, ki tudja hány helyre regisztráltál ugyanazzal a jelszóval...

—És a jelszó legalább 16 karakteres legyen, és tartalmazzon számokat is és kis- meg nagybetűket vegyesen! - adott jó tanácsot a médiacézárnak nevetve Szincse.

Pucsakaci egy időre eltűnt a látókörükből, de két perc múlva visszatért.

—Disznóság volt ezt tenned jóapáddal! - förmedt Csipetkére.

—Ugyan, tulajdonképpen csak amiatt tettem, mert eleinte nem volt biztos hogy jöhetek a Kukkolóba, tudod, anyuci nem akart engedni, és gondoltam jó, ha van valami a kezemben végszükség esetére!

—Amivel zsarolhatsz!

—Minek ilyen nagy szavakat használni apuci, inkább mondd úgy, hogy „valami, amivel bebizonyítom hogy már elég nagy lány vagyok az ilyesmihez”!

—Elég nagy zsvány! - és Pucsakaci sápadtan igyekezett megerőltetni az emlékezetét, mi mindenről írt az utóbbi mondjuk egy hétben. Mert az üzleti levelezés még hagyján, az valóban nem nagyon érdekli Csipetkét, meg úgysem akar neki rosszat, de volt ott néhány szívhezszóló levél amit a titkárnőjének írt... meg kapott számtalan házassági ajánlatot, ami meg őt nem érdekli, eszében sincs válni, de a kis Csipetke esetleg félreérti...

—Nem vagyok én zsvány, de hát nem te neveltél állandóan arra, hogy legfontosabb ha mielőbb megtanulja valaki a józan önérdékvényesítést?!

—Hát, ezt a menetet Csipetke nyerte! - kacagott Szincse.

—Én megmondtam apuci! - lóbálta meg a mutatóujját Pucsakaci felé Csipetke.

—Felesleges a zsarolás, már meg is vettem azt a roncsot!

—Akkor minden rendben van! De ott akarok lenni!

—Ott leszel. Mindenki ott lesz! - és Pucsakaci kikapcsolta a képernyőt.

—Miről van szó? - érdeklődött kíváncsian Szincse.

—Azt hiszem ezt nincs jogom elmondani, de bízatsz bennem, rém izgalmas lesz! - kuncozott Csipetke.

5. fejezet: A Kopasz és a Szőrös

Leszállt az éjszaka. Természetesen ez csak a Bargan bolygóra volt érvényes, ott is csak az épp éjszakai oldalra, de bizonyos értelemben mondható volt az űrvárosra is, mert elkövetkezett a nyolc órás „éjszakai műszak”, ahogy Berzet tréfásan elnevezte: a lámpákat halvány derengésre kapcsolták, és mindenki igyekezett elaludni. Ez nem mindenkinek ment egyformán könnyen, mert nagyonis sok új élmény színezte e mostani napjukat. Már az ideutazás is, mert gyakorlatilag mindegyikük életében először járt az űrben!

Aztán apránként elcsendesült minden mocorgás, és a szereplők álomba szenderedtek.

Éjfél felé Darszun, aki különben is éber alvó volt, furcsa hangokra lett figyelmes. Első pillanatban azt hitte, esetleg Csipetke sírdogál, mert mintha hüppögést hallott volna, és hát a kisgyerekek szoktak sírni – aztán eszébe villant, hogy az nem lehet, mert Csipetke tőle balra alszik, de a hang jobbfelől jön!

Nosza, egy pillanatig sem habozott, máris kipattant az ágyból, és odatérdelt Szuia ágya mellé.

—Valami baj van?! Segíthetek?!

—Meg fogok halni... megölnék... - hallatszott a halk hüppögés.

—Te most Szüi vagy, ugye? - kérdezte óvatosan Darszun.

—Igen... és Szuát ez nem érdekli... Minden miatta van... mert ő csak gyilkol és gyilkol... és nem érdekli hogy én félek... és meghalok miatta... Pedig ez igazságtalan! Én semmi rosszat nem tettem! Miért akarnak engem is megölni?! Én senkit nem gyilkoltam meg!

—Nem engedem hogy megöljenek! Bízatsz bennem! Megvédelek! Megmentelek! Én szeretlek!

—Engem vagy Szuát?

—Mindkettőtöket!

—Pedig én olyan kis nyavalygós vagyok, Szua is megmondta...

—Te hallod amit ő mond?

—Persze, mindent látok és hallok amit ő, csak olyankor nem én irányítom ezt a testet...

—Szeretlek! - és Darszun átölelte a leányt. Még meg is csókolta. —Életem árán is megvédelek!

—Vigyázz, mert Szua is látja és érzi ami velem történik, és nagyon haragos lesz!

—De én csak jót akarok nektek, csak nem öl meg emiatt!

—Az nem is olyan biztos... Őt nem érdekli semmi... csak megy, megy és öl, és engem is miatta ölnek majd meg! - és a leány vállát görcsös zokogás rázta meg. —És már nincs három hónap sem hátra az életemből!

Darszun döntésre jutott.

—Figyelj, most ha megengeded idefekszem melléd, és átölellek, de nem fogok semmi csúnyaságot csinálni, nem erőszakollak meg, és nyúlkalni sem fogok, csak azt akarom hogy érezd hogy valaki melletted van, hogy szeret téged, hogy bízatsz valakiben, jó?! Mert más-képp ahogy nézem a dolgokat, biztos hogy nem alszol el reggelig! Megengeded?

—Én igen, de Szua NAGYON haragos lesz! - suttogta rémülten a leány.

—Miért is lenne haragos, ha mindent lát, ő is érzi hogy semmi illetlent nem cselekedtem!

—Szua már most haragos! Érzem! Elő akar jönni, csak nem tud! De úgylis előjön majd... és akkor dühöngeni fog!

Darszun megcsóválta a fejét, majd mégis bemászott a leány mellé, és úgy feküdt hogy Szüi feje a vállán nyugodhasson. Átkarolta.

—Jaj te szegény, téged aztán jól elintézték azok a gazemberek! Szua azt tesz amit akar, de te most pihenj, és nyugodj meg! Én vagyok az elnök fia, és olyan nincs, hogy engedjem a meggyilkolásodat! Ha téged meg akarnak ölni, meg kell öljenek engem is!

—Menj innen Darszun! Kérlek! Szua nagyon dühös! Elő akar jönni és egyre erősebb! - és hirtelen felsikoltott.

—Nem! Nem engedlek ki! Mindig rosszat teszel! A halálba üldözöl engem is! Nem jöhetsz ki! Nyugalmat akarok! Menj vissza! Kérlek! - és a teste szinte rázkódott, úgy vonaglott.

Már a Kukkoló minden szereplője ébren volt, és döbbsen figyeltek a jelenetet.

Most egy kissé mélyebb tónusú hang tört elő a leány torkából.

—Kis nyavalygós pisis kölyök, hát képes lennél megtömetni magadat ezzel a himpellérrel?!

—Nem, nem, Szua, de nem is akarja ezt, és...

—Mind ezt akarja! Megtanulhattad volna!

—De ő szeret is, és kell hogy szeressen valaki...

—De nem férfi. Hülye kis liba! Ha én nem lennék rég meghaltál volna!

—De utána miket tettél, nem törődöl vele hogy félek, utállak, gyűlöllek...

—Én meg téged. Kvittek vagyunk...

—Hagyj békén Szua! - nyöszörögte a leány.

—Úgyis erősebb vagyok nálad! - azzal Darszun hirtelen azt vette észre, hogy repül a levegőben, és vagy három méterre ér padlót.

—Te rohadék! Kihasználsz az alkalmat, hogy ez a kis sírós patkány uralja a testemet, és odabújtál élvezkedni?! - ugrott ki az ágyból Szua. —De most meglakolsz!

Darszun egyelőre nem is nagyon gondolhatott védekezésre. Orrából ömlött a vér, Szua úgy megütötte.

Ám ebben a pillanatban odaugrott Darszun és Szua közé egy pöttöm kis valaki, Csipetke.

—Ne bántsd őt! Nem engedem!

—Kotródj innen, ne állj az utamba, az ilyen mind ezt érdemli!

—Ha bántod Darszunt, nem foglak szeretni! - visította Csipetke.

—El az utamból, nem hagyom hogy ez a féreg kihasználja a gyenge pillanataimat!

—Szua, elgondolkodtál-e már azon, miért nem szeret téged Szüi?! - kiáltott rá Darszun.

—Semmi közöd a dolgainkhoz, te kis kéjsóvár geci, és különben sem érdekel az a nyavalygó kispicsa Szüi!

—Te ugye sosem féltél, Szua?! - kérdezte Darszun.

—Mi a francnak, egyszer úgyis megdöglök, persze ennek idejét igyekszem kitolni! De félni?! - azzal hirtelen felkapta Csipetkét, odébbraakta egy lépéssel, majd Darszun mellé lépett...

—Azért nem féltél sosem, mert Szüi volt az, aki félt mindig helyetted! - vágta Szua képébe Darszun, miközben nem is igyekezett elmenekülni vagy védekezni.

Szua megtorpant.

—Te Szua nagyon bátor vagy, de ez egyáltalán nem a te érdemed hanem Szüié, aki minden félelmet elvisel helyetted! Két személy van benned, két teljesen átlagos személy – de ami bátorság jog szerint Szüit illetné meg, azt te Szua mind elszívod belőle, s közben odalöksz neki minden félelmet, gyávaságot! Azáltal lehetsz tökéletes a te fogalmad szerint, mert minden tökéletlenséget odalöksz Szüinek, hogy az a szegény kislány birkózzon meg vele! És lehet hogy ennek nem vagy tudatában, lehet hogy nem is tehetsz másként, de akkor legalább ne szidalmazd őt, hanem legyél neki hálás, mert te kizárólag amiatt lehetsz olyan, amilyen, mert Szüi is épp olyan, amilyen! És most tessék, ölj csak meg, ha akarod, de aztán soha többé azt ne mondd hogy te igazságos vagy, mert csak a bűnösöket és gazembereket öldöklöd!

Szua keze kivágódott és ráfonódott Darszun torkára. Csipetke egyre visitozott és rángatta Szua pizsamáját, de az nem is törődött vele. Darszun már fulladozott, egyre nehezebben kapott levegőt...

Hirtelen a szorítás megszűnt, és azt látta hogy Szuia elfut az ágyára, és zokogva hanyatlik rá. Odabotladozott mellé.

—Szüi? - kérdezte, és óvatosan átkarolta. A zokogás egy pillanatra csillapodott. Majd ezt suttogta a leány:

—Igazad volt! Mindig én félek helyette... mindig... egymerő rettegés az életem... és ő nem törődik vele, mindig olyan helyekre mászkál ahol nekem félnem kell... - azzal hirtelen elernyed a teste.

—Elájult vagy alszik. Szerintem ne nyúljunk hozzá. - javasolta Darszun.

—Komplett örült. Az ilyennek meg kéne halni. - fújt egyet Xaroc, azzal visszabújt az ágyába. Majd hozzátette:

—Nem adok egy lyukas garast az életedért fiatalember, ha sokat törleszkedel ehhez az örülthöz!

—Ezt bízd rám. - vágta rá Darszun, azzal ő is visszafeküdt az ágyába.

Reggel alig volt idejük megmosakodni (sőt, volt amelyiküknek ez nem is sikerült, mert még az álmot dörgölte ki a szeméből) máris kivilágosodott a mennyezeti képernyő, s bejelentkezett náluk Pucsakaci.

—Szép jó reggelt kívánok! Tudom hogy korán van, de aki korán kel, meglepetést lel! Mára egészen különleges programot tartogatok nektek, semmi esetre sem olyat, ami bármire is emlékeztetne az előző Kukkolók produkcióiból! - azzal Csipetkére nézett. —Arról a valamiről van szó, amire tegnap este leányom, ez a kis zsaroló célzott! Igazán nem akármilyen élményben lesz részetek, azt garantálom! Úgy mellékesen pedig mindjárt én is ott leszek veletek, mert ami következni fog, azt személyesen fogom irányítani! - és eltűnt a képernyőről.

Időközben Szuia is felébredt. Elégge megviseltnek tűnt, szemei karikásak voltak, de olyan mérgesen nézett Darszunra, hogy egyértelmű volt: ha nem szól is, de akkor is a haragos Szua uralja most a leánytestet.

Alig néhány perc múlva megérkezett közjük Pucsakaci. Szkafterben volt, mindössze a sisakját vette le.

—Hölgyeim és uraim – kezdett szónokolni – most az lesz a dolgotok, hogy elfáradtok velem a légzsilip közelébe, ott a faliszekrényekből kiválasztotok egy-egy magatokra illő szkaftert, belébújtok, lesz ott megfelelő méretű Csipetkére is, s ezután máris beszállunk e rozoga ürváros egyik küllővasútjába, és elutazunk a másik végébe! És ott belépünk egy másik légzsilipbe... azért, hogy átszálljunk egy másik úrhajóba!

Ugyanis alig két nappal ezelőtt idegen úrhajó érkezett naprendszerünkbe! Még hozzá igazán jókora. Ez egy vándorkereskedőé. És hát tudjátok, ezek milyenek: nincs sok belőlük, de akik mégis, igencsak furcsák! Az első Űrkukkolómban az a Kajjám nevű illető is elég furcsa volt, bár szigorúan véve nem is kereskedő, hanem – ahogy ő mondta - „kozmoarcheológus”. Mindenesetre az efféle szerzetre az a jellemző, hogy csak megy egyik csillagtól a másikig, és érdekességekre vadászik. Ami megtetszik neki, összegyűjti... Bizony, néha az erőszak alkalmazásától sem riadva vissza... Persze olykor el is ad. Ha van kinek, s van ami a vevőjének megtetszik. No és ha van ami kell neki, cserébe az áruért! Ez az illető aki most jött hozzánk, azt rádiózta, hogy trícium kéne neki az úrhajója reaktoraiba. Ez éppenséggel nem olcsó dolog a Barganon, de úgy döntöttem, esetleg megnézem a portékáját, hátha akad benne valami, ami megéri a nagy kiadást! És találtam is érdekes dolgot!

Az illető ugyanis magával hozott egy kis úrhajót is. Eredetileg azt hittem ő lőtte ripityára, úgy tett szert rá, de aztán kiderült, hogy az égvilágon semmi baja! Mindenesetre valami idegen nép úrhajója lehet, amit mi nem ismerünk. A csizik etuit is megkérdeztem, de nem találtak erre vonatkozó bejegyzést az adatbázisaikban. Mindenesetre én ezt megvettem a kereskedőtől, mert amikor körülnéztem benne, figyelemre méltó dolgokra bukkantam! Ezen úrhajó van csatlakoztatva ahhoz a távoli légzsiliphez, és most elmegyünk, és úrfelderítjük! A Kukkolóm szereplői most – velem az élen persze – kutatócsoporttá, felfedezőkké alakulnak át! Irány tehát a szkaftertároló, aztán hajrá izgalom, éljen a kíváncsiság!

—Abban a másik úrhajóban van levegő? - kérdezte Vília.

—Persze.

—Akkor minek a szkafter?

—Biztonsági okokból. Meg szerintem hagyománytisztelet is van a világon, és ez illik a hős űrkutatókhoz!

—Én nem kívánczok oda. Hátha van ott valami kósa vírus! - mondta Máncsa.

—Mindent fertőtlenítettem már rég. - nyugtatta meg őt Pucsakaci. De titokzatosan vigorgott, mint aki tud valamit, amit más nem.

Darszunnak sikerült kiügyeskednie, hogy a küllővasútban Szuia mellé ülhessen.

—Ne félj, vigyázok rád, nem lesz semmi baj! - nyugtatta meg a leányt.

—Ki a franc fél, te seggfej, úgy nézek ki én mint aki fél?!

—Szüinek mondtam. Hiszen hall és lát mindent amit te, és ő biztos fél!
—Őrá is majd én vigyázok, rád semmi szükség! Kopj le!

Aztán kinyílt előttük a zsilipkamra ajtaja, s beléphettek az idegen űrhajóba.

Az egész űrhajó meglehetősen ártalmatlannak tűnt. Sehol semmi fenyegető, sőt, a berendezési tárgyak java része is meglehetősen ismerős volt. Talán az tűnt egyedül szokatlannak, hogy az irányítópult előtt nem a megszokott székek álltak, hanem inkább afféle öblös fotelszerűségek. De hát más népek, más szokások...

Másrésről azonban eléggé horrorisztikus képet mutatott az űrhajó. Ugyanis tizenhat csontváz is találtak benne. Ott heverték a csontok a padlón mindenfelé. Tökéletesen emberi csontok. De hát ez nem volt csoda: Rég tudta mindenki, hogy a Galaktikában bár akad jónéhány nem emberi értelmes létforma, de a lakott bolygók többségén mégis valami emberi népcsoport él.

Pucsakaci már járt itt, emiatt a házigazda büszkeségével kalauzolta végig őket az űrhajón. El is értek egy jókora helyiségbe, melynek falában számos fiókot lehetett látni. S most Pucsakaci így szólt:

—Azt hiszem megállapíthatjuk, hogy ez egy katasztrófát szenvedett űrhajó! S mert maga a jármű tökéletesen ép, utasai azonban nagyon halottak, emiatt levonhatjuk a következtetést, hogy utasaival minden bizonnyal járvány végzett! Az történhetett, hogy leszálltak valami bolygón, s onnan a fedélzetre hurcoltak holmi idegen mikroorganizmust. De nem kell aggódni, mert mint mondtam már, az egész űrhajót csiszí alapossággal fertőtlenítettem, mielőtt kinyitottam volna nektek a légzsilipet! Hanem most döbbenetes dolgot fogok mutatni nektek! - azzal kihúzta az egyik fiókot a falból.

Mindenki felkiáltott a látványra. Odabent ugyanis egy jéggé fagyott emberi holttest feküdt. Nem csontváz, mely jellegénél fogva meglehetősen személytelen, hanem egy meztelen, fagyott ember.

S nem is akármilyen ember. Egy rém ronda ember. Egy tutu.

Tudta szinte minden művelt ember galaxisszerte, milyenek a tutuk: meglehetősen magasak, bár tulajdonképpen nem oly magasak mint a csiszík, teljesen szőrtelenek, fogatlanok, körömtelenek... no igen, és szinte mindig pucéron mászkálnak mindenhova, megtehetik, mert teljesen mesterséges környezetben élnek, ahol mindig éppen pontosan 25 fok a hőmérséklet. Ha ettől eltér a hőmérséklet fél fokkal bármely irányba, már kifejezetten rosszul érzik magukat.

Hát ez a tutu férfi eléggé ettől eltérő hőmérsékletben feküdt, mert odabent a fiókban lehetett valami mínusz negyven fok is!

—A látvány magáért beszél! - szónokolt Pucsakaci. —Nyilvánvaló, hogy amire szert tettünk, az a tutuk egy réges-régi űrhajója! Ki tudja hány évezrede járta a Kozmoszt magányosan, mielőtt a vándorkereskedő rábukkant! És figyeljétek csak meg e férfi testét: itt-ott kék és zöld, mint akit baleset ért! Úgy lehetett, hogy amikor ezen űrhajó még nem volt halott, akkor e tutu férfit valami baleset érte. A társai nem tudtak segíteni rajta, nyilván mert nem volt megfelelő orvosi felszerelés ehhez az űrhajóban, s emiatt betették őt ide, leállítva életműködését, amíg haza nem érnek, hogy ott majd felélesszék és meggyógyítsák! De nem értek haza, mert előbb érte utol őket a szörnyű járvány, ami mindegyiküket elpusztította!

A Kukkoló szereplői bólogattak. Mindez tökéletesen hihető és logikus volt.

—Van azonban még egy nagy hírem a számotokra! - szónokolt tovább Pucsakaci. —E felfedezésemről szoltam a csiszíknak is! Ők sok biológiai felfurfang ismerői. Mindjárt ideér egy űreszközük, s elszállítják e tutu tetemét, s megpróbálják életre keltetni! Talán sikerül nekik. Ha nem vallanak kudarcot, akkor az életre keltett tutut egy napra vendégül látom a Kukkolóban, már megbeszéltem ezt a csiszíkkal, s ott elmondja majd nekünk, mi is történt vele, mi volt az expedíciójuk célja... azután a csiszík természetesen hazaviszik őt Tutullába. Hi-

szen tudjátok, a csiszik és a tutuk közt egészen kiváló a kapcsolat! Már előre kíváncsi vagyok, mit hallunk majd halálból visszatért vendégünktől!

Végszóra meg is érkezett a terembe néhány narancssárga szkafterbe öltözött csiszí, és elvitték a tutu tetemét. A Kukkoló szereplői és Pucsakaci azonban még ide-oda bóklásztak az úrhajóban, nézegettek néhány furcsa tárgyat... végülis szórakoztatóbb volt ez, mint a társalgóban ülni, és egymást nézni! S egyszer csak vékonyhangú gyermeki kiáltás szaladt végig az úrjármű helyiségein:

—Azt hiszem lepipáltalak apuci, mert a te tudod semmi ahhoz képest, amit én találtam! Enyém a legérdekesebb felfedezés! Ezt nézzétek meg!

—Mi az, mit találtál?! - kérdezte izgatottan Pucsakaci, de már lódult is abba az irányba, amerről leánya hangja jött. És kezdte már nagyon bánni, hogy elhozta ebbe az úrhajóba a kislányát. Mert ez mégiscsak *idegen* úrhajó, ahol tulajdonképpen *akármi* is lehet... még akkor is, ha *eddig* nem történt semmi szörnyű!

Hamar elért abba a terembe, ahonnét Csipetke hangja szólt, mégsem vette észre rögvést leánykáját. A termet ugyanis sűrű pára ülte meg, és Pucsakaci dermesztő hideget érzett az arcán. Mégis előrelépett pár lépést...

—Hol vagy, kislányom?! - kérdezte ijedten.

Ebben a pillanatban felzúgott valami az úrhajóban, légáramlás indult meg, és a pára behúzódott néhány mennyezeti nyílásba. S már leányát is megláthatta Pucsakaci: Csipetke ott állt amellest a valami mellett, amiből a pára származott! Ez a valami pedig még most is gőzölgött.

Holott nem volt meleg. Épp ellenkezőleg! Szinte sugározta magából a hideget.

—Lehet vagy mínusz százötven fokos. - jegyezte meg Pucsakaci mögött egy férfihang, s amikor Pucsakaci megfordult egy pillanatra, látta hogy Dügül az, a Diploma-hivatal tulajdonosa.

Visszafordult, s inkább e valamit vette jól szemügyre. Deres volt az egész teste, de nem volt jégbe fagyva, mint korábban a tutu. És így első pillantásra valami roppant macskafélének látszott, amit lefagyasztottak. Hossza vetekedett Csipetke magasságával, de lényegesen vastagabbnak tűnt. Szőre nagyon furcsa volt, mert mintha minden szőrszála más színű lett volna, fehér, fekete, de piros, kék, sárga is... Távolról emiatt természetesen szürkésnek tűnt. „Nagycicus” pofája iszonyatos kifejezést mutatott, mintha görcsbe rándult volna; lehet hogy nem tetszett neki az ötlet, hogy lefagyasztják!

—Hát ez meg miféle fajzat és hogy került elő! - álmélkodott Szincse, időközben ugyanis a komputerzseni, a „hivatásos hekker” is idesietett.

—Jó hogy kérde, mert ez épp rád tartozik! - mosolygott Csipetke. —Nézd csak meg, itt ez a vezérlőpult, és amikor beleültem a fotelba ami előtt van, csak úgy magától bekapcsolt ez a képernyő...

—De hát most sötét!

—Persze, mert már nem ülök a széken! Szóval bekapcsolt, és látod ott az a jókora gömb, akkora mint egy kisebb labda, rátettem a kezemet, és kiderült hogy egy nagy hanyattgér, amerre mozgatom arra megy a nyíl a képernyőn, és a képernyőn épp volt mindenféle szöveg, de nem ám a mi betűinkkel, hanem nagyon furcsa jelekkel, kis háromszögek voltak betűk helyett, meg vesszők, és én elálmélkodtam, és előrehajoltam mert nagyon alacsony volt nekem a fotel, előrehajoltam hogy jobban lássak, és közben véletlenül ránehezedtem arra a gömbre, és akkor hát azt hiszem ez olyasmi lehetett a számítógépnek hogy elindítottam valami funkcióját, mert hirtelen nyílni kezdett ez a fal itt, és dőlt ki a pára, és én megijedtem, és felugrottam, de aztán láttam hogy semmi nem ment tönkre, csak előbukkant ez a valami itt! És azt is tudom mi ez: minden biztonnal a kedvenc cicusa az úrhajó embereinek! Gondolom arra tartogatták, hogy elkapja az esetleg befurakodó idegen lényeket! És amikor érezték hogy jön a betegség, lefagyasztották a cicust, hogy meg ne haljon!

Macuna, a koitológus, aki meglehetősen komoly biológiai ismeretekkel is rendelkezett, közelebb hajolt.

—Hát azért itt cseppet sem egyszerű fagyasztásról van szó! A tutut csak lefagyasztották simán, mert egyszerűen belökték abba a fridzsider-tepsibe! De ez itt tényleg szakszerű hibernálás! Nézzétek csak meg: mindenféle csővezetékekre van rákötve, meg kábelek is mennek belé... Sőt! - és felfelé mutatott. A macska teste fölött lámpasor pislogott. Tizenkét lámpa. Ebből kilenc sötét volt, de három égett. S most kigyulladt egy negyedik is. Az ötödik pedig pislogni kezdett, méghozzá egyre gyorsuló ütemben...

—Attól tartok Csipetke elindította a kiolvasztás programját!

—Arra gondolsz, hogy ez az izé itt fel fog éledni?! - kérdezte idegesen Máncsa.

—Vagyonom jelentékeny részét fel merném rá tenni!

—Izé... meg kéne állítanunk a folyamatot! - aggódott Lulicsi.

—Miért? - kérdezte Vília.

—Mert ha ez olyan vad mint az ismert macskafélék, például a tigrisek, akkor ebből az lesz, hogy itt senki nem marad életben, kivéve engem!

—Legyünk optimisták: hátha inkább az lesz, hogy senki nem hal meg, kivéve téged! - nevetett az Optimista Klub elnöknője.

—Rossz tréfa. Tényleg le kéne állítanunk a folyamatot. Nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet ezt a valamit életre keltenünk. Nézzétek csak, milyen kegyetlen a vigyorgása! - mondta Pucsakaci.

—Na de műsorvezető úr, ne ess már ennyire az emberközpontúság hibájába! - rótta meg őt Faller. —Mint cirkuszos mondom, hogy az állatok arckifejezése egyáltalán semmiképp sem értelmezhető emberi szemszögből! Például a delfineket milyen barátságos állatoknak tartjuk, csak mert olyan vigyori a pofájuk; aztán mégis van ám úgy, hogy a delfin szomorkodik, vagy akár agresszív is! A róka arca is hiába ravasz, akad buta róka is! Ez meg nemcsak nem ember, de még le is van jegelve!

—Akkor is. Csipetke, jobb ha most visszamész az űrvárosba!

—Szó sincs róla, én találtam, ez a cicus az enyém! - és megsimogatta a teremtményt.

—Mit csinálsz te, odafigy a kezed! - kiáltott rá rémülten édesapja.

—Ugyan már, nem hidegebb mint egy hógolyó, egész szépen felmelegedett!

—Állítsd le a folyamatot! - szólt Szincséhez Pucsakaci.

—Én-e?!

—Ki más?! Hiszen te vagy a számítógépzseni!

—És ha valami rosszra kattintok majd, mert nem ismerem ezeknek a betűit, s ettől váratlanul elugrunk a Galaktika egy ismeretlen zugába?! Ezt igazán nem vállalom!

—Csipetke, menj vissza!

—Nem! És ne is erőszakoskodj apuci, ha nem akarod, hogy...

—Ez fontos! Ez a dolog ugyanis veszélyes!

—Nem!

—Kinél van egy kés, hogy leszúrjam?

—Nem engedem bántani, ő a barátom lesz!

—Egy állat?!

—Igenis, legalább ő valóban a barátom lesz, és nem csak irigykedik, miközben hazudja magát a barátomnak, mert nekem nincs is igazi barátom, mert mindenki csak irigykedik rám, mert a Pucsakaci leánya vagyok, és néha gúnyolnak is... de ez a nagy cicus, ez igen, ez már döfi, űrmacskája senkinek sincs a suliban, és most irigykedjenek majd rám, igen, ő az enyém!

—Ha szabad szólnom - kezdte Faller - szerintem sem muszáj megölni! Nem hiszem hogy nagyon veszélyes lenne, hiszen nyilván hozzá van szokva az emberek jelenlétéhez, ha egyszer együtt repült ezen űrhajó gazdáival! Különben is, én majd megnevelem! Talán még be

is idomítom különböző produkciókra... ha Csipetke megunja, szívesen elfogadom, jó helye lesz az állataim között!

—Fityiszt! Abból nem eszel! - köpött Faller felé Csipetke. —Nem engedem hogy bántsod az én cicusomat! - és ismét megsimogatta az egyre melegedő macskatestet. A lámpasor már a tizenegyedik égőt gyújtotta ki, s a legutolsó sötét lámpa kezdett el pislogni, egyelőre még lassan. És Csipetke el volt szánva rá, hogy megvédi mindenkivel szemben ezt a csodálatos, véletlen-adta előkelő játékszer. Odaállt a többi ember és a macskatest közé, miközben jobb kezét hátradugva, élvezettel nyomkodta a nagy macska szőrméjét. Milyen puha, milyen bársonyos...

Bár Csipetke utálta Fallert, a cirkuszoszt, tulajdonképpen mégis a férfi szavai hatására helyezkedett Pucsakaci „kiváró” álláspontra. Valóban, nem valószínű, hogy egy agresszív fenévadat tartottak volna e szűk kis úrhajóban az úrutazók... Egészen biztos, hogy valami jól-nevelt szobacicus lehet! Hm! Remélhetőleg valóban nem lesz semmi baj!

—Mondom hogy csak egy kis szobacicus! Ne aggódjon! - szólt a cirkuszos, Pucsakaci idegességét látva.

—Szobacicus... Hiszen lehet talán negyven kilós is... Ekkora macskák nálunk csak a hiúzok közt vannak! Én bevallom hogy bizony félek tőle! Ha ez beindul, a szkafander sem véd meg minket! - riogatta őket Máncsa.

Ebben a pillanatban megremegett az idegen lény teste, és igazán idegborzoló esemény történt: jobbhátsó lábának végéből kipattantak a karmok! De nem ám olyan elegáns kis karmok, mint egy macska esetében, de még akkorák sem, amik egy tigrisnél szokásosak! A csuda tudja miként bújtak el eddig észrevétlenül e lény testében, de Csipetke hirtelen azt vette észre, hogy jobb csuklóját valami bilincshez hasonlatosan fogva tartja! Valami éles és kemény!

Eddig apját nézte elszántan, dacosan, de most újra a „cicusra” pillantott, és sikoltott: mert azt látta, hogy a cicus hátsó lábából hat iszonyatos karom bújt ki, de úgy, hogy három-három egymással szemben állt! Vagyis „cicus” semmiképp sem lehetett a bargani macskafélék fajrokona, ha némileg, felületes pillantásra, úgy is nézett ki! Másképp voltak viszont elhelyezve végtagjai, izületei. S egy-egy karma megvolt legkevesebb tizenöt centis! Sarló alakúak voltak e karmok, de cseppet sem csontszínűek, hanem acélkékek, érdekes módon azonban e karmok gerincén valami vékony vörös vonal futott végig, és e vonal nem maradt meg egyszínűnek, hanem világított, és bonyolult ritmusban vibrált. S most e hat karom elkapta Csipetke csuklóját, s ez olyan biztos rabságot jelentett, mintha e csuklóra egyszerre három acélbilincset kattintottak volna! Épp csak még sokkal rosszabb volt Csipetke helyzete, mert előtte is világos volt, mondani sem kellett neki, hogy ha akármiért is de ez az úrlény úgy akarja, csak egy kis szorítás kell a részéről, és Csipetke csuklója máris lehullik!

De egyelőre még nem történt semmi baj. Azt kivéve, hogy Pucsakaci homlokán veríték-cseppek jelentek meg, és ezt gondolta:

—Hogy én ezért mit kapok az asszonytól...! Hogy én ezért mit kapok az asszonytól...!

Mi sem természetesebb viszont, mint hogy Csipetke felsikoltott! Erre az idegen lény feje tájékán következett be egy kis mozgolódás, megrebbent a sörénye, s ekkor kiderült, hogy a hosszú szőrszálak java része nem is szőrszál, ez inkább sokezer egészen vékony csáp egyvelege, amiket e lény külön-külön is képes mozgatni... ezek most szétterültek...

S ebben a pillanatban végetért az ébresztési folyamat. Hirtelen behúzódtak a különböző csövek és manipulátorok a falakba. S most a lény kinyitotta a szemét. Nyílegyenesen szembenézett Csipetkével.

Egészen olyan szeme volt, mint a macskáknak! Függőlegesen réselt, és e rést nagyon keskenyre nyitotta ki, úgy látszik olyan jó volt a látása, hogy csekély fény mennyiséggel is elboldogult. Nyakán a sörénye bonyolult fodrokat vetve hullámozott.

—Hé, cicus... nagyon szépen kérlek ne bánts... semmi rosszat nem tettem neked... kérlek... ugye nem akarsz megnyomorítani... mondd, izé... nem nyitnád ki a karmodat?! Ezt itt?! - mutatott Csipetke a bal kezével a foglyul ejtett jobb csuklójára.

A nagy macskaféleség odapillantott maga is. Majd pillantása továbbvándorolt a többi emberre. Szépen, komótosan szemügyre vette őket. Majd olyasmi történt, amire senki nem számított az iménti feszült percek után: karmait, mellyel Csipetkét elfogta, szétnyitotta, de szemmel követhetetlen gyorsasággal, majd moccant egyet, iszonyúgyorsan ülőhelyzetbe pozicionálta magát... a nagy lendület miatt többen is sikoltottak, azt híve, mindjárt rájuk támad... ehelyett azonban előbukkant a cicus eddig nem látható farka hátulról! S kiderült, hogy ennek legvége teljesen csupasz, és nagyon hegyes. S most a hosszú farok ezen árszerű végét a cicus bedugta az orrába, s belülről megdörgölte vele becses szaglószerjét. Majd tüsszentett egy nagyot...

S erre aztán mindenkitől kitört a nevetés! Irtómód komikusan festett egy roppant macska, amint a farkával az orrát piszkálja!

Rögvest szinte teljes lett a véleményazonosság, hogy „cicus” semmi esetre sem veszélyes! Egyedül Máncsa méregette továbbra is gyanakodva. De hát ez nála ugye érthető is, hiszen azért épp ő a Pesszimista Klub elnöke... Csipetke ellenben odaállt a „cicus” mellé, és átölelte azt, de még arcával is hozzásimult a vaskos nyaki bozontnak, s ezt mondta:

—Ő az enyém! Az enyém, teljesen jogosan, mert én találtam! És úgy nevezem el, hogy Mia!

—De Csipetke, te most a Kukkoló szereplői közé tartozol...

—Na és?! Elég nagy az a terem, Mia majd ott alszik a lábam mellett! Akarommondani az ágyam mellett!

—Azt se tudod, mit eszik!

—Gondolom, nyers húst! Ha meg mégsem, majd addig nyitogatunk konzerveket, míg valamelyik megtetszik neki!

—Vagy mi magunk. - morogta Máncsa pesszimistán.

—Eddig is bekaphatott volna engem! - legyintett Csipetke.

—De hiszen egyetlen szavunkat sem érti, és nem tudjuk, a gazdái milyen parancsokat tanítottak meg neki! - ellenkezett egyre lagymatagabban Pucsakaci.

—Minek ide parancs... cicne, cicicic! - intett Mia felé Csipetke, s maga felé legyezte jobb kezével a levegőt, miközben kifelé indult.

Mia felugrott, abbahagyta az orrturkálást, és hangtalanul megindult előre. Érdekes módon most sehol nem látszódtak a karmai. Varázslatos gyorsasággal volt képes eltüntetni azokat!

Bizalom ide vagy oda, senki nem szívesen engedte volna egyelőre a közelébe az úrmacskát! Mindenki sietve megindult kifelé a teremből, s így egészen úgy tűnt, mintha Mia kizavarta volna az embereket a helyiségből. Egyedül Csipetke baktatott mellette, tenyerét birtokbavevőn a nagy macska feje búbjára téve.

Alig érték ki onnan, odabent minden világítás kialudt. Vormán káromkodott, mert neki ment a falnak. Mindenki bekapcsolta a sisakreflektorát.

—Mi történt? - kérdezte Pucsakaci.

—Biztos valami automata rendszer kapcsolt ki vagy be. Vagy épp az energiaszolgáltatás purcant ki. Ki tudja, milyen öreg ez az űrhajó! - legyintett Szincse. —Mindenesetre a légzsip már itt van, nem kell ijedezni!

Igaza is volt. Bántalom nélkül visszajutottak az űrvárosba. Épp csak megsziporodva...

Visszaértek; mégsem mondható, hogy kirándulásuk egyöntetű örömmel töltötte volna el a szereplőket! Igazság szerint egyedül Csipetke mutatkozott felhőtlenül boldognak. Úgy tűnt, a nagy macskalény, amit ő Miának nevezett el, meglehetősen engedelmes állat; ugyanakkor nem is félős! Leült nyugodtan Csipetke lába elé a küllővasútban, és még csak fel sem nézett, amikor a jármű elindult velük. Csipetke nem is győzte lelkesen dicsérni Mia bátorsá-

gát, szinte eksztatikus boldogságba merült, s egyre csak Mia szőrében kotorászott, cirógatta, simogatta, nagy merészen még a mancsait is tapogatta, és teljesen elálmélkodott rajta, hogy egyszerűen sehol nem találja a jó másfél arasznyi karmokat! Ugyan hova a csudába rejthette el azokat Mia?! De még azt is megtette, hogy leguggolt elé, és erőnek erejével felhúzta Mia ínyét a fogairól, mert tudni akarta, mi van nagy macskájának szájában. Pucsakacit e mutatvány láttára a hideglelés kezdte el kerülgetni.

—Mit csinálsz Csipetke! - kiáltott fel rémülten.

—Tudni akarom, milyen belülről!

—Akkor adok neked egy törkést, és boncold fel... - humorizált Faller.

—Csak szeretném, ha kitátaná a száját! Ásíts! - parancsolta Miának Csipetke.

—Nem ért barganiul... - nevetett Vília.

—Ásíts... így! - és Csipetke kitátotta a száját Mia előtt. Majd becsukta. Majd megint kitátotta, s ujjával a szájára mutatott, majd Miára...

És Mia kitátotta a száját! És most aztán mindenki aki látta ezt, hátrahőkölt: mert Miának nemcsak nagy fogai voltak – nem is vártak mást! - de kiderült, hogy négy szemfoga épp akkora nagy, mint korábban megcsodált karmai! Ekkora fogak természetesen nem fértek el a szájában egyszerűen; de ez úgy működött nála, mint a kígyók méregfoga: amikor becsukta a száját, e fogak elmozdultak a tövüknél, behajlottak, s immár vízszintesen feküdtek Mia szájában! Egészen egyértelmű volt, hogy ha e fogakkal belemar valakibe, az soha életében nem szabadulhat, ha Mia nem akarja!

Mindemellett az is látható volt, hogy e csodalénynek a nyelve is hosszú lehet, mert összegöngyölve fekszik a szájában, mintha csak egy kaméleon lenne. Ki tudja, mire használhatta e hosszú nyelvet...

—Csipetke, gyere el a pofája elől! - kérte Pucsakaci.

—Eszem ágában sincs, ha bántani akarna, levághatta volna rögvest a csuklómat! - és Csipetke álmélkodva simogatta az iszonyú fogakat. —Hogy nekem micsoda pompás cicám van! Az enyém a legerősebb a világon!

—Lehet hogy akkor csak azért nem bántott, mert épp nem volt éhes! - pesszimistáskodott Máncsa.

—Szerintem csak szeret engem. - jelentette ki nyugodtan Csipetke.

—Miért is szeretne! - mondta még Szuia is.

—Miért *ne* szeretne?! Legyünk optimisták! - kacagott Csipetke, azzal hirtelen felpattant Mia hátára. S a nagy „macska” ezt is tűrte, mindössze becsukta a száját, s a fejét mellső mancsaira hajtotta. Kifejezetten nyugodtnak, közömbösnek, már-már unatkozóknak tűnt.

Egész úton a Kukkoló szobáig Csipetke egyfolytában Mia hátán ült, s le nem telepedett volna a küllővasút üléseire! Sőt nemcsak ült ott, de a végefelé már ugrált is, és cipője sarkával sarkantyúzta, olyanokat kiabálva közben, hogy „Gyí paci” s más hasonlókat, és jókedvűből mit sem vont le, hogy Mia bizony meg sem moccan, de annyira nem, hogy szinte halott is lehetett volna, mert még farka hegyes vége sem mozdult. Bezzeg Pucsakaci annál inkább, ő ugyanis a homlokát törölgette, mert egyre csak az járt az eszében, hogy ha valami érzékeny pontját rúgja meg e nagy macskának Csipetke, akkor semmi meg nem tudja akadályozni, hogy az orruk előtt milliónyi kis darabra szétcincálja a leányát ez a Mia, a maga henteskésnyi karmaival!

Csipetke természetesen látta apja aggódását, és ez nagyon jólesett neki! Most bátornak, nagynak, hatalmasnak érezte magát!

—Idenézzenek! - kiáltotta, azzal hirtelen felállt, de nem ám csak a két lábára, hanem Mia hátára is, és ott ugrálni kezdett, mintha csak egy gumiasztalon volna. Még kiabált is:

—Hoppla, hoppla, hopszassza, nézzétek csak, én vagyok a Vadak Úrnője!

Na, ha kellett volna valami, hogy édesapja falfehér legyen, hát az ez volt! Az még csak hagyján, hogy valaki felüljön akár egy oroszlán hátára is, ha az jól idomított – de hogy ug-

ráljon rajta?! Azt soha nem tűrné el egy vadállat! Pláne mert Mia mégsincs akkora mint egy oroszlán, nyilván jobban fáj neki Csipetke ugrálása!

Felállt. Most már elég ebből, mindennek van határa, le kell szedje onnét Csipetkét, amíg tragédia nem történik!

Ám ebben a pillanatban fékezett a küllővasút, és Pucsakaci alig bírt megkapaszkodni az ülésor felett húzódó alumíniumkorlátban. Csipetke viszont ezt több okból sem tehette meg: egyrészt túl kicsi volt ahhoz, hogy elérje a korlátot, másrészt ha nagy, akkor sem érhetne volna el, mert épp ugrándozott Mia hátán!

Tulajdonképpen illett volna hogy Mia is előrecsússzon a nagy fékezés hatására, hiszen a sima fémpadlón feküdt, és semmi nem tartotta a helyén, se nem kapaszkodott, se nem volt kikötve. Mégis, annyira mozdulatlan maradt, mintha csak oda lett volna ragasztva! Meg lehetett volna mintázni róla a Nyugalom Szobrát! Ki tudja, hogy csinálta, hogy helyben maradjon!

Csipetke azonban a fékezés hatására úgy előrelódult, hogy jobban sem lehetett: épp egy jó nagyot ugrott Miáról a levegőbe, amikor a fékezés elkezdődött, aztán csak azt vette észre, hogy száll a levegőben... Ijedtében sikoltott is egyet...

S ebben a pillanatban megmoccan Mia! Pucsakaci is látta az esetet, meg mindenki más is, mert ők is Csipetke felelőtlen hőködését nézték; s mások is aggódtak a kislányért, de persze semmit sem tettek, mert hiszen itt volt Pucsakaci is, a kislány apja! S most azt látták, hogy alig kezdődik meg a fékezés, alig repül előre talán két métert Csipetke, az eddig nyugodtan fekvő Mia hirtelen kinyitja a száját, abból egy villámgyors villanással kinyúlik valami hosszú és vörös, nyilván az eddig összetekert nyelve, ez rátekeredik az addigra már több métert megtett Csipetke derekára... majd szép nyugodtan visszahúzza a kislányt, leteszi a földre, a nyelv visszahúzódik Mia szájába... s a nagy „macska” továbbra is nyugodtan, moccanatlanul heverészik a padlón!

A küllővasút ajtajai már kinyíltak, mert megérkeztek, de Pucsakaci még mindig csak tátozott döbbenetében.

—Anyám! Ha ez beindul, belőlünk ripityom sem marad! - ámult Vuhmán.

—Látjátok?! Szeret engem, vigyáz reám! - ujjongott Csipetke, azzal lehajolt, és összepuszlta Mia szőrös képét.

S erre megszólalt Máncsa:

—Minden tisztelem Miáé, mert azt hiszem igencsak összetörted volna magadat ha ő el nem kap; mindazonáltal én azt hiszem a legnagyobbfokú felelőtlenség őt pusztogatnod! Egyáltalán, én amondó vagyok, hogy még csak ne is vigyük őt be a Kukkoló területére! Ugyanis az lehet, hogy Pucsakaci úr csiszí alapossággal fertőtlenítette az idegen úrhajót, mielőtt mi oda bementünk, de ne feledjük hogy ez a Mia mégis egy idegen organizmus, és nem hinném hogy ő is fertőtlenítve lett volna, minthogy nem is tudott Pucsakaci úr Mia létezéséről! Ez persze felveti annak gyanúját, hogy talán *mégsem* volt igazi csiszí alapossággal fertőtlenítve az úrhajó! Ha ugyanis egy negyven kilós lény is elkerülte Pucsakaci úr és alkalmazottai figyelmét, akkor hány olyan mikroba és vírus lehet, amiket szintén nem vett észre?! Továbbá, fogalmunk sincs róla, hogy ennek a macskaszerű izének a belsejében milyen mikrobák és vírusok élnek, de akár férgek is; közismert, hogy bélférgességet is el lehet kapni kutyától vagy macskától, ha az ember sokat simogatja és nem mos kezét utána! Lehet hogy elkapsz valami nyavalyát tőle kislányom, ami rövid idő alatt a sírba visz! Meglehet az is, hogy olyasmibe halsz bele, ami Mia számára nem is betegség! A mi belünkben is vannak mindenféle bélbaktériumok, amik nemcsak nem károsak, de nélkülük nem is élhetnénk; effélék lehetnek Miában is amik neki múlhatatlanul szükségesek, ellenben el tudom képzelni, hogy egy efféle tebenned katasztrofális élettani folyamatokat indít el, például elevenen elrohadsz tőle, mintha leprás lennél!

—Ebben bizony igaza van Máncsának! Nem vagyok pesszimista, de a kockázatvállalásnak is van egy értelmes határa, amit józan ember nem lép át! Gyere leányom, menj el mellőle,

és Miát majd elszállíttatom a Barganra, aztán ha megvizsgálták őt alaposan a csiszik, s nincs benne semmi veszélyes, majd esetleg viszontláthatod, de addig...

—Nem! - kiáltotta Csipetke. —Ő az enyém!

—Persze hogy a tied, de...

—Nem!

—Eh, nem vitatkozom veled, jössz és kész, mert... - indult meg Csipetke felé Pucsakaci. Ám Csipetke sikoltott egy nagyot, és átölelte Mia bozontos nyakát.

—Nem engedem hogy elvedd tőlem!!! NEEEM!!! - és még sírni is kezdett.

—Értsd meg hogy nem végleg, és muszáj, mert... - lépett közelebb hozzá Pucsakaci.

Ám ekkor történt valami. Mia a fejét Pucsakaci felé fordította, és résnyire kinyílt szájából kivágódott a nyelve. Bár Pucsakaci jó három méterre volt még tőle, a nyelv nyílegyenesen nekicsapódott Pucsakaci homlokának, de olyan erővel, hogy a műsorvezető úgy érezte, mintha betonfalba fejtelt volna. Hátratántorodott, és szédelegve rogyott le az egyik ülésbe. Homlokán nagy, vörös folt diszelgett.

—Jaj... jaj... - nyöszörögte.

—Mi történt, baj van?! - ugrott hozzá Darszun is és Szincse is.

—Majdnem betörte a homlokomat... Azt hiszem kicsin múlt, hogy el nem ájultam... de még most is kóvályog a fejem... - azzal feltápáskodott. —Ez egy aljas gyilkológép! Kislányom, gyere el onnan amíg teheted, mert nem vagy biztonságban mellette! - kiáltotta, felháborodott hangon, és ujjával vádlón mutatott Miára. —Ez az izé majdnem megölt engem, a saját apádat! - s még előre is lépett egy lépést.

Mia jobb első mancsa felemelkedett a talajról, és kibukkant az egyik henteskésnyi karma. Nem mind a hat, csak egyetlenegy, s azzal Pucsakacira mutatott. Ezzel egyidőben pedig valami különös történt vele: hátáról, gerince tájékáról vagy húsz, arasnyi, fekete tüske meredt fel, és ezek is Pucsakaci irányába mutattak, mintegy negyvenöt fokos szögben.

—Jé, nem is tudtam, hogy neked ilyened is van, Mia! - kiáltott fel boldogan Csipetke, azzal jobban megnézte a tüskéket.

—De hiszen ezek üregesek, lyukas a végük!

—Kutya legyen ne pesszimista, ha nem méreg lapul bennük! - mondta ezt hallva rögvest Máncsa.

—Majd mindjárt megnyomkodom, hogy mi jön ki belőlük... - kezdte Csipetke, és valóban a tüskékhez akart nyúl, de alig mozdult feléjük, megmoccant Mia farka is, ami ugyan nagyon vékony volt, de Csipetke most tapasztalta hogy e vékony farokban hihetetlen erő rejtetik, és jó messzire eltolta őt Miától, főleg a tüskéktől. Erre kissé elsápadt. Megértette, hogy azok a tüskék bizony *valóban* veszélyesek lehetnek!

S most végre hang is előtört Miából.

—Fff! - fűjt Pucsakacira, mintha igazi macska lenne.

—Szerintem ez figyelmeztetés! Azt hiszem amikor homlokon talált téged, kifejezetten barátságos volt! - „tolmácsolta” Pucsakacinak Szincse.

Csipetke előreszaladt, és megállt Mia és Pucsakaci között. Új barátja felé fordult.

—Hé, Mia, ne haragudj apucira, szegény túl aggódó, sok a dolga meg minden! Nem fog téged bántani, és el sem visz tőlem! Gyere inkább, hagyjuk őt itt! - azzal Mia mellé lépett, megragadta a nyaki bozontját, megrángatta, és a kijárat felé húzta. Erre Mia eltüntette a tüskéit és a karmát, megfordult, és követte Csipetkét.

A háta mögött pedig megszólalt Máncsa:

—Igaza van Pucsakacinak! Ekkora karmok; ekkora fogak; hosszú és bazierős nyelv; tüskék, amik minden bizonnyal mérgezőek is... egyáltalán, ekkora gyorsaság, ilyen reflexek... Azok sem voltak normálisak ott az űrhajóban, akik ezt házi cicusnak használták! Hiszen ez egy profi gyilkológép!

—Én nem félek tőle! - szólalt meg hirtelen Faller.

Csipetke már messze járt Miával, így most egy gyors pillantást vetve leánya után, Pucsakaci így szólt:

—Úgy értsem ezt, hogy szerinted képes volnál ezt az izét beidomítani, engedelmességre szoktatni?

—Minden bizonnyal!

—Jó. Ha eléred, hogy neked engedelmeskedjék akkor is ha a lányom mást parancsol neki, akkor elismerem, hogy a tied! Megkapod örökbe!

—Kezet rá! - örvendett meg a férfi. —De ehhez szükségem van különböző kellékekre.

—Írd össze, mik kellenek, s holnapra itt lesz mind!

—De hát Faller úr, ez egy vadállat! - ámult Xaroc.

—Persze hogy az, de nekem épp az a specialitásom, hogy vadállatokat szelídítsek meg! És épp Mia esetében nem hiszem hogy sokat kockáztatnék.

—De hiszen ez egy gyilkológép! - ismételte meg Máncsa. Nagyon tetszett neki e kifejezés.

—Persze hogy az! Ugyanakkor viszont látható, milyen szelíd. Milyen nyugodtan tűri Csipetke piszkálódásait is! S már az úrhajó gazdái is be merték fogadni maguk közé, háziállatnak. Nyilván ugyanúgy, ahogy mi a kutyát, úgy ők ezt az állatfajt szelídítették háziállattá évezredekken keresztül. S gazdái emberi lények voltak. S a kutya is vadállat, az is gyilkológép a maga módján! E lénynek is a génjeiben lapulhat az ösztön, hogy az embernek engedelmeskednie kell!

—Az én esetemben nem úgy tűnt... - morogta Pucsakaci, s a homlokát masszírozta, ahol nagy, kék folt díszelgett. Még mindig kóválygott a feje.

—Na de Pucsakaci úr, hiszen tudod jól, hogy az hogy a kutya idomítható, az nem azt jelenti, hogy minden útjába kerülő embernek engedelmeskedik! S vannak házőrző kutyák is! De a legharapósabb kutya is megszelídíthető! Ez a Mia, ez elfogadta a lányodat gazdinak. Ha Csipetke nem csinál valami nagyon cifrát, például nem próbálja meg kikaparni a szemét, akkor nemigen hiszem hogy komoly veszélyben lenne. Téged nem fogadott el gazdinak, mert egy állat többnyire csak egy gazdit ismer el, akinek engedelmeskedik. Csipetke sikított, emiatt Mia mint jó házőrző, igyekezett megvédeni a gazdit!

—És a mikroorganizmusok? - kérdezte Pucsakaci.

—Az már komolyabb veszélyforrás, de olyan igazán nagyon én emiatt sem félnék, hiszen alapvetően mégis emberi lények voltak abban az úrhajóban! Mindenesetre én azt hiszem – de mi az hogy hiszem, biztos vagyok benne! - hogy nem is nehezen el tudnám érni, hogy engem tekintsen gazdinak!

—Akkor érd is el, Faller! Sokkal nyugodtabb leszek, ha nem lesz a lányom közelében ez a valami! - válaszolta Pucsakaci, azzal megindult ő is előre. A többiek követték.

A Kukkoló helyiségeibe érve Csipetke végighúzkodta Miát az összes szobán, s közben be nem állt a szája, egyre csak magyarázott, mintha bizony az úrmacska értené is, amit mond neki! Megmutatta neki nemcsak a hálótermet, de még a fürdőszobát is. Ezután letelepedett az ágyára, s mutatta Miának, hogy ott kell aludnia mellette! S hogy megértse a lény, még egy lábosban vizet is hozott a számára, s letette az ágy végébe a padlóra. És kibontott egy vagdalthúskonzervet, de Mia nem evett belőle, még akkor sem, amikor Csipetke az orra előtt majszolt el néhány falatot, hogy lássa, ez ennivaló! Mia mégsem evett, még akkor sem, amikor Csipetke megpróbált néhány falatot a szájába tuszkolni. Inkább eltolta magától a kislányt.

Megérkeztek aztán a többiek is ide, és Dügül így szólt:

—Hagyd őt békén Csipetke, lehet hogy most azért nem éhes, mert ez a hibernáció valamiféle utóhatása! Majd megjön később az étvágya!

—Remélem nem ránk. - pesszimizistáskodott Máncsa.

Egyelőre azonban semmi tragédia nem történt, s néhány perc múlva átvonultak az ebédlőbe. S itt aztán Lulicsi odalépett a falnál levő ételkiadó automatához.

—Én ma füstölt marhanyelvet akarok enni, s azt hiszem Kéksugár ásványvizet iszom hozzá! - mondta, és máris beütötte a megfelelő számkombinációt a billentyűzeten. A számkombinációk közül a leggyakoribbak ki voltak írva az automata nyílása köré a falra, de a ritkábbakat is meg lehetett találni a mellette levő vaskos könyvben.

Beütés után némi zörgés, sziszegés, kattogás hallatszott, majd a csőposta kiadónyílásában megjelent a kért étel. Lulicsi kiemelte azokat, megindult az asztala felé... Helyébe lépett az ételkiadó mellé Macuna...

Ám ekkor megmoccan a Csipetke mellett heverő Mia, s olyan gyorsan hogy látni sem lehetett, Lulicsi felé pattant. Megtorpant közvetlenül a nő előtt, majd kinyúlt a nyelve, elkapta az ásványvizes palack nyakát, kirántotta azt a nő kezéből, s a következő pillanatban máris eltüntette a szájában! Néhány roppanás jelezte csak, hogy a palacknak vége. A szén-savas ásványvíz habzó sugárban tört elő Mia pofájából, lefröcskölve így Lulicsit is. A nő sikoltozott és elszaladt. Mia azonban nem ment utána, nagy nyugodtan ropogtatta tovább a palack szilánkjait, majd nyelt egy nagyot, eképp végleg bekebelezve azt. Egyetlen üvegszilánkot sem ejtett ki a padlóra. Még azzal sem foglalkozott, hogy legalább a fémkupakot kiköpje.

Mindezek végeztével szinte érdeklődő tekintettel vonult az ételkiadó elé – Macuna nem kevés félelemmel a szemében gyorsan arrébb ugrott – és itt Mia igazán érdekes dolgot művelt: kidugta a nyelvét, ezzel bebillentyűzte pontosan azt a számsort, amit korábban Lulicsi ütött be – majd amikor megérkezett egy újabb adag füstölt marhanyelv és ásványvíz, a nyelvhez hozzá sem nyúlt, viszont éppúgy mint korábban, most is megette jóízűen az egész üvegpalackot!

—Mit mondjak, nagyon furcsa ízlése van a macskádnak! - ámult a látványon Darszun.

A jeleneten még Csipetke is meglepődött, ám védelmébe vette Miát.

—Legalább nem kell attól félni, hogy miránk kap étvágyat! És ugye milyen értelmes?! Hogy megjegyezte, hogy mit kell benyomkodnia! - és átölelte Mia nyakát. —Nagyon szeretlek! Te vagy az én nagy, erős, különleges barátom!

—Végülis mit szeretsz ebben a ragadozóban?! - kérdezte értetlenül Plix.

—Én már kisgyerekként is vonzódtam mindenhez, ami kicsi és szőrös! - válaszolta Csipetke, s erre mindenből kitört a nevetés. Hiszen Csipetke még most is kicsi volt, még életkorához képest is, de íme, e mondatából kitűnt, hogy ő viszont most már nem tartja kicsinek magát! Mindazonáltal Plix nem erre reagált.

—A te Miád szőrös ugyan, de nem merném kicsinek nevezni!

—Pedig nem akkora, mint egy oroszlán! Sőt, igazság szerint nem is magasabb mint én, ha állok!

—Pedig egészen biztos, hogy nehezebb nálad! Szélesebb mint te vagy, vaskosabb is, erősebb is... Azt hiszem, amikor le volt jegelve, alaposan lebecsültük a súlyát, mert megvan ez nem negyven, de hatvan vagy hetven kiló is! Emellett pedig sokkal veszélyesebb mint a legvadabb harci kutya, mert annak csak fogai vannak ennek, de mindenféle más gyilkoló miegymásai is! Sőt, ennek szinte páncélozott a torka, mert olyan vadállatról sem hallottam eddig, aki jóízűen megkajál egy üvegpalackot, sőt, az annyira ízlik neki, hogy utána repetázik is belőle!

Holott ezzel nem volt még vége a dolognak, mert Mia kisvártatva befalatozott még egy palackot, szemlátomást nagy megelégedettséggel. És tényleg jókedve kerekedhetett, mert most odalépett Csipetkéhez, végignyalta a kislány arcát, mormogott valamit ami akár dorombolás is lehetett, majd a nyelvét még jobban kidugta, elkapta Csipetke derekát, felrakta a hátára, azzal megindult a hálóterem felé, ott felugrott Csipetke ágyára, és elheveredett rajta.

—No Csipetke, te fogsz a végén a földön aludni! - kacagott gúnyosan Vuhmán.

—Arról szó sincs, legfeljebb mellette alszom, amit különben igazán nem is bánok majd! - bizonykodott a kislány.

—Most te vagy az ő gazdája, vagy ő a tiedé? - kapcsolódott be a gúnyolódásba Faller is.

—Persze hogy én vagyok a gazdi!

—Amikor felkapott téged, igazán nem úgy nézett ki!

—A jó szolga kitalálja, mi az urának a vágya, és Mia épp így tett, mert nekem nagy kedvem volt lovacskázni egyet rajta! - vágott vissza Csipetke.

—A jól idomított állat sosem tesz mást, mint amit épp parancsolnak neki! És apádnak is ez a véleménye azt hiszem! - ellenkezett a cirkuszos.

—Apám véleménye ezügyben nem érdekel, mert tudom hogy fél Miától, és Mia különben is az enyém, mert én találtam! És ezt kész vagyok akármikor a szemébe mondani!

—Nem teheted, nincs már itt. Visszament a siklóba.

—Na ugye hogy fél tőle! Én bezzeg nem! - dicsekedett Csipetke.

—Én sem. - legyintett Faller. —Megnevelném én ezt hitemre mondom... és meg is fogom!

—Nem engedem!

—Ugyan már kölyök, ez nem tőled függ!

—Nem engedem, mert az enyém!

—Már bocsánat – szólt Plix – de mert becsületes ember vagyok, nem tudom megállni hogy ki ne mondjam: Mia igenis nem a tied! Pucsakaci úr vette meg azt az egész idegen úrhajót, emiatt az és minden egyéb is ami benne van, természetesen kizárólag az övé!

—De nekem adta!

—Szerintem nem, csak azért mondta, hogy elhallgass és ne nyivákolj tovább!

—Úgysem vehetitek el tőlem, nem engedem!

—Én biztos nem akarom elvenni tőled! - mondta gyorsan Darszun.

—Én viszont meg fogom nevelni. Az biztos. Végülis nem engedhetjük, hogy egy vadállat a saját kedve szerint cselekedjék, mintha ő volna az úr itt!

—Inkább úrnő. Szerintem nőtény. - mondta Macuna.

—Mindegy. A parancsolás joga az embereket kell megillessen!

—Nem engedem hogy bánts! -

—A nevelés, az nem bántás!

—Azt sem engedem!

—Mondtam már hogy nem tőled függ. Nem vagy képes magakadályozni!

—Én talán nem – vágott erre Csipetke igazán gyilkos pillantást Faller felé – de azt hiszem képes a terveid megakadályozására Mia maga is... és bármit is tesz önvédelemből, én azután is szeretni fogom, ezt előre megmondom neki! - azzal leugrott Mia hátáról, megcirógatta az arcát, hozzábújt, és szinte szerelmes csókot lehelt az ürmacska orra hegyére.

A jelenetet csak nézte egy darabig a többi szereplő, majd hirtelen Szincse szólalt meg.

—Aztán miből vagytok olyan biztosak benne, hogy ez a Mia egy egyszerű állat?

—Mi más lenne?! - tátotta el a száját Xaroc.

—Attól félek, nagyon elkapott bennünket odabent az úrhajóban az antropocentrikus világ-felfogás! Mert mi van, ha például ez a Mia nem más, mint annak az úrhajónak az egyik utasa?

—He?! - vágott nem túl értelmes képet Berzet.

—Hülyeség. Értelmes lényen mindig van ruha. - vélekedett Faller.

—Akkor a tutuk ugye nem értelmes lények? - kérdezte gúnyosan Vília.

—Különben is emberi csontokat találtunk az úrhajóban. És sokat, sok emberét. Ürmacskacsontot meg egyet sem. Tehát az úrhajó az embereké volt, ez meg a háziállatuk. - mondta Dügöl is.

—És megtaláltuk majdnem épen az egyik gazdát is, a tutut, akit a csiszik, amilyen ügyesek, biztos feltámasztanak majd. - mondta még Vília is.

—Persze, elismerem, ezek nyomós érvek, de ne feledjétek, milyen egykettőre megjegyezte az ételkiadónál a számkombinációt, és ez fejlett mentális képességre utal!

—Én sem állítom hogy hülye volna – mondta Faller is – sőt nem is akarom hogy hülye legyen, mert ostoba állatot idomítani is nehéz! A hullóket például szinte lehetetlen! Én azt hi-

szem ez kifejezetten okos háziállat, lehet annyi esze is akár, mint egy majomnak! De akkor is állat. Be fogom bizonyítani!

—Soha. - vágta rá Csipetke.

—Erről nem nyitok vitát kölyök. A tettek majd bizonyítanak!

A mennyezeti képernyőn feltűnt Pucsakaci arca.

—Hallottam a vitát, hogy mennyi lehet Mia súlya! Szerintem döntsük el a kérdést! Csipetke, ha valóban annyira engedelmeskedik neked ez a micsoda, kérlek vezesd el az orvosi szobába, és ott állítsd rá a mérlegre!

—Megpróbálom papus. - szólt Csipetke engedelmesen.

És Mia minden ellenkezés nélkül hagyta magát bekísérni az orvosi szobába... És amikor ráállították a mérlegre, kiderült, hogy testsúlya kilencvenkét kilogramm!

—Elképesztő! - álmélkodott Pucsakaci. —Hogy a csudába férhet bele ekkora testbe ilyen nagy tömeg?!

—Azt hiszem ez igazi úrlény, és belül sokkal sűrűbb anyagból készült, mint mi... - morfondírozott Dügöl.

Mia azonban elunhatta a mérlegen ácsorgást, mert hirtelen leugrott róla, odasétált a gyógyszeres szekrényhez, egyik karmával jókorát koppintott az ajtajára, mire annak rögvest betört az üvege, ekkor kidugta a nyelvét, s azzal pillanatokon belül szájába bűvészkedte az összes üvegcserepet, s máris jóízűen elropogtatta s lenyelte mindet!

De nem evett meg minden üvegtárgyat, abbahagyta, ennyi úgy látszik egyelőre elég volt neki.

Megszólalt megint Szincse.

—Mindenesetre nem hagyhatjuk figyelmen kívül a tényt, hogy a tutu férfi, akit lefagyasztva találtunk, tényleg csak úgy le volt fagyasztva, egyszerűen belökte a jeges fiókba, ellenben Mia, aki nem ember, teljesen szabályosan hibernálva volt! Miért nem az embert hibernálták, miért a háziállatukat?

—Talán amikor a tutut baleset érte, már hibernálva volt Mia – gondolkodott Darszun – és a férfit nagyon gyorsan le kellett fagyasztani, nem volt idő a hibernálással vacakolni, mert akkor meghalt volna!

—Igen, ez lehetséges, de én azért mégis gyanakszom, mert itt valami nem stimmel, úgy érzem!

Csipetke aztán visszavezette az ő nagy, szőrös barátját a terembe, és nagyon jól elvult vele – megint ugrabugrált rajtra, húzgálta a szőrét, és a hátán turkált, próbálta megtalálni azokat a rémisztő tüskéket, de sehogy sem sikerült neki; úgy sejtette azokat Mia behúzta a gerincét fedő bőr alá, de nem tudta megtalálni a bőrön a nyílásokat, ahol alkalmasint kibújhatnának! De nemhogy ezeket, még Mia igazán nehezen eldugható, henteskésnyi karmait sem lelte meg, pedig legalább egy óra hosszát igyekezett, hogy megtalálja őket Mia mancsában.

Azt is megtette, hogy Miát a hátára döntötte, és a hasára feküdt, és szinte birkózott vele. Ott forogtak ide-oda a padlón, és néha a kilencven kilójával bizony alaposan megnyomorgatta őt Mia, amikor ő volt felül, de ez csak pár pillanatig tartott, és Csipetkének semmi baja sem esett. Az biztos, hogy Mia egyetlenegyszer sem harapta őt meg, s meg sem karmolta!

Végül aztán Lulicsi így szólt:

—Úgy tűnik Pucsakaci nagyon el van foglalva az idegen úrhajóval, a tutu kiolvasztásával, s más ilyesmikkel, nem ad nekünk semmi különleges feladatot! Azt hiszem ha nincs ellenetekre, zenélek egy kicsit!

—Előadóművész is vagy? - érdeklődött Vuhmán.

—Dehogy! Csak magammal hoztam a zenelejátszómat, s gondoltam bekapcsolom, ha nincs ellenetekre!

Nem volt ellenükre, s így a teremben megszólalt a zene. S a nap további részében már nem is történt semmi különös, nyugodt zenélgetéssel telt el az idő.

Aztán épp mielőtt lefeküdtek volna, váratlanul megszólalt Csipetke. Egy különös kérdést tett fel.

—Megpróbálta-e már valaki, hogy a csiszik nyelvtanító sisakját ráhúzza egy majomra, és úgy tanítsa meg neki valamelyik emberi nyelvet?

Döbrent csend. Végül Szincse válaszolt neki.

—Nem hinném. Legfeljebb megőrjitenénk vele. Amikor az előző Kukkolónál felfedezték Pucsakaci szigete alatt az űrhajóba ragadt törpe népet², még nekik is különleges sisakot kellett konstruálnak a csiszik mérnökök, mert kicsi volt a fejük, s máshol vannak bizonyos idegközpontjaik! Pláne máshol lehetnek egy majomnál!

—És lehetetlen volna szerinted direkt majmokra alkalmas sisakot konstruálni?

—Nem hinném, de abban is biztos vagyok, hogy nem lenne olyan hatékony, hogy megtanítsa nekik az emberi beszédet! Már a torkuk sem igen alkalmas rá. De az egész emberi gondolkodást sem tudnák megtanulni. Egy majom legfeljebb olyan értelmes lehet, mint egy 4-5 éves gyermek. Ugyanis nincs elég esze, hogy több tudás férjen bele! Csak nem azért kérdezted, mert arra gondolsz, hogy meg kéne tanítanod Miát a sisakkal beszélni?!

—Megfordult a fejében. - válaszolta nyugodtan Csipetke.

—Tégy le róla. Teljesen más a feje, mint az emberi koponya.

—De azt esetleg kideríthetjük róla, mennyi esze van! - ugrott fel Csipetke.

—Hogyan?

—Megröntgenezzük!

—Jó ötlet! - kapott a javaslaton Faller is.

—Nem a te kedvedért mondtam... - komorodott el Csipetke. De azért bevezette Miát a laborba, és Mia engedelmesen be is állt a röntgenkészülékbe. Szincse pedig bekapcsolta a számítógépet, mert ő értett a legjobban a komputerekhez, s hamarosan közölte, hogy a számítógép szerint kész a felvétel!

Odasereglettek a monitor elé. A röntgenképen kiválóan látszott Mia teste. Egy nagyjából macskaszerű, nagy fekete paca. A belsejéből semmi. Még egyetlen csont sem, nemhogy az agya!

—De hát ez hogy lehet?! - álmélkodott Macuna.

—Úgy, hogy ez az űrmacska olyan anyagból van, hogy a teste egyszerűen nem engedi át a röntgensugarat! Már a bőre sem.

—Ez elég furcsa, nem?

—Naná! Ezek után az a véleményem, hogy ha azt nem is élné túl, ha a fejére dobnak egy atombombát, de a robbanás epicentrumától egy kilométernyire már jó esélye van rá, hogy semmi baja sem lesz! Mert ha a meleget túléli, s agyon nem nyomja egy összedőlő épület, akkor a sugárzás nem hinném hogy ártana neki!

—Ő az enyém! Az én különleges barátom! - jelentette ki gyorsan Csipetke, és magához ölelte Mia busa fejét.

—Elég különleges az biztos... - mormogta Máncsa. —Csak túlélj e különleges barátságot!

—Ugyan mi bajom is történhetne, hiszen szeret engem! - kiáltotta hevesen Csipetke, majd visszament a hálóba. Mia megelőzte, s felpattant az ágyra, de Csipetke nem zavartatta magát emiatt, ő is felmászott oda, és addig lökdöste Miát, amíg az nem méltóztatott úgy heveredni, hogy ő bemászhatson annak mancsai közé, feje egészen Mia álla alá került. Így aludtak el.

—De hiszen ez már nem is barátság, hanem valami perverz szerelem! - morogta ezt látva rosszkedvűen Plix. —Az ilyesmit meg kéne tiltani!

²Lásd *A földrengések szigete* című regényt.

—Majd én rendbehozom a dolgokat holnap, ne aggódj! - válaszolta Faller, azzal ő is aludni tért.

* * *

Éjfél felé Csipetke felébredt. Fázott. Rövid tapogatózás után rájött mi a baj: Mia nem volt mellette!

Olyan nesztelenül volt képes mozogni a roppant szupermacska, és olyan finoman, hogy fel sem ébredt rá amikor kibújt mellőle, holott úgy aludt el, hogy átölelve tartotta különleges, szőrös barátját!

Természetesen rögvest olyan éber lett, amilyen éber csak lehet egy fiatal kislány. Azonnal kiugrott az ágyból, s ahogy volt, hálóingben, mezítláb kisietett a hálóteremből, hogy Mia nyomára akadjon. Ám hiába járt be minden helyiséget ami csak a Kukkolóhoz tartozott, Miát sehol sem találta!

Legalább egy órát kutatta mindenütt, végül már sírva is fakadt, s könnyeit törölgetve ment vissza a hálóterembe, hogy felkeltse a többieket, hátha tudnak neki segíteni a keresésben. Ám amikor visszatért, boldogan vette észre, hogy Mia ott fekszik az ágyán, mintha sosem mozdult volna onnan el!

Odafutott hozzá, és megrángatta a bajuszát.

—Csúnya rossz cica, hát szabad így elszelelni tőlem?! Soha többé ne tégy ilyet, hallod, soha többé! Nagyon aggódtam érted! Hol jártál?!

De Mia nem válaszolt neki, csak kinyúlt a nyelve, és lenyalogatta Csipetke könnyecseppjeit.

* * *

Reggel Csipetke nem tartotta szükségesnek tájékoztatni a többieket Mia éjszakai, rejtélyes kóborlásáról. Különben is álmos volt mert keveset aludt, hiszen Miát kereste! Ezért javában törölgette még az álmot a szeméből, amikor édesapja megjelent a képernyőn, s egy harsona szavával ébresztette őket, majd e bejelentést tette:

—Szeretném valami látványos attrakcióval emlékeztetessé tenni e mai napot, kedves szereplőim! Ez nektek is jó lenne, a nézők előtt növelendő a népszerűségeteket! Közlöm ugyanis mindenkiel, hogy egyelőre a közvéleménykutatási adatok szerint, s a rátok érkezett szavazatok szerint pláne, egyelőre magasan a leányom, Csipetke vezet ami a nyerést illeti! Tegnap reggel még nem volt semmi különös előnye, igazság szerint Szuia vezetett akkor, bár ő is alig valamivel, ám jelenleg Csipetke nagyjából háromszor annyi szavazattal büszkélkedhet, mint ti többiek összesen! Az sem titok, miért van ez így: a kedves nézők nagyra értékelik kislányom bátorságát! Egyben az is tetszik nekik, hogy még nálam is bátrabb, sőt, vakmerőbb! Nemegy néző olyasmit írt, hogy irtómód élvezte, amikor Csipetke macskája homlokon ütött a nyelvével engem, mert végre jól megkaptam a magamét! Ennek nyoma különben még most is látható rajtam... no szóval, én cseppet sem örvendek neki, hogy a kislányom veszélyeknek teszi ki magát, és igazság szerint nemcsak a cicája nyalt pofán engem tegnap, de sokkal alaposabban is kikaptam, tudniillik a feleségemtől... Na de mind-egy. A lényeg az, hogy felteszem a kérdést, ki az, aki Csipetkén kívül még oda mer menni e nagy cicushoz, és meg meri simogatni? Előre szólok, hogy aki nem teszi meg, annak igazán nem sok esélyt jósolok a nyerésre, mert Csipetke annyira lekörözött benneteket!

—Gratulálok Csipetke, de tudod mit Pucsakaci, ilyen áron nem kívánok versenyezni a leányoddal! Én oda nem megyek ehhez az izéhez, az biztos! - rázta a fejét határozottan Mán-csa.

—És te, Vília? Hiszen te az optimisták közé tartozol, az Optimista Klub elnöke vagy! - nevetett Pucsakaci.

—Hát igen! És sejtettem is, hogy előbb-utóbb előrukkolsz ezzel, mert ha nem a lányodról van szó, akkor kész vagy habozás nélkül kockáztatni bárki életét a szenzáció kedvéért! És jól megfontolva a kérdést úgy döntöttem, hogy én bizony kész vagyok megkockáztatni a dolgot! Ha Csipetkét nem ölte meg, engem ugyan miért is végezne ki! Különben sem vagyok üvegből, hogy ízletes legyek a számára!

—Hé, Vília, meg ne örülj, ez a valami biztos nem üvegcserepekre vadászik a nagy karmaival úgy általában! Az üveg lehet hogy finom neki, lehet hogy csemege, de kétlem hogy szülőbolygóján üvegállatokat marcangolna szét! - figyelmeztette őt Macuna.

—Pedig én igenis megpróbálom! Én azt hiszem ha nem akarom bántani, ő sem bánt engem!

—Ne feledd, egy vadállat többnyire csak egy gazdát ismer el maga fölött! - mondta Xaroc is.

—De én nem is akarok a gazdája lenni. Az úgy szokott lenni, hogy egy kutyanak is csak egy gazdája van, de azért nem támadja meg a gazdi nejét és gyerekeit sem! Van annyi esze hogy tudja, ki az aki még a gazdihoz tartozik, tehát ki a falkatárs! Ez a Mia pedig éppen elég értelmesnek tűnik ehhez! - azzal felállt és odalépett Miához. Óvatosan azonban arról az oldalról közeledett, ahol Csipetke is volt. És leült mellé. Mia meg sem mozdult.

—Én is megteszem - szölt most Szincse - mert nekem meg egyre gyanúsabb, hogy ez a valami cseppet sem az, akinek mutatja magát! Azt hiszem javában át vagyunk verve, de nagyon ám! - és ő is odaballagott. Le is ült Mia mellé. És még mindig nem volt semmi baj. Szincse ki is nyújtotta a kezét, hogy megsimogassa Mia fejét...

Ekkor azonban figyelmeztető morgás hangzott fel, mire a leány elrántotta a csuklóját.

—Azt hiszem ezt jobb lesz komolyan venni!

—Én is azt hiszem - bólintott Csipetke - de én még ilyenkor is nyugodtan megsimogathatom! - azzal meg is tette. Sőt, addig tátogott Mia előtt, míg az úrmacska kinyitotta a száját, de valami határozottan unatkozó, szinte lemondó arckifejezéssel, mint akit untat hogy produkáltatják. Ismét előbukkantak az iszonyatos fogak. S most mindenki felkiáltott, mert Csipetke hirtelen előrehajolt, s bedugta a fejét Mia szájába!

S ki sem húzta onnan, csak kikukkantott, a fejét oldalra fordítva, és ezt kérdezte, a mennyezeti képernyőre nézve:

—Na, most aztán tényleg bátor vagyok, ugye apuci?! Ezek után nézd meg a számlálókat, hogy milyenek a nyerési esélyeim!

—Húzd ki... azonnal... a fejedet! Mert ha nem, iszonyatosan megverlek ha legközelebb találkozzunk! - parancsolta neki halálsápadtan édesapja.

—Akkor is, ha Mia velem van?! - felelt vissza még mindig Mia szájából Csipetke. De aztán mégis kihúszakodott onnan, főleg mert kényelmetlen volt neki úgy előredőlvé.

—Soha többé meg ne tedd ezt! Soha! - parancsolta neki édesapja.

—Miért nem inkább azt kérdezed, ki az még, aki hajlandó ezt megtenni rajtam kívül?! - felelt vissza a kislány.

—Ezzel nincs kedvem viccelni! Ez tényleg életveszélyes!

—Nekem nem az. Szuia, jössz hogy te is megsimogasd? - kérdezte a leányt Csipetke.

—Nem! Én, izé... én félek ettől a valamitől! - rázta meg a fejét a leány. S ebből, meg beszédmodorából egészen világos volt, hogy most a leányban épp Szüi lakik.

—És te, Darszun? - kérdezte a fiút Csipetke.

—Ha csak arról lenne szó hogy odamenjek mellé, az még hagyján, s épp erre készültem amikor bedugtad a fejedet! De épp mert bedugtad a fejedet a torkába, azt hiszem teljesen felesleges odamennem, mert azt már nem merném, de Mia sem engedné nekem, hiszen már azt sem engedte meg, hogy Szincse megsimogassa; semmi esetre sem tudnálak tehát lekörözni téged, akkor meg mi a csudának kockáztassam az odamenetelt is?!

S hasonlóképp vélekedett erről mindenki más is.

—Én viszont oda merek menni! Odamegyek, sőt, meg is tudom nevelni, engedelmességre tudom készíteni! - állt fel Faller.

—Te jobb ha nem jössz ide, mert ki nem állhatlak! - mondta Csipetke.

—Ezt nem te szabad meg, mert jogom van oda menni, ahova csak akarok! - és megindult előre.

Ebben a pillanatban felhangzott Mia morgása, és mindkét mellső mancsán kibukkant két-két karom. Faller megtorpant.

—Na mi az, mégsem mersz idejönni?! - gúnyolódott Csipetke.

—Aljas kölyök vagy, rám akarod uszítani a macskádat!

—Hé papa, ez a fickó aljasnak nevezte a lányodat! - kiáltotta a képernyő felé Csipetke. — Különbem sem mondtam neki semmit. De nem is kell. Van elég esze ahhoz, hogy megismerje a rossz embereket!

—Szerintem fejezzük be a produkciót egyelőre, és menjetek reggelizni! - javasolta Pucsakaci.

A reggeli minden baj nélkül telt el, bár Csipetkét aggasztotta, hogy szőrös barátja még mindig nem evett egyetlen falatot sem!

—Lehet, hogy jól bezabált a hibernálás előtt! S ha olyan a szervezete mint a bargani macskaféléké, akkor akár egy hétig is kibírja minden gond nélkül az újabb évésig! - tűnődött el Macuna.

Alig értek vissza azonban a szobába, Csipetke elkészált valamerre, s ezúttal még Miát sem hívta magával, ami akkora csoda volt, hogy sokan nem győztek emiatt ámulni! Ám most megszólalt odafent a képernyőn Pucsakaci:

—Faller, a leányom elment az illemhelyre! Egy darabig nem is fog onnan kijönni, mert bekapcsoltam a mágneszárat ott, sőt még a folyosón is, ahonnan az nyílik! Most végre nincs a macskájával, és lehetőséged nyílik, hogy bebizonyítsd az állatidomári képességeidet!

—Pucsakaci, ez aljasság! - kiáltotta felháborodottan Szüia.

—Hé Szüa, most nem rólad van szó, fogd vissza magadat!

—Én Szüi vagyok most, és igenis aljasság, miért akarod megfosztani a leányodat a játéktól?!

—Épp te beszélsz, Szüi, amikor te is félsz Miától?! Faller, te meg ne húzd az időt, eredj a kettes légzsiliphez, abba pakoltam ki egy csomó mindenfélét, ami csak kellhet az idomításhoz!

—Én valóban félnék odamenni Miához, de Csipetke jól megvan vele, és Mia is kedveli őt, ez látható!

—Kérlek ne szólj bele! Megegyeztem Fallerrel, hallhattad korábban te is, hogy ha sikerül engedelmességre szoktatnia Miát, akkor az övé lesz az állat! Sokkal nyugodtabb leszek, ha nem a leányom közelében ödöng majd ez a született gyilkológép!

—Pucsakaci, osztom Szüi véleményét, hogy ez aljasság! - állt fel Darszun is, és átkarolta Szüit.

—Csatlakozom az előttem szólókhoz! - mondta Szincse is.

—Ugyan már hölgyeim és uraim, Pucsakaci érzései emberileg teljesen érthetőek! - vigorgott Xaroc. —Te sem beszélnél másként, Darszun, ha a te leányodról volna szó! De ugye kibicnek semmi sem drága!

—Én magam is hajlamos vagyok megérteni Pucsakaci úr álláspontját - mondta Máncsa - de mint hivatalból pesszimista valaki, azt hiszem a próbálkozás kudarcha fog fulladni... hogy úgy mondjam halva született ötlet! Egyelőre úgy vélem, jó lenne, ha Faller úr a próbálkozása előtt életbiztosítást kötne... ha ugyan akadna olyan hülye cég, aki megkötí az vele!

—Egyetértek veled. - bólintott Vília.

—Épp te, az Optimista Klub elnöknője?! - álmélkodott Pucsakaci.

—Persze. Én ugyanis most sem vagyok más, mint hivatalból optimista: bízom benne, hogy nem sikerül Faller idomítása, s így megmarad a leányod és Mia barátsága!

Faller eközben behozott egy csomó mindenféle kelléket a terembe. Mia még mindig nyugodtan feküdt Csipetke ágyán, meg se moccan, épp csak a tekintetével követte a férfi minden mozdulatát. Kifejezetten álmosnak, bágyatagnak, unatkozóknak tűnt. Ez azonban senkit nem tévesztett már meg, mindegyikük tudta, mert látta, milyen hamar, a másodperc töredéke alatt képes akcióba lendülni ez az állat, ha elhatározza magát!

A veszélyt maga Faller sem becsülte le. Övébe két pisztolyt is bedugott.

—Ez egy félautomata kommandósfejszár, átlukasztja a fél méter vastag keményfát is – mutatott jobboldalra – ez meg itt baloldalt egy riasztófejszár, óriásit szól, és csípőspaprikát lő ki! Szerintem nem köszöni meg ez a micsoda, ha az a szemébe megy!

—Kezdd már el Faller, mert a lányom már üvölt a vécében, és rugdalja az ajtót! - szólt rá Pucsakaci.

—Jól van! - azzal a férfi egy rendkívül hosszú korbácsot fogott a bal kezébe.

—Ez hosszabb mint ennek a csodalénynek a nyelve! - magyarázta közben. Ezután Miához fordult. —Na gyere ide cica, cicic! - és megpaskolta a térdét.

Mia meg sem moccan, holott egészen nyilvánvaló volt, hogy Faller egyetlen mozdulata sem kerül el a figyelmét.

—Na gyere már ide, az anyád keservit! - kiáltotta a férfi, és csapott egyet a levegőbe az ostorral, hogy csak úgy durrant.

Mia erre kitátotta a száját, minden eddiginél nagyobbra, könnyedén belefért volna egy felnőtt ember feje is – majd becsukta azt. Ezután mellső mancsaira hajtotta a fejét, és még a szemét is becsukta. Egész lényé magá volt a megtestesült közöny.

—Ez mintha nem jött volna össze eddig neked, Faller! - mosolygott Darszun.

—Pedig nem fog velem kitolni! Mindjárt megcsiklandozom igazából! Azt hiszem ha jól orron koppintom ezzel az ostorral, azt rögvést megérzi! - azzal csapott az ostorral mégegyszer...

Ám ebben a pillanatban felpattant Mia szeme, majd kinyúlt a magasba a jobb mancsa. Szemmel követhetetlen gyorsasággal elkapta az ostor feléje repülő szíját, megrántotta azt, az ostor nyele kiszakadt Faller kezéből, egy teljes kört repült, miközben a szíjat Mia tartotta, majd hirtelen Mia harapófogszerű karmai összezáródtak, az ostor szíja elnyíródott, de a vastag fanyél a tehetetlenségi erő hatására tovább repült, és meg sem állt, amíg Faller homlokának nem ütközött!

A férfi egy hang nélkül terült el a földön.

—Mi történt?! Mi a baj?! - hallatszott mindenfelől. Ugyanis az események olyan gyorsan pergettek le, hogy senki nem volt képes megérteni még, mi is játszódott itt le. Annyit láttak, hogy Faller csap egyet az ostorral, majd az ostor kiszakad a kezéből, valami a férfinak repül – s az már össze is esik!

Macuna, Darszun, Lulicsi és Dügöl azonnal felugrottak hogy Fallerhez siessenek, de ebben a pillanatban erős mordulás hallatszott hogy összerezzentek. A hang felé pillantottak. S íme, Csipetke ágyán ott állt Mia, méltóságteljesen, hatalmasan, minden karma ki-meresztve, tüskéi is ágaskodnak, épp csak pofája nincs most nyitva... végighordozta rajtuk a tekintetét hogy hátrahőköltek...

Majd egyetlen szökkenéssel átszelte a távot ami elválasztotta őt tőlük...

Lulicsi sikoltva menekült, de a többiek sem maradtak ám ott! Mia azonban nem üldözte őket. Ehelyett lehajolt, kinyitotta óriási pofáját, bekapta Faller fejét, s egyetlen harapással leválasztotta azt a nyakról. Spriccelt a vér mindenfelé! S most egyetlen iszonyatos roppanás hallatszott, mert máris szétharapta a fejet Mia, s két-három nyeléssel eltüntette azt a gyomrában! Villámgyorsan végzett Faller karjával és lábszárával is. A ruha fikarcnyi akadályt sem jelentett neki, mert a karmával végighasította a nadrágszárat, és máris kibukkant belőle a hús.

—Azt hiszem megoldódott Mia lakomája. - mondta a jelenetet nézve nyugodtan Szua. S ez, de már a hangsúlya is, híven jelezte, hogy újra Szua van a leányban. S ekkor oldalra hajtotta a fejét, s így szólt teljes nyugalommal Darszunhoz:

—Légy oly kedves és vidd innen a mancsodat, jó? Tudod hogy utálom, ha ölelgetsz!

—Ha ezt kívánod, természetesen engedelmeskedem az óhajodnak, de kérlek gondold meg – neked nem esik jól, ha szeretnek?!

—Semmi közöd ehhez. Vedd el a mancsodat a vállamról, ha nem akarod hogy Mia elé lök-jelek!

Darszun elvette Szua válláról a kezét, de így szólt:

—Csipetke hogy megszeliidítette Miát, e vadállatot, én is megszeliidítelek téged, szerelmem!

—Játssz a farkaddal, ne velem, hülye kis pöcs!

—De Szua, kérlek gondold rá, biztos Mia is amiatt tűri el Csipetke törleszkedését, mert jól-esik neki, ha szeretik!

—Ennek semmi köze hozzám, és fejezd be, mert nagyon untatsz már!

—Most ez a hulla itt marad örökre? - szólalt meg Xaroc. Szavait Pucsakaci képernyőarcá-hoz intézte.

—Dehogy, majd izé... természetesen el kell vinnetek... valamelyik üres fagyasztófiókba...

—Addig én hozzá sem nyúlok, amíg ez a dög belőle falatozik! Utána sem szívesen, de addig tuti hogy nem! - mondta határozottan Dügöl.

—De biztos nem eszik majd örökké.

—De nekem is kell már pisilnem, és ott van az ajtó előtt épp ez a Mia, és nem merek ki-menni! - mondta Lulicsi.

—Igen, szólni kéne a lányodnak hogy jöjjön, és vezesse el a dögjét! - mondta Xaroc.

—Mit képzelsz, egy vadállatot SENKI nem háborgathat, amikor eszik! - sápadt el Pucsakaci.

—A lányod elég jól van vele ehhez.

—És ha megeszi mégis?!

—Nem lenne kár érte, mert ő volt olyan hülye, hogy barátkozni kezdett egy úrszörnyeteggel, s aki hülye, haljon meg, hiszen ismered az elvemet, Pucsakaci!

Pucsakaci elkomorodott.

—Ha ott lennék, most jól szájon vágnálak!

—Mindegy. Tessék kiengedni a lányodat, hogy elvezesse Miát, mert ez az egész a te felelő-séged, mert a te ötleted volt ez a rosszul sikerült cirkuszi bemutató!

—Nagyon kell pisilni! - kiáltotta Lulicsi, összeszorított lábakkal. —Csináljatok már valamit, mégsem pisilhetek itt mindenki előtt!

—Miért ne, tök jól mutatna, hogy senki sem pisil be, *kivéve* téged! - gúnyolódott a leányon Xaroc.

—Ha nem fejezed be, te repülsz Mia elé második fogásnak, nem Darszun! - fenyegette meg őt Szua.

—De Lulicsi – vigyorgott a leányra Plix – mi a bajod, hiszen nyugodtan elmehetsz Mia mel-lett!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy az nem lehet hogy megegye Fallert is meg téged is, mert legelőször megehetett volna téged, mert ugye akkor az lett volna hogy senkit nem eszik meg, *kivéve* téged! De most már...

—Igen, igazad van! Most már legfeljebb az lehet, hogy mindenkit megeszik, *kivéve* engem! - derült mosolyra Lulicsi arca, azzal megindult előre, és valóban bántatlanul elmehetett Mia mellett, a lény a füle botját se mozdította a láttára.

—Ez a lány is tiszta hülye! - állapította meg Xaroc.

Igen ám, de ahhoz hogy Lulicsi a mosdóba mehessen, kénytelen volt kioldani a mágneszá-rat Pucsakaci, s erre kiviharzott onnan Csipetke, és meg sem állt Miáig! S bár látta a szét-szabdalt Faller maradványait, ez még csak nem is lassította a rohanását, azonnal átölelte

kedvencét, cirógatta, becézgette, és olyasmiket suttogott hozzá, hogy „ugye nem bántott téged ez a csúnya bácsi”!

Apránként aztán megnyugodott, és Darszun meg Szincse elmesélték neki, mi hogy történt. Közkívánatra Pucsakaci lejátszotta nekik lassítva az esetről készült videofelvételt, s ekkor látták, miként intézte el Mia Fallert.

—Nem mondom, van ám neki célzókája rendesen! - dűnnyögte Dügül. Majd ezt kérdezte:

—Most akkor állandóan velünk marad ez a valami, és várunk hogy mikor támad kedve valaki másra közülünk?!

—Senkit nem bánt, ha őt nem akarják bántani! - kiáltotta Csipetke.

—Ugyan, te sem gondolhatod komolyan, hogy állandóan csak üvegcserepen él! - legyintett Xaroc.

—Természetesen senkinek sem tilthatom meg, hogy kilépjen a Kukkolóból, ha úgy óhajtja! - mondta erre Pucsakaci. S ekkor mindenki elhallgatott, komoran, némán. Mert a kockázat persze nagy, de senki nem azért jött ide, hogy feladja már az elejét, s ne nyerjen!

Pucsakaci pedig nem szándékozott elvinni innen Miát! Szívesen megtette volna, de tudta hogy azzal semmit nem oldana meg, mert leánya azonnal Miával akarna tartani. Tehát továbbra is veszélyben lenne! Akkor meg már maradhat itt is, a Kukkolóban! Igaz, így a többiek is veszélyeztetve vannak, de az őt igazán nem érdekelte. Különben is, az utóbbi órák alatt, mert oly érdekes volt a műsora, iszonyú sok reklámmegbizást kapott...

—Takarítsátok el a hullát, aztán feküdjetek le korán! Holnap nagy meglepetésben lesz részetek! - mondta nekik.

E bejelentése nem mindenkit töltött el osztatlan örömmel. Elegük volt Pucsakaci meglepetéseiből.

* * *

Az éjszakát Csipetke természetesen megint Mia „karjaiban” töltötte, annak ellenére, hogy Xaroc gúnyosan azt kérdezte tőle, nem irtózik-e attól, hogy egy olyan szörnypofa liheg rá, ami nemrég egy embert falt fel?!

—Faller rossz ember volt! Nem kár érte! - válaszolta nyugodtan Csipetke. —Miának igaza volt! Derék jószág, meg vagyok elégedve vele! És ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek: akkor sem szídnám meg, ha téged is megenne!

—Miért utálsz ennyire?

—Mert Szuia halálát akarod! - azzal Csipetke befordult oldalra, arccal Mia felé, és esze ágában sem volt félni. Sőt, olyan biztonságban érezte magát, hogy ennyire talán még soha sehol...

Reggel aztán alig dörgölték ki az álmat a szemükből, Pucsakaci e szavakkal jelentkezett hozzájuk:

—Halihó, boldog szép újabb napot mindenkinek! Ismerkedjete meg mai napra rendelt becses vendégekkel! - azzal kinyílt az ajtó, s azon át belépett hozzájuk egy tökéletesen pucér, sápadt bőrű, magas férfi.

—Köszöntök mindenkit, nevem Mínusz 84A43BJ71-A0-9871423-CDEHIJA!

—Tessék?! - kérdezte csodálkozva Csipetke. Dügül azonban e megjegyzést tette:

—Na tessék, a Szőrös után megérkezett a Kopasz is!

—Izé... a bácsi ugye tutu tetszik lenni?! - érdeklődött Csipetke nagy udvariasan.

—Persze hogy az vagyok, de tegezz csak nyugodtan, mert mi is úgy vagyunk a megszólításokkal mint a csiszik, mi is tegeződünk, és hiszen tudom már hogy errefelé is elterjedt, hogy bennünket tutukat többnyire csak mint „szupercsisziket” emlegetnek a barbárok is! - mosolygott Csipetkére a tutu, majd óvatosan pislogva Mia felé, ezt kérdezte:

—Azt tudom már hogy te vagy Csipetke, Pucsakaci leánya, mert Pucsakaci úr mondta hogy itt találkozom veled, de a becses barátnődben kit tisztelhetek? Nem mutatkozna be ő is?

—Az ő neve Mia, de nem mutatkozhat be, mert nem tud beszélni.

—Hogyhogy?!

—Hát csak úgy, hogy nem, és kész. Némelyek szerint nem értelmes lény.

—Izé... szóval... csak nem afféle... *háziállat*?! - sápadt el a tutu.

—Hát, leegyszerűsítve a dolgokat tulajdonképpen így is mondhatjuk.

—De ugye... nem bánt?!

—Dehogy! Szelíd, s most egészen biztosan nem éhes, mert épp tegnap falta be az egyik szereplőt, alig maradt belőle valami, szóval aggodalomra semmi ok! - nyugtatta meg a vendéget vidáman csevegve Csipetke.

—Úgy érted hogy ez az izé itt embereket szokott enni?!

—Á, dehogy! Azt csak olyankor, ha bántani akarják!

—Akkor különben mit?!

—Egyelőre emberen kívül csak üveget szokott enni. De azt nagyon szereti!

—Egyelőre?!

—Hát! Még nem nagyon ismerjük a szokásait.

—Az hogy lehet?!

—Úgy, hogy ugyanott találtuk, ahol téged! Ő is úgy lett kiolvasztva! Mert te a jégember bácsi vagy, ugye?! Téged olvasztottak fel a csiszík, ugye?

—Igen, és mondták hogy ti találtatok engem, főleg Pucsakaci, és hogy Pucsakaci azt akarja, hogy hálából amiért megmentette az életemet, egy napot töltsék itt, mielőtt visszavisznek a csiszík Tutullába, és mondjam el, hogy mi történt velem, és ezellen még csak nem is volt semmi kifogásom, de szó sem volt róla, hogy ezalatt emberevő vadállatokkal kell egy légtérben lennem! Én igazán bátor ember vagyok, mondhatom nálam kalandosabb élete egyetlen tutunak sem volt eddig, már akkor is ismertem a csiszíket, amikor még ősbolygójuk, Tla-xán sem volt az övék, de ekkora szertelen kockázatot vállalni...! - pislogott Mia felé.

Csipetke ezt hallva megvetően fintorgott. Nagyon lecsökkent a tutu iránti tisztelete, amikor észrevette, hogy az ennyire fél az ő Miájától.

—Mia a barátnőm, és csak akkor bánt téged, ha én ezt mondom neki! Mondd inkább, hogy miként szólítsalak, mert azt a sok számot én bizony nem vagyok képes megjegyezni!

—Elég lesz az, hogy Min! Egyszer régen is még, amikor az akasztányok fogságában voltam, majd a csiszík kiszabadítottak, így neveztek röviden. Jó lesz ez a név most is!

—Hát akkor kedves Min, foglalj helyet valamelyik üres ágyon, aztán meséld el nekünk, miként kerültél a fagyasztóba, ami azt hiszem meglehetősen szokatlan utazási módszer egy kényelemszerető tutu számára! - biztatta őt Pucsakaci.

—Az már biztos! És igazán nem akartam ám oda kerülni, gondolhatjátok! Sőt, hogy őszinte legyek, épp ezt hogy hogyan kerültem oda, sosem tudjátok meg tőlem, mert én magam sem tudom!

—Hát?! - csodálkozott Pucsakaci is.

—Ugyanis akkor kerülhettem oda, amikor már ájult voltam.

—Szerintem kezd az elejétől! - javasolta neki Darszun.

—Én is azt hiszem hogy az lesz a legjobb. Szóval, én biológus vagyok a tutuk közt. És az volt a munkám, hogy megfigyeléseket végezzek abban a naprendszerben, ami a mi csillag-katalógusaink alapján a... na mindegy, nem mondom a katalógusszámot, úgysem fontos nektek, s nem is hinném hogy képesek vagytok megjegyezni azt a 36 jegyű azonosítókódot... Pedig különben nem nehéz, mert a második tíz számjegye például megegyezik a pí tizedes kifejtésének 72-edik jegyétől a 82-edik jegyig terjedő számokkal, az első tíz jegye pedig a gyökkettő...

—Ráduszítsam Miát?! - kérdezte Csipetke kegyetlenül.

—Jó, jó, rátérek a lényegre! Micsoda barbár világ! Na szóval odaértem a rendszerbe, ahol az egyik bolygó emberi fogalmak szerint lakható volt, de engem nem is ez érdekelt, hanem az egyik külső nagybolygónak volt egy jégholdja, ahol azonban a jégfelszín alatt a víz folyékony volt, különböző hőforrások miatt, és itt termofil baktériumok éltek erősen kénsavas közegben, ezeket tanulmányoztam... azaz tanulmányoztam *volna*, mert alig kezdtem bele a munkába, nem telt el röpké kétszáz év, és máris egy akasztány űrváros jelent meg szinte az űrhajómra rápottyánva, olyan közel! És mire észbekaptam volna, máris kaptam néhány találatot... Persze én is fel voltam szerelve fegyverekkel, de mire aktiváltam őket, már súlyosan megsérült az űrhajóm! Sikerült ripityára lőnöm az akasztány űrvárost, de az én űreszközöm is használhatatlan lett, teljesen irányíthatatlan... És a nagybolygó gravitációja úgy megpörgette az űrhajómat, de az akasztány űrváros maradvékát is, hogy mindketten befelé sodródtunk, s hamarosan megállapítottam, hogy le fogunk zuhanni néhány hónap múlva arra a bizonyos lakható bolygóra! Ez így is lett. Lezuhantam, de túléltem. És akkor láttam, hogy semmi reményem arra, hogy visszatérjek Tutullába, mert nem vagyok képes megjavítani az űrhajót! A tudásom hiába van meg hozzá, nincs megfelelő technikai felszereltség!

No és ekkor történt, amikor már épp ki akartam kapcsolni magamat, hogy felfedezett engem egy akasztány férfi! Ugyanis az akasztányok közt is maradtak túlélők. És amikor lezuhantak, ez a férfi elszökött tőlük, mert elege volt a vallásosságból, s úgy gondolta, jobb lesz neki a barbárok között. És rám talált. És sokat beszélgettünk, mert egész normális férfi volt, csak bűnronda a nagy fehér fogaival... szóval, meggyőzött engem, hogy nincs minden remény veszve, hiszen én örökéletű vagyok, elég ha kivárom amíg e bolygón is felfejlődik a technika, s akkor hazamehetek! Persze e fejlődést segíthetem is! Ami érdekem is, mert meg kell akadályozni a túlélő akasztányok előrenyomulását, mert ha azok megtalálnak engem, nekem végem!

No hogy ne szaporítsam a szót, igyekeztünk is értelmes barbárokat találni, akiknek minél több mindent megtaníthatunk, meg ondó kapszulákat is bőven osztogattam a nőknek, hogy sok gyermekem legyen, mert azok is sokkal értelmesebbek mint a barbárok, és ne higgyétek ám hogy külsőre rám hasonlítottak volna, mert csak az eszemet örökölték... sőt, valami ismeretlen okból ha lányom született, azt az ottani bennszülöttek mindig kivételesen szépnek tartották, bár nem tudom miért, mert mindegyiknek volt körme is meg haja is...

Erre Csipetke elkezdett nevetni, de annyira, hogy a hasát csapkodta széles jókedvében, és alig bírta abbahagyni.

—Aztán egy nap követség érkezett hozzám egyenesen a királytól! Kiderült, hogy egy leányomból valami papnőféleség lett, s a király legfőbb bizalmasa, egy másik leányomat meg ugyanekkor a király a saját leányává fogadta, s feleségül vette e leány anyját! Bár a dolognak ez a vonatkozása kissé homályos előttem, nem tudom jól mondom-e, mert nem értem hogy ha az én leányom, s ezt a király is tudja, akkor hogyan mondhatja, hogy mégis az ő leánya... de ti barbárok mindigis olyan logikátlanul éltek, s pláne a családi kapcsolataitok annyira bonyolultak... Na szóval eljött hozzám a követ, különben épp az én egyik leányom, és mondta hogy a király tud rólam, és minden úgy lehet az országban ahogyan akarom, mert a király fél, hogy másképp az akasztányok győznek, és elfoglalják az országot! No és akkor én adtam is nekik sok-sok jótanácsot, megtanítottam őket számos tudományos dologra, és remekül fejlődött az ország jó öt éven keresztül, már alkohollal működő robbanómotorokat is tudtak csinálni, bár elég kezdetlegeseket még... No és ekkor történt a baj!

—Miféle baj? - kérdezte Pucsakaci.

—Hát az, hogy egyszerscsak leszálltak az űrhajóm maradványai mellett az akasztányok helikopterrel, és lőttek is mindenkire...

—Ki mindenkire?

—Hát ugye mindig sokan voltak az űrhajóm körül, mert a király nagy csapatot rendelt oda, hogy őrizzenek engem, és hogy ki is szolgáljanak mindenfélével, bár sokkal nem is kellett, mert még bőven tartott a konzerveimből, mert amikor eljöttem erre a kiküldetésre a termofil

baktériumokat vizsgálni, akkor ezerötszáz évre töltöttem fel a készleteimet, s ennek nagyrésze nem semmisült meg... Na és lőtték is az akasztányokat, voltak már nekik is mindenféle fegyvereik, rakétavetők is, ha nem is tökéletesek, és két akasztány helikoptert is lelőttek, de az akasztányok sokan voltak, legtöbbjüket megölték, a többiek elszaladtak, már akik tudtak, mert nem mindenki tudott elszaladni, én sem, és aki nem szaladt el, azt elfogták! Engem is. No és akkor tartottak egy nagyon hosszú és unalmas tárgyalást, és végül úgy ítélték, hogy – ők így mondták – kegyesek lesznek, mert csak engem ölnek meg, a lányaimat nem...

—Hát a lányaidat is elfogták?! - tátotta el a száját Csipetke.

—Természetesen nem mindet, hiszen született nekem több száz, de talán több ezer leányom is addigra... de a Csíra és a Levelecske nevűt, akik épp ott voltak velem! Sőt, volt nekik valami Inda nevű barátnőjük is, aki a király édesleánya, azt is elfogták. És még sok tucat személyt. De azt mondták, ezeket nem ölik meg, hanem valamiféle átnevelőtáborba szállítják, bár ezt nem értem, mert nem hinném hogy lenne olyan hipnopédiás gépük, amivel valakit át lehet nevelni, de meg különben sem volt ezeknek semmi bajuk, azt meg végképp nem hiszem hogy lehetne olyan gépet csinálni, amivel vallásossá lehetne valakit nevelni... Na szóval másnap reggel engem kivittek oda, ahol a nagy csata volt előző nap, jól megvertek, majd felkötöztek egy nagy pózna tetejére a csuklómnál fogva, és ott hagytak lógni. És én már megint majdnem kikapcsoltam mert nagyon fájt mindenem, ám akkor azt láttam, hogy jön fentről egy jókora úrhajó... bár olyan nagyon nagy tulajdonképpen nem volt. Mindenesetre reménykedni kezdtem hogy hátha megment engem, s emiatt nem kapcsoltam ki, de már öntudatnál sem bírtam maradni, s így elájultam. S hogy aztán mi történt azt nem tudom, mert a csiszik közt ébredtem fel, és eleinte azt hittem ők mentettek meg, de ők azt mondták semmi közülük az egészhez, csak te mondtad Pucsakaci azt nekik, hogy találtál egy tutut az idegen, halott úrhajó fagyasztójában, s így kerültem hozzájuk! Szóval, ennyi az én történetem.

Az lehet hogy a tutu csak ennyit akart elmesélni, de története szinte több kérdést vetett fel, mint amennyit megválaszolt! S e kérdéseket nem is haboztak neki feltenni a Kukkoló szereplői; a kérdésfeltevésekben különösen Csipetke jeleskedett.

—Hogy lehet az – kérdezte rögvest amint Min elhallgatott – hogyan lehet, hogy épp három olyan jelentős személyt fogtak el az akasztányok, mint Csíra, Levelecske és a király édesleánya?! Hiszen épp ezeket biztos nagyon igyekeztek védeni a többiek, nehogy már épp ők ne tudtak volna elmenekülni!

—Hát az úgy lehet, hogy ezek épp amiatt voltak ott nálam, mert tudod abban az országban valami nagyon barbár vallás fertőzi jelenleg is még az emberek elméjét, és az a Csíra nevű leányom amikor papnő lett, akkor különböző „beavatási szertartás”-nak nevezett próbatételeket kellett elszenvedjen! Ezek közé tartozott például, hogy néhány fogát kihúzták, és eltördösték mindkét lábát, úgy, hogy... - és a tutu elmondta nekik, még mutatta is a saját lábán, miről is van szó. Mindenki elszörnyedve hallgatta.

—Csíra persze nem örült ennek – folytatta aztán – s amikor találkoztunk, kért is, hogy gyógyítsam meg! És azt még meg is tudtam tenni, hogy kinövészttem a fogait, bár nem igazán értettem, miért szeretné ezt, örülne neki hogy kevesebb foga van, nem néz ki annyira barbárul... de mert sehogyan sem tudtam lebeszélni erről az elképesztő ötletéről, ezt meg tudtam tenni neki. Még a lábait is meg tudtam volna gyógyítani, csak az sokkal hosszabb időbe tellett volna, és ezért ezt egyelőre nem vállalta, nem volt ideje hetekre az ágyba feküdni és lábadozni, mert sok dolgot kellett irányítania. Hanem épp amikor engem elfogtak, akkor jött amiatt oda, hogy készen áll a műtetre, csak aztán semmi nem lett az egészből, mert jöttek az akasztányok... No és gondolhatjátok, hogy ilyen lábbal nem lehet gyorsan futni! Másik leányom meg, az a Levelecske nevű, vele maradt, mert ez egy olyan vad leány, hogy nem is hittem el, hogy tölem van, komplett géntérképet készítettem róla hogy ezt ellenőrizsem, de hiába, mert valóban tölem van... szóval bizonyára az anyjától örökölt ennyire

vad tulajdonságokat, nem is véletlen, hogy az anyját Boszorkány Hercegnőnek nevezik... Szóval, tutuhoz cseppet sem méltón, ez a leány a gyilkolás mesterségét tanulta ki, de igazán nagy tökélyel, és Csíra mellett maradt, hogy védje és segítse a menekülésben. És mellettük maradt a király leánya is, mert azt mondta hogy ez a kötelessége, mert Csíra megmentette az életét egyszer még régen, Levelecske pedig az ő királyapja életét mentette meg! Szóval így lehet hogy épp ők nem tudtak megmenekülni. Mit mondjak ez is teljesen érthetetlen a szememben, nem azért meséltem el nektek mintha érteném, csak mondom azt hogy ők mit mondtak erről, mert érteni, azt nem, nem értem, ez ugyanis teljesen ellentétes minden józan tutu erkölccsel, hiszen nyilvánvaló volt hogy így mindhárman meghalnak vagy el lesznek fogva, akkor meg már több értelme lett volna, ha ott hagyják Csírát, és a másik kettő megmenekül! Minden józan tutu így tett volna, amit ezek műveltek, ellentétes még a matematika legelemibb törvényeivel is, hiszen jobb ha csak egy fogoly lesz, mint ha három! Mondhatom, ezzel szinte szégyent hoztak rám, a tutu apjukra! Legalábbis Csíra és Levelecske, mert a másik, az az Inda, az nem a lányom. Meglátszik hogy nem tutuk közt nevelkedtek, teljesen elbarbárosodtak, nem kaptak tisztességes erkölcsi nevelést! Hajaj, ezek a mai fiatalok! - sóhajtozott.

—Szerintem tökéletesen jó nevelést kaptak, vagy ha nem is, de semmi esetre sem mondhatóak sem erkölcstelennek, sem gyávának! Te annál gyávább vagy! - mérte végig megvetően a tutut Csipetke. —Én örülnék, ha ilyen barátnőim lennének! Különben is, szó sincs itt semmi barbárságról – amit ezek műveltek, az nem barbárság, hanem a lehető legteljesebb mértékben megfelel a csiszi erkölcsi normáknak, a szolidaritásnak, egymás mindenekfeletti segítségének!

—De én tutu vagyok, nem csiszi! - mondta erre gögösen Min.

—Azt látom, csak azt nem értem, miért kell ezzel dicsekedni, az ember a szégyenét inkább hallgassa el szemérmesen...

—No persze, azt viszont nem csodálom hogy így gondolkodol, egy barbár számára mindig vonzó a másik barbár barbársága... én a magam részéről többre becsülöm a kultúrát és civilizációt! Nagyon örülök neki, hogy végre visszatérhetek a hazámba!

—És utána mihez kezdesz? - kérdezte Csipetke.

—Természetesen visszatérek ugyanoda egy másik űrhajóval, és folytatom a kísérleteimet! Talán még a megfigyelőeszközeimet is épen találom a jégbolygó jégpáncélja alatt, mert mi tutuk tartós anyagból szoktuk készíteni azokat.

—De hát nem tudhatod, hogy mennyi idő telt el azóta! - vetette ellen Darszun.

—Hogyne tudnám, kiderült hogy nem is voltam sokat lefagyasztva, mert én természetesen tudom hogy mennyi volt az idő a tutu időszámítás szerint, amikor elájultam, és amikor a csiszik felélesztettek, azok is tudták hogy akkor mennyi a tutu standard idő, tehát most, hiszen ők mint ős-tutuk régóta jó kapcsolatokat ápolnak Tutullával, és a kettőt összevetve kiderült, hogy semmiképp sem lehettem több időt lefagyasztva, mint két hónap! Némely műszerem ugyan gyakori gondozást igényel, de még ezt figyelembe véve is remélhetem, hogy a többségük túlélte ezt a fél évszázados kalandot! Persze nem magukért a műszerekért aggódok, hanem remélem, hozzájutok az ezalatt feljegyzett információikhoz, amik...

—És a lányaidra nem gondolsz?! Csak azok a hülye műszereid érdekelnek?! Csiráért és Levelecskéért nem akarsz visszamenni?! - kiáltotta haragosan Csipetke.

—Értük?! - tátotta el a száját a tutu álmélkodva. Ez minden szónál ékebben bizonyította a számukra, hogy ez bizony tényleg meg sem fordult a fejében.

S most megszólalt végre Szuia is.

—Bocsánat hogy szólok... Szüi vagyok...

—Mondd csak bátran! - biztatta boldogan Darszun.

—Eddig nem értettem meg, miért nem egyesülnek a csiszik a tutukkal! Úgy értem nem nemileg, hanem társadalmilag! De most már értem! A csiszik is nagyon tisztelik a matematikát, de vannak dolgok, ahol mégsem a matematika törvényeit követik. A csiszik ha nem is

vallásosak, de idealisták! Vannak olyan törvényeik, amiket mindenkifelett álló, örök erkölcsi törvényeknek tartanak! Ilyen ugye az előbb említett szolidaritás... de az is, amit egy rég-es-régi királynőjük, ha jól tudom Tioricia jelentett ki, s ami azóta szólásként elterjedt talán az egész Galaxisban, hogy náluk csiszíknél igenis politikai kategória a hála! Úgy is felfoghatjuk, hogy a király leánya emiatt, a hála miatt tartott ki a tutu leányai mellett! No és azt akartam csak mondani, hogy a csiszík amiatt élhetnek pénz nélkül például, mert elvégzi mindegyikük a munkáját, mert szinte vallási parancsnak tartják, hogy dolgozzanak, hiszen ha nem így tennének, akkor nem segítenék a többi csiszít, az meg teljesen lehetetlen, hiszen egymás segítése, az nekik annyira megkérdőjelezhetetlen törvény, mint egy vallásos fundamentalista számára az, hogy naponta kell imádkoznia! A tutuk nem így vannak ezzel. Őnekik nincsenek erkölcsi törvényeik. Ők csak a matematikát tisztelik. A tutu nem azért dolgozik hogy segítse a többieket, hanem belegondol, hogy ha nem végzi el azt a munkát, akkor más kell elvégezze aki csak a maga munkája mellett pluszként végezheti el, megerőltetve magát, ami árt neki, vagy egyáltalán nem lesz elvégezve az a munka, s ez az egész közösségnek rossz lenne, a benne élő hanyag tutunak is. Ha mindenki hanyag lenne, az egész tutu rendszer összeomlana. Ez tehát logikátlan, emiatt a tutu nem így cselekszik és dolgozik. Az egész a matematikára épül!

—Ugyan mi másra? - kérdezte maga a tutu is.

—Szóval én *nem hiszem*, hogy a csiszík ős-tutuk lennének. Igenis nagyon más a gondolkodásuk, ez e mostani esetből is kiderül! Ha Min csiszí lenne, első dolga lenne visszarepülni oda a bajtársaiért!

—Sőt, akkor már arra is sajnálná az időt, hogy itt mesélgessen nekünk, már rég a hipertérben száguldana odafelé! - mondta Csipetke is.

—Ott nem lehet száguldozni kisasszony.

—Mindegy, érted te jól akkor is, hogy hogyan gondolom!

—Van azonban itt egy apróság, amit én nem értek! - mondta Dügül. —Ha azon a bolygón valami barbár vallás van, s annyira barbár hogy eltördösik a papnők lábát, akkor hogyan lehet az, hogy épp egy papnő, az a Csíra tesz meg mindent a tudomány fejlődéséért?! Hiszen rögvest ellentétbe kerül a vallási tanításokkal, gondolom azok például még úgy tartják, hogy a világuk lapos...

—Sőt, úgy, hogy a világuk, az a Napisten köldöke! - bólintott a tutu. —Viszont Csíra nem hisz abban a vallásban. Semmilyen vallásban.

—Attól még nem akarhatja annak a vallásnak a pusztulását.

—De igenis akarja.

—Mindegy, mert a többi pap és papnő akkor sem akarhatja, hiszen abból élnek! Nem támogathatnak tehát egy nagy tudományos felfejlődést!

—De bizony! Ugyanis nagyon félnek az akasztányoktól! Ha azok elfoglalják az országot, egészen biztos hogy vége a vallásuknak. Így viszont nem! Amikor először beszélgettek velem, s én elmondtam néhány dolgot arról, miként is néz ki a világ, hogy például gömbölyű a bolygójuk, s mi a helyzet a Nappal, ilyesmikkel, akkor eleinte a király is és a papok is elkezdtek valóban sáпитozni, hogy ez nem lesz így jó, mert hogy is mondják meg azt a népnek, hogy mindaz a sok dolog amit eddig tanítottak, nem igaz! De akkor megszólalt egy Bülükicsti nevű főpap, és azt mondta, hogy semmi baj! Szerencsére ugyanis ők eddig nem tudományt tanítottak hanem vallást, és vallással mindent meg lehet magyarázni! S amikor a király megkérdezte, hogy de miként magyarázzák meg, hogy a bolygó gömbölyű, de eddig azt tanították hogy a Napisten köldöke, Bülükicsti azt válaszolta, hogy úgy, hogy ezt természetesen szimbolikusan kell érteni, úgy, hogy isten különleges figyelmet szentel épp ennek a világnak! Minden világ megfelel isten valamely testrészének jelképesen, mert annyira szereti őket, mint az ember a testrészeit, s az ő világuk kivételes helyen van a világok közt, Isten szeretetét tekintve, s ezt fejezi ki a „köldök”-szó, mert a köldök, az az emberi test közepén helyezkedik el! Amikor arról szólnak a szent könyvek hogy a Napisten elküldte ide gyer-

mekét, Folyó Anyát, hogy öntözzé a földet, azt úgy kell érteni, hogy a Nap nélkül nem lenne körforgása a víznek, hiszen a Nap ereje az, ami elpárologtatja a vizet, tehát teljes joggal lehet az öntözést a Nap adományának tartani! Az hogy a Nap a Napisten szeme, azt jelenti szintén, hogy a Nap nélkül nem lenne élet, de egyben arra is utal, hogy Isten minden tettünket figyeli, s ugyanúgy nem rejthetjük el előle a cselekedeteinket, amint a Nap elől sem lehet elbújni nappal! Hogy mindnyájan a Napisten gyermekei vagyunk, azt is úgy kell érteni, hogy a Nap nélkül nem lenne élet, sőt, minthogy a testünkben lévő vasatomok s egyéb elemek valaha csillagokban keletkeztek, melyek mára már szétrobbantak, emiatt ténylegesen is a legteljesebb joggal tarthatjuk magunkat valóban a csillagok, tehát egy Nap gyermekének! Aztán, van olyan passzus is a szent könyvekben, hogy „és reáveté tekintetét a Napisten a föld kerekiségére”... ezt régen biztos úgy értették, hogy „körbe mindenfelé amerre csak ellátunk”, de ezt is lehet könnyen úgy érteni, hogy a szent iratok már régen megmondták hogy a világ gömbölyű, milyen okosak is voltak már a papok ősei is... természetesen mindezek eddig szent titkok voltak, melyeket csak a beavatottak tudhattak, de most már itt az ideje, hogy e roppant bölcsességeket mindenki elé tárja a szent papi rend... Szóval könnyedén kimagyaráznak azok mindent, nem kell féltetni őket! Papi bizottságot alakítottak, s ezek átnyálazták a szent könyvek minden sorát, és mindenütt ahol ellentétet szimatoltak a tudománnyal, hosszas magyarázatokat írtak oda, hogy az mégis miért nem ellentétes, vagy miért támasztja épp a tudomány tényeit alá! Még amikor olyan részhez értek, ahol az egyik isten azt parancsolta, hogy az ürüléket a táboron kívül kell elásni, akkor is azt mondták diadalmasan, hogy ezt nem annyira a rossz szag miatt parancsolta az isten, hanem a járványveszély elkerülésére, itt van tehát a bizonyíték arra, hogy a szent papi rend évezredek óta ismerte már a mikroorganizmusokat! Sőt, szerintük még a genetikát is, erre utal az, hogy nemegy helyen tiltották az isteneik a testvérházasságot, de ők a papok is, vagyis szerintük ez azért van, mert tisztában voltak már akkor is a rokonházasság következtében könnyen felszaporodó letális és szemiletalális recesszív gének káros hatásaival! Szóval az égvilágon mindent be tudtak „bizonyítani”, meg tudtak magyarázni... a végén még örvendtek is, mert annyi rengetegsok „bizonyítékuk” lett, hogy úgy érezték, nemhogy gyengült volna a papság hatalma, de roppant mértékben erősödött is, s íme, a tudomány is maximálisan őket támogatja! A papokat sosem kell féltetni!

—Min, elmondtad a csiszíknak is a történetedet?

—Persze, Csipetke.

—És azok nem szándékoznak elmenni arra a bolygóra Csiráért meg a többiekért?

—Nem is szóltam nekik név szerint Csíráról. Nem mondtam el mindent ilyen részletesen, minek is! De megnyugodhatsz, mert igenis szándékoznak elmenni arra a bolygóra, csak nem most, mert előbb alaposan előkészítik az expedíciót! De talán már jövőre odaérnek, ahogy mondták, csak azért, hogy elkergessék onnan az akasztányokat! S egy év ide vagy oda nem sokat számít!

—De Csírának és Levelecskének nagyonis! Meg a király leányának! Én nem akarom, hogy meghaljanak!

—Ha eddig nem ölték meg őket, ezután sem fogják. - legyintett Xaroc.

—Naná, persze hogy nem, csak épp lehet hogy belehalnak a sok kínzásba! Az hogy „átnevelőtábor”, az az én fülemnek nem hangzik ám rokonszenvesen! Különben meg direkt is megölhetik őket, ha látják, hogy nem hajlanak az „átnevelésre”! És meg is erőszakolhatják őket...

—Azt biztos megtették már eddig is velük ha csinosak.

—De jobb kevesebbszer mint többször! Segítenünk kell rajtuk! - kiáltotta lelkesen Csipetke.

—Nekünk?! - ámult el Darszun.

—Hát! - bólogatott mosolyogva Csipetke.

—Úgy érted, hogy nekünk akik itt vagyunk most, a Kukkoló szereplőinek?!

—Pontosan! Remek kaland lesz, vagy nem?!

—Na engem hagyj ki ebből, jó?! - tiltakozott azonnal Xaroc.

—Boldogan, téged úgyis utállak!

—Tényleg azt hiszed Csipetke, hogy majd mi odarepülünk, és elbánunk az akasztányokkal?! - ámult még mindig Darszun.

—Miért is ne, csak egy jó úrhajó kell hozzá, és az van is, mert itt van az az úrhajó, amiben a tutut megtaláltuk, s az egészen biztosan jó erre a célra, mert lám, egyszer már megjelent az akasztányok feje fölött, és azok menekültek ész nélkül! Egészen biztosan így történt, másképp nem tudta volna elhozni onnan Mint, akit le kellett szedjenek az utasai a póznáról, különben nem fagyaszthatták volna aztán le! És ezt csak akkor tehették meg, ha az akasztányok elfutottak!

—Na látod Csipetke, nem kell odamenni, mert ha az akasztányok elfutottak, akkor biztos elmenekült tőlük Csíra, Levelecske meg az a királylány is... - kezdte Vília.

—Én nem vagyok ilyen optimista – vágott a szavába Csipetke – mert mi van ha magukkal cipelték a foglyaikat?!

—Tényleg azt akarod hogy menjünk oda, harcolni?! Azt akarod, hogy odamenjünk, aztán senki nem tér vissza, kivéve engem?! - ámult Lulicsi.

—Ha gyáva vagy, legyen úgy, hogy mindenki odamegy, kivéve téged! - vágott vissza Csipetke.

—Ez lehetetlen, mert énnekem eszem ágában sincs odamenni, tehát nemcsak Lulicsi nem megy, de én sem! - mondta határozottan Xaroc. —Még akkor sem, ha Pucsakaci emiatt kilök engem a Kukkolóból! - nézett a képernyőre.

—Eszem ágában sincs ilyesmit mondani, sőt, azonnal blokkolom a küllővasutat, nehogy ez az örült leányom odamenjen egymaga! - válaszolta rögvést a médiacézár. —Mert erről az én kerge leányomról már ekkora bolondságot is feltételezek!

—De hiszen nem teheti meg, úrhajót vezetni sem tud, s a koordinátákat sem ismeri! - legyintett Máncsa.

—Ezt illetően pesszimistább vagyok nálad is, mert Csipetkének félelmetes esze van, hiába kicsi, és amit egyszer a fejébe vesz, azt hat ökörrrel sem lehet kivontatni belőle!

—Pedig én igenis nem tettem le róla, mert szeretném, ha egy királylány lenne a barátnőm! - nyakaskodott a kislány.

—Tégy le róla! Ha te azt tudnád, mit kaptam én tegnap este is anyádtól azért, mert engedtem hogy ez a Mia nevű gyilkos fenevad ott aludjon melletted! Arról már nem is beszélve, hogy a nap 24 órájában ideg orvos van mellés szerződötve azóta, hogy bedugtad a fejedet Mia pofájába! Hogy nekem mit kell emiatt kiállnom! De bele se merek gondolni, hogy *akkor* mit kapnék, ha csak úgy felszívódnál valamerre a világűr mélységeibe! Igenis blokkolom a küllővasutat, sőt ezt máris megtettem, és meg ne halljak még egyszer ilyesmit, ennek már a témáját is megtiltom emlegetni!

—Aztán mi van ha én, Szua, le se szarom a tiltásodat?! - kérdezte nyugodtan a leány.

—He?! - ámult Pucsakaci. —Te képes lennél oda elmenni?!

—Miért is ne, az is van olyan jó, mint az a vízzel teli bolygó, amit *esetleg* megnyerek... bár erre Csipetke népszerűsége óta úgyis alig van esélyem! És ott is arról van szó, hogy férfiakat kell ölnöm, akik undokul bánnak a nőkkel! Ez még nem is törvényellenes, mert nem bargani állapolgárokat gyilkolnék! Csipetkének igaza van, nem is rossz ötlet hogy elmenjek oda körülnézni, aztán ha az a Csíra meg a többiek rabok, kiszabadítom őket, de ha nem rabok, akkor is rendezek az akasztányok közt egy izgi kis vérfürdőt, és közben más rabokat szabadítok ki, mert ide a rozsdás kést – mutatott a nyakára – hogy ha nem is Levelecskéék, de más rabjaik biztos vannak! Kétlem ugyanis, hogy kifejezetten épp Csíráék részére építenék fel most az átnevelőtábor, kész kell legyen az már most is, és rabokkal van tele! Igen, egyre jobbnak tűnik a szememben Csipetke ötlete!

—Szüi biztos nem így gondolja benned!

—Nem szokott sosem érdekelni Szüi véleménye, különben meg az igaz hogy már az ötlet hallatán is retteg, de erkölcsileg nagyonis egyetért velem, hiszen mondott is korábban valami effélét! Biztosíthatlak róla, hogy mérhetetlenül felháborodott azon, hogy ennek a pucér féregnek – bökött a tutu felé – eszébe sem jutott visszatérni a veszélyben levő gyermekeiért! Nekem azt mondta, hogy legszívesebben szétrúgná a tutu zrityóját! - és Szua hirtelen elmosolyodott. —Úgy látszik Szüi ha lassan is de fejlődik: először hallom valamiért dühösnek lenni!

—Te is fejlődsz Szua: végre mosolyogsz valamiért! - dicsérte meg gyorsan őt Darszun. De Szua nem törődött vele.

—Amennyiben létrejönne valamiféle expedíció oda – szólt megint Darszun – akkor én természetesen készséggel veled tartanék, Szuia!

—Minek, hogy rád is vigyázzak?!

—Mégiscsak előnyös volna ott a jelenlétem, ha nem is tudok úgy verekedni mint te, mert akár mire is jól jöhet ott egy ember, akiben megbíztok te és Csipetke!

—De Csipetke NEM MEGY SEHOVA!!! - kiáltotta harsányan Pucsakaci. —És ti sem mentek sehova! Értsétek már meg, hogy *nincs* betervezve egy naprendszeren kívüli kirándulás a Kukkolóba! Fejezzétek már be ezt a témát, inkább szóljatok arról, például, hogy... mondjuk sorolja fel mindenki a kedvenc ételét!

* * *

Éjfél felé Darszun arra ébredt, hogy Csipetke rángatja a vállát.

—Mi az, ég a ház! - ásított egy nagyot, a kislányra nézve. De Csipetke abban a pillanatban betapasztotta a száját, és egészen közel hajolt hozzá.

—Psz! - súgta a fülébe. —Csak bólints! Meg akarod menteni Szuia életét?!

Darszun bólintott egyet. Sőt, azután a biztonság kedvéért még kettőt is.

—Mindenre hajlandó vagy ezért?!

Újabb bólogatás.

—Remek, akkor felébresztem, és mindjárt repülünk a tutu bolygójára!

Na, most aztán ugyancsak éber lett Darszun! Az álom maradéka is rögvest kirepült a szeméből.

—Miről beszélsz, hiszen nem is tudod a koordinátákat!

—De a tutu tudja!

—De az nem fog elrepülni veled!

—Hogy a csudába ne! - azzal Csipetke előhúzott az övéből egy roppantul tekintélyesen kinéző, kibiztosított pisztolyt. —Ha ezt ráfogom, oda repül ahova csak akarom, de amilyen gyáva, szerintem az is elég lesz, ha jól összerúgdosom!

—Honnan van neked fegyvered?! - sápadt el Darszun.

—Ez a megboldogult Faller fegyvere! Amikor beszaladtam a hullája mellé, és átöleltem Miát, megláttam a földön, és elspejzoltam! Jó egy pisztoly a háznál! És senkinek nem jutott eszébe keresni azt! Most jól jön! De gyere gyorsan, mert akárki is nézheti a kamerákon hogy mit csinálunk, s nem akarom hogy szóljanak a papának!

—És ha mérges lesz rád?!

—Annál jobb, úgyis megérdemli, mert bezárt a budiba, hogy Miát elvehesse tőlem!

—Jó! - sóhajtott Darszun. —Nem tudom mi lesz ebből, de Szuia valóban sokkal nagyobb biztonságban lesz azon a bolygón, mert ott nem akarják kivégezni! De mivel repülünk el, apád blokkolta a küllővasutat!

—Ezt bízd csak rám, majd megtudod!

—Jó, akkor megyek és felébresztem Szuiát!

—Hagyd csak, majd én, mert lehet hogy Szua van benne, és félreérti a helyzetet! - azzal Csipetke odalépett Szuiához, és felébresztette. S valóban jó hogy ezt tette, mert tényleg Szua volt épp a leányban.

—Gyere, megyünk expedíciózni! - rángatta ébrenlétre a leányt a kislány.

—Van mivel repülni? - kérdezte azonnal, gyakorlatiasan Szua.

—Lesz. Bízz bennem!

—Ez mire? - kérdezte Szua, a pisztolyra mutatva.

—Én nem tudok úrhajót vezetni, de a koordinátákat sem tudom, s hátha a tutu nem jönne velünk szép szóra... - kezdte Csipetke. Ám be sem fejezhette, Szua máris kikapta a pisztolyt a kezéből.

—Ez jobb helyen van nálam! Én értek hozzá, és használni sem félek! Rázd akkor ébrenlétre ezt a kopaszkát, aztán tőlem máris mehetünk, ha van mivel!

A tutu, aki a Máncsa melletti hetes számú ágyon lett elhelyezve ideiglenesen, nehezen ébredt.

—He?! Mi az, mi van?! - kérdezte riadtan. Majd amikor megpillantotta közvetlenül maga mellett nemcsak Csipetkét de Miát is, felugrott az ágyra, és kiabálni kezdett:

—Vigyétek azonnal ezt a dögöt...

Lehet hogy még mást is akart kiáltani, de ezt soha senki sem tudta meg, mert ekkor felugrott az ágyára Darszun is, és betapasztotta a száját.

—Kuss, vagy kitöröm a nyakadat! Indulj meg azonnal előre, amerre Csipetke vezet téged! Most elveszem a szádról a kezemet, de ha nem maradsz csendben akkor csak suttogj, mert ha nem úgy lesz, nagyon barbárul fogok viselkedni veled!

—De mit akartok! - suttogta a tutu, rémült szemeket meresztve.

—Azt, hogy kövesd Csipetkét!

—Gyertek! - indult meg előre a kislány, azzal kilépve a folyosón, gyorsan a légszilipek felé indult. Követte őt Darszun a tutu kezét szorosan fogva, mögötte pedig Szua haladt a pisztollyal a kezében. Miát hívni sem kellett, ment magától is Csipetke nyomában.

Végül megállt Csipetke az egyes légszilip előtt.

—Most szépen beszállunk ebbe az úrhajóba, és te elviszel bennünket arra a bolygóra, ahol az a sok minden történt veled! Te tudod a koordinátákat, és tudsz úrhajót vezetni is!

—De biztos nem azt a típust, amivel te menni akarsz!

—De a tutuk okosak. Nagyon bízom benne hogy hamar megtanulod, és bízz ebben te is, mert neked nagyon jó lesz ha hamar tanulod meg, ugyanis addig rúgdoslak majd, amíg nem sikerül neked! - s bizonyosságául hogy komolyan gondolja, máris belerúgott Min lábszárába.

—Jaj, jaj, jaj - kiabálta a tutu - mit tettél, hónapokig kék foltos lesz a lábam!

—Abba még nem halsz bele!

—De mi van ha vérömleny keletkezik, és az eljut az agyba, eltömi az egyik fontos eret, és...

—Csend legyen! Most én parancsolok! - toppantott Csipetke. —Befelé!

—De hiszen nyitva sincs az ajtó!

—Igaz... de ezen mindjárt segítünk! - azzal Csipetke a kis konzolhoz fordult. —Lehet hogy apuci letiltotta a küllővasutat, de arról bezzeg megfélemlített, hogy mindig itt áll az egyik legmodernebb csiszí üreszköz, amit csak a csiszík hajlandóak a barbároknak odaadni, úgy bizony, ez apuci magánúrhajója, és mindig itt dokkol, mert apuci gyakran szokott itt az úrvárosban időzni, s amióta olyan furcsa dolgok történnek a Kukkolóiban, azóta nagy hangsúlyt helyez rá, hogy legyen itt valami, amivel elmenekülhet! Na, már ki is nyílt az ajtó!

—Honnan tudtad a jelszót? - kérdezte Darszun.

—De hiszen meséltem, hogy elolvastam a levelezését, nem?! Mindenhez ugyanazt a jelszót használta... bűnös könnyelműség! És sejtettem, hogy nem lesz annyi esze hogy itt is megváltoztassa a jelszót, ne csak a postafiókjaiban... Na, pattanjatok be, te Min a vezérlőpult-

ba, és indítsd a masinát, mert ha nem, akkor mindenféle kellemetlenségek fognak bekövetkezni!

—De én félek oda visszamenni!

—Szerintem tőlünk jobban félhetsz! Idehívjam melléd Miát?!

—Nem, nem, nem, máris... máris... fog ez menni hamar, a csiszí ürtechnika meglehetősen szabványos... - és körbenézett az irányítópulton.

—Vannak ezen az űrjárgányon fegyverek? - kérdezte Szua.

—Hogyne, egészen biztos!

—Adtak a csiszik fegyvereket is apádnak?! - kételkedett Darszun.

—Nem hinném, de ahogy apámat ismerem, amióta itt jártak a terroristák, biztos szerelt fel fegyvereket is! Valahol biztos akad nekik valami vezérlőpult!

—Kézifegyverek nincsenek?

—Nézz körül Szua, ezt már én nem tudhatom!

Ebben a pillanatban kiáltás harsant az ajtóban:

—Hát ti meg mit kerestek itt, kiléptek a Kukkolóból?!

Megfordultak. A zsilipkamrában Dügül állt, a Diploma Hivatal tulajdonosa.

A férfi igazán sebbel-lobbal érkezhetett, mert amiként ők, úgy ő is talpig pizsamában volt.

—Semmi közöd hozzá, hogy mit csinálunk, kotródj innen! - emelte a férfira a pisztolyát Szua.

—Aha, ha jól sejtem el akarsz szökni arra a barbár bolygóra! Idefigyelj, engem ez nem érdekel, meg sem akarom akadályozni, hogy lelépj...

—Nem is tudnád.

—De nem is akarom. Hanem belegondoltál-e, hogy most készülsz épp gyerekrablást elkövetni?!

—Én?! Te tiszta hülye vagy, Csipetke ötlete volt az egész, engem is ő keltett fel!

—De ő még nagyon kiskorú. Nem felelős a tetteiért. Te annál inkább!

—Épp én, az örült?!

—Egészen biztos hogy felelős vagy a tetteidért, másképp a hatóságok sem akarnának kivégezni téged, ugyanis beszámíthatatlan személyt nem lehet elítélni, még börtönre sem, nem-hogy halálbüntetésre! Tehát tőlem mehetsz ahová akarsz, de Csipetkét küldd ki légy szíves!

—Nem megyek sehová! - visította Csipetke.

—Szua, jöjjön meg az eszed, Csipetkére semmi szükséged ott, ne sodord veszélybe a gyermeket!

Ebben a pillanatban felkiáltott a tutu:

—Azt hiszem megtaláltam! Ez lesz az! - azzal megnyomott egy gombot. S erre megszólalt egy hangszóró csiszí nyelven:

—Vészstart aktiválva! - s a következő pillanatban becsapódott Dügül háta mögött a zsilipkamra ajtaja, majd egy hirtelen lökést éreztek, ettől Dügül szinte rákenődött a zsilipkamra belső falára... a műszerpult felvillant, bekapcsolódott egy képernyő... látták amint az űrváros iszonyú sebesen távolodik tőlük...

A tutu szorgosan nyomkodta a fedélzeti komputer billentyűit.

—Hipertéri navigáció moduljai aktiválva! Térugrásra felkészülni! - hallották a hangszóróból.

—Hé, ez mit jelentsen?! Segítség! Nem akarok sehova sem ugrani! Vigyetek vissza de azonnal! - kiabálta kétségbeesetten Dügül, amint végre megjött a hangja, és megértette mi történt vele.

—Koordináták betáplálva. Jelenlegi galaktikus helyzet finomhangolása folyamatban! - beszélt tovább a fedélzeti komputer a hangszórókból.

—Elnézést a sok töltelékszövegért, de bőbeszédű üzemmódra kapcsoltam, nehogy eltéveszszek valamit! - motyogta a tutu, laposakat pislogva Csipetke irányába, aki egészen mellélépett, s mellette Mia is ott állt. A kislány a kezét a nagy űrmacska fején nyugtatta.

A csiszi úrhajó kissé megbillent, s a képernyőn elmozdult a csillagos ég, mintha az úrhajó mű becélozta volna magát valamerre.

—Hipermező száz százalék!

—Vigyetek vissza! Nem akarok harcolni! Nem akarok úrutazni! - kiáltotta Dügül. Már egyáltalán nem törődött Csipetkével.

—Dehogy viszlek vissza, semmit nem kockáztatok! Nem vagyok bolond *annyira*! Különben sem hívott senki sem ide téged, mit leskelődtél, kis spionkám! - vigyorgott Szua.

—Ez emberrablás!

—Na és?!

Megszólalt megint a hangszóró:

—Ugrás zéró pillanatban! 5-4-3-

—Vigyetek vissza, könyörgök! - kiáltotta ismét Dügül, és pánikba esve megfordult, majd öklével kezdte el verni a zsilipkamrát.

—Te hülye, ha ki is jutnál, megfagynál! - szólt rá megvetően Csipetke.

—2-1-zéró! - közölte velük a számítógép. —Ugrás! - azzal egy pillanatra minden elsötétült, majd némi kis billegés után újra megállapodott a normál térben az úrhajó. De a monitoron már nem Pucsakaci úrvárosát láthatták, hanem egy felhőkkel tarkított, kék bolygót.

—Megérkeztünk... de én nem akarok ám kiszállni az úrhajóból, én nem akarok harcolni, nem is értek hozzá... én megvárlak itt benneteket! - mondta gyorsan a tutu.

—Te, ha ezt itt hagyod egyedül, amint kiszálltunk innen, úgy lelép a tutukhoz, hogy az csak na! - szólt oda Darszun Szuának.

—Én is azt hiszem. De ne aggódj cseppet sem, majd összekötözöm! Előbb azonban valami-féle felderítést kéne végeznünk odalent! - mutatott a bolygóra.

—Én sem kíváncsiom le oda - mondta gyorsan Dügül - és engem már nyugodtan idefent hagyhattok, mert nem is értek az úrhajóvezetéshez, nem tudnék meglógni vele!

—Még mit nem - nevetett Szua - eloldoznád a tutut, és úgy szívódnátok fel! Jössz velünk, vagy főbelőlek! - villogtatta meg a revolvert.

S erre nem mondhatott nemet Dügül. Ehelyett ezt kérdezte:

—De ugye nem muszáj így mennem, pizsamában?

—Szerintem lesz elég csiszi szkafander az úrhajóban. - válaszolta Csipetke.

—Akkor adjatok egyet!

—Ráér. Előbb meg kell tanulnunk a hipnopédiás sisakokkal az akasztány nyelvet...

6. fejezet: Hősök és hősebbek

Nagy volt a szomorúság a király palotájában! Hogy is ne lett volna az, amikor a király elvesztette nemcsak Inda nevű édesleányát, de Levelecskét is, aki ugyan nem volt „édes” leánya, de ha lehet még sokkal édesebb, mert jobban szerette annál; elvesztette Csírát, elvesztette a tutut is...

És Levelecskét gyászolta természetesen édesanyja, a Boszorkány Hercegnő is, ki már a király felesége volt. Igaz ugyan, hogy akik megmenekültek az akasztány légitámadás elől, azok azt mondták hogy csak a tutut kötözték fel az akasztányok a kínoszlopra, a leányokat csak elfogták, de ez cseppet sem vidámította meg az ő anyai szívét. Nem voltak illúziói a lányok jövőjét illetően. Az akasztányokról eddig annyi sok rosszat hallott, hogy nem is titkolta, jobban örvendett volna, ha azt a hírt hozzák neki, hogy Levelecskét lefejezték csata közben, mert így most szegény leány elkészülhet a legszörnyetesebb kínokra is!

Ő is, és a király is elszántan készültek a nagy ellentámadásra. A király el volt szánva reá, hogy ő vezeti majd a hadjáratot. Tehette, mert mielőtt Mint elfogták volna az akasztányok, adott a fiatalító italból a felségnek, s így a király most már nem látszott idősebbnek mint harminc esztendő, s még egyre fiatalodott...

Egyedül azt nem értették, mire is véljék a néhány megmenekült emberük azon hírét, miszerint ők épp amiatt menekülhettek meg, mert az utolsó pillanatban megjelent egy nagy repülő valami, egy óriási korongféle az égen, az akasztányok pedig menekültek ész nélkül... Így, a pánikot kihasználva menekült meg néhány fogoly. Csírának és Levelecskének sajnos nem sikerült.

Elfogása előtt Min sokat mesélt a királynak arról, hogy a Világmindenségben számos emberlakta bolygó van, de azt is mondta, elenyésző az esélye annak, hogy onnan látogatókat kapjanak!

Úgy tűnt azonban, a bolygóközi látogatás lényegesen gyakoribb, mint azt Min sejtette volna! Mert alig két hónappal azután, hogy Csíráékat elfogták az akasztányok, ismét megjelent egy nagy repülő valami az égen, ezúttal azonban a királyi palota felett, és zajtalanul leereszkedett a palotakertbe. Sajnos épp a legszebb rózságyás tetejére, s egy gyönyörű szökőkutat is ripityára tört landolása közben. Ám ez egyelőre nem érdekelte a királyt.

—Ez volt az, amit láttatok az égen?! - faggatta az egyik, közelben álló egykori menekült.

—Nem, felség, az egészen másképp nézett ki! Az korong alakú volt, ez meg orsóformájú!

—Az a valami nem volt az akasztányok barátja, mert lőtt rájuk! Remélem ez sem a barátjuk. Ha pedig nem a barátja az akasztányoknak, akkor a mi barátunk! - mondta a király felesége, s bátran kifelé indult.

—És ha ez az akasztányok valami repülőeszköze?! - kiáltotta a király.

—Akkor drágám nekünk úgyis végünk!

A király hamar belátta hogy a nevének bizony igaza van ebben, s követte ki a kertbe a feleségét. S épp mire kiértek, felpattant a nagy orsó oldalán egy ajtó, abból lépcső ereszkedett le, és kiléptek belőle titokzatos látogatóik.

Elég furcsa társaság érkezett a palotába, úgy látta a király: maga a tutu akit ismert is; egy felnőtt férfi; egy felnőtt nő; egy kislány; és egy tigrisszerű vadállat, épp csak biztos volt hogy bár macskaféle, de nem igazi tigris, nem is párduc, nem is oroszlán... valami más. Szerencsére azonban nem is lehet olyan *igazán* veszélyes, mert nem a legnagyobbak egyike... És e vadállaton kívül mindenki narancssárga szkafanderben pompázott, e fura ruhák mellrészén két összekulcsolt kéz, mint afféle jelkép... ezúttal még a tutu is ebben volt, épp csak a sisakot nem rakta a fejére.

Sőt, a király hamarosan végképp megnyugodott Miát illetően, mert a kislány pillanatokon belül felpattant ennek a macskaféleségnek a hátára, és a bajszanál rángatva irányította jobbra meg balra. Természetesen épp a király elé. S itt aztán intett a hátul blattyogó tutunak:

—Hé, Min, gyere már ha nem akarod hogy Mia eledele legyél, és tolmácsold a királynak hogy mi a helyzet, hogy a barátai vagyunk, mert nem hinném, hogy ért a király akasztányul! Már persze ha ez a király! De úgy vélem az, mert épp elég arany mindenféle csillog fajta!

Min természetesen ismerte korábbról a királyt, biztosította tehát a többiekét róla hogy jó helyen járnak, majd elhadarta a legszükségesebbeket a királynak, hogy akik itt vannak, a barátaik, egy nagy csillagbirodalomból jöttek, segíteni a királynak az akasztányok ellen! Azt nagy szemérmesen már nem kötötte a király orrára, hogy ő bizony kifejezetten az akarata ellenére lett visszahozva e mentőexpedícióra...

—Boldogan engedélyezem hogy harcostársaim legyetek, akár azonnal is harcbaindulhattok az ellenséget legyőzni! - derült fel a király arca.

Min azonban tisztában volt vele hogy erejük eléggé korlátozott, merőben valószínűtlen hogy elegendő lenne egy nyílt támadásra; emiatt közölte a királlyal, hogy ők tulajdonképpen csak az előőrs; igazság szerint talán még annak sem nevezhetőek; ők csak egy kalandvágó társaság, mert a Csiszilla nevű csillagbirodalom hadserege csak nagyjából egy év múlva várható ide; akkor viszont egészen biztos elsöpri innen az akasztányok irmagját is! A csiszík ugyanis a Galaktika második szuperhatalma, mert az első épp a tutuk; rögvest utána viszont a csiszík következnek! És e csiszík már többször összezördültek épp az akasztányokkal, de eddig ilyen esetben még kivétel nélkül mindig az akasztányok veszítettek!

A király ennek is örvendett, úgy vélte egy évig még talán kihúzzák az akasztányok ellen külső segítség nélkül is, főleg mert az akasztányok messze vannak; mégis érdekelte volna, hogy akkor pontosan mi is a célja itt nála e kis társaságnak!

A tutu igyekezett a dolgokat a király számára érthető fogalmakkal elmagyarázni.

—Tudod király, engem egy Pucsakaci nevű férfi mentett meg, aki nagyon nagy úr arrafelé! És az itt látható Csipetke nevű kislány e férfi leánya. És amikor elmeséltem neki hogy itt mi hogy történt veled és gyermekeiddel, akkor Csipetkének nagyon rokonszenves lett leányod, Inda, de főleg a Csíra és a Levelecske nevű leányok, és elhatározta, hogy mindenféleképp megmenti őket! És egy hadsereg, pláne ha nagy, lassan mozdul; a csiszík jönni fognak, de mire ideérnek, már késő lehet a foglyoknak; Csipetke tehát úgy gondolta, egy kis, bátor csapat ki kell szabadítsa őket! Nos, ezek vagyunk mi.

—Ezt értem, de hát e csapatban van egy nő is – nézett a király Szuiára – és ami Csipetkét illeti, ő meg nemcsak nő, de nagyon kicsi is!

—Szuia bőségesen ér annyit mint akármelyik férfi, többet is, mert mint hallottam számos férfi meggyilkolása róható fel már neki, ez a Csipetke pedig... azt hiszem ti barbárok úgy mondanátok, hogy maga a gonosz démon! Különbözik meg Levelecske sem volt nagyobb mint most Csipetke, amikor a lányoddá fogadtad, s biztos meg is érdemelte... De nekem mindegy, ha nem akarod, akkor csak mondd meg, egy szavadba kerül és már itt sem vagyunk... - és reménykedve nézett a királyra. Sajnos azonban legrosszabb félelmei teljesedtek be, mert a király ezt válaszolta:

—Dehogynem akarom kedves Min, máris mehettek a lányaimért, és kívánom hogy sikerrel járjatok! Amit csak kértek, minden segítséget megadok nektek!

Erre Min megkérdezte Szuát, hogy szerinte milyen segítséget adhat nekik a király. Ám Csipetke válaszolt Szua helyett.

—Hé Min, azt hittem a tutuk feje kész lexikon, hát már nem emlékszel tán hogy kizárólag amiatt szálltunk le épp itt, mert reméltük hogy a király tudja, merrefelé tartják fogva a lányokat?! Ezt tudd meg tőle, aztán már itt sem vagyunk! Hidd el, én sem akarok sokáig itt tőkölödni, s neked is úgy lesz a legjobb, ha mihamarabb elrepülhetsz végre Tutullába!

A tutu kérdésére a király ezt felelte:

—Semmi biztosat nem mondhatok, de úgy hallottam, lesz valami híres akasztány ünnep holnapután náluk, az ellenségénél, valami olyasmi a neve, hogy „Szűzapa Szeplőtelen Magömlése”, ha jól jegyeztem meg ezt a hülye nevet ami nem biztos... És ekkor sok foglyot szoktak kivégezni, ez mindigis szokásuk volt! Ez természetesen a fővárosukban történik. De ez nem az a főváros ami régen annak az országnak a fővárosa volt, hanem azon a helyen van, ahol leesett az ő repülőeszközük! Oda építettek egy várost. Lehet hogy az akkor kivégzendők közt lesz Csíra és Levelecske is... Meg a leányom, Inda!

—Merre van ez? - kérdezte Min.

—A főváros? Hát most ezt hogyan mondjam el... Jöjjetek inkább a palotámba, rajzolk egy térképet nektek! Sőt, nem is kell hogy rajzoljak, van térkép készen is, elég ha megmutatom rajta... - azzal a király megindult be a palotába.

Amint egyre beljebb mentek a palotába, széles folyosókon kellett végighaladniuk, hogy elérjenek a király fogadótermébe. A folyosókon szerte mindenfelé lovagi páncélok voltak kité-

ve dísznek, a falakon meg különböző festmények. Némely lovagi páncélon komoly sérüléseket lehetett felfedezni.

—Ezek minek ide? - kérdezte Dügül. Kérdését s a király válaszát Min engedelmesen tolmácsolta.

—Ezek azon lovagok páncéljai, akiket a király valamely dicsőséges őse legyőzött valamely háborúban, vagy lovagi tornán!

—És a festmények?

—Azok mind a király valamely dicső őset ábrázolják természetesen, vagy esetleg valamely élő rokonát!

Épp megtorpant a király egy ajtó előtt, mely a szobájába vezetett, amikor Dügül is megtorpant és a folyosó ajtóval szembeni falára bámult, mint akit megbabonáztak. Aranykeretbe rakva egy gyönyörű leány képe volt ott látható – méghozzá színes, életnagyságú fénykép! Holott a király népe még korántsem állt az ehhez szükséges technikai színvonalon. Ám e fénykép mögött a falat egy jókora téglalapnyi területen feketére festették, hogy ez szinte gyászkeretet kölcsönzött a portrénak.

—Ő ki?! - nyögte a kérdést Dügül, szinte suttogva. S nem is kellett a tutu tolmácsolása, a király megértette a kérdést, annyira nyilvánvaló volt, mit akar Dügül tudni. És Min ezt a választ fordíthatta le:

—Ő a király leánya, Inda hercegnő! A fényképet még én készítettem róla mintegy fél esztendeje. A király minden családtagjáról csináltam képet. S azért van a fénykép fekete alapra helyezve, mert hiszen Inda is az akasztányok fogságába került, emiatt nem sok reményünk lehet az életben maradására, sőt lehet, hogy már e pillanatban sem él.

—Ha viszont él, én megmentem! Izé... Nincs még férjnél, ugye?

—Ha jól tudom, még senkivel sem párosodott! - válaszolta meg a férfi kérdését tutu módra Min.

Erre Dügül, felhasználva a Barganon nézett történelmi filmekből szerzett tapasztalatait, féltérdre ereszkedett a király előtt, s így szólt:

—Min, tolmácsolj légy oly kedves a felséges úrnak, hogy mindent megteszek a leánya megmentéséért... De ha megmentem, azt nem önzetlenül teszem, mert kérem a kezét!

—Mit beszélsz, azért akarod megmenteni, hogy aztán elvedd a kezét?! Mire az neked?! Különben is, e világban még nem képesek műkézzel pótolni a...

—Ne bomolj a csuda vigyen el, feleségnek akarom!

—Ja, értem! - derült fel a tutu arca. És máris lefordította a királynak Dügül szavait:

—Ez a társunk azt mondja, hogy meg fogja menteni a lányodat király, de azt kéri, hogy utána párosodhasson vele!

A király azonban eddigre meglehetősen jókora gyakorlatot szerzett a tutu férfi gondolkodásmódjának kiismerésében, s elmosolyodott.

—Nem inkább azt mondta, hogy feleségül kéri?

—Hát, így is lehet mondani! De ezt a dolgot hogy férj, házasság, ilyesmi, még mindig nem nagyon értem! Annak semmi értelme! A párosodásnak viszont igen! Különben sem ezt mondta először, eleinte csak a keze kellett volna neki... Bár azzal párosodni sem lehet, azt nem azzal a testrésszel szokták...

A király azonban nem figyelt már a tutura, hanem lenyúlt, felemelte Dügült, átölelte, és jóváhagyólag bólintott.

Ezután bementek a fogadószobába, és megmutatta az ellenség fővárosának a helyét, majd nagy beszélgetésbe merültek...

—Szóval már nem akarsz kimaradni a dologból?! - kérdezte vigyorogva Dügült Darszun.

—Persze hogy nem, hiszen mondtam!

—Azért elég durván letaglózott téged a szerelem, nem gondolod?

—Te csak ne beszélj, te igazán megérthetnél, hiszen ott van neked Szuia!

—Kikérem magamnak, nem vagyok az övé! Még egy ilyen benyögés és szájon váglak! - csatant fel a leány.

—Nem akartalak sértegetni. És ne egymással verekedjünk, ne osszuk meg az erőinket! Döntsük el, hogyan támadunk!

—Sehogy. - rázta meg a fejét Csipetke. —Lehet hogy szertelen kis taknyosnak tartotok, amiért belerángattalak e kalandba titeket, de eszemben sincs olyasmire gondolni, hogy az összes akasztányt legyőzzük mi néhányan! Ez soha nem is volt a célom! A rabokat kell megmentenünk, és kész! Tervem tehát az, hogy álruhában megyünk oda, majd amikor kihozzák őket a vesztőhelyre, támadunk! S amint kimentettük őket az örök karmaiból, lelécelünk. Mondjuk, jó lenne ha az úrhajó a közelben várakozna, persze úgy, hogy az akasztányok észre ne vegyék, s amikor időszerű a dolog, jelt adnánk neki, odarepülne, belepatannánk... De ehhez kéne valaki, aki benne marad, és vezetni is tudja! Hm... sajnos, ilyen társunk nincs!

—Hogyne lenne! Én tudom vezetni! Ide is én hoztam! - ellenkezett a tutu.

—Eh, benned nem bízom, téged majd összekötözünk, mert azonnal elrepülnél vele, cserben hagyva minket!

—Most nem jól beszélsz Csipetke, nincs igazad! Először is, mi az hogy összekötöztök, gondolod, a király nem szabadítana ki, miután elmentetek?! Semmi értelme tehát ennek! Aztán meg ne légy már ilyen rossz véleménnyel rólam! Én őszintén bevallom hogy semmit sem utálok jobban, mint hogy az életemet vagy testi épségemet kockáztassam! Ellenben amennyire ilyen rövid idő alatt szemügyre vehettem a csiszi úrhajó berendezéseit, úgy ítélem meg, hogy ha abban maradok, majdnem akkora biztonságban lennék, mint egy kissé primitívebb, mondjuk tízezer évvel ezelőtti tutu úrhajóban! Ami messze nem ideális, de azért már mégsem nevezhető elviselhetetlen kockázatnak! Szó se róla, ilyen kockázatot sem szívesen vállalok, de azért ez már mégis elég alacsony ahhoz, hogy bizonyos esetekben elviseljem! Ráadásul ne feledd hogy azért én is neheztelek ám ezekre az akasztányokra jócskán, elvégre mégiscsak megtámadtak engem, szétlőtték az én úrhajómat, s emiatt kellett sok évre félbehagyni a kísérleteimet a jégholdon! Hátráltatták a kutatómunkámat! Ezek tehát az én szememben is barbárok, szívesen... hogy is mondjam... szóval, örülök ha segíthetek benne hogy megleckéztessétek őket, feltéve ha közben én kellő mértékig biztonságban lehetek! Arról szó sem lehet, hogy ott ugrabugráljak a sok barbár közt, fegyverrel a kezemben vagy fegyvertelenül, nincs épeszű tutu, de talán még örült sem aki ezt önként megtenné, de az egészen más, ha egy úrhajóban kell ülnöm, s a hívásokat odarepülni! S az úrhajónak természetesen vannak fegyverei is, amiket használhatok, ha meg kell védeni magamat!

—Na, a fedélzeti fegyverekkel csak csinján bánj, mert ne feledd hogy ha lössz velük, valószínűleg a foglyokat is légneművé változtatod, nemcsak az akasztányokat! - intette a tutut Szua.

—Ez csak természetes. Mindazonáltal ha nagyon muszáj, mégis van mivel lőnöm, s ez ropantmód megnyugtató érzés... meg az is, hogy ez egy csiszi úrhajó, és a csiszik védelmi módszerei igazán nem sokban maradnak el a mieinktől! Meg merem kockáztatni, hogy ezeknek az úrhajótörést szenvedett akasztányoknak egyszerűen semmi olyan fegyverük nem maradt, amivel igazán komolyan veszélyeztethetnék ennek a csiszi úrhajónak a biztonságát! Persze akik kiszállnak belőle, azok helyzete egészen más... Én tehát mindaddig szívesen segítek nektek, amíg ki nem kell szállni az úrhajóból! Ennyit elvárhattok tőlem, - ennél többet nem! Semmiféle körülmények közt sem leszek hajlandó kiszállni belőle, akkor sem ha akár mind meg is haltok különben! Tutu vagyok, nem barbár. De amíg nem kell kiszállni, addig teljes mértékben megbízhattok bennem!

—Szerintem megbízhatunk benne. - kelt a tutu védelmére Dügöl.

—Jó, legyen! - bólintott Csipetke, mintha ő lenne a parancsnok. —Ezek után már csak az izgat, kihozzák-e oda a foglyokat... És hogy milyen álruhába bújunk!

—Az utóbbi biztos nem gond, majd ad a király úr... s az első sem gond! Oda kell menni, és reménykedni! Aggodalmaskodni ráérünk akkor is, ha látjuk hogy hiába mentünk oda! Akkor majd kitalálunk valami más tervet. Addig felesleges az eszünket ezen jártatni! - válaszolta Darszun.

* * *

Nagy nap volt ez az akasztányok számára! A Szeplőtelen Magömlés ünnepe talán az egyik legfontosabb ünnepségnek számított az év folyamán. Mindig különleges gonddal készültek rá. S ahogyan az már anyabolygójukon is szokás volt időtlen idők óta, úgy itt, e bolygón is azt a hagyományt követték, hogy igyekeztek a szent napot úgy emlékeztetessé tenni mindenki számára, hogy minél több elítéltet végeznek ki ekkor. Ez természetesen az elrettentés célját is szolgálta – de éppúgy a szórakoztatását is!

Hamar megtanulták azonban az akasztány papok, hogy a legborzalmasabb kínhalál látványát is gyorsan megszokja az ember. Emiatt hogy az ünnep még érdekesebb legyen, időnként adtak az elítélteknek némi esélyt a megmenekülésre – legalábbis látszatra. Arra azért ügyeltek, hogy sok esélye ne legyen egy rabnak. Mégis, volt hogy megengedték, istenítélet címén, hogy megküzdhessen pusztá kézzel valami ölésre konstruált robotgéppel; vagy egy medvével; esetleg egy nagyon jó kardharcossal... néhanapján még az is lehetséges volt, hogy bajnokot fogadjon maga helyett. Ehhez persze az kellett hogy elég vagyonos legyen, s meg tudjon fizetni e célra valakit, aki vállalja a kockázatot. S ez nem minden vádpontnál volt lehetséges.

Most, a zuhanást túlélő akasztányoknak nem volt küzdelem céljára kifejlesztett robotmasinájuk; kettő ilyenjük volt csak az űrvárosban, de mindkettő tönkrement a lezuhanáskor, és még nem tudtak újat készíteni helyettük. Azaz, tudtak volna már, de akadt számos, ennél jóval fontosabb dolguk egyelőre. Például hogy a környező barbár népeket behódoltassák... ahhoz meg fegyver kell... no és persze az, hogy vonzóvá tegyék számukra az akasztány vallást!

Ennek egyik eredményes, és igazán költséghatékony módszere, hogy amiben lehet, alkalmazkodnak e barbárok szokásaihoz! Hamar észrevették, hogy e világban még előfordul rabszolgaság. Ez az ő számukra is jó társadalmi modell volt, lévén hogy ők, a túlélők kevesen voltak, munka ellenben sok akadt! Kézenfekvő volt hát az ellenségeik közül rabszolgának alkalmazni azokat, akiket elfogtak!

Sőt, még azok egy részét is, akiket eredetileg ki akartak végezni...

Az akasztányok legfőbb főpapja, Szüszürük főpap elrendelte, hogy a nyilvános kivégzések esetén ezentúl bármely elítéltnak megkegyelmeznek – egy bizonyos esetben! Azesetben, ha jelentkezik valaki, aki vállalja hogy az illető bajnoka lesz, és megküzd érte a „vád bajnokával”. Ha nyer, jutalmul az elítélt a rabszolgája lesz egész életében, akivel azt tehet amit csak akar!

Szüszürük főpap e rendelkezése nagyon tetszett a meghódított lakosságnak. Milyen nagyszerű is ez – ezentúl a szegény embereknek is lehet rabszolgája, feltéve hogy elég bátor megküzdeni érte!

És Szüszürük okosan használta fel e törvényt. Ügyelt rá, hogy néha nagyon könnyű győzelmi lehetőséget biztosítson a nézőknek. Gyakran például csak annyi volt a feladat, hogy célba kellett löni, s bizony volt hogy azt parancsolta a vád bajnokának, hogy ne nagyon jól célozzon, s így veszítsen! Neki az is megfelelt ugyanis, ha az elítélt nem lesz kivégezve, csak rabszolga élete végéig. Ilyesmit természetesen csak kisebb vétkek esetén parancsolt.

Akadtak ugyanis olyan elítéltek, akik esetén igencsak legyőzhetetlennek tűnő illetokeket állított ki a vád bajnokaként, hogy eleve minden próbálkozást megghiúsítson, s még csak jelentkező se akadjon a próbatételre!

Ilyen veszélyes, s emiatt okvetlenül elégetendő elítélteknek nyilvánította azt a három rabot is, akiket dél felé hozatott ki a főtérre: e három rab volt Inda, Csíra és Levelecske!

Ki is hirdette a báméshkodóknak a kikiáltó, mi e három nő vétke: mindent megtettek egy ellenséges országban annak érdekében, hogy az át ne térjen a Szent Hitre, Szűzapa Gyermekeinek vallására! S miután Isten akaratából elfogták őket, s átnevelőtáborba kerültek, ott szívüket elfordították az igazság elől, s nem voltak hajlandóak felvenni a Szent Kötélséget!

Ez azonban nem egészen volt igaz. Bőségesen volt annyi esze mindhárom leánynak hogy tudják: ha nem hazudják azt hogy megtértek, a halál lesz a sorsuk! Emiatt természetesen ezt mondták. Nem voltak fanatikusak, hogy meg ne próbálkozzanak hazugsággal megmenteni az életüket! Igenám, de ekkor az akasztányok próbára tették őket!

Bevezették Csírát egy terembe, ahol egy kínpadra kötözött nő feküdt.

—Ez a nő egy veszélyes eretnek! - szólt Csírához a vallató pap. —Azt már bevallotta hogy ő maga eretnek, de nem hajlandó nyilatkozni arról, hogy rokonai közül ki az aki még eretnek! - azzal egy mozdulattal bedugott a nő vaginájába egy vastag elektródát, majd egy fémcsi-
peszt a nő mellbimbójára csípetett. A nő testén heves rángások futottak végig, és szívszag-
gatóan üvöltött.

—Nagyfeszültség. Idővel a legmakacsabb nyelvet is megoldja. - mondta a pap, azzal levette a nő melléről az elektródát, és Csíra felé nyújtotta. —Fogd leányom, s tégy bizonyosságot tör-
hetetlen hitedről azzal, hogy a Szent Hit nevében segédkezel e gonosz nő jobb belátásra bí-
rásában!

—Ezt az örömet meghagyom neked! Embernek születtem, nem hóhérnak! - válaszolta nyu-
godtan Csíra.

S hasonlóképp nyilatkozott, bár nem pontosan ugyanezen szavakkal, Levelecske és Inda is. Ezek után viszont az akasztányok teljes joggal tartották úgy, hogy e három nő nem igazi megtért báránka, s úgy döntöttek ki kell őket végezni.

Most tehát kivezették őket, s mindegyiküket hozzákötözték egy-egy „X” alakba összeerősi-
tett gerendapárhoz, terpeszbe kényszerítve így kezüket-lábukat, s kihirdették, hogy az ítéle-
tük lassú tűzön való megsütés. Ezt úgy kellett érteni, hogy a közelben volt az álarcos hóhér
is, egy disznóperzselőhöz hasonlatos szerszámmal, s az ő dolga volt az, hogy megpirítsa ál-
dozatát, először természetesen csak a végtagjait, hogy tovább szenvedjen.

Az is ki lett azonban hirdetve, hogy ha akarja valaki e nők valamelyikét, jelentkezzen
nyugodtan: megkaphatja rabszolgának bármelyiket – épp csak ehhez meg kell küzdenie a
nőhöz tartozó „vád lovagjával”, természetesen ugyanolyan fegyvert használva, mint az a vád
lovagjának is a rendelkezésére áll!

Csíra esetében a vád lovagja talpig páncélban volt, kezében roppant pallost tartott, és volt
egy hatalmas, felnőtt, erős idomított himoroszlánja is. Levelecske esetében a vád bajnoká-
nál fegyverként görbe szablya volt, semmi más, de épp hogy semmi más, ez azt kellett je-
lentse hogy nagyon tud vele harcolni! Végül Inda úgy volt elnyerhető, ha a reá vágyó bajnok
egy olyan férfit győz le, aki mintegy két és fél méter magas, és csupa izom! S mert semmi
fegyver nem volt nála, emiatt ezt az izomkolosszust pusztá kézzel kellett volna legyőzni!

Egyelőre nem akadt egyikük esetében sem jelentkező.

A tömeg azonban nem maradt látványosság nélkül. Állt odakint a téren egy nagy máglya
is, erre rákötözve egyetlen oszlophoz három nő: egy anya és két leánya. A fiatalabbik lány
nagy hasa azt sejtette hogy várandós már. Őket kegyelemből csak eme egyszerű máglyaha-
lálra ítélték, s nem a lassú tűzön megpirításra, mint Levelecskét és két barátnőjét.

Tekintve hogy lejárt az az időtartam amíg értük bajnok jelentkezhetett volna, ám ez nem
történt meg, Szűszűrük főpap intett, s a hóhér meggyújtotta a máglyát. A tűz pillanatok
múlva már harsányan lobogott. A három nő a máglyán szívet tépő hangon sikoltzott. Az

őket néző tömeg ordított a boldogságtól, hogy ilyen pompás látványban van része. Micsoda remek szórakozás!

Ekkor azonban váratlan fordulat történt. Hirtelen megindult – talán a nagy fájdalom hatására – a szülés a fiatal leány esetében, s az újszülött kipottyant belőle a máglyára.

A közelben álló hóhér nem volt rest, és odanyúlva a nagy fogójával, mellyel normális esetben az égő hasábokat szokta igazgatni, elkapta a kisdéd lábát, és kiemelte azt a tűzből. Úgy tűnt, a kisgyerekeknek semmi baja, nyilván mert nem volt a tűzben sokáig, s a nagy melegtől e rövid időre megóvta őt a testét borító vér és magzatvíz.

A hóhér odavitte a kezében a gyermeket a főpap elé.

—Szentséges atyám, mi legyen e gyermekkel?

A főpap unott pillantást vetett a kicsire.

—Dobd vissza a lángok közé! Hiszen nyilvánvaló, hogy anyja révén ő is meg van fertőzve eretnekségre való hajlammal!

A hóhér engedelmeskedett, s így aztán a gyermek is hamarosan ott égett édesanyjával együtt.

Éppen elhallgattak a máglyán az utolsó sikolyok, amikor újabb látogatók érkeztek a nagy térre. Egészen úgy voltak öltözve, mintha valami barbár földről érkezett utazók lennének, valami kereskedőcsalád például, mégis mindenki óvatosan kitért az útjukból, mert egy óriási macskaféle követte egyiküket, a legkisebbet mindenfelé. S még csak szájkosár sem volt rajta! Milyen felelőtlenység!

E kis csoport tagjai természetesen Csipetke, Mia, Darszun, Dügül és Szua voltak. A megfelelő álruhákat a király biztosította a számukra, de ők azt átalakították az űrhajóban: Mindegyikük egy nagy ékkőnek tetsző tárgyat viselt elől a ruháján, holott az nem ékkő volt, hanem egy űrruhából kisserelt minikamera, ami az űrhajóban maradt Min számára mindent közvetített, amit ők láttak. Torkukon a ruha alatt gégemikrofon feküdt, és fülükbe párányi fülhallgatót tettek, hogy hallják amit Min esetleg közölni akarna velük.

S most Min ezt mondta:

—Ők azok, ott a bal szélen! Megismerem őket!

Odasiettek tehát a bal oldali kivégzőhelyhez. Nem értek azonban még közvetlenül a kikötözött elítéltekhez, amikor útjukat vaskos gerendákból ácsolt fakorlát zárta el. Emögött sok méter széles, homokkal felszórt sík terep volt található, s ennek túloldalán álltak az „X” alakba kikötözött leányok. S mindegyik leány mellett a vád bajnoka...

Ennek pedig egyszerűen az volt az értelme, hogy helyet kellett hagyni az esetleges küzdelem céljára. A puha homok pedig nagyon jó talajt biztosít a küzdelemre, mert a láb jól megtapad benne, nem csúszik el a harcos, s a kifröccsenő vér is jól látszik rajta, ami fokozza a látványosságot... E célra tehát a legfinomabb, tiszta fehér homokot használták.

A főpap nem is ült messze Csiráéktól. Most az intésére az egyik alacsonyabb rangú pap beleszólt a mikrofonba:

—Ha nem jelentkezik bajnok, tíz perc múlva elkezdjük a Levelecske nevű eretnek leányzó halálra sütését!

Ekkor értek oda álruhás hőseink az elkerített részhez. És most Szua nem habozott egy pillanatig sem, egyetlen pompás szökkenéssel átugrotta a gerendát, s ezt kiáltotta:

—De van bajnok! Én vagyok az!

Nemcsak Szua ugrotta azonban át a gerendát. Alig értek a küzdelmi pást széléhez, Mia izgatottan kezdett el csapkodni a farkával, majd hirtelen óriásit ugrott, át a gerenda fölött, s ezzel az egyetlen szökkenésével jó öt méterre került a küzdőtér szélétől. S itt mintha megörült volna: hemperegni kezdett a homokban, túrta azt mintha dagonyázó disznó lenne, szórta magára, de úgy, hogy hamarosan már látni sem lehetett őt a homokfelhőben... Mindazonáltal amíg a homokfergeteg el nem takarta, addig Csipetke, aki le nem vette volna a

szemét állatbarátjáról, meg mert volna esküdni rá, hogy Mia bizony nemcsak fürdik a homokban, de falja is azt, sőt, nemcsak falja, de szó szerint teli pofára zabálja!

Az óriási macska viselkedése nem kerülte el senki figyelmét sem.

—Ez megőrült!

—Mi a baja ennek?!

—Végtére is miért ne fürdene homokban, a tyúkok is meg szokták tenni... - hallatszottak a különböző megjegyzések innen-onnan. S ezeket Csipetke is értette, mert még az úrhajóban megtanult ő is, barátai is akasztány nyelven a hipnopédiás sisak jóvoltából.

A homokban fürdő Miát Szüszürük főpap is észrevette, de nem vele törődött, hanem a közelébe lépő Szuával.

—Te akarsz Levelecske bajnoka lenni nő létedre?! - kérdezte csodálkozva.

—Van talán törvény rá, hogy ez tilos volna nekem?! - kérdezte vissza merészen, már-már hetykén a nő.

—Nincs, csak ez merőben szokatlan!

—Annyi baj legyen, legalább nagyobb lesz a látványosság!

—Hm... de jól meggondoltad-e leányom?! Nézz csak oda, a vád bajnoka Levelecske mellett nem más mint Burakarcük, és ő aztán nem akárki, nagyon jól ért a kardhoz, de a pusztakezes küzdelemhez is! Erős is! Erősebb mint te, hiszen férfi! Egykettőre miszlikbe aprít téged!

—Vagy én őt. - jegyezte meg könnyedén Szua. És épp csak egy pillantást vetett leendő ellenfelére, aki különben valóban erős, kisportolt fiatal férfi volt. Szua tekintetét látva vigyorgni kezdett, és meglengette a kardját.

—Figyelmeztetlek leányom, hogy Burakarcüknek nemcsak ahhoz van joga hogy megöljön téged, de ha magatehetetlen állapotba kerülsz, akkor a rabszolgája leszel örök időkre!

—Ez teljesen kizárt, legfeljebb a haláломig lehetnék a rabja, nem örökre... az „örök”, az olyan szó atyám, ami sokkal komolyabb kifejezés annál, hogy ilyen könnyedén, nemtörődöm módon használjuk!

—Te merészselsz engem kioktatni?! - vörösödött el a főpap.

—Dehogy. Nekem teljesen mindegy, hogy mit gondolnak a férfiak. Ki nem állhatom őket. Mindössze elmondtam a véleményemet! Ezt sem annyira a te fülednek szántam, inkább a kikötözött Levelecskének!

—Nekem ebből a szemtelen beszédből elegendem van! Állj ki oda a homok közepébe, ha ugyan van merszed kilépni oda most, hogy az a nagy fenevad ott hempereg, aztán máris kezdődhet a küzdelem! Remélem nem sokáig húzod!

—Ez nekem is leghőbb vágyam. Szégyen lenne ha nem végeznék hamar ezzel a vigyorgó fogpasztareklámmal! - nézett a vád bajnokára. Azzal kísértelt oda, ahová Szüszürük főpap mutatta...

Eddigre már Mia sem zavarta. Csipetke átmászott a gerenda alatt, és egyszerűen fülön ragadta az ürmacskát, s elrángigálta onnan. Mia engedelmeskedett neki, habár láthatóan nem nagy örömmel. A tömeg azonban felhördült, mert elképesztette őket Csipetke vakmerősége.

Most aztán előresétált a vád bajnoka, Burakarcük is, megállt Szuától talán tíz lépésre, és ezt kérdezte:

—Akarod hogy megcsókoljalak, mielőtt meghalsz?

—Akarod hogy ledugjam a torkodon a pöcsödet, mielőtt eltöröm a nyakadat? - kérdezte vissza Szua.

—Pofátlan néember vagy, nem tudod hogy hol a helye a nőknek! Azt hiszem meg is ujjazlak, mielőtt végzek veled! Bár lehet hogy inkább elfoglak, s akkor sokáig nevelhetlek!

—Szerintem jobban tette volna apád, ha a farkával játszik anyád helyett a fogantatásod éjszakáján! Rád ugyanis nem volt szüksége a világnak! - vágta rá Szua, azzal köpött egy nagyot Burakarcük felé.

—Kezdjétek már a küzdelmet, ne csak szavakkal vagdalkozzatok! - kiáltott rájuk Szüszürük.

Burakarcük erre megindult futva Szua felé. Nem túl sebesen, de mégis futva, mert úgy vélte előnyösebb neki, ha lendületből támad. Szua azonban nemcsak nem indult meg felé, de még a kardját sem emelte fel. Ez kissé elképesztette Burakarcüköt, de különösebben nem aggódott – ismerte magát, tudta, hogy ő *tényleg* jó harcos!

Aztán amikor már egészen közel ért, s kardját emelte mert lesújtani készült, akkor valami egészen elképesztő dolog történt – Szua lába hirtelen megmozdult, és jókora homokfelhőt rúgott Burakarcük arcába!

Burakarcük szeme önkéntelenül is összecsukódott...

aztán kinyílt, de akkor már késő volt, mert a feje a testétől három lépésre hevert, a még mindig puha, de már jócskán véres homokon!

Szua nyugodtan sétált oda Szüszürük emelvényéhez. Még csak nem is lihegett. Nem is volt miért lihegnie, hiszen egyetlen lépést sem kellett futnia.

—Ez nekem nem volt ellenfél, ez egy taknyos kezdő volt! Bedőlt a legócskább trükknek, amit ismerek! Szóval akkor Levelecske most szabad, ugye?! - nézett követelődzően a főpap szemébe.

—Nem szabad! Szó sem volt róla, hogy szabad lesz! A te rabszolgád!

—Na ja, persze, én is úgy gondoltam! De akkor talán jó lenne elengedni!

—Menj oda, és vágd el a köteleit!

—Ezt bárki meg tudja tenni, én inkább maradok itt, és megküzdök mondjuk Csíráért is!

—Ez nem lehetséges.

—Hogyhogy nem?!

—Úgy, hogy egy ünnepen egy bajnok csak egyvalakiért küzdhet!

—Ez jogtalanság! - sápadt el a dühtől Szua.

—Hogy is beszélhetsz ilyen nyilvánvaló képtelenséget leányom, hogy is lehetne ez jogtalanság, amikor a jog az, amit én határozok el?!

—Semmi baj – kiáltotta Levelecske – csak engedj el engem akárki légy is, és majd én megküzdök Csíráért!

—Ez is teljesen lehetetlen – mondta Szüszürük – hiszen attól hogy nem kell most meghalnod, még jogtalan eretnek vagy, sőt, rabszolga! Te természetesen nem küzdhetsz senkiért sem!

—De én igen! - hangzott fel egy csengő leányhang, s a következő pillanatban máris újra a homokos küzdőterre ugrott Csipetke. És elszántan lépkedett Szüszürük felé. Mia sem maradt el mögötte, láthatóan igen nagy örömmel jött vissza a homokra, és menet közben néhányszor újra meghemperedett benne, sőt, pár falatot le is nyelt belőle még, le-lehajolva, holott annyira kidomborodott a hasa két oldalra, hogy Csipetke élt a gyanúval, miszerint örült, üveg- és homokevő macskája legkevesebb hat-nyolc kiló homokot nyelt az imént már eddig is!

—Tűnj innen te esztelen gyermek, ez komoly istenítélet, nem szertelen gyermeki tréfákozás színtere! Vigyétek innen! - intett Szüszürük a katonáinak. Ketten máris Csipetke felé ugrottak, de ekkor rögvest Csipetke mellé ugrott Mia is, és a hátát fenyegetően domborította fel, miközben nagyot fújt a fegyveresek felé...

Azok hátrahőköltek. Egyikük úgy megijedt, hogy a keze a pisztolytáska felé mozdult, habár még nem húzta azt elő.

—Eszem ágában sincs tréfákozni, én igenis halálosan komolyan gondolom, hogy megküzdök Csíráért! - kiáltotta Csipetke.

—Te nem vagy eszednél, hiszen semmi más fegyvered nem lehet a küzdelemhez, mint amit a vád bajnoka, Gülüjor használ, de te azt a pалlost fel sem bírod emelni, s ha bebújsz a páncélba, egyetlen lépést sem tudsz megtenni a súlyától... sőt, nincs is gyermekekre illő páncélunk!

—De én nem is akarok páncélba bújni, és még csak pallosra sem tartok igényt.

—Pusztá kézzel akarsz megküzdeni Gülüjorral és oroszlánjával?!

—Hát nem egészen, mert nemcsak én küzdenék ellene, de az én kedves cicuskám, Mia is! - tette a tenyerét az úrmacska fejére.

—Mit beszélsz?!

—Gondolom jól hallottad főpap bácsi, hogy mit beszélek! És azt ne mondd, hogy ez törvénytelen, mert nem az, mert te mondtad az imént, hogy olyan fegyvereket használhatok, amiket az ellenfelem, ha tehát ő használhat idomított állatot, akkor én is!

—No jó-jó, persze, na de... te akkor is kicsi vagy...

—De Mia nem kicsi!

—Dehogynem, fele akkora sincs, mint az oroszlán!

—Legalább valódi istenítélet lesz! - jegyezte meg kegyetlen mosollyal az arcán Szua. Ő nagyonis jól emlékezett még rá, milyen egykettőre elbánt Fallerral is Mia, a férfi saját ostorát használva fel ehhez! Úgy gondolta, Mia messze sokkal okosabb, mint az oroszlán. És Fallernek a pisztolyát előhúzni sem volt ideje, Gülüjornak meg csak pallosa van. Arról már nem is beszélve, hogy tudta, mert látta, Mia fogai legalább háromszor akkorák, mint az oroszlánéi. Épp csak most nem látszanak!

Az csak a kérdés, megérti-e Mia, hogy most harcolnia kell. Úgy vélte azonban, legkésőbb amikor Csipetke életveszélybe kerül, Mia igenis közbelép majd. Úgy látszik valami érthetetlen okból ez a lény nagyon megkedvelte Pucsakaci leányát.

A gerendakorláton túl a tömeg egyre hangosabban kiabálva követelte az újabb látványosságot. A főpap végül vállat vont.

—Jól van! Ha ennyire ragaszkodol az ifjú halálához, ám legyen!

—Pontosan annyira ragaszkodom a halálhoz, mint Szua! - hetykélkedett Csipetke is, azzal máris távolabb vonult, s beállt a küzdőtérnek nagyjából a közepére. Mia szorosan követte őt.

Most Csipetke leguggolt, s Mia pofája mellett előrenyújtva a karját, Gülüjorra mutatott.

—Látod azt a fickót, Mia?! Az rossz bácsi! Öld meg! Őt is, és az oroszlánt is!

Mia meg sem moccant. Sőt, inkább békésen leheveredett a földre, fejét két mellső lábára hajtotta...

Csipetke még elmondta ezt neki vagy háromszor, de igazán a legcsekélyebb hatás nélkül. Szavait Gülüjor nem hallotta, mert tőle mintegy ötven méterre állt, azt ellenben nagyonis látta, hogy a kislány feléje mutogat, s el tudta képzelni, mit is akarhat Csipetke. Odakiáltott neki.

—Ez nem úgy néz ki, mint ami összejött neked, kislány! Az a rusnya dög melletted, ami talán valami torzszülött hiúzféleség lehet, csökönyös mint egy öszvér, és épp a legkritikusabb pillanatban nem fogad neked szót! Nem mintha sokat számítana, mert az én macskám nagyobb, s úgyis elintézi mindjárt! Hacsak a torzszülötted el nem fut mellőled! De neked akkor is véged! - azzal ő meg Csipetkére mutatott, rácsapott az oroszlán fenekére egy kicsit, s így szólt hozzá:

—Támadj, Behemót!

Az oroszlán felhördült és támadásba lendült. És gyorsan futott, bár tulajdonképpen nem adta bele minden erejét a futásba. Minek is, amikor a préda nem menekül előle!

Igen ám, de most megmoccant Csipetke mellett Mia! És... és nagyon sokan egyszerűen nem látták, hogy ezután mi történik. Aki ugyanis épp ebben az egyetlenegy másodpercben nem errefelé nézett, aki pislogott, aki megdörgölte a szemét – az már csak a végeredményt láthatta!

Még maga Csipetke sem tudta érthetően elmondani később a történeteket, holott ő aztán igazán Mia közvetlen közelében állt! Még a bal kezét is állata fején nyugtatta! S mégis, csak annyit észlelt, hogy a következő pillanatban tenyere alatt már semmi sincs, körülötte homokfelhő terjeng... előrenézett, s azt látta, hogy a Behemót nevű oroszlán a földön vonaglik,

körülötte a homok egymerő vértenger, az oroszlán üvölt a kintól, habár ez nem sokáig tartott... Mia pedig ott áll nem sokkal Behemót mögött, Csipetke felé fordulva, előtte Gülü-jor páncélos teste, de fej nélkül... s a fej sehol, bár Mia pofája úgy mozog, hogy sejthető volt, most nyeli le a fej utolsó darabjait!

S most Csipetke fülében megszólalt a tutu hangja. Ezt persze mindenki hallotta Csipetke barátai közül.

—Hatalmas Világűr, hiszen ez az izé a méréseim szerint egyetlen másodperc alatt megtette a több mint ötven méteres távot! A műszerek szerint negyed másodperc alatt felgyorsult nagyjából háromszáz kilométeres sebességre, majd ezzel a tempóval odarohant az oroszlánhoz... most nézem vissza lassítva az egészet... egyetlen mancschapással felhasította annak az oldalát, de még a bordáit is kettévágta, az oroszlánnak rögvést kiömlött minden zsigere a homokba... majd tovább rohant, a levegőbe ugrott, csak úgy ugrás közben lehárta a férfi fejét... hatalmas Fekete Lyuk, hiszen ez egy eleven gyilkológép! És én ezzel aludtam egy szobában, ezzel repültem egy úrhajón?! Hiszen ez a valami jobban gyorsul mint egy rakéta, a gyorsulása elérte sőt meghaladta a 300 méter per szekundumnégyszetet, ami azt jelenti, hogy több mint harminc gé volt a gyorsulása, ami bármi embert palacsintává lapított volna!

—Nem tudom mi az a „gé”, de jól hangzik! - mormogta Csipetke halkán, hogy az akasztá-nyok ne hallják, de a gégemikrofonja elvigye a szavait Minhez.

—Ez azt jelenti, hogy Mia olyan erővel lökte magát előre, hogy súlya az eredeti testsúlyának több mint harmincszorosa volt! Gyorsulásának ideje alatt a teste tehát nem kilencven, hanem nagyjából kétezerhét-száz kilót nyomott! És ez még semmi, mert ezt a nagy sebességet le is kellett fékezze a célnál! Hiszen ez még egy gépnek is becsületére válik, nemhogy egy szerves élőlénynek! Komolyan azon kezdek gondolkodni, hogy nekem is homokot kéne ennem, ha attól ennyire turbófokozatra lehet kapcsolni!

Darszun is csak elképedve pislogott ezt hallva. Tudta, hogy az az autó, ami tíz másodperc alatt felgyorsul száz kilométeres óránkénti sebességre álló helyzetből, már egy rendkívül jó autó, joggal nevezhető versenyautónak. És az csak százra gyorsul, nem háromszázra, és tíz másodperc alatt, nem negyed másodperc alatt! Ez tehát azt jelenti, hogy Mia jobban gyorsul, mint a legszuperebb versenyautók! Még hozzá körülbelül százhuszszor jobb amazoknál! Nincs olyan járgány a Barganon, ami ezt utána csinálná!

A nézők csak mostanára voltak képesek tudomásul venni a történeteket. Mindenütt elképedő kiáltások törtek fel. Csipetke nagy nyugodtan odaballagott Miához, megsimogatta a fejét, majd ezt kérdezte a főpaptól:

—Ugye milyen helyes kiscicusom van?!

—De... de hiszen... hiszen ez egy atommacska! - nyögte a férfi sápadtan. És a legkomolyabban azon kezdett el töprengeni, hogy ha parancsot adna hogy lőjék le ezt az állatot, akkor utolérnék-e a gépfegyverlövédékek. Aztán arra a következtetésre jutott, hogy azok azért valószínűleg utolérnék, de irtózatossághoz okozna az állat becélzása, ha az ekkora sebességre képes! Sőt, minden bizonnyal ennél jóval gyorsabban képes rohanni, mert most az alig ötven méteres távon nyilván nem adta bele a teljes erejét a rohanásba!

—Atommacska? Én Miának nevezem, de az atommacska sem rossz név, igazán nem rossz! - mosolygott Csipetke, majd így szólt Szuához:

—Légy oly kedves és engedd el Csírát is, mert nekem nincs késem, hogy elvágjam a köteleket!

Ez hamar meg is történt. De mindkét leánynak úgy elgémberedtek a végtagjai, hogy egyszerűen belezuhantak Szua karjaiba, aki kénytelen volt támogatni őket. Hamarosan azonban melléjük ugrott segíteni Csipetke, sőt Darszun is.

—Na jó, akkor tűnjetek el innen mielőbb! - parancsolta a főpap, hogy megőrizze tekintélyének morzsáit, holott nem is annyira velük törődött már, inkább egyre csak Miára pislogott. Majd megkocogtatta a mikrofonját, és ezt mondta:

—Amit láttunk... már aki látta... rendkívüli esemény, de nem ok rá, hogy megtörjük hagyományainkat! Most tehát mert nem jelentkezett bajnok, következzenek...

—De van bajnok! Én kiállok Indáért! - kiáltotta Dügül, azzal beugrott maga is a küzdőtérre, bár igazán nem minden aggodalom nélkül vette szemügyre ellenfelét, a két és fél méter magas, csupaizom óriást.

—Te akarsz megküzdeni Bozúdummal? - kérdezte erre a főpap, és jól szemügyre vette Dügült.

—Hát ha ilyen hülye neve van hogy Bozúdum, akkor igen, vele akarok megküzdeni! Engem különben Dügülnek hívnak.

—Nem látszol valami erősnek... és puszta kézzel kell megküzdened vele! Nem használhatsz ehhez se kardot, se atommacsát!

—Nincs is macskám. Még egy szál késem sem. Azaz, van természetesen, csak nincs nálam! Meg is motozhattok!

—Nem tesszük, elhisszük neked! Jól van! Gyere Bozúdum, mert ez a bajnok okvetlenül az erődre kíváncsi!

—Egyáltalán nem vagyok kíváncsi az erejére, nekem az is tökéletesen megfelel, ha küzdelem nélkül kapom meg Indát! - kiáltotta gyorsan Dügül. Erre mindenki nevetni kezdett. Milyen humoros fickó! Remek szórakozás ez a mai ünnep, sok különleges eseményt láttak már eddig is, remélhetőleg e mostani is ilyen lesz!

Meg kell mondjuk azonban, Dügül szavain nemcsak Szüszürük és maga Bozúdum hökkent meg! Csipetke és Szua, de még Darszun is csodálkozva meredt a férfira. Eredetileg ugyanis az volt a tervük, hogy egyszerűen Szua küzd meg mindegyik rabért. Ő tűnt erre a célra a legmegfelelőbbnek. Az, hogy a főpap nem engedte a többszörös küzdelmet, alaposan elrontotta ezen elképzelésüket! Mindazonáltal Csipetke közbelépése javított egy kicsit a helyzeten. Sajnos tényleg csak egy kicsit, mert Inda kiszabadítására már nem rendelkeztek alkalmas bajnokkal, holott semmi esetre sem akarták veszni hagyni a szép királylányt!

Természetesen volt tervük végszükség esetére is. Ám az tényleg amolyan „most már minden mindegy” típusú katasztrófaterv volt. Abból állt, hogy idehívják az űrhajót, és igyekezve kihasználni a látványára kitört rémületet, megszöktetik a foglyokat s ők maguk is megszöknek, azaz visszajutnak az űrhajó biztonságába.

Ez azonban tényleg nagyon kockázatos terv volt, már amiatt is, mert ugyan mivel védekeznek, ha addig lőnek rájuk, amíg bejutnak az űrhajóba?! Egyik felnőttél sem volt lőfegyver, mert számítottak rá, hogy esetleg megmotozzák őket. Ilyesmi egyedül Csipetkénél volt, épp mert úgy vélték, az akasztányok nem tételezik fel, hogy egy ilyen kicsi kislány egy egész gyilkolóarzenált aggat magára. Épp csak az volt a kérdéses, a fegyvereket mi módon juttatja el Csipetke a döntő pillanatban az érdekeltekhez!

Tekintettel a fentiekre, Szua, aki magát ezen expedíció vezetőjének tekintette, már épp készült hívni az űrhajót, amikor Dügül váratlanul Inda bajnokául ajánlkozott. Szua igazán kíváncsi volt, mivel óhajt előrukkolni ez az örült férfi, mert semmi esetre sem nézett ki úgy, mint aki kicsit is ért a harchoz, s az átlagosnál több izom sem volt rajta, sőt inkább jóval kevesebb! Némi zsír viszont annál inkább lötyögött a hasa táján, ha nem is volt még kövér.

Annyi bizonyos, hogy Bozúdum semennyire sem tartotta őt veszélyes ellenfélnek, és gyorsan ott termett majdnem mellette. Annak ellenére becsülte le Dügült, hogy az előző két küzdelem során tapasztalhatta, hogy aki ártalmatlannak látszik, az korántsem biztos hogy az!

—Hé, Dügül, te talán valami harcművészet nagymestere vagy titokban?! - kérdezte elképedve Csipetke is, ajkait alig mozgatva. A gégemikrofon elvitte a hangját Dügülhöz, s hamarosan ezt hallotta a fülében:

—Én csak az értelmetlen diplomákhoz értek! De most ne zavarj!

—Kezdhetjük?! - kérdezte vigyorogva Bozúdum. Dügül csak a mellkasáig ért.

—Egy pillanat – szólt Dügül – előbb szeretném levenni legalább a felső ruhámat, hogy el ne szakadjon a harc során! - azzal máris kibújt belőle, s odadobta azt Szuának. —Vigyázz rá kérlek! - majd Szüszürük főpaphoz fordulva ezt mondta:

—Így legalább abszolút biztos lehet benne mindenki, hogy egyáltalán semmi tilos, titkos dolgot nem használok! Hiszen nincs nálam az égvilágon semmi! Csak a pusztá kezem! - emelte fel a karját. —A bátorságom! - nézett Indára. De úgy látta, a kikötözött leány olyan nagyon maga sem hisz az ő győzelmében.

Olyan nagyon soká különben nem bámulhatta Indát, mert pillanatokon belül akkora pofont kapott, hogy nem is egy foga meglazult tőle, és repült vagy öt lépést. Bozúdum vigyorogva ballagott mellé.

—Mindjárt agyontaposlak! - heherészte.

—Nagy a pofád, mi, de csak mert váratlanul ütöttél! - kiáltotta Dügül. —Ez nem volt tisztességes!

—Hé, te örült vagy?! Te még most is azt hiszed, hogy erősebb vagy nálam?! - állt meg fölötté az óriás.

—Naná, elég ha csak felállok, és pillanatok alatt halálra szorítalak! - azzal Dügül valóban feltápáskodott. Elképesztő bejelentésén az óriás úgy meghökkent, hogy nem is igyekezett megakadályozni Dügül felállását.

—Hogy te agyonszorítasz engem?! - kérdezte ismét.

—Nem vitatkozom veled te genetikai hulladék, majd a tettek bizonyítanak! - kiáltotta Dügül, azzal máris Bozúdum mellé ugrott, egyenesen be a karjai közé... át is ölelte a férfi derekát, igaz, csak a bal kezével...

Erre az óriás sem volt rest, és ő is átölelte Dügül derekát!

—Majd meglátjuk ki szorít kit agyon! - dűnnyögte. És valóban, úgy megszorította Dügült, hogy annak rögvest elakadt a lélegzete, s még a gerince is recsegett belé, bár még nem tört el.

Most azonban kisült, hogy nagyonis szándékosan ölelgette ő csupán a fél kezével Bozúdumot! Mert jobb kezét felemelte, azzal Bozúdum arca felé csapott...

Az óriás azonban résen volt, és elfordította a fejét.

—Úgysem hagyom hogy kibökd a szememet, ennyi eszem nekem is van! - morogta mély hangon, s még csak nem is dühösen, inkább szinte nevetgélve.

Igenám, de ekkor váratlan dolog történt: Dügül kitátotta a száját, és beleharapott Bozúdum mellkasába! Igaz hogy ruhán keresztül, mert azon volt ruha, nem úgy mint őrajta, de így is fájt ám a harapás! Ellenfele fel is jajdult.

—Te piszok, harapsz?! Ez talán becsületes küzdelem?! De megállj, harapni én is tudok! - azzal egy gyors mozdulattal foga közé kapta Dügül alkarját ami épp az arca előtt kotorászott, és ráharapott. Dügül ordított hogy jobban sem kellett, és karjából dőlni kezdett a vér.

Igen ám, de ez nem tartott sokáig. Nagyon hamar elengedte ám a karját Bozúdum fogazata! És ugyanekkor az óriás köpködni kezdett, sőt, öklendezni is... szorítása is meglazult Dügül derekán...

S ezt Dügül nem is habozott kihasználni! Egyetlen gyors mozdulattal kiszúrta Bozúdum mindkét szemét! Az óriás üvöltött. A földre is lerogyott, talán a fájdalomtól, talán mástól... Dügül ott ugrált mellette, és ütötte-rúgta ahol csak érte. Igyekezett az óriás fejét célolni. Végül az óriás el is terült a homokban. Ekkor Dügül ráugrott a hátára, az óriás nyakát a könyökhajlatába fogta ahogyan azt az akciófilmekben látta, és csak szorította, szorította... és Bozúdum nem mozdult többé.

Dügül elsétált Szuiához. Karjából még mindig jócskán folyt a vér ott, ahol Bozúdum megharapta.

—Gondolom nem szívesen szolgálsz ki férfiakat, de most igazán bekötözhetnél!

Szua fintorgott, de azért megtette. Ehhez Dügül ingét használta fel, amit eltépett. A többi ruháját így aztán ing nélkül vette magára a kötözés végeztével a férfi. Majd eszébe jutott,

hogy hiszen ő egy önző disznó, mert illetet volna előbb a királylányt eloldozni! Oda is rohant hozzá, egy késsel a kezében hogy elmesse a köteleket...

—Ezt meg hogy a francba csináltad?! - hallotta a fülében Darszun hangját.

—Majd ha az űrhajóban leszünk, akkor érdeklődj, jó?! - válaszolta vissza suttogva. Aztán már emelte is a kését hogy elvágja Inda köteleit, amikor hirtelen rákiáltott Szüszürük:

—Megállj! Csak ne olyan sietve! Nekem itt valami nem tetszik! Az orvosok menjenek ki Bozúdum teteméhez, és vizsgálják meg alaposan! Állapítsák meg a halál okát!

Két orvos is kifutott a küzdőtérre, és ezalatt Dügül valóban nem vágta el Inda köteleit, mert nem akart ellene szegülni a főpapnak. Hátha elintézhető szabályosan, nagyobb zűrök nélkül a szabadítás!

—Bozúdum halott, Szentpapa! - állapították meg igen hamar.

—És mi a halál oka?

—Hát, ahhoz hosszabb idő kéne, szabályos boncolás, de amennyire így meg tudjuk ítélni hamarjában, valószínűleg szívelégtelenség!

—Aha, tehát nem úgy halt meg, hogy ez a férfi – mutatott Dügültre – eltörte a nyakát?!

—Dehogy, a nyakának semmi baja!

—Nem is úgy, hogy megfojtotta?!

—Ez már kérdésesebb, de erre nagyon csekély az esély! A tünetek szívelégtelenségre utalnak!

—Ami azonban felléphetett a légszomjtól is – szólalt meg gyorsan Dügül – sőt, a nagy fájdalom miatt is, amiért kiszúrtam a szemét!

—Vagy épp Isten tett csodát az igazság érdekében! - szólt közbe Csipetke.

Az egyik orvos lehajolt, vizsgálgatott valamit, majd ezt mondta:

—Az azért érdekes, hogy Bozúdum szájpadrólása, nyelve, teli van milliónyi apró kis daganattal!

—Aha! - pattant fel Szüszürük főpap. —Értem már! Ez az aljas pogány, eretnek, ez csalt! - mutatott Dügültre. —Bekente valamivel a karját, és szándékosan úgy intézte, hogy Bozúdum beleharapjon, azért, hogy így a rajta levő méreg fájdalmat okozzon ellenfelének, sőt meg is ölje!

—Ez merő képtelenség – tiltakozott Dügül – hiszen a harapása nyomán az én vérembe is bekerült volna a méreg!

—Egyáltalán nem, mert előtte adhattál magadnak ellenmérget is, sőt vannak mérgek amik csak akkor veszélyesek, ha megesszik őket, lenyelik, de a vérbe adva semmi hatásuk! Örök, fogjátok el ezt a férget, aki meggyalázta a szent ünnepünket!

—Hohó, lassan a testtel! - kiáltotta Dügül. —Ha én meghalok, nektek is végetek! Ha lelőtök, ez az egész mindenség itt a levegőbe repül! - azzal olyasmit tett, hogy mindenki csak ámult döbbenetében: letolta a gatyáját, ott állt előttük teljesen pucéran egy pillanatig, mind a sokezer ember tekintete előtt, majd a fenekéhez nyúlt, amiből egy vékony madzag lógott ki, ezt megfogta, és előhúzott belőle egy arasznyi hosszú, kúp alakú valamit.

—Remélem nem lesz ebből rendszer, mert a végén még elperverzeseдем! - morogta. Majd felemelte a kezében tartott tárgyat, és ezt kérdezte a főpaptól:

—Hé te szadista gyilkos, hallottál már a csiszíkról?!

Szüszürük elsápadt. Nagyonis hallott róluk épp eleget! Igaz, ő már e bolygón született, de a feljegyzéseikben bőséges mennyiségben esett szó az akasztányok nagy ellenségéről, a csiszí népről.

Dügül most így folytatta:

—Tudd meg te csuhás barom, hogy én kész vagyok a halált is vállalni, de el nem megyek innen a szerelmem, Inda hercegnő nélkül! S ez a kezemben egy csiszí taktikai atomfegyver! Úgy van beállítva, hogy ha meghalok, azonnal robban, és két kilométeres körzetben minden plazmafelhővé változik! De én is felrobbanthatom ha akarom! És én vagy elmegyek innen

Indával együtt, vagy felrobbantom, mert jobb nekem a szerelmemmel együtt meghalni, mint nélküle élni!

—Azt hiszem jobb ha idesietsz Min, de gyorsan ám! - szólt bele a gégemikrofonba Szua.

—Nem hiszem el, hogy a csiszíktól jöttél volna! Csak csalsz, blöffölsz, miért is ne, hiszen a küzdelemben is csaltál!

—Mindenki azt használja, amije van neki: Bozúdumnak ereje volt, azt használta, nekem eszem volt, azt használtam! És nem vitatkozom veled: ha olyan biztos vagy magadban, hogy ez nem egy miniatűr atombomba, akkor csak tessék, lövess le nyugodtan! - azzal máris elvágta Inda köteleit, és a karjaiba emelte az elgyengült leányt. De tényleg csak a karjaiba: markában egyre csak azt a félelmetes kúpot szorongatta.

—Hé, Min, az az izé Dügülnél... az *igazi*?! - kérdezte még Szua is a gégemikrofonba.

—A legteljesebb mértékben! - hangzott a tutu válasza. —Én magam segítettem neki tegnap este, hogy kisserelje az egyik fedélzeti fegyverrendszer töltetéből, és én magam élesítettem be!

—Úgy érted, valóban robbanni fog, ha Dügült lelövik?!

—Azt nem. Az tényleg blöff. Mit is képzelsz, én biológus vagyok, nem mikroelektronikus, és nem is agyhullámspecialista! Arra képes voltam hogy alkalmas mérget kotyvasszak, amivel bekente a kezét, de arra nem, hogy az agyhullámára hangoljak valamit! Nincsenek is ehhez eszközök a fedélzeten! De Dügül akármikor felrobbanthatja azt a bombát.

—Miként? Valami kapcsolóval?

—Nem, hanem be kell rajta állítani a számkombinációt, és azt, hogy mennyi idővel később robbanjon! A kód egyszerűen 123. Ha nem állít be időtartamot, akkor a kódbeállítás után két másodperc elteltével robban.

Csipetke nem volt minden haditudományának híján: nagyonis tisztában volt vele, hogy könnyen szüksége lehet a barátainak fegyverekre pillanatokon belül! Odalépett Szuához, és levetette magáról a királytól kapott köpenyt. S íme kiderült, hogy alatta narancssárga csiszí gyermekszkafander pompázik, rajta a csiszík jelképével, az összekulcsolt kezekkel! S még széles övet is visel, amibe számos kis fegyver volt betűzve. Ezeket most kihúzta, s odaadta Szuának és Darszunnak. Szívesen adott volna Dügülnék is, de a férfi messzire volt tőle. Adott viszont egy-egy ilyet a mellette álló Csírának és Leveleskének is, remélve hogy tudják majd használni azokat.

S ebben a pillanatban feltűnt az égen az űrhajó. Ezt természetesen mindenki észrevette.

—Azt már nem! Nem hagyom, hogy szép simán elszeleljetek! - kiáltotta Szüszűrük.

—Muszáj lesz hagynod, másképp a halmazállapotodban jelentős változás következik be! - vigyorgott Dügül. —És nehogy megijessz, mert ha egyszer ezt a kis atomtöltetet beélesítem, akkor már többé nem lehet leállítani, és mindenképpen felrobban!

A térről mindenki menekült az űrhajó jöttét látva, még néhány katona is. Min sebészi pontossággal irányította lefelé az űrhajót egyenesen a tér közepére.

—Nem hiszem én, hogy olyan nagy legény vagy, hogy felrobbantsd magadat a barátaid kedvéért, ha el is menekülhetsz! Figyelj ide! Odaengedlek az űrhajóhoz a királylánnyal együtt! Be is szállhatsz oda. A többiek azonban – intett Szua, Csipetke, Darszun, Leveleske és Csíra, no meg Mia felé – itt maradnak! Mit szölsz az ajánlatomhoz?!

—Soha! - kiáltotta Inda.

Dügül elgondolkodott, s megemelgette a kezében tartott atomtöltetet, mintha a teendőket latolgatná. Ránézett a közben már leszállt űrhajóra.

—Jól van! - mondta végül.

—Disznó! - kiáltotta Szua.

—Ne aggódjatok! - mormogta a gégemikrofonba Dügül, majd ezt kiáltotta a főpap felé:

—Jól van! Nekem végülis valóban csak Inda élete a fontos!

—Sosem leszek a feleséged! - kiáltotta a királylány.

—Nem a csudát, jössz velem és kész! - azzal felnyalábolta a leányt, a vállára dobta, és megindult vele az űrhajó felé. A leány, akit a rabság és a kikötözés úgyis legyengített, nem rendelkezett kellő erővel az ellenálláshoz.

—Nem kéne löni, Szua?! Mire várunk?! - kérdezte Darszun.

—Nem tudom, de ez a Dügül a megtévesztés nagymestere, egyelőre tehát várok! Különben sem hiszem hogy haza merne menni Pucsakaci leánya nélkül, amikor a gyávaságára tanúul ott van a tutu is és Inda is!

És Dügül belépett a légzsilipbe, ott letette a válláról Indát is...

És azonnal kapott a leánytól egy jókora pofont. A szeme sem rebtent, ellenben a karjával hátrapenderítette a leányt, s így kiáltott a tutuhoz:

—Startolj azonnal!

Minnek esze ágában sem volt tiltakozni. Megnyomott egy gombot, a zsilipajtó becsapódott, az űrhajó felemelkedett...

Igen ám, de épp mielőtt becsukódott volna a zsilipajtó, az utolsó pillanatban azon át kirepült valami aprócska tárgy a küzdőtérre.

Egy nagyon aprócska tárgy. Nagyjából arasznyi, ellenben két vége felváltva, nagyjából egy másodperces ütemben villogott!

És még arra is volt ideje Dügülnék, hogy kikiáltsa, olyan hangosan, ahogyan csak bírja:

—Tíz perc múlva robban!

Most már semmi emberi erő meg nem akadályozta, hogy még a legedzettebb katonák is ész nélkül meneküljenek! Az atombombától nagyon félték. A főpap felugrott a helyéről, de aztán eszébe jutott, hogy teljesen felesleges menekülnie; mindenki hülye aki most menekül, mert egyszerűen lehetetlen ennyi idő alatt olyan messzire jutni, hogy el ne pusztuljon, ha jön a nagy bumm! Ennyi idő alatt még helikopterrel sem biztos hogy elmenekülhetne, mert a robbanás lökeshullámát túlélne, ahhoz kellően messzire juthat, de a radioaktivitás már nagyonis végezne vele, ha nem is rögtön, de napok múlva! És különben sem volt a közelében helikopter. Akadt ugyan aránylag nem messze nem is egy fémszitakötő, de az a „nem messze” is azt jelentette, hogy mire odaér ezek bármelyikéhez, már letelik a tíz perc nagyrésze!

Azt ő persze nem hallotta, amikor Szua és a többiek fülében megszólalt Dügül nyugodt hangja:

—Ne izguljatok, ugyanis hazudtam! Nem tíz perc múlva robban, hanem ötvenöt perc múlva!

—Hú, most aztán igazán olyan nyugodt vagyok mint még soha életemben! - gúnyolódott Darszun.

—Ne szarj be öcsi, amint tiszta a terep mert ezek a fanatikusok elhúzták onnan a belüket rémületükben, leszállunk a hajóval, és felvesszünk benneteket!

A főpap hamarosan azt vette észre, hogy egyszál-egymaga maradt. Azaz... azaz mégsem egészen! Hirtelen valami nagy, szörös dolog úszott felé a levegőben...

Aztán már semmi miatt nem aggódott, még a közelgő atomrobbanás miatt sem...

Alig telt le a tíz perc, Min visszafordult a csiszí űrhajóval, és bársonypuhán leereszkedett a talajra. Hőseink mind be is szálltak, az űrhajó felemelkedett...

Már a sztratoszférában jártak, amikor Csipetke hirtelen ezt kérdezte:

—Hát Darszun hol van?!

Döbbenten néztek egymásra. A kis űrhajó belső területe oly parányi volt, hogy teljesen lehetetlen volt észre nem venni valakit, ha itt van! De mert Darszun nem volt köztük, ebből csak egyetlenegy dolog következhetett: odalent maradt! Odalent, az akasztányok és a robbanni készülő atombomba társaságában!

—Azonnal fordulj vissza! - parancsolta Szua Minnek.

—Visszamehetek, de gondoldj rá kérlek, hogy már alig negyven perc van hátra a robbanásig!

—Az bőven elég kell legyen! - mondta magabiztosan a nő.

—Nézd Szua, én máris fordulok vissza, látod – mondta a tutu, és valóban tett-vett a műszerpulton, amitől az űrhajó újra közeledni kezdett a felszínhez – de előre szólok, ha már csak öt perc lesz a robbanásig hátra, akkor én úgy elszelelek onnét hogy csak na, hogy egészen biztosan ne haljak én is veled együtt... nem is beszélve a többiekről! - mutatott körbe a fedélzeten.

—Elhallgass már, ne fecsegi hülyeséget, hogy is ne lenne elég negyven perc!

Pillanatokon belül újra a város felett voltak, s az egyik monitoron a lenti események színhelyét is behozta a tutu. S íme meg is pillantották a képen magát Darszunt: az elnök fia is észrevette a visszatérő űrhajót, és integetett neki! Azt is látták, mi miatt maradt le tőlük: nem ott állt már mint ahol emlékeik szerint utoljára állt, hanem az egyik még meg nem gyújtott máglya mellett, és egy arról leszedett tizenéves leányt támogatott!

—Na, még egy életmentés! Neki is megvan a maga hőstette! Milyen nemes lélek! - mormogta Dügül, szinte elégedetten. —Bár a leghősebb hős mégis én vagyok, mert ha nincs ez az ötletem a bombával, mindenki meghal!

—Tölem aztán dicsérheted magad ahogy akarod, de az én szememben akkor is Mia az igazi hős! - felelt vissza Csipetke. —Mert azért te nem mertél volna nekitámadni az oroszoknak!

—Miért is ne, ha olyan testfegyvereim lennének mint ennek az űrmacskának... De ez a Darszun mégis nemes lélek! Senkije és semmije az a leány, s még csak nem is lehet szerelmes belé mint én Indába, hiszen ő Szuiába szerelmes, mégis kockáztatja érte az életét! Ez elismerésre méltó!

—Szó sem lehet róla hogy nemes lélek volna, lélek nincs! - csattant fel Szua. Majd a monitorra pillantva hozzátette kissé csendesebben:

—De az lehet hogy rendesebb, mint ahogy eddig gondoltam róla! Jól tettem hogy parancsot adtam a visszafordulásra! Aki nőket ment, az rossz ember nem lehet!

Úgy tűnt azonban, Darszun felszedése nem is lesz könnyű menet! Épp leszálláshoz készülődtek ugyanis, amikor elsötétült a monitor, és a számítógép szenvtelen hangon közölte velük a hírt:

—Védelmi rendszerek aktiválva! Erős tűzérési zárotűz robbanólövedékekkel és gyenge lézerlövésekkel a talaj irányából! Fotopajzsok bekapcsolva!

—Izé... komputer, árt nekünk ez? Úgy értem neked... vagyis az űrhajónak?!

—Nem árt amíg a levegőben vagyunk, mert a pajzsaim elhárítóképességének csak 62.5 százalékát éri el a támadás erőssége. Viszont leszállni nem ajánlatos, mert a talajra ereszkedve nem tudom az összes pajzsom aktivitását fenntartani, leszálláskor a teleszkóplábak is ki kell bukkanjanak a pajzsok mögül, s a tűzérési tűz megsértheti őket, valamint felesleges is leszállni, mert amint kinyitom a zsilipkamrát, az kiváló célponttá válik! Ha oda betalál egy nagyerejű robbanólövedék, megsemmisülök veletek együtt!

—De miért kezdhettek löni?! Én azt hittem elmenekültek! - értetlenkedett Dügül.

—Biztos rájöttek, hogy csak csel volt az egész, mert letelt a tíz perc, és mégsem robbant a bomba! - válaszolta Csipetke.

—Pedig az robbanni fog, ha nem is most!

—Azt még nem is bánom, de Darszunt meg kell menteni! - jelentette ki ellentmondást nem tűrően Szua. Majd egy pillanatig komoran meredt előre, azután a zsilipkamrába rohant, és feltépte a faliszekrényt.

—Valahol itt láttam... itt kell lennie...

Természetesen ott is volt.

—Mit keresel? - kérdezte Dügül.

—Ezt! - azzal egy jókora valamit ráncigált elő, amely leginkább egy fémvázás hátizsákra emlékeztetett. Alul két rakétacsonk meredt ki belőle. Szua pillanatok alatt a hátára erősítette.

—Repülj két kilométerre a várostól, aztán nyisd ki egy pillanatra a zsilipkamrát! Én kiugrom, te becsukod, aztán repülj el valahova ahol nem lőnek rád, de ahol kapcsolatban le-

hatsz velem! Én elrepülök ezzel Darszunért és a lányért, aztán felszállok velük hogy fel tudj venni minket! - mondta a tutunak.

—Hát ez nem semmi, igazi örült vállalkozás, lelőnek amint a magasba emelkedel, sőt már előbb is! Semmi esélyed! - álmélkodott Dügül.

—Az idő nem alkalmas esélylatolgatásra! Nyisd már a zsilipkamrát! - utasította Szua.

S az ajtó nyílt, és Szua kiugrott, majd zuhant és zuhant...

És hogy megnehezítse a becélzását, alig tíz méterre a talajtól kapcsolta csak be a rakétákat. Ezután megindult a város felé...

S azt látta, hogy magasan a feje fölött az űrhajó még mindig a város felett lebeg. Nem repült arrébb! Ellenben vakító villanások törnek elő az orr-részből, s ennek nyomán az akasztányok fővárosának különböző részei vérvörös tüztengerré válnak! A lenti ütegek egymás után hallgattak el, amint ki lettek löve.

—Csakhogy végre eszedbe jutott hogy vannak nekünk is fegyvereink, Min! - jegyezte meg Szua nem minden ironia nélkül.

—Nem az enyém az érdem, én a navigációra figyelek, de Csipetke betelepedett a fegyverrendszerek vezérlőpultja mögé, és ő lödözik!

—Jól van Csipetke, de vigyázz, mert nehogy Darszunt találj el vagy engem!

—Ne nézz már hülyének Szua néni, nem nehezebb mint egy számítógépes játékban löni, abban meg igazán profi vagyok, az iskolai bajnokságon is mindig az első öt hely valamelyikén végeztem!

—Elhiszem, de ne feledd hogy most mindegyikünknek csak egy élete van!

Csipetke azonban igenis ügyesen lövöldözött, mert annyira megritkította a lenti ellenséget, hogy Szuát egyetlen lövés sem találta el. S így a leány sikeresen odaért Darszunhoz és a megmentett kislányhoz.

—Nem kellett volna miattam az életedet kockáztatni drágám! - fogadta őt azonnal Darszun.

—Te hülye, ki fog nekem udvarolni, ha hagyom hogy elpárologj?! - vágta rá a leány, majd így folytatta:

—Ez a lány álljon elém, te meg kötdz hozzám szorosan ezzel a kötéllal, ami az imént még a máglyához kötötte őt! Aztán ha ezzel megvagy, kösd magadat is hozzám!

—Boldogan, bár azt hiszem biztos ami biztos átölellek, úgy biztosabb hogy le ne essek!

—Kivételesen megengedem hogy ölelgess, de attól még kösd is oda magadat!

—Máris kötöm! De hogy ne csak kössek de kötekedjek is: remélem ez olyan erős kötelék lesz, hogy ezután csak ásó, kapa, nagyharang választ el minket egymástól!

—Micsoda humor! - mormogta Szua, de nem szidta le Darszunt. S pár perccel később már is a levegőbe emelkedtek, s némi idővel később újra az űrhajóban örvendhetek egymásnak és társaiknak. A robbanásig még majdnem harminc perc volt hátra, tehát Szua igazán gyors mentőakciót hajtott végre!

Mindenesetre a tutu férfi nem óhajtott egy robbanni készülő atombomba közelében lenni, emiatt igazán nyaktörő sebességre kapcsolta a járművet, másodperceken belül a légkör föllött jártak... majd hirtelen váltott a monitoron a csillagos ég képe...

—Hé, csak nem hiperugrottunk?! - kérdezte ámulva Dügül.

—De igen. - bólintott Min.

—De hiszen most nem is szólt semmit a komputer!

—Minek, ismerem már a rendszert, csendes üzemmódra kapcsoltam.

—De én azt hittem, hazavisszük a leányokat a királyapósomnak! És ő ünnepélyesen áldását adja a lakodalmamra Indával... ha ugyan Inda megbocsátja nekem, amiért becipeltem az űrhajóba...

—Bocsánatodat kérem nemes lovag, amiért kételkedtem benned és pofonütöttelek! Tudom már, hogy az egész csak csel volt a részedről! - pirult Inda.

—Tényleg ne haragudj rá, ő a leghülyébb köztünk, nincs mindig ki a négy kereke! De én azért a barátnőmnnek tartom! - mondta nyersen Levelecske is.

—Na de ebből úgysem lett semmi, mert ugrottunk... hova is? Vissza Barganra? - kérdezte Dügül.

—Igen, itt vagyunk az űrváros mellett, most dokkolunk – válaszolta a tutu – és tőlem oda ugrasz kedves Dügül, vagy ha nem te akkor más, ahova csak akarsz, de én egyet tudok: Most rögvest, már ebben a pillanatban értesítem a csiszíket, hogy azonnal vigyenek Tutullába, de haladéktalanul ám! Igazán nem várhattok el ennél több kalandot egy tututól, valószínűleg nem is értem, hogy ennyi izgalmat miként is képes elviselni az idegrendszerem; remélem nem leszek maradandó idegrendszeri károsodásokkal terhelt emiatt! Túl sok volt ez nekem! Tehát én most innen kísétálok, és csak abban reménykedem, hogy soha többé nem lesz viszontlátásban részünk! Legfeljebb, mondjuk, Tutullában, mert ott nem bánom ha felkerestek, de barbár körülmények közt, ott soha többé ne találkozzunk! - azzal már ki is lépett a légzsiliből. A többiek követték.

Nyílegyenesen a Kukkoló társalgójába tartottak. És itt aztán lett ám hatalmas meglepetés, hogy a műsorból „disszidált” személyek nemcsak visszatértek, s nemcsak hiánytalanul, de ennyire megszáporodva!

Ennyi embernek nem is jutott külön ágy. Igaz, annyiból megkönnyebbedett a helyzetük, hogy Min, a tutu, aki a Máncsa melletti hetes ágyon feküdt az eddig itt eltöltött egyetlen éjszakáján, kijelentette hogy neki semmi szüksége ágyra, mert Pucsakaci szóljon a csiszíknak de azonnal ám, hogy ő el akar menni innen, egyetlen percet sem tölt itt, úgyis csak egyetlen nap ittlétről volt szó, amit magasan túlteljesített... és nincs is rá szükség, a csiszí űrhajó automatikája rögzített mindent, akármikor bármit visszakereshetnek belőle, ha tudni akarják...

Továbbá Dügül ragaszkodott hozzá, hogy megmentettje, Inda, vele egy ágyon aludjon! Levelecske és Csíra megegyeztek hogy jó lesz nekik kettejüknek a megboldogult, azaz inkább befalatozott egykori Faller ágya; emiatt aztán az a kislány akit Darszun mentett meg az utolsó pillanatban, s aki különben az Üzmüsze nevet viselte, ő megkapta a tutu ágát. Egyelőre ugyan a tutu is azon ült még, Üzmüsze mellett, de fogadkozott hogy már nem sokáig! S nemsokára szólta is Pucsakaci, hogy ne aggódjanak, elindult már a tutuért a csiszí űrhajó ami hazaszállítja őt, nagyon hamar itt lesz! Min ezt fölöttébb elégedetten hallgatta.

S ekkor történt a nagy csoda! Megszólalt Szuia.

—Nagyon dicséretes, hogy Csíra és Levelecske annyira jó barátnők, hogy hajlandóak egy ágyon szorongani ketten, de hát mégiscsak arról van szó, hogy ők már nem tízéves kislányok, hanem tizenöt-tizenhatesztendősek, emiatt aztán azt hiszem kissé kényelmetlen lenne nekik úgy aludni ott. Javaslom, hogy valamelyikük költözzék át a kettes számú ágyra!

Se Csíra, se Levelecske nem értette még se a bargani nyelvet, se a csiszí nyelvet, amiatt nem tudták mit beszél Szuia, habár tervbe vették hogy a hipnopédiás siakkal megtanulják majd mindkét nyelvet. De nem most. Most előbb a legfontosabb dolgokról be kellett számoljanak Pucsakacinak – s Pucsakaci kameráin keresztül az egész bolygónak.

Darszun azonban nagyonis értette Szuia javaslatát, s most csodálkozva kapta fel a fejét.

—De hiszen az az én ágyam!

—Tudom! - nevetett rá Szuia.

—Na de akkor én hol aludjak?

—Azt hiszem hogy úgy illik, hogy ne e két leány aludjon kényelmetlenül, hanem a kényelmetlenséget viseld el te, a férfi! Vagyis ha csak nincs a dolog ellen óriási kifogásod, akkor javaslom neked az egyes számú ágyat!

—De... de hiszen... az a te ágyad... úgy érted, hogy...

—Természetesen nem fogok veled szeretkezni mindenki előtt, olyan vágyakat azért ne melengess magadban!

Darszunnak több sem kellett, máris Szuia mellé ugrott, átölelte, és csókolta ahol érte.

Pucsakaci volt annyira udvariatlan, hogy már röpké öt perc után félbeszakítsa e romantikus jelenetet.

—Elnézést... megtudhatnám, hogy hol fog aludni Darszun akkor, ha már nem Szüi lakik ebben a szép női testben, hanem előjön belőle Szua?!

—Ugyanott fog aludni. - vetette oda neki a leány.

—Ezt te Szüi nem veheted ennyire biztosra!

—De biztosra vehetem. Ugyanis nem vagyok Szüi.

—Csak nem ám hogy Szua?! - ámult Pucsakaci.

—Az sem vagyok.

—Hát akkor...?!

—Szuia a nevem. Tudja meg mindenki, hogy nincs már Szua! Szüi sem. Szuia van csak, és az én vagyok! De nem halt meg se Szua, se Szüi. Rendelkezem mindkét egykori személyiséggem teljes emlékezetével! És azt hogy ez így lehetett, hogy meggyógyulhattam, azt kizárólag ennek a kedves fiatalembernek, Darszunnak köszönhetem, az ő kitartó szeretetének, és nem utolsósorban hősiességének, amivel megmentette ezt a halálra ítélt akasztány kislányt, Üzmüszét! - mutatott a leányra.

—Hát ezt jó lenne ha megmagyaráznád! - kérte őt Pucsakaci. De Darszun is elképedve pislogott. Ez váratlan fordulat volt.

—Mikor döbbsentél rá, hogy már egészséges vagy?! - kérdezte Csipetke lelkesedve, sőt szinte kiáltva, és odafutott Szuiához, majd átölelte. —Úgy örülök hogy már semmi bajod!

—Hát az azért nem biztos ám hogy semmi baja, sőt, biztos is hogy van baja, tudniillik még most is halálra van ítélve! - rosszmájúskodott Xaroc.

—Most ugye ezt te sem gondoltad komolyan? - kérdezte tőle Szuia.

—De bizony, a leghatározottabban komolyan gondoltam!

—Akkor ezzel csak azt bizonyítottad, hogy nagyobb bolond vagy, mint én valaha is voltam! - válaszolta neki a leány, majd már nem is törődött a férfival, ehelyett Csipetkéhez fordult:

—Ne gondold semmi váratlanra! Ugyanis ha hiszed, ha nem, amíg Pucsakaci meg nem kérdezte tőlem, mi lesz Darszunnal ha Szua felébred bennem, addig én magam sem tudtam, hogy újra egészséges vagyok! Úgy lehetett ez, hogy Szüi mindigis kedvelte Darszunt, mert tetszett neki hogy van aki szereti, aki törődik vele. És apránként Szua is megbarátkozott vele. Aztán amikor Darszun bajba került, mert annyira rendes fiatalember hogy nem akarta veszni hagyni Üzmüszét a máglyán, akkor épp Szua volt ugyan a testemben, de Szüi is teljesen egyetértett vele abban, hogy Darszunt meg kell menteni! Együtt cselekedtek. És együtt is maradtak azután már később is... de hogy többé nincs két külön személyről szó, arra csak most, Pucsakaci kérdése nyomán döbbsentem rá! Mindenesetre ha nincs Darszun, én sosem gyógyulok meg, az biztos! Darszun nem csak Üzmüszét mentette meg, de engem is!

—Légy a feleségem! - kérte azonnal Darszun, megragadva az alkalmat és Szuia kezét.

—Hát kell neked egy gyilkos?

—De hiszen tudod, hogy eleve teérted jöttem a Kukkolóba! Légy a feleségem!

—Hát, ha ennyire akarod... Persze, én akkor sem vagyok olyan igazi rendes lány! Ha megunsz, csak szólj nyugodtan!

—Minket csak a halál választhat el egymástól!

—Az elég hamar be fog következni, mert egészen biztos vagyok benne, hogy nem Szuia nyeri meg a műsort! - erősködött Xaroc.

—Te egészen hülye, azt hiszed visszajöttem volna ide, ha félnék még a halálos ítélettől?! - nézett rá megvetően Szuia.

—Gondolom most mindjárt valami elképesztő, s minden alap nélküli bölcsekedést fogunk hallani – szólalt meg Plix – de ami engem illet én bizony tartom magamat a törvény betűihez: Szuia törvényesen halálra lett ítélve, tehát a megfelelő időben ki is lesz végezve, hacsak meg nem nyeri a Kukkolót, vagy el nem szökik valami úrhajóval!

—Hát engem meg az érdekel, - válaszolta Szuia – hogy ha lemennék a Barganra én, és ti ketten velem jönnétek, a tömeg engem diadalmenetben hordozna végig a városon, halálbüntetés helyett, de benneteket lehet hogy darabokra szaggatna! Nem hiszem hogy sokan gondolkodnának olyan hülyén, mint ti! Én hős vagyok, és ezt nem lehet letagadni! De különben is: nem hallottátok, hogy én már meggyógyultam?! A bíróság Szuát ítélte halálra, nem engem. Szua nincs többé!

—Ezt lehet hogy csak hazudod.

—Bizonyítsd be! De még az sem jelent semmit, ha ezt senki nem hiszi el nekem – gondolod, hogy az elnök hagyja majd kivégeztetni a fia életének megmentőjét?! Pláne, ha a fia menyasszonya vagyok?!

—Kurtenázi elnök eddig nem úgy viselkedett, mint aki nagyon kedvel téged! - rosszmájúskodott Xaroc.

—Teljesen igaz, csak hogy szerintem e véleménye igen hamar meg fog változni... sőt, ha tud már arról ami történt, máris megváltozott a véleménye! Akármilyen ember is, de amellett nem mehet el szótlánul, hogy megmentettem a fiát! Na de még nem is ez a lényeg. Hanem ha a legmegveszekedettebben gyűlöl is, akkor sem tehet mást, mint hogy jó képet vág Darszunnal kötendő házasságomhoz, mosolyog rám, kedves lányának nevez, és felmentet minden vád alól, vagy még egyszerűbb ha élve hivatali jogával, elnöki kegyelemben részesít! Ugyanis ha nem ezt teszi, akkor a következő választáson sintérnek sem szavazzák meg őt a választópolgárok, nem hogy elnöknek, olyan népszerű leszek, amint ennek híre szalad a Barganon!

—Bár többnyire nagyon óvatosan nyilvánítok véleményt, mert műsorvezető vagyok, és nem szereplő – szólalt meg Pucsakaci – de most bátorkodom kijelenteni mégis, hogy teljes mértékben osztom a meggyőződésedet ezzel kapcsolatban, Szuia! Mindazonáltal a legnagyobb hősként Barganon mégsem téged, de a lányomat, Csipetkét fogják ünnepelni! Mert soha még olyasmi nem volt, hogy egy ilyen kis gyermek egymaga ekkora hőstettet hajtson végre! Pláne hogy az egészet bűncselekménnyel, emberrablással kezdje, hiszen elrabolta a tutu vendéget!

—Az eredmény engem igazolt! - csattant fel dacosan de büszkén Csipetke.

—Semmi kétely efelől, persze hogy téged igazolt – bólintott édesapja – de hőstetted árát én fizettem meg, mert ha te tudnád azt, amit én, hogy mit hallgattam az elmúlt órákban, sőt, napokban anyádtól! Mindezek ellenére azonban te leszel a legnagyobb hős odalent a bolygón mindenki szemében, nem Szuia... és nem is én. Pedig én szenvedtem miattad...

Mindenki nevetett. Szuia is, de ő hozzáfűzte:

—Engem nem érdekel ki lesz a kis hős meg a nagy hős, mert a lényeg, hogy úgy érzem, Darszun mellett megtaláltam végre a boldogságomat! Most végre valóban teljes embernek érzem magamat... amire minden okom meg is van! Hiszen nem vagyok több töredékszemélyiség tárháza!

—Akkor nem fogsz már emberekre vadászni? - kérdezte Szincse.

—Persze hogy nem. Ha azonban megtámadnak engem, az egészen más eset, akkor nem fogok habozni hogy kegyetlenül elbánjak az illetővel, de akkor is, ha valakit meg kell védjek!

—Na, Darszun, testőrt kaptál egy életre magad mellé! - nevetett Vília.

—Legyünk optimisták – mosolygott a lányra Darszun – és hadd higgyem, hogy sosem lesz szükség a közbeavatkozásra! Különben meg én szeretem Szuiában hogy határozott, és azt sem bánom ha néha egy kicsit erőszakos is!

—Én pedig remélem, az én feleségem nagyonis nem lesz erőszakos, ellenben igazi büszke királyi hercegnő! - mondta Dügül, és megsimogatta Inda karját.

—Tulajdonképpen mit szeretnél meg benne? - kérdezte Vuhmán.

—Hát azt, hogy gyönyörű! A legszebb nő, akit valaha is láttam! Semmi híja a szépségének, még a lába is ép, nem úgy, mint Csirée...

—Az övé sem marad sokáig nyomorék. Már megüzenték nekem a csiszík, hogy meg fogják gyógyítani, mert tiszteletbeli csiszínek tekintik, a Csiszík Barbár Barátjának, Levelecskével együtt, mert sokat tett azon a bolygón a fejlődésért! - szólt közbe Pucsakaci.

—Mindenesetre Inda a legtökéletesebb nő, akit valaha láttam! Plusz ugye nemes is, előkelő, mert királylány... természetesen visszamegyek majd apja bolygójára hogy királyi lakodalmam legyen, de aztán azt hiszem azt is kiudvarolom a kedves apósomból, hogy jogot adjon nekem különböző címek adományozására... és azt hiszem *temérdek* ember lesz aki tenger pénzeket fizet majd nekem teljesen valóságos nemesi címekért! Ez jól illik majd a Diploma Hivatal profiljába! És Inda is boldog lesz mellettem! Dehogyan lesz ő erőszakos és házsártos feleség, ez hogy én leszek a férje, szinte olyan a számára, mintha a Mennybe került volna, tengernyi csoda közé!

—Egészen biztos hogy nem lesz olyan vad, mint én! - mosolygott Szuia is.

—Márpedig az én Miámnál úgysem lehet senki sem vadabb! - kotyogott közbe Csipetke, majd ijedten pillantott körbe:

—De hol van Mia?!

Ám hiába kereste fél óra múlva már mindenki Miát, a nagy űrmacska szórén-szálán eltűnt, éppoly alaposan, mint az első itt töltött éjszakáján, amikor egyedül csak Csipetke kereste.

* * *

Bizony sírva tért nyugovóra aznap lámpaoltáskor a kis Csipetke! És nagyon-nagyon sokáig nem jött álom a szemére, holott igencsak fárasztó, sok hőstettel teli, izgalmas nap állt mögötte!

Végül aztán mégsem tehetett mást, lefeküdt és elaludt. Semmi értelme nem volt, hogy ne százszor kutassa csak át az űrváros Kukkolónak fenntartott területét, de százegyszer is! Mia nem volt itt, ez egészen biztos. Nemcsak Csipetke kereste hanem mindenki, vagy legalábbis majdnem mindenki, mert időközben megérkeztek a csiszík, s elvitték a tutut, sőt, könnyedén rábeszélték a kis akasztány kislányt, Üzmüszét, hogy csiszí legyen, így ő is velük tartott. A többiek azonban mind Miát keresték, de nem találták. Hogy hol lehet, nem tudták, bár nemigen akadt olyan ember aki kétlette volna, hogy valahol a roppant űrváros más részein bolyong.

—Amilyen ügyes ez az állat, simán kinyithatta bármelyik lezárt ajtót a vésznyitóval, s kimehetett a számunkra tilos, be nem kamerázott részek bármelyikébe! - mondta Szincse.

S ez aztán ötletet adott nekik. Hiszen be van kamerázva a Kukkoló! Nézzék csak vissza a felvételeket onnantól, hogy Csipetkéék kijönnek a légzsilipből!

Visszanézték. És itt bizony döbbenet tapasztalták, hogy alig nyílik ki a légzsilip ajtaja, a felvétel megszakad, és csak jó öt perccel később folytatódik! Pontosabban: a két időpont közti felvételtartomány csak mindenféle értelmetlen nagyfrekvenciás jeleket tartalmaz, vad csíkokat, zagyvaságot.

—Ez meg mitől lehet?! - kérdezte Pucsakaci Szincset.

—Véleményem szerint attól, hogy valami nagyon eltorzította a kamerák jelét. Rádiózavarás!

—Mi okozhatta?

—Ilyesmit leginkább az okozhat, ha egy időre roppantmód megerősödik a naptevékenység, vagy ha valami távoli szupernovakitörés sugárnyalábja kap telibe minket!

Mindenesetre ebből nem állapíthatták meg, a légzsilipből hová ment Mia.

* * *

Hajnal három óra felé járt már az idő, amikor Csipetke felébredt. Nagyon hamar felébredt, ugyanis kellemes ébredése volt: valami puha, meleg, szőrös dolog érintette az arcát. Odakapott boldog mosollyal, s még a szemét is kinyitotta, de még ki sem tisztult az álmos tekintete hogy lássa mit simogat, amikor máris boldogan sóhajtott:

—Hát visszatértél hozzám, Mia, te rosszcsont csavargó?!

Vékonyka hang szólalt meg:

—Nem, én nem Mia vagyok! Neki különben sem Mia az igazi neve, hanem az, hogy Fff! Én Fifi vagyok, a kislánya! És csak azért jöttem, mert szeretném megköszönni neked, hogy megmentetted a mami életét... de az enyémet is, sőt, az egész népünkét is, mindenkiét!

—Micsoda?! - álmélkodott el Csipetke, azzal immár teljesen éberén felült, és körbenézett. És íme, úgy tűnt neki, mintha a nagymacskák népgyűlésén lenne: Szerte a Kukkoló termében mindenütt olyasféle állatok (állatok?!) ültek vagy álltak, mint az ő Miája! Akit különben szintén megpillantott, az ágya mellett ücsörögni. De nem ért rá ennek még örvendeni sem, nemhogy vele foglalkozni, mert az ő ágyán is ült ezen ürmacskákból vagy nyolc darab, igaz, ezek legalább kicsik voltak, tényleg kicsik, egyikük sem lehetett nehezebb mint öt-hat kiló... sőt a legkisebb egyenesen az ő ölében heverészett, és ez már tényleg nem lehetett nagyobb, mint egy felnőtt bargani macska! Ő beszélt hozzá az előbb, ő mondta hogy Fifi a neve... és e kis macskalénynek most kinyúlt az irdatlanul hosszú nyelve, és végignyalta bárátságosan Csipetke arcát.

—De... de hiszen... te tudsz beszélni?! De hát akkor... akkor... *akkor nem is vagy állat!* - hebegte Csipetke, azzal szinte vádlóan fordult Mia felé. —Te becsaptál engem!

—Ugyan miért?! - kérdezte tőle Mia.

—Eltitkoltad, hogy érted a nyelvünket!

—Nem is értettem mindjárt! Azon az éjszakán fejtettem meg, amikor nem találtál meg engem. Elmentem körbenézni, és találtam nyelvtanító sisakot is, ebből letöltöttem a nyelvi anyagot, és megtanultam. Nem volt nehéz. Nektek embereknek rettenetesen primitív a nyelvi rendszeretek, és eleve minden emberi nyelv is ugyanarra a sémára épül.

—De hiszen utána sem szólaltál meg!

—Nem. Azért nem, mert szomorú voltam. Azt hittem, közeleg a halálom pillanata.

—Épp neked, akit apám úgy nevezett el, hogy gyilkológép?!

—Az is vagyok! - húzta ki magát büszkén Mia. —De attól még én is meghalhatok. És majd nem így is történt... Tudod, a mi fajunk egy olyan bolygón alakult ki, amin alig van szilárd felszín. Mégis, a véletlenek furcsa összjátéka folytán a mi fajunk lett értelmes, az a faj, ami bár tud úszni ha nagyon muszáj, de nem rendelkezik kopoltyúkkal! Ellenben ez nagyon változékony bolygó, hol itt emelkedik ki belőle egy sziget, hol ott süllyed el egy másik... Nem volt mód rá, hogy válogassunk az élelemben, azt kellett elkapni és megenni, ami épp adódott! Emiatt nagyon hatékony vadászokká fejlődött a fajtánk. Értelmesekké is. Technikai civilizációt azonban nem fejlesztettünk ki. Nem is volt rá szükségünk olyan képességek mellett, amikkel mi rendelkezünk.

Egy nap azonban rút járvány ütötte fel a fejét a sorainkban. A beteg néhány hét alatt egyszerűen elrothadt elevenen! De addig is rettenetesen szenved, mintha belülről vagdálnák minden izmát, és apróra törnék a csontjait! Az orvostudományunk fejlett, és mi általában nem szoktunk betegek lenni, e kór ellen azonban semmit nem tudtunk tenni! Ezrek és tízezrek haltak meg a népünkben.

S ekkor egy okos társunk kiderítette, hogy létezik egy teljesen biztos gyógymódja e betegségnek! Egy olyan vegyület kell hozzá, ami a mi bolygónkon nagyon ritka, holott kémiaiilag igazán egyszerű: ez az, amit a ti nyelveteken szilícium-dioxidnak neveznek, hétköznapi néven homoknak! Ez nagyon-nagyon ritka anyag nálunk, a legmélyebb tengerfenéken akad csak belőle, de ott is csak alig valamennyi. Holott ez drága kincs, mert néhány kiló effélé-

nek az elfogyasztása örökre elmulasztja e rettegett betegséget, a beteg teljesen meggyógyul tőle, s el sem kapja újra a bajt!

De sajnos a bolygónkon egyszerűen nem volt ehhez elegendő homok! Nem jutott mindenkinek! S akkor elhatároztuk, hogy építünk egy űrhajót, s elrepülünk a világmindenségbe, hogy homokot találjunk, és hazavive azt az otthoniaknak, megmentjük őket.

A legénységbe csupa olyan tudóst válogattak bele, akik akkor még teljesen egészségesnek tündek. Én is így kerültem közéjük.

Aztán elrepültünk taláalomra különböző helyekre, de nem találtunk sehol homokot. Ahol volt is homok, nagyon szennyezett volt, ami a mi célunkra használhatatlannak bizonyult. Időközben az is kiderült, hogy az üveg is hatékony ellenszer, bár nem olyan jó mint a tiszta homok, mert csak lassítja a betegség kifejlődését, de nem állítja azt végleg meg!

Elérkeztünk aztán arra a bolygóra, ahol épp állt a harc az akasztányok és a király emberei között. Nekünk természetesen semmi közünk nem volt egyik oldalhoz sem, ellenben mert épp kifogyóban volt a hűskészletünk, leszálltunk a csata helyszínén, és a halottakból sokat bevittünk az űrhajóba, majd elrepültünk, mert nem hittük hogy azon a bolygón sok homokot találnánk, túl vizesnek tűnt ugyanis a sok tenger miatt! Azóta persze már tudom, hogy az nem akadálya a homok meglétének, de akkor még azt hittük, mert a magunk bolygójának adottságaiból indultunk ki.

A holttesteket a fagyasztókba, hűtőkamrákba tettük, s apránként mind megettük. Végül már csak Min, a tutu maradt, akinek persze nem tudtuk akkor még a nevét.

Útközben azonban kiderült, hogy magunkkal hoztuk a járványt! A társaim egymás után betegedtek meg, és meghaltak. S mert e betegség olyan, hogy a végén már irtózatoss fájdalommal jár, ezért hogy ne szenvedjenek, amikor már nagyon fáj nekik, sorra mind kiugrottak a világűrbe, mert úgy gyorsabban lett végük. Ezért nem találatok a népemből valókhöz tartozó csontvázakat.

Az én szervezetem lehetett a legellenállóbb, mert utoljára maradtam. De aztán észrevettem magamon is a betegség kezdeti jeleit. Egyre jobban fájtak az izmaim, a csontjaim... de a világűrbe kiugrani nem volt kedvem, mert láttam hogy a társaim odakint mind szétpukkadnak a légnyomáskülönbség miatt, mielőtt megfagynának, s ezt csúnya halálnak tartottam. Inkább hibernáltattam magamat, gondoltam, alszom néhány ezer évet, mielőtt az űrhajó valami csillagba belezuhan... álmomban lesz végem...

De nem így történt. Alig hibernáltattam magamat, jöttetek ti, és felébresztettetek! És azt rögvess megállapítottam rólatok, hogy bár ti is emberek vagytok, mint azok akiknek a hulláit felhoztuk a fedélzetre hogy megegyük, de sokkal fejlettebb szinten álltok. Gondoltam, nem árurom el, hogy értelmes lény vagyok, hogy ne féljetez tőlem, és kiderítem, van-e homok a bolygótokon! Hátha még időben hozzájutok és meggyógyulok, s az otthoniaknak is vihetek belőle időben, mert még nem késő! Ugyanis azt tudtam hogy nem aludtam soká, mert képes vagyok rádióhullámokkal kommunikálni a fedélzeti számítógépemmel, s attól megtudtam az eltelt időt. Emlékezz csak rá, Csipetke, amikor kimentetek az űrhajómból, minden elsötétült: ugyanis egy rádióparanccsal készenléti állapotra kapcsoltam a rendszert!

No és alig voltam veletek néhány perce, máris kellemes meglepetés ért: te Csipetke elkezdél ugrálni a hátamon, s más efféle játékokat űztél velem! És tudd meg, hogy ez nagyon kellemes volt! Ez olyan volt nekem, mint neked a legkellemesebb masszírozás, épp csak sokkal jobb, mert valahogy olyan hatással rendelkezett, hogy amíg csináltad, egyáltalán nem fájtak a beteg izmaim és csontjaim, és még amikor abbahagytad, utána is hosszú ideig csak alig-alig! Emiatt nagyon megkedveltelek.

Aztán amikor már itt voltam, felfedeztem hogy nálatok van üveg! Nem haboztam belőle enni egy jó adaggal, hogy a betegség súlyosbodását lelassítsam. Egyben este felderítettem a terepet, és megtanultam a sisakból a nyelveteket. A kamerák nem vehettek észre, mert rá-

diózavarást alkalmaztam arra az időre. Azt hitték a karbantartók, hogy a rendszerrel volt valami baj.

Fallert természetesen megöltem. Nem szokásom megkímélni a nekem rosszat akarókat!

Na aztán elrepültem veled arra a másik bolygóra... arra, ahol már jártam... és amikor megpillantottam azt a rengeteg homokot, tudtam, hogy meg vagyok mentve! Rögvest annyit ettem belőle, amennyit csak bírtam! De már az első falatnál éreztem, hogy a betegségemet mintha elfújták volna! Csodálatos érzés volt! És tudom, hogy ha te nem vagy Csipetke, akkor soha oda nem kerülök, mert te akartál mindenáron visszamenni oda! Tudom hogy nem rajtam akartál segíteni, de mégis hálás vagyok neked!

Természetesen mindent értettem akkor már, hogy mi történik. És tudtam, hogy a bomba fel fog robbanni negyven percen belül. És az lehet hogy Darszun azt a kislányt nem akarta ott hagyni, Szuia meg Darszunt nem akarta ott hagyni, de én meg azt a rengeteg elsőrendű minőségű homokot nem akartam ott hagyni! Ezért alig értetek vissza ide az űrvárosba, én ki sem léptem veletek az űrhajóból, hanem hátra maradtam, s amint ti kiszálltatok, újra elindultam vele, de most csak az én űrhajómhoz mentem, az űrváros másik végébe, ott átszálltam az enyémbé, majd elrepültem vele vissza Csiráék bolygójához... és igazam volt, tudtam hogy jól kalkulálok, és időben érkezem! Még volt tizenkét perc, amikor leszálltam a küzdőtérré, azaz inkább afölé!

—De minek?! - kérdezte értetlenül Csipetke.

—Hát hogy megszerezsem magamnak a homokot! - válaszolta Mia. —Az űrhajómat kifejezetten a homokvadászatra építették a mérnökeink! Az alsó részén óriási szivattyú van, ami képes rengeteg homokot felszívni, de semmit fel nem szív ami egy milliméternél nagyobb! S ez nagyon jó volt így, mert nem szívtam fel Dügül atombombáját sem. Amikor már csak egy perc volt hátra a robbanásig, startoltam, és időben el is menekültem a robbanás elől, csak-hogy akkor az űrhajóm gyomra már tele volt bőséges mennyiségű jó minőségű drága homokkal! Azonnal haza is vittem az otthoniaknak, már aki még élt közülük, például a családomnak! Akiket itt látsz körben Csipetke, azok mind a rokonaim, vagy a bolygóm megbecsült, tiszteletre méltó tagjai, például híres tudósok! És most mind azért jöttünk ide, hogy köszönetet mondjunk neked, de máris repülünk el, mert sokaknak kell még életadó homokot hozni arról a bolygóról!

Csipetke elnevette magát. Emiatt néhány szereplő mocomogni kezdett az álmában.

—Semmi szükség rá, hogy messzire repüljete! - ölelte át Mia nyakát. Erre Mia legkisebb gyermeke felmászott Csipetke vállára, de ez a kislányt nem zavarta. Még élvezte is.

—Hogy érted ezt? - kérdezte tőle az úrlény.

—Úgy, hogy ha korábban tudom hogy homok kell nektek, könnyedén segíthettem volna! Tudd meg, hogy pontosan e bolygó, a Bargon, kifejezetten gazdag épp homokban! Szerintem sokkal több van belőle itt, mint azon a másik bolygón! Odalent a Bargonon olyan helyek vannak, amiket sivatagnak nevezünk a mi nyelvünkön, és ezek igazi homoktengerek, de akkorák ám, hogy nem nehéz észrevenni őket az űrből sem, mert ha leszáll oda valaki, *hetekig* gyalogolhat bennük anélkül, hogy a végére érne e sivatagoknak, és közben semmi de semmi mást nem lát, kizárólag homokot!

—Micsoda roppant kincs! - tátotta el a száját Mia szinte áhítatosan. —És gondold hogy néped vezetői adnának nekünk belőle valamennyit?! Ígérem, hogy nem vesszük el mind!

Csipetke ismét kacagott egy sort.

—Persze hogy adnak, mi emberek nem sok mindenre használjuk a homokot! Vihettek belőle amennyit csak akartok! Senki nem fog törődni vele, egyedül arra kell ügyelnetek, hogy a légközlekedést ne zavarjátok, úgy röpdössetek! Meg se kérlek majd, hogy mennyi homokot visztek el!

—És semmit nem is kértek érte?! - csodálkozott még mindig Mia.

—Mit kérnék, megfizettél már érte nekem bőségesen! - mosolygott Csipetke.

—Mivel?

—Azzal, hogy segítettél megmenteni Csírát, aki kiváló barátnőm lett! Nélküled nem sikerült volna! De ha mégis kérek valamit, az semmi más nem lehet mint az, hogy maradj meg a barátomnak! És te is meg te is... - mutogatott a többi úrmacskára. —Ti mind maradjatok a barátaim!

—De hiszen azok vagyunk! - dorombolta Mia. —Épp amiatt hoztam el magammal ide hozzád a kislányomat – mutatott a Csipetke vállán egyensúlyozó csöppségre – mert emlékeztem rá, hogy nemegyszer kifejtetted, hogy szereted a kicsi, szőrös dolgokat! Különben meg ha adtok elég homokot, egészen természetes, hogy a Bargan bolygón élő minden ember barátainak tartjuk magunkat!

—Akkor azt hiszem már igazán csak egyetlen kérdésem van! Hogyan hívják azt a bolygót, amin az én kicsi és nagy, de mindenesetre szőrös barátaim élnek?

—A mi nyelvünkön az a neve hogy Fűffü, de a ti emberi nyelveteken úgy hívják, hogy Szeol, és tulajdonképpen nem is igazi bolygó, mert a Knark nevű óriásbolygó egyik holdja.

Na, e bejelentésre Csipetke már tényleg úgy elkezdett kacagni, hogy mindenki felébredt, s a Kukkoló szereplői elképedve meredtek a sok-sok úrmacskára, akiknek sokaságában, közepén, valóban úgy ült most Csipetke, mintha ő lenne a Fenevadak Úrnője valami kalandfilm forgatásán. S most Csipetke felállt, s egykori szereplőtársainak e bejelentést tette:

—Úgy illik hogy én, Pucsakaci leánya, s édesapám egyetlen örököse korán elkezdjem a be-tanulást apám szakmájába! Emiatt most átveszem a műsor irányítását, és bejelentem, hogy mehet mindegyiktek haza, mert a műsornak vége!

—Hogyhogy?! - kérdezte csodálkozva Szuia.

—Úgy, hogy e Kukkoló is hű maradt az édesapám rendezte hasonló nevű műsorok jól bevált hagyományaihoz: igazából nem nyert benne senki, mert a fődíjat, a Szeol bolygót most sem osztják majd ki egyik szereplőnek sem! Ellenben ne búsuljon senki, mert ha a körünkből nem is nyertek, de az egész Bargan minden embere nyert mégis, mert új barátokra lel-tünk a kozmosz végtelenségében! - mutatott körbe. S e teátrális mozdulat megkoronázása-ként Mia még egy gyermeke pattant fel Csipetke másik vállára, maga Mia pedig barátságosan hozzádörgölődött, és mély, vibráló, de megnyugtató módon dorombolni kezdett.

Vége

Elkezdve: 2004.02.01., 10 óra 28 perc

Befejezve: 2005.12.27., 00 óra 04 perc